1145

பதிணெண்கீழ்க்கர் கா
பெரிய கானக் கோவை.

3-11-69
N1,
1192-69

445
1-1917

சிவமயம்.

பதினெண் சித்தர்கள்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய

ஞானக்கோவை!

முதற்பாகம்.

இஃது

வா. சரவணமுதலிப்பிள்ளையால்

ஞானவாக்கருக்கு.

உபயோகமாகும்பொருட்டு,

சில ஏட்டுப்பிரதிகளிலிருந்தும்

அச்சுப்பிரதிகளிலிருந்தும்

சேர்க்கப்பட்டு,

மூன்று பாகமும் ஒரே கட்டடம்

ஊதமைாக சேர்த்தது 26-சித்தர்கள்

பிச-பெ-சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்களால்,

சென்னை

ஸன் ஆப் இந்தியா அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1917

ரா. ராமலிங்கம்
செப்பனிடுவதற்காக எடுத்துக்
கொள்ளப்பட்ட
மாதம் ஜனவரி வருடம் 84

செப்பனிட்டு முடித்த
மாதம் பிப்ரவரி வருடம் 84

ஆராய்ச்சி உதவியாளரின்
கையொப்பம்.

7
133-(1)

O-,IIM, G
N17

119467

7
133-(1)

407

விலாசம்.

பதிவெண்சித்தர்

ஞானக்கோவையின்

முகவுரை.

அருள்சுரக்த காதர்க்கள் பதிவெண்பேர்கள்
அம்பரமாம் பூரணத்தின் ஒளிகண்டோர்கள்
தெருள்சுரக்த சிவத்தோடே சிவமாய்நின்றோர்
சித்தெல்லாம் வல்லசிவ முத்தரானோர்
மருள்சுரக்த அமுதமழைப் பொழியுமாபோல்
மண்ணுலகின் ஜீவாத்ம கோடிகட்கு
பொருள்சுரக்து ஞானவரை விளங்கிமேலப்
போதித்த வேதாந்தக் கோவையாமே. (1)

வேதாந்த மென்றுபதி னெண்மரானே
விளக்கிவைத்த சூட்சமமாம் ஞானமின்னாள்
போதாந்த வையொருங்கே கோவையாக்கி
புலப்படுவ தில்லாத புலப்பலோர்க்கு
காதாந்த மாய்பலதும் காதிற்றேடி
காள்கழிவ தில்லாத கமலையோட்டிச்
சேதாந்த மில்லாத ஜீவத்தோங்க
சேகரித்துக் கோவையெனச் செய்திட்டோமே. (2)

திட்டமுள ஆரியரில் வாதுகோக்கச்
செய்தசிவ வாக்கியத்தால் ஜாலையாதி
பட்டணத்தார் பாடலொடு புலம்பல்ஞானம்
பத்திரகிரி யருட்புலம்பல் பாம்பாட்டிசா
லட்டமகா யிடைக்காட ரகப்பைசித்தர்
வடிவற்ற குதம்பை சகிவெளியாஞ் சித்தர்

தொட்டிலைத்த குருமுனிவ ரழுகண்ணித்தர்
தூரைப்பாம்ப ரார்சேர் ராமதேவர் (3)

தேவரொடு கொங்கணவர் சோமாதர்
திருமூலர் சற்றூரார் பொதிகைசித்தர்
ஆவலொடு மேருமலைத் தாணுமியாவும்
அவனியிலு மனுக்கமெனா மரியவென்றே
டாவலுடை யாவலுடை பண்டிதோடை
பற்பலவாம் பெரியோரைப் பணிந்துகேட்டு
மாவிதமாய்ப் பிழையின்றி நிருத்துசெய்து
மாசறவே யச்சியற்றி மகிழ்ந்தவாறே. (4)

மகிழ்வாக யிந்நூலை தெரிசிப்போரை
மன்றாடிக் கேழ்க்குமனு யாரென்றாலோ
புகழ்பெரிய சித்தர்களு லாங்காக்கேதாக்
புண்ணியர்கள் வகைவகையாய் வொருத்தருண்டாம்
அகமகிழ்ந்தே யெம்மிடத்தி லருள்செய்திரேல்
அச்சிட்டே பல்பெரியோ ரரியச்செய்வோர்
ஜெகம்புகழச் சான்றிதழ்தை வெளியிட்டோர்க்கு
இவலோகம் கிட்டுமென சித்தர்வாக்கே. (5)

இதில் அடங்கியிருக்கும் புத்தகங்கள்.

சிவவாக்கியம் 518 பாடல்
பட்டினத்துப்பிள்ளைபாடல்
சரித்திரச்சுருக்கத்துடன்
வேதியர் புலம்பல்.
வேதியர் ஞானம்.
பத்திரகிரியார் புலம்பல்
சரித்திரச்சுருக்கத்துடன்
பரம்பாட்டி சித்தர்பாடல்.
இடைக்காட்டுசித்தர்பாடல்.
அகப்பேய்சித்தர்பாடல்.
குதம்பைசித்தர்பாடல்.
சடைவெளிசித்தர்பாடல்.
திருமூலர்ஞானம்.
சட்டமுனிஞானம்.
சிவயோகசாரம்.

உ

சிவமயம்.

சிவவாக்கியர் பாடல்

இஃது,

வா. சரவணமுத்துப்பிள்ளையால்

ஞானவான்களுக்கு

உபயோகமாகும்பொருட்டு,

சில எட்டுப்பிரதிகளி லிருந்தும்

அச்சுப்பிரதிகளிலிருந்தும்

சேர்க்கப்பட்டு,

கே-பெ-சிங்காரவேலுமுதலியாரவர்களால்,

சென்னை

ஸன் ஆப் இந்தியா அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1917

புத்தகவிளம்பரம்.

	ரூ.	அ.	பை.
ஸ்ரீராமரகசியம்	0	6	0
மோகனசுந்தரி	0	6	0
மைமனுவதிக்கதை	0	12	0
சந்தரசாங்கி	0	6	0
பங்கஜவல்லி	0	8	0
ஸ்ரீமத் கம்பராமாயண வசனம்	1	8	0
ஷை திக்கு	3	8	0
இராமலிங்கப்பிள்ளை அருட்பா 6-திருமுறை	2	8	0
விநாயகபுராண வசனம்	2	0	0
பட்டணத்தார்பாடல் உரை புலம்பல் உரை, பத்திரி			
கிரியார் புலம்பல் உரை	1	4	0
தாயுமானவர் பாடல் உரை	3	0	0
ஷை பாடல் கிளேஸ்	0	12	0
வைடூரம் மூலமும் உரையும் கிளேஸ்	2	0	0
பெரியபுராணவசனம் கிளேஸ்	2	0	0
திக்கு ஷை	1	4	0
கண்டிராஜன் கதை	0	3	0
கன்பேஜாரி கதை	0	8	0
அமீர் ஹம்ஜாஜுக் முதற்பாகம்	1	8	0
ஷை இரண்டாம்பாகம்	1	8	0
ஷை மூன்றாம்பாகம்	1	8	0
ஷை நான்காம்பாகம்	1	8	0
ஷை ஐந்தாம்பாகம்	1	4	0
கௌபல் நானக் நானக் சுந்தர் சரித்திரம்	1	8	0
மாஹிஜாபின் சரித்திரம்	0	4	0
தற்கால லயித்தியபோதினி	0	8	0
சப்தரிஷிவாக்யம்	3	0	0
நாரதர்கலகம் 4-பாகம்	1	8	0
கண்கட்டுவித்தை 4-பாகம்	1	8	0
தங்கவாங்கி அபூர்வ சிந்தாமணி	1	0	0

கே-பெ-சிங்காரவேலு முதலியார்.

நம்மர்ம்வார் தெருவு, 53-நெம்பர்வீடு.

சிவமயம்.

கிரியையவிளக்கம்.

கட்டகல்லை தெய்வமென்று நாதுபுட்பஞ் சாதரியே
கத்திவந்து மொனமொனென்று சொல்லுமந்த மேதடா
கட்டகல்லும் பேசமோ கருவுள் விருக்கையிற்
சுட்டசட்டி சட்டுவம் கறிக்கலை யறியுமோ

சுட்டசட்டி சட்டுவம் கறிக்கலையறியுமோ-சமைத்தகறியின் உருசியை அந்தச்சட்டியும், சட்டுவமாகிய இனறு பொருளுந் தெரிந்துங் கொள்ளுமோ! தெரிந்துக்கொள்ளாது. (அதுபோல) நாதன் உள்ளிருக்க பரம் பொருள் மனத்தின் கண்ணேயிருக்க அதை விட்டு கட்டகல்லை-சிற்பியினால் உருவமைக்கப்பட்டு நாட்டிய தாதுப்பொருளை, தெய்வமென்று-சகல நிட்களாதீதமாகிய பரம்பொருளென்றுணர்ந்து, நாதுபுட்பஞ் சாதரி-நான்கு வகையாகிய மலர்களைத் தரித்து சத்திவந்து மொனமொனென்று சொல்லு மந்திரமேதடா-முறைப்படி பிரதட்சணஞ்செய்து இரு தயாதி கண்டாகத்துக்குள் தன்னுடைய அறிவுக்கு மாத்திரம் அறியப்படும் மத்திமை வாக்கினால் சொல்லும் மந்திரம் எங்குள்ளது, (இப்படியிருக்கையால்) கட்டகல்லும் பேசமோ-கடப்பட்ட சிலரூபமானது பேசக் கூடியதோ? அன்று என்றபடி.

ஆயினும் இவ்விஷயம் பாரமார்த்தி கர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்கன்று. இஃதறியாத சிலர் இவ்வாறு சொல்லுகின்றதே யென்று பாராமார்த்திகத் தன்மையை யடைந்தவர்போன்று நடித்துச் சிலரூபத்தை வணங்குதற்கே இவரிய அன்னபியிற்றானுக்கு அதத்தமக் கேற்றவண்ணம் பேசித்திருக்கின்றனர். அதுவிற்க.

இனி இச்செய்யுளின் கருத்தை வியவகாரத்தன்மை யுளார்க்கே என்று விளக்குதும். எப்படி யெனில்:— வேதமுதலிய கலைகளிற் சொல்லப்படுவது, துவிதம், அத்துவிதம் என்கிற இரண்டு மார்க்கங்களே; அவற்றில், துவிதமே அத்துவிதத்திற்கு முதற்காரணமாயுள்ளது, அம்மார்க்கத்தில் ஒவ்வொருவரும் பதி பசு, பாசங்களை விசாரிக்கவேண்டிய அவசியமுள்ளது. அப்படி விசாரிக்குங்கால், பதி நிர்மலமுடையவொன்றும், பசு தனக்குள்ள பாசமாகிய சகசமலத்தால் அநிர்மலனென்றும் விளங்கும். அவ்வளமுள்ள மலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுதற் பொருட்டே பதியானவர் அப் பசுவுக்குத் தநுகரண புவனபோகங்களைநல்கி, கருடோஹம்பாவனை செய்தோனுக்கு, அக்கருடன் இவனுய்நின்று, விஷயங்களைத் தீர்த்தானேயொழிய இவனதுபாவனை யொன்றினாலேயே தீர்த்துக் கொள்ளாமையேபோலவும், இரசவாதஞ் செய்வோன் செம்பிலுள்ள களிம்பைப்போக்கப் பிரயத்தனஞ்செய்தானேயொழிய, இவனது பிரயத்தனம் களிம்பைப் போக்காமல், மருந்தின்காரமே அக்களிம்பை உள்ளேயே அடக்கச் செய்தமைபோலவும், தான்கலவாமற் கலக்குகின்று. அச்சகசமலத்தின் வலிமையை அடக்கித் தன்னடிப்படுத்த நியமித்த மார்க்கங்கள் நான்கு, அவையாவன —சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம், இந்நான்கும் ஒவ்வொன்றில், நாலுமாகப் பதினாறாம்; அந்நனம் கூறியதினால், இச்செய்யுட் கருத்து, கிரியையில் ஞானமாகும். எப்படி யெனில், சர்வ பரிபூரணனென்னுந் திருப்பெயரை விசாரிக்கின், எங்குநிறைந்தவனென்று புலப்படும். அம்மனம் எங்கு நிறைந்தகடவுள் மனம் ஒன்றிலேயே இருக்கின்றானென்றும், மற்ற இடங்களில்லை யென்றும் சொல்லு

தல் கூடாமை. இதை நோக்கியே, "அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமாய்" எனவும், "பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற" எனவும், "கல்லினும் செம்பினுமோ விடிப்பாளெங்கள் கண்ணுதலே" எனவும், அன்றோர் கூறினர். ஆகையால் எங்குமுள்ள கடவுளைக் * கல்லில்லையென்று சொன்னால் பூரணத்துவங் குறையும் அது குறைந்தபோது, ரூபகற்பிதமுண்டாகும். அதுவுண்டானபோது, கடவுள் என்பதுபோய், எல்லாம்காமேயால் ஆகங்கரவாதமுண்டாய்ப் பிறவிப்பெருங்கடலில் வீழ்ந்து கரையேறக்கூடாமல் அலைந்தலைந்து தவிக்கச் சந்தேகமில்லை ஆகையால், கிரியையாகிய சிலாரூபவணக்கமும், பூரணத்தை நோக்குவதாகிய ஞானமுங்கலந்நிற்றலால் இச்செய்யுளின் கருத்து, கிரியையில்ஞானமேயாகச் சாதிக்கப்படும்.

இவ்வாறு சொன்னமையால் உண்டான கருத்தென்னவெனின், இந்நூலாசிரியர், பாரமார்த்திகத்தைப் பற்றிச் சொன்னமையால் குற்றமன் றென்றும் வியவகாரத்தார். இவ்விஷயத்தையே சொன்னபோது பூரணத்துவத்தைநோக்கி நடக்கவேண்டுமென்றுங், கல்வியறிவில்லாத சிறியேன் சிற்றறிவிற் கெட்டினவரை யெழுதினதற்குப் பயன்யாதெனில், இதைப் பார்த்துக் கற்றோரும், மற்றோரும் நகைத்தல் ஒன்றுமே என்க. என்னும் விரிவின் நன்றாய் விளங்கும், ஆயின் பெருகுமென்று விடுத்தாம். இவ்வாறே மற்றுமுள்ள லைக்கும் உரை யெழுதினால் மிகவும் பெருகுமென்று விடப்பட்டது.

இங்ஙனம்,

மா. வ

* கல்லிலும் மிருத்தா லென்பதற்கும் ரசவாதஞ் வாதமும் மார்க்கண்டேயருமே சான்றும்.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

காப்பு.

அறியதோர் மெய்ஞ்ஞான மாகியந்த மானதும்
துரிசன்றி நாறுதேவ சன்றுரைத்த மந்திரம்
சரியதோரெழுத்தையுள்ளிசொல்லுவேன் சிவவாக்கியம்
தொலைதோறுந் பாவமாய்லை நாசமாகவோடவே. (1)

சரியதோர் முகத்தையொத்த கற்பகத்தைக் கைதொழுந்
தலைகள்நால்கள் ஞானமுங் கருத்தில் வந்துதித்தவே
பெரியபேர்கள் சிறியபேர்கள் கற்றுணர்ந்த பேரெலாம்
பேரறிவு யோதிமிக் பிழைபொறுக்க வேண்டுமே. (2)

அகவல்.

ஆலயஞ் செழுத்தலே யகண்டமு மகண்டமும்
ஆலயஞ் செழுத்தலே யரியான மூலமும்
ஆலயஞ் செழுத்தலே யமரரும் மகாரமும்
ஆலயஞ் செழுத்தலே யடங்கலாய நற்றலே. (3)

சரிபார விளக்கல்.

ஓடியோடி யோடியோட வுட்கலந்த சோதியை
நாடிநாடி நாடிநாடி நாட்களும் கழிந்துபோய்
வாடிவாடி வாடிவாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்
கோடிகோடி கோடிகோடி கொண்டிறந்த கோடியே. (4)

பொருள்.

உருத்தரித்த நாடியு லொடுங்குகின்ற வாயுவை
கருத்திலு லிருத்தியே கபாலமேற்ற வல்லிரேல்
விருத்தரும் பாலராவர் மேனியுங் கெற்றிடும்
அருட்டரித்த நாதர்பாத மம்மையபாத முண்மையே. (5)

வேதநிலை.

வடிவுகண்டு கொண்டபெண்ணை மற்றொருவனத்தினுல்
விலைவேறு வவனையின்னம் வெட்டவேறு மென்பவே
நிலைவன்வந் தழைத்தபோது நாறுமிந்த நல்லுடல்
அடிலைமட்டுங் கொண்டுபோய்த் தோட்டிலைக் கொடுபமரே.

ஞானநிலை.

என்னிலே யிருந்ததொன்றை யானறிந்த தில்லையே
என்னிலே யிருந்ததொன்றை யானறிந்து கொண்டபின்
என்னிலே யிருந்ததொன்றை யாவர்காண வல்லிரோ
என்னிலே யிருந்திருந்து யானுணர்ந்து கொண்டனே. (7)

நினைப்பதொன்று கண்டிலே னியலாது வேறிலை
நினைப்புமாய் மறப்புமாய் நின்றமாய்கை மாய்கையை
அனைத்துமா யகண்டமா யநாதிமூன் னனாதியாய்
எனக்குள்நீ புனக்குள்நா னிருக்குமாற தென்னனே. (8)

மின்னுமீ வின்னுமீ மறைகடல்க ளேழுமீ
என்னுமீ எழுத்துமீ விசைந்த பண்ணெழுத்துமீ
கன்னுமீ மணியுமீ கண்ணுளாடும் பாவையீ
கன்னுநீர்மை நின்றபாதம் நண்ணுமாறருளிடாய். (9)

அறிவுமல்ல வவனுமல்ல வற்புறத்தி லப்புறம்
கருமைசெம்மை வெண்மையைக் கடந்துநின்ற காரணம்
பெரியதல்ல சிறியதல்ல பற்றுமின்னள் பற்றுமின்னள்
அரியமும் கடந்துநின்ற னாரனா னாமே. (10)

அந்திகால முச்சிமுன்று மாகுமென்ற தீர்த்தமும்
சந்திரர்ப் பனங்களுந் தபங்களுஞ் செபங்களும்
சிந்தைமேவு ஞானமுந் தினஞ்செபித்த மந்திரம்
எல்லைதாம நாமமாக நாமமென்று நாமமே. (11)

சதாவுபஞ்ச பாதகங்க ளோத்துரந்த மந்திரம்
இதாமிதாம தல்லவென்று வைத்தழுது மேழையாள்
சதாவிடாம லோதுவார் தமக்குநல்ல மந்திரம்
இதாமிதாம ராமராம ராமவென்றும் நாமமே. (12)

நானதேது நீயதேது நகலினின்ற தேதடா
கோனதேது குருவதேது கூறிடுங் குலாமதே
ஊனதேது வழிவதேது வப்புரத்தி லப்புறம்
ஞானதேது ராமராம ராமவென்ற நாமமே. (13)

யோகநிலை.

சாத்திரங்க ளோதுகின்ற சத்தநாதபட்டரே
வேத்திரைப்பு வர்கபோல வேதம்வர் ணதையுமோ
மாத்திரைப்போ தும்முள்ளே மறிந்துதொக்க வல்லிரேல்
சாத்திரைப்பை நோய்களேது சத்திமுத்திசித்தியே. (14)

ஞானநிலை.

ஊசத்தூர் தூரமென்றுசொல்லுவார்கள் சோம்பர்கள்
பாருமின்னு மெங்குமாய் பரந்துளிப் பராபரம்
ஊருமாகி காடுதேடி புழன்றுதேடு முழையாள்
சோதாக வும்முளே யறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. (15)

யோகநிலை.

காறுவேத மோதுவீர் ஞானபாத மறிகிலீர்
பாறுசெய்க லந்தவாறு பாவிகாள்தெரிகிலீர்
ஆலமுண்ட கண்டனு ரகத்துளே யிருக்கவே
காலனென்று சொல்லுவீர் கருவிலும்ம நில்லுமே. (16)

வித்திலாத சம்பிரதாய மேதுமில்லை யேதுமில்லை
தத்திலாத மானிவை சமைந்தவாற தெங்கனே
பெற்றதாயை யித்தனமை கொள்ளுகின்றபேதைகாள்
பித்திலாத போதுமிவ் வரிக்கலையில்லை யில்லையே. (17)

அஞ்சுமுன் மெட்டதா யாதியான மந்திரம
நெஞ்சிலே நினைந்துகொண்டு நாவுருச் செபிப்பரேல்

பஞ்சமான பாதகங்க ளூறுகோடி செய்யினும்
பஞ்சபோல்பறக்குமென் றுநான்மறைகள் பன்னுமே.

ஆண்டவாச லாயிரம்பா சண்டவாச லாயிரம்
ஆறிரண்டு நூறுகோடி யானவாசலாயிரம்
இந்தவாச லேழைவாச லேகபோக மானவாசல்
எம்பிரா னிருக்கும்வாச லியாவர்காண வல்லரே.

சாமம்நாலு வேதமுஞ் சகலசாஸ்திரங்களும்
சேமமாக வோதினுஞ் சிவனைநீ ரறிகிலீர்
காமநோயை விட்டுநீர் கருத்துளே யுணர்ந்தபின்
ஊனமற்ற காயமா யிருப்பனெங்க ளீசனே (20)

சந்திரண்டு தாரையொன்று சன்னமின்னலாகையால்
மந்திமாரு தேயுலகில் மானிடங்க ளெத்தனை
சந்திரண்டை யுந்தவித்து தாரையூத வல்லிரேல்
கொந்கைமங்கை பங்கரோடு கூடிவாழ வாருமோ.

ஞானநிலை.

தன்கமொன்று ரூபம்வேறு தன்கையான வாறுபோல்
செங்கண்மாலு மீசனுஞ் சிறந்திறந்த தெம்முளே
விங்களங்கள் பேசுவார் விளங்குகின்ற மார்தரே
எங்குமாகி நின்றநாமம் நாமமிந்த நாமமே. (22)

யோகநிலை.

அஞ்செழுத்தி லேபிறந்து அஞ்செழுத்திலே வளர்ந்து
அஞ்செழுத்தை யோதுகின்ற பஞ்சுத பாவிகாள்
அஞ்செழுத்தி லோரெழுத் தறிந்துகூற வல்லிரேல்
அதிசலஞ்ச லென்றுநாத சம்பலத்தி லாடுமே (23)

அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சுமே யறுதியான தஞ்சுமே
பிஞ்சுமிஞ்ச தல்லவோ பித்தர்காள் பிதற்றுநீர்
நெஞ்சலஞ்ச கொண்டுநீர் நின்றுதொக்க வல்லிரேல்
அஞ்சுமில்லை யாயுமில் லறுதியாக் தோன்றுமே. (24)

நீளவிடு கட்டுநீர் நெடுங்கதவு சாத்துநீர்
வாழுவேனு மென்றலோ மகிழ்ந்திருந்த மாந்தரே
காலனோலை வந்தபோது கைகலந்து நின்றிடும்
ஆல்முண்ட கண்டர்பாத மம்மையாத முண்மையே ()

கிரியையநிலை.

விடேடுத்து வேள்விசெய்து மெய்யரோடு பொய்யுமா
மாடுமக்கள் பெண்டிர்சுற்ற மென்றிருக்கு மாந்தர்கள்
நாடுபெற்ற நடுவர்கையி லோலையர் தறைத்திடில்
ஓடுபெற்ற நத்தியை பொருதுகாணு மூடனே. (26)

யோகநிலை.

ஓடமுள்ள போதெலா மோடியே யுரைவலாம்
ஓடமுள்ள போதெலா முதுகுபண்ணிக் கொள்ளலாம்
ஓடமு முடைந்தபோது லொப்பிலாத வெளியிலே
ஓடுமில்லை கோலுமில்லை யாருமில்லை யானதே. (27)

உற்பத்தநிலை.

அன்னாலே யனுதியே யனுதிமுன்னனுதியே
பெண்ணுமாணு மொன்றலோ பிறப்பதற்கு முன்னதே
கண்ணிலானி கக்கிலங் கருதியோர்குகாணிலே [லாம்
மன்னுமனோரும் மின்னுமனோரும் வந்தவாறதென்ன

ஞானநிலை.

யான்றோன் பறித்தெறிந்த பன்மலர்க ளெத்தனை
யாழிலே செபித்துவிட்ட மந்திரங்க ளெத்தனை
மின்டாய்த் திரிந்தபோ திரைத்தநீர்களெத்தனை
மீனவுஞ் சிவாலயங்கள் குழுவந்தெத்தனை
அன்டர்கோ னிருப்பிடமறிந்துணர்ந்த ஞானிகள்
கண்டகோயில் தெய்வமென்று கையெடுப்ப தில்லையே

யோகநிலை.

கெருப்பைமூட்டி நெய்யைவிட்டு நித்தநித்த நீரிலே
விருப்பமோடு நீர்குளிக்கும் சிவதவாக்யர் சேருமின்
கெருப்புநீது மும்முளை நினைந்துகூற வல்லிரேல்
கருக்கமற்ற சோதியைத் தொடர்ந்துகூட லாகுமோ.
பாட்டிலாத பரமனைப் பரமலோக நாதனை
நாட்டிலாத நாதனை நாரிபங்கர் பாகனை
கூட்டிமென்ன வாய்புகைத்து குறுகுறுத்த மந்திரம்
வேட்டகாரர் குருகுப்பைகூப்பிடா முகிந்ததே.(31)

தரிசனம்.

செய்யதெங்கி லேயிளநீர் சேர்ந்தகார ணங்கள்போல்
ஐயன்வந்து என்னுளம்புகுந்துகோயில்கொண்டனன்
ஐயன்வந்து என்னுளப் புகுந்துகோயில்கொண்டபின்
மையகத்தில் மாந்தர்முன்னம் வாய்திறப்பதில்லையே.

சரியைநிலை.

மாறுபட்டுமனிதலைக்கி வண்டிலெச்சில்கொண்டுபோ
லாறுபட்ட கல்லின் மீதேயூற்றுமின்றமூடரே
மாறுபட்ட தேவரு மதிந்துநோக்குமென்னையும்
கூறுபட்டு நீர்க்கவோகுருக்கள்பாதம் வைத்ததே.

யோகநிலை.

கோயிலாவ தேதடா குளங்களாவ தேதடா
கோயிலுங் குளங்களுங் கும்பிடுங் குலாமரே
கோயிலு மனத்துளே குளங்களு மனத்துளே
துவத மருவுமு மில்லையில்லை யில்லையே. (34)
செங்கலுங் கருங்களுஞ் சிவந்தசாதி லிங்கமும்
செம்மலே திராவிடுஞ் சிவனிருப்ப னென்கிறீர்

உன்பத மறிந்துநீ ரும்மைநீ ரறிந்தபின்
அம்பலம் நிறைந்நாத ராடல்பாடலாகுமே. (35)

கிரியைநிலை.

பூசைபூசை யென்றுநீர் பூசைசெய்யும் பேதைகாள்
பூசையுள்ள தன்னிலே பூசைகொண்ட தெவ்விடம்
ஆதிபூசை கொண்டதோ வனாதிபூசை கொண்டதோ
ஏதுபூசை கொண்டதோ வின்னதென் றியம்புமே.

ஞானநிலை.

இருக்குநாலு வேதமு மெழுத்தையற வோதிலும்
பெறுக்கநீறு பூசிலும் பிதற்றிலும் பிரானிரான்
உருக்கிநெஞ்சை யுட்கலந்து வுண்மைகூற வல்லிரேல்
கருக்கமற்ற சோதியைத் தொடந்துகூட லாகுமே.

யோகநிலை.

கலத்தின் வார்த்து வைத்தநீர் கடுத்ததீ முடுக்கினால்
கலத்திலோ கரந்ததோ கடுத்ததீ குடித்ததோ
நிலத்திலே கரந்ததோ நீள்விசும்பு கொண்டதோ
மனத்தின்மாயை நிக்கிலே மனத்துளே கரந்ததே

சரியைநிலை

பறைச்சியாவதேதடா பணத்தியாவதேதடா
இறைச்சிதோ லெலும்பினு பிலர்கமிட்டிருக்குதோ
பறைச்சிபோகம் வேறதோ பணத்திபோகம்வேறதே
பறைச்சியும் பணத்தியும் பகுந்துபாறு மும்முளே.
வாயிலே குடித்தநீரை யெச்சிலென்றுசொல்லுநீர்
வாயிலே குதப்புவேதம் மெனப்படக் கடவதோ
வாயிலெச்சில் போகவென்று நீர்தனைக் குடிப்பீர்காள்
வாயிலெச்சில் போனவண்ணம் வந்திருந்துசொல்லு

ஓதுகின்ற வேதமெச்சி லுள்ளமந் திரங்களெச்சில்
மோதங்க ளானதெச்சில் பூதலங்க ளேழுமெச்சில்
மாதிருந்த விந்துவெச்சில் மதியுமெச்சி லொலியுமெச்
ஏதிலெச்சி லில்லதில்லை யில்லையில்லை யில்லையே. (41)

உற்பத்தி.

பிறப்பதற்கு முன்னெலா மிருக்குமாற தெங்ஙனே
பிறந்துமண் ணிறந்துபோ யிருக்குமாறதெங்ஙனே
குறித்துநீர் சொலாவிடிற் குறிப்பிலாதமாந்தரே
அறுப்பனே செவியிரண்டு மீஞ்செழுத்து வாளினால்.

ஞானம்.

அம்பலத்தை யம்புகொண் டசங்கென்று லசங்குமோ
சம்பமற்ற பாற்கடல் கலங்கென்றால் கலங்குமோ
இன்பமற்ற யோகியை யிருளும்வந் தணுகுமோ
செம்பொனம்பலத்துவே தெளிந்ததே சிவாயமே

ஏடவுள்நிலை

சித்தமேது சிந்தையேது சீவனேது சித்தரே
சத்தியேது சம்புவேது சாதிபேத மற்றது
முத்தியேது மூலமேது மூலமந்தி ரங்களேது
வித்திலாத வித்திலே யின்னதென்றியம்புமே. (44)

ஒடுக்கநிலை

சித்தமற்று சிந்தையற்று சீவனற்று நின்றிடம்
சத்தியற்று சம்புவற்று சாதிபேத மற்றுநன்
முத்தியற்று மூலமற்று மூலமந்திரங்களும்
வித்தையித்தை யின்றவத்தில் விளைந்ததே சிவாயமே.

கிரியை.

சாதியாவ தேதடா சலந்திரண்ட நீரெல்லாம்
பூதவாச லொன்றலோ பூதமைந்து மொன்றலே

காதில்வாளி காரைகம்பி பாடகம்பொ னொன்றலோ
காதிபேதமோ துகின்ற தன்மையென்ன தன்மையே.

கறந்தபால் முலைப்புகா கடைந்தவெண்ணை மோர்புகா
துடைந்துபோன சங்கினோசை யுயிர்களு முடற்புகா
விரிந்தபூ வுதிர்ந்தகாயு மீண்டுபோய் மரம்புகா
இறந்தவர்பிறப்பதில்லை யில்லையில்லை யில்லையே. (47)

தரையினிற் கிடந்தபோ தன்றுதூமை யென்றிலீர்
துறையறிந்து நீர்குளித்த தன்றுதூமை யென்றிலீர்
பறையறைந்து நீர்பிறந்த தன்றுதூமை யென்றிலீர்
புறையிலாத வீசரோடு பொருதுமாற தெங்களே. ()

தூமைதூமை யென்றுநீர் துவண்டலையு மேழைகாள்
தூமையான பெண்ணிருக்க தூமைபோன தெவ்விடம்
ஆமைபோல மூழிகிவந் தனேகவேத மோதுநீர்
தூமையுந் திரண்டுருண்டு சொற்குருக்களானதே. ()

சொற்குருக்களான துஞ் சோதிமேனி யானதும்
மெய்க்குருக்களாயினும் வேளைபூசைசெய்கினும்
சற்குருக்களாயினும் சாத்திரங்கள்சொல்லினும்
மெய்க்குருக்க ளாயினுந் திரண்டுருண்ட தூமையே. ()

கைவடங்கள் கொண்டுநீர் கண்சிமிட்டி நிற்கிறீர்
எவ்விடங்கள் கண்டுநீ ரெண்ணி யெண்ணிபார்க்கிறீர்
பொய்யுணர்ந்தசிந்தையை பொருந்திநோக்கவல்லிரே
மெய்சடிந்த தும்முளே விளைந்துகூறலாகுமோ. (51)

ஆடுகாட்டி வேங்கையை யகப்படுத்து மாறுபோல்
காடுகாட்டி யென்னை நீ மதிமயக்கலாகுமோ
கோடுகாட்டி யானையைக் கொன்றுரித்தகொற்றவா
வீடுகாட்டியென்னைநீ வெளிப்படுத்த வேணுமே. (54)

இடதுகண்கள் சந்திரன் வலதுகண்கள்சூரியன்
இடைக்கைசங்கு சககரம் வலக்கைகூல மான்மழு

எடுத்தபாதம் நீண்முடி பயண்டிசைக்குமப்புறம்
உடல்கலந்து நின்றமாயம் யாவர்காண வல்லரோ.

நாழியும் நாழியுப்பு நாழியானவாறுபோல்
ஆழியோனு மீசனு மமர்ந்துவாழ்ந் திருந்திடம்
எறுதிலேறுமீசனு மியங்குசக்ர தரனையும்
வேறுகூறு பேசுவார் வீழ்வர்வீ ணரகிலே.

தில்லைநா யகனவன் திருவரங் கனுமவன்
எல்லையான புவனமு மேகமுத்தி யானவன்
பல்லுநாவு முள்ளபேர் பகுந்துகூறி மகிழுவார்
வல்லபங்கள் பேசுவார் வாய்புழுத்து மாயவரே. (55)

எத்திசைக்கு மெவவுயிர்க்கு மெங்களப் பனெம்பிரான்
முத்தியான வித்துளே முளைத்தெழுந்த வச்சுடர்
சித்தமுந் தெளிந்துவேத கோயிலுந் திறந்தபின்
அத்தடனால் கண்டபின் னடங்கலாடல் காணுமே.

உற்றநூல்க ளும்முளே யுணர்ந்துணர்ந்து பாடுவீர்
புற்றறுத்து நின்றுநீர் பராபரங்க ளெய்திவீர்
செற்றமாவை யுள்ளரைச் செறுக்கறுத் திருத்திடில்
சுற்றமாக வும்முளே சோதியென்றும் வாழுமே. (57)

பேதடா வெழுந்ததும் புனலதாகி வந்ததும்
தாதடாபுகுந்ததும் தானடாவினைந்ததும்
ஓதடா வஞ்சுமூன்று மொன்றதான வக்கரம்
ஓதடா விராமராம ராமமென்னு நாமமே. (58)

அகாரமென்ற வக்கரத்து ளவ்வுவந் துதித்ததோ
உகாரமென்ற வக்கரத்தி லுவ்வுவந் துதித்ததோ
விகாரமற்ற யோகிகாள் விரித்துரைக்க வேணுமே.
அறத்திறங்க ளுக்குநீ யகண்டமென் டிசைக்கும்நீ
சிறத்திறங்க ளுக்குநீ தேடுவார்கள் சிந்தைநீ

உறக்கம்நீ யுணர்வுநீ யுட்கலந்த சோதிநீ
மறக்கொணாத நின்கழல் மறப்பினுங் குடிகொளே,
அண்டம்நீ யகண்டம்நீ யாதிமூல மானநீ
கண்டம்நீ சுருத்துநீ காவியங்களானநீ
புண்டரீக மற்றுளே புணருகின்ற புண்ணியர்
கொண்டகோலமானநேர்மைகூர்மையென்னகூர்மை

மையடர்ந்த கண்ணினா மயக்கிடும் மயக்கிலே
மையிறந்து கொண்டுநீங்க ளல்லலற் றிருப்பீர்கள்
மெய்யடர்ந்த சிந்தையால் விளங்குஞான மெய்தினால்
உய்யடர்ந்து கொண்டுநீங்க ளூழிகாலம் வாழ்விரே.

கருவிருந்த வாசலாற் கலங்குகின்ற வூமைகாள்
குருவிருந்து சொன்னவார்த்தை குறித்துநோக்கபல்லி
உருவிலங்கு மேனியாகி யுயம்பராகி நின்றநீர் (ரேல்
திருவிலங்கு மேனியாகச் சென்றுகூட லாகுமோ.

தீர்த்தமாட வேணுமென்று தேடுகின்ற தீனர்காள்
தீர்த்தமாட லெவ்விடந் தெளிந்துநீ ரியம்பிலீர்
தீர்த்தமாக வுற்றுளே தெளிந்துநீ ரிருந்தபின்
தீர்த்தமாக வுள்ளதுஞ் சிவாயவஞ் செழுதுமே. (64)

கழுத்தையும் நிமிர்த்திநல்ல கண்ணையும் விழித்துநீர்
பழுத்துவாய் விழுந்துபோன பாவமென்னபாவமெ
அழுத்தமான வித்திலே யனாதியா யிருப்பதோர்
எழுத்திலோ வெழுத்திலே யிருக்கலா மிருத்துமே

கண்டுநின்ற மாயையுங் கலந்துநின்ற பூதமும்
உண்டுறங்கு மாறுநீ ருணர்ந்திருக்க வல்லிரேல்
பண்டையாறு மொன்றுமாய்ப் பயந்தவேத சுத்தனாய்
அண்டமுத்தி யாகிநின்ற வாதிமூல மூலமே (66)

ஈன்றவாச லுக்கிரங்கி யெண்ணிறந்து போவிர்காள்
கான்றவாழை மொட்டலர்ந்த காரண மறிகிலீர்நான்ற

வாசலைத்திறந்து நாடிநோக்க வல்லிரேல், தோன்று
மாயை விட்டொழிந்து சோதிவந்து தோன்றுமே.

உழலுவாச லுக்கிரங்கி யூசலாடு மூமைகாள்
உழலும்வாச லைத்திறந்து வுண்மைசேர வெண்ணிலீர்
உழலும்வாச லைத்திருந்து வுண்மைநீ ருணர்ந்தபின்
உழலும்வாச லுள்ளிருந்த வுண்மைதானு மாவிரே. ()

மூலநாடி தன்னிலே முளைத்தெழுந்த சோதியை
நாடிநாடி யும்முளே நாழிகை யிருந்தபின்
பாலனாகி வாழலாம் பறந்துபோக யாக்கையும்
ஆலமுண்ட கண்டராணை யம்மையாணை யுண்மையே.

இருக்கவேணு மென்றபோ திருக்கலா யிருக்குமோ
மரிக்கவேணு மென்றலோ மண்ணுளே படைத்தனர்
சுருக்கமற்ற தம்பிரான் சொன்னவஞ் செழுத்தையும்
மரிக்குமுன் வணங்கிடீர் மருந்தெனப் பதங்கெடீர். ()

அம்பத்தொன்றி லக்கர மடங்கலோ ரெழுத்துமோ
விண்பரந்த மந்திரம் வேதநான்கு மொன்றலோ
விண்பரந்த மூலவஞ் செழுத்துளே முளைத்ததே
அங்கவிங்க பீடமா யமர்ந்ததே சிவாயமே. (71)

சிவாயவென்ற லக்ஷரஞ் சிவனிருக்கு மக்ஷரம்
உபாயமென்று நம்புதற்கு உண்மையான வக்ஷரம்
கபாடமற்ற வாசலைக் கடந்துபோன வாயுவை
உபாயமிட் டழைத்துமே சிவாயவஞ் செழுத்துமே ()

உருவுமல்ல வெளியுமல்ல வொன்றைமேவி நின்றதல்ல
மருவுவாசல் சொந்தமல்ல மற்றதல்ல வற்றதல்ல
பெரியதல்ல சிரியதல்ல பேசலான தானுமல்ல
உரியதாகி நின்றநேர்மை யாவர்காண வல்லரே. (73)

ஆத்துமா வனாதியோ வாத்துமா வனாதியோ
பூத்திருந்த ஐம்பொரி புலன்களு மனாதியோ

தாக்கமிக்க நாக்களுஞ் சதாசிவ மனாதியோ
வீக்கவந்த யோகிகாள் விரித்துரைக்க வேணுமே.(74

அறிவிலே பிறந்திருந் தாகமங்க ளோதுநீர்
நெறியிலே மயங்குகின்ற நேர்மையொன் றறிகிலீர்
உறியிலே தயிரிருக்க வூர்புகுந்து வெண்ணெய்தேடும்
அறிவிலாத மாந்தரோ டணுகுமாற தெங்கனே.(75)

இருவரங்க மும்பொருந்தி யென்புருகி நோக்கிலீர்
உருவரங்க மாகிநின்ற வுண்மையொன்றை யோர்கிலீர்
கருவரங்க மாகிநின்ற கற்பனை கடந்துபின்
திருவரங்க மென்றுநீர் தெளிந்திருக்க வல்லிரே (76)

கருக்குழியி லாசையாய்க் காதலுற்று நிற்கிறீர், குருக்கிடுக்கு மேனழகள் குலாவுகின்ற பாவிகாள், திருத்திருத்தி மெய்யினாற் சிவந்தவஞ் செழுத்தையும், உருக்கழிக்கு மும்மையு முணர்ந்துணர்ந்து கொள்ளுமே.()

மண்ணிலே பிறக்கவும் வலக்கலா துரைக்கவும், எண்ணிலாத கோடிதேவ ரென்னதுன்ன தென்னவும், கண்ணிலே மணியிருக்க கண்மறைந்த வாறுபோல், எண்ணில்கோடி தேவரு மிதன்கணால் விழிப்பதே. (78)

மண்கலங் கவர்ந்தபோது வைத்துவைத் தடுக்குவார்
வெண்கலங் கவர்ந்தபோது வேணுமென்றுபேணுவா
நங்கலங் கவர்ந்தபோது நாறுமென்று போடுவார்
எண்கலந்து நின்றமாய மென்னமாய மீசனே. (79)

முக்கசெல்வ நீபடைத்த விறகுமேவிப் பாவிகாள்,
விறகுடன் கொளுத்திமேனி வெந்துபோவ தறிகிலீர்,
மக்கள்யெண்டிர் சுற்றமென்று மாயைகாணு மீனவ
யெலாம் மறலிவந் தழைத்தபோது வந்துகூடலாகுமோ. (80)

ஒக்கவந்து மாதுடன் செறிந்திடத்தி லழகியே
ஒருவராகி யிருவராகி யிளமைபெற்ற வூரிலே
அக்கணிந்து கொன்றைசூடு மம்பலத்தி லாடுவார்
அஞ்செழுத்தை யோதிடினனேகபாவ மகலுமே.(81)

மாடுகன்று செல்வமு மனைவிமைந்தர் மகிழவே
மாடமாளி கைப்புறத்தில் வாழுகின்ற நாளிலே
ஓடிவந்து காலதூதர் சடுதியாக மோதவே
உடன்கிடந் துயிர்கழன்ற வுண்மைகண்டு முணர்கிலீர்.

பாடுகின்ற துப்பருக்கண் தங்கணாக் களுக்கியே
பழுதிலாத கன்மகூட்ட மிட்டவெங்கள் பரமனே
நீதிசெம்பொ னம்பலத்து ளாடுகொண்ட வப்பனே
நீலகண்ட காலகண்ட நித்யகல்லி யாணனே. (83)

கானமற்ற காட்டகத்தில் வெந்தெழுந்த நீறுபோல்
ஞானமுற்ற நெஞ்சகத்தில் வல்லதேது மில்லையே
ஊனமற்ற சோதியோ டுணர்வுசேர்ந் தடக்கினால்
தேனகத்தி னூரல்போல் தெளிந்ததே சிவாயமே. (84

பருகியோடி யும்முளே பறந்துவந்த வெளிதனை
நிரவியே நினைந்துபார்க்கில் நின்மலம் தாகுமே
உருகியோடி யெங்குமாய தாயசோதி தன்னுளே
கருதடா வுனக்குநல்ல காரணம் தாகுமே. (85)

சோதிபாதி யாகிநின்ற சுத்தமும் பலித்துவந்து
போதியாத போதகத்தை யோதுகின்ற பூரணா
வீதியாக வோடிவந்து விண்ணடியி னூடுபோய்
ஆதிநாத னாதனென் றனந்தகால முள்ளதே. (86)

இறைவனா லெடுத்தமாடத் தில்லைமம் பலத்திலே
அறிவினா லடுத்தகாய மஞ்சினா லமர்ந்ததே
கருவிநாத முண்டுபோல் கழன்றவாச லொன்பதும்
ஒருவரா யொருவர்கோடி யுள்ளுளே யமர்ந்ததே. ()

நெஞ்சிலே யிருந்திருந்து நொருக்கியோடும் வாயுவை
அன்பினு லிருந்துநீ ரருகிருத்த வல்லிரேல்
அன்பர்கோயில்கானலா மகன்றுமென்டிசைக்குளே
தம்பியோடி யோடியோ சொல்லடா சுவாமியே ()

நில்லையே வணங்கிநின்று தென்டனிட்ட வாயுவை,
எல்லையைக் கடந்துநின்று எகபோக மாய்கையோ,வெ
ல்லையைக் கடந்துநின்று சொர்க்கலோக வெளியிலே
வெள்ளையுஞ் சிவப்புமாகி மெய்கலந்து நின்றதே. ()

உடம்புமி லெடுத்ததோ வுயிருடம் பெடுத்ததோ
உடம்புமி லெடுத்தபோ தருவமேல செப்புவீர்
உடம்புமி றிறந்துபோ துயிறிறப்ப தில்லையே
உடம்புமெய் மறந்துகண் டொர்ந்துநான மோனமே.

அவ்வெனு மெழுத்தினு லகண்டமெழு மாகினும்
உவ்வெனு மெழுத்தினு லுருத்தரித்து நின்றனை
மவ்வெனு மெழுத்தினுல் மயங்கினுர்கள் கவயகம்
அவ்வுமுவ்வு மவ்வுமா யமர்ந்ததே சிவாயமே. (91)

மந்திரங்க ளுண்டுமே மயங்குகின்ற மானிடீர்
மந்திரங்க ளாவது மரத்தினுற லன்றுகாண்
மந்திரங்க ளாவது மதத்தெழுந்த வாயுவை
மந்திரத்தை யுண்டவர்க்கு மானமேதுமில்லையே (92)

என்னவென்று சொல்லுவே னிலக்கணாதி லாததைப்
பன்னுகின்ற செந்தமிழும் பதங்கடந்த பண்பெனை
மின்னகத்தில் மின்னெடுத்து மின்னதான வாறுபோல்
என்னகத்து ளிசனும் யானுமல்ல தில்லையே, (93)

ஆலமித்தி லாலமுக்கி யாலமான வாறுபோல்
வேறுவித்து மின்றியே வினைக்துபோ கமெய்ந்மேர்

ஆனவித்தை போர்மெ ரறிவிலாத மாந்தரே
பாருமித்தை யும்முளே பாப்பிரம மானதே. (94)

அவிழ்ந்திந்த மந்திர மகாரமாய் உகாரமாய்
எவ்வெழுத் தறிந்தவர்க் கெழுபிறப்பு தில்லையே
சவ்வுதித்த மந்திரத்தைத் தற்பரத் திருந்திலுல்
அவ்வுமுவ்வு மவ்வுமாய மர்ந்ததே சிவாயமே. (95)

நவ்விரண்டு காலதாய் நவின்றமவ் வலிதாய்
சிவ்விரண்டு தோளதாய் சிறந்தவவ்வு வாயதாய்
யவ்விரண்டு கண்ணதா யெழுந்துநின்ற நேர்மையிற்
செவ்வையொத்து நின்றதே சிவாயமஞ் செழுத்துமே.

இரண்டுமொன்று மூலமா யியங்குகின்ற காரணன்
கருண்டுமூன்று வளையமாய் சுணங்குபோற் கிடந்துதி
மூன்றுடைந்த சக்கிரனை முலகாடி நுகிபோய்
அரண்கன்பட் டணத்திலே யமர்ந்ததே சிவாயமே (97)

கடலிலே திரியுமாமை கரையிலேறி முட்டைவிட்டுக்
கடலிலே திரிந்தபோது ரூபமான வாறுபோல்
மடலுளே யிருக்குமெங்கள் மணியரங்கசோதியை
உடலுளே யினைந்துநல்ல வுண்மையான வுண்மையே

மூன்றுமண் டலத்தினு முட்டிநின்ற துணியும்
மான்ற பாம்பின் வாயினும் நவின்றெழுந்த வட்சரம்
சான்றதாயு மப்பரு மெடுத்துரைத்த பத்திரம்
தோன்றுமோ வெழுத்துளே சொல்லவொன்று மில்லையே

மூன்றுமூன்று மூன்றுமே முவர்தேவர் தேடிடும்
மூன்றுமஞ் செழுத்துமாய் முழங்குமவ் வெழுத்துளே
சான்றதாயு மப்பரு மியங்குகின்ற நாதமும்
தோன்றுமண்டலத்திலே சொல்லவொன்று மில்லையே.

சோறுகின்ற பூகம்போற் சுணங்குபோற் கிடந்துதி
சாறுகின்ற கும்பியி னவின்றெழுந்த மூடரே

சிறுகின்ற வைவரைச் சிறுக்கமக்க வல்லிராய்
ஆருசோடி வேணியா ராறிலொன்றி லாவரே. (101)

வட்டமென்று வும்புளே மயங்கிவிட்ட திவ்வெளி
அட்டாக் கரத்துளே யடக்கமு மொடுக்கமும்
எட்டுமெட்டு மெட்டுமோ டியம்குரக்க ரத்துளே
எட்டலாமு நித்தநெம்பி ரானைநா னறிந்தபின். (102)

பேசுவாரு மீசனே பிரமஞானமும்முளே
ஆசையான வைவரு மலைந்தலைகள் செய்கிறார்
ஆசையான வைவரை யடக்கியோ ரெழுத்திலே
பேசிடா திருப்பிரேல் நாதம்வந்தொலிக்குமே, (103)

நமசிவாய வஞ்செழுத்தும் நிற்குமே நிலைகளும்
நமசிவாய மஞ்சுமஞ்சும் புராணமான மாய்கையை
நமசிவாய மஞ்செழுத்தும் நம்முளே யிருக்கவே
நமசிவாய வுண்மையை நற்குரைசெய் நாதனே, (104)

பாமுனக் கொக்குவேது பயமிலை பாபரா
கரமெடுத்து நிறுறலுங் குவித்திடக் கடப்படா
சிரமுருகி யமுதளித்த சிருலவு நாதனே
வரமெனக்கு நீயளித்த ஓம்நமசி வாயமே. (105)

பச்சைமண் பதுப்பிலே பழுப்பதித்த வேட்டுவன்
சித்தமும் நினைந்துநினைத்துவண்ண மாயிடும்
பச்சையண்ணனிடிந்துபோய் பரந்தலும்பி யாயிடும்
பித்தர்கா ளறிந்துகொள் பிரானிருந்தகோலமே.(106)

ஒளியதான காசிமீது வந்துதங்குவோர்க்கெலாம்
வெளியதான சோதிமேனி விசுவநாத னுவன்
தெளியுமன்கை யுடனிருந்து செப்புகின்ற நாரகம்
வெளியசோதி ராமராம நாமமிந்த நாமமே. (107)

விழியினோடு புலன்விளைந்த வில்லவல்லி யோனியும்
வெளியிலேபிதற்றலாம் விளைவுகின்ற தில்லையே

வெளிபரந்த தேசமும் வெளிக்குள்மூல வித்தையும்
தெளியும்வல்ல ஞானிகள் தெளிந்திருத்தல் திண்ணமே

ஓம்நமசி வாயமே யுணர்ந்துமெய் யுணர்ந்துபின்
ஓம்நமசி வாயமே யுணர்ந்துமெய் தெளிந்துபின்
ஓம்நமசி வாயமே யுணர்ந்துமெய் யுணர்ந்தபின்
ஓம்நமசி வாயமே யுட்கலந்து நிற்குமே. (108)

அல்லல்வாச லொன்பது மறுத்தடைந்த வாசலும்
சொல்லும்வாச லோரைந்து சொம்பிலிம்பி நின்றது
நல்லவாச லைத்திறந்து ஞானவாச லூடேபோய்
எல்லைவாசல் கண்டவ ரினிப்பிறப்ப தில்லையே. (110)

ஆதியான தோன்றுமே யனேகனேக ரூபமாய்
சாதிபேத மாயெழுந்து சர்வசீவ னானபின்
ஆவியோடு ஆதியின்ற மீண்டுமிந்த சென்மமாம்
சோதியான ஞானியர்க்குஞ் சுத்தமா யிருப்பரே.(111)

மலர்ந்ததா னு மூலமாய் வையக மலர்ந்ததும்
மலர்ந்தபூ மயக்கமவர் தடுத்ததும் விடுத்ததும்
புலன்களைந்தும் பொறிகலங்கி பூமிமேல் விழுந்ததும்
இனங்கலங்கி நினைமாய மென்னமாய மீசனே. (112)

பாடலுக்க வுள்ளதும் பரந்தவானமுள்ளதும
ஓடிடும் மன்றியே யொன்றிநின்ற வொண்சுடர்
தூடிடும் மன்றியே யகத்துளும் புறத்துளும்
தேடிடுங்கள் கண்டவர் சிவன்றெரிந்த ஞானியே. (113)

மன்கிடாத மேசமந்து மலையுளேறி மறுகுநீர்
வன்படாத காரியங்க ளிவதுமென்று கூறுநீர்
தம்பிரானை நான்கடோறுந் தரையிலே தலைபடக்
கும்பிடாத மாந்தரோடு கூடுவாழ்வு தெங்கனே.(114)

காசினு லழிந்ததும்லங்குல மழிந்ததும்
மேவுதே ழிந்ததும் விசாமுங் குலைந்ததும்

பாவிகாளி தென்னமாயம் வாமநாடு பூசலாய்
ஆவியா ரடங்கினா லைவரு மடங்குவார். (115)

வீடெடுத்து வேள்விசெய்து மெய்யரோடு பொய்யுமாய்
மாடுமக்கள் பெண்டிர்சுற்ற மென்றிருக்குமாந்தர்காள்
நாடுபெற்ற நண்பர்கையி லோலைவந் தழைத்தபோது
ஆடுபெற்ற தவ்விலை பொறாதுகாணுமில்வுடல். (116)

இல்லைஇல்லை யென்றுநீ ரியம்புகின்ற வேழைகாள்,
இல்லையென்று நின்றதொன்றை யில்லையென்ன லா
குமோ, இல்லையல்ல வொன்றுமல்ல விரண்டுமொன்
றி நின்றதை, எல்லைகண்டு, கொண்டபே ரிளிப்பிறப்
ப தில்லையே. (117)

காரகார காரகார காலனூழி காலலன
போரபோர போரபோர போரிலிகின்ற புண்ணியன்
மாரமார மாரமார மரங்களேழு செய்தரீ
ராமராம ராமராம நாமமென்னு நாமமே. (118)

நீடுபாரி லேபிறந்து நேயமான மாயந்தான்
வீடுவேறி தென்றபோது வேண்டியின்பம் வேண்டுமே
பாடிநாலு வேதமும் பாரிலே படர்ந்ததோ
றேடுராம ராமராம நாமமென்னு நாமமே. (119)

உயிருநன்மை யாலுடலெடுத்துவந் திருந்திடும்
உயிருடம் பொழிந்தபோது ரூபரூப மாயிடும் [ன்றிடு
உயிர்சிவத்தின் பாய்கையாகி யொன்றையொன்றுகொ
உயிருசத்தி மாய்கையாகி ஒன்றையொன்றுகின்றுமே.

நெட்டெழுத்து வட்டமோ நிறைந்தபல்லி யோனி
யும், நெட்டெழுத்தில் வட்டம்ஒன்று நின்றதொன்
று கண்டிலே, குட்டெழுத்தி லத்ததென்று கொம்பு

கால் குறித்திடி, நெட்டெழுத்தில் வட்டமொன்றில்
நேர்படானம் மீசனே. (121)

விண்ணிலுள்ள தேவர்க ளறியொணாத மெப்பபொரு
கண்ணிலாளி யாகவே கலந்துநின்ற தெம்பிரான்
மண்ணிலாம் பிறப்பறுத்து மலரடிகள் வைத்தபின்
அண்ணலாரு மெம்முளே யமர்ந்துவாழ்வ துண்மையே

விண்கடந்து நின்றசோதி மேலைவாச லைத்திறந்து
கண்களித்த வுள்ளுளே கலந்துபுக் கிருந்தபின்
மண்பிறந்த மாயமும் மயக்கமு மறந்துபோய்
ஒண்கலந்த வீசனோ டிசைந்திருப்ப துண்மையே. ()

மூலமான மூச்சதில் மூச்சரிந்து விட்டபின்
நாலுநாளு முன்னிலோரு நாட்டமாகி நாட்டிடில்
பாலனாகி நீடலாம் பரப்பிரம மாகலாம்
ஆலமுண்டகண்டராணை யம்மையாணையுண்மையே ()

மின்னெழுந்து மின்பரந்து மின்னொடுக்கும் வாறுபோ
என்னுல்நின்றவெண்ணுலீசனென்னுளே யடங்குமே
கண்ணுணின்றகண்ணில்நேர்மை கண்ணறிவி லாமை
என்னுணின்ற வெண்ணையாளியானறிந்த தில்லை. யால்

இருக்கலா மிருக்கலா மவலிலே யிருக்கலாம்
அரிக்குமால் பிரமனு மகண்டமே முகற்றலாம்
நருக்கொலாத குழியிலேகாலிடாதகண்ணிலே
நெருப்பறை திறந்தபின்பு நீயும்நானு மீசனே.

ஏகபோக மாகிய விருவரு மொருவராய்
போகமும் புணர்ச்சியும் பொருந்துமாற தெங்கனே
ஆகிலு மழகிலு மறணங்கணேய தானபின்
சாலிலும் பிறக்கிலு மில்லையில்லை யில்லையே. (127)

வேதனாலு பூதமாய் விரவுமங்கி நீரதாய்
பாதமேயி லிங்கமாய்ப் பரிந்துபூசைபண்ணினால்
காதில்நின்று கடைதிறந்து கட்டறுத்தஞானிகள்
ஆதியந்த முங்கடந் தரியவீடதாகுமே. (128)

பரித்திநூல் முரிக்கியிட்டு பஞ்சியோதுமாந்தரே
துருத்திநூல் முருக்கியிட்டு துன்பநீங்கவல்லிரேல்
கருத்திநூல் கலைப்படுங் காலநூல் கழிந்திடும்
திருத்திநூல் காலருஞ் சிவாயவஞ் செழுத்துமே. (129)

சாவதான தத்துவச் சடங்குசெய்யு மூமைகாள்
தேவர்கல்லு மாவரோ சிரிப்பதன்றி யென்செய்வேன்
மூவராலு மறியொணாத் முக்கணன் முதற்கொழுந்து
காவலாக வும்முடே கலந்திருப்பன் காணுமே. (130)

காலைமாலை நீரிலே முழுகுமந்தமூடர்காள்
காலைமாலை நீரிலே கிடாததேரை யென்பெறும்
காலமேயெழுந்திருந்து கண்கள்முன்றி லொன்றையும்
மூலமே நினைந்திராகில் முத்திசித்தியாகுமே. (131)

எங்கள்தேவ ருங்கள்தேவ ரென்றிரண்டு தேவரோ
இங்குமங்கு மாகிநின்ற வாதிமூர்த்தி யொன்றலோ
அங்குமிங்கு மாகிரண்டு வாதிமூர்த்தி யொன்றலோ
வங்கவாரஞ் சொன்னபேர்கள் வாய்புழுத்துமாள்வரே

இறையரை யிடைக்கிட வன்றுநூமை யென்கிறீர்
முறையறிந்து பிறந்தபோது மன்றுநூமை யென்கிறீர்
துறையறைந்து நீர்குளித்தா லன்றுநூமை யென்கிறீர்
பொறையிலாத நீசரோடும் பொருந்துமாறதெங்ஙனே.

சுத்தம்வந்த வெளியிலே சலமிருந்து வந்தது
மத்தமாகி நீரிலே துவண்டுமூழ்கு மூடரே

சுத்தமேது கட்டதேது தூய்மைகண்டு நின்றதேது
பித்தர்காய முற்றதேது பேதமேது போதமே. (134)

மாதமாதந் தூமைதான் மறந்துபோன தூமைதான்
மாதமற்று நின்றலோ வளர்ந்துரூப மானது
நாதமேது வேதமேது நற்குலங்க ளேதடா
வேதமோதும் வேதியா விளைந்தவாறும் பேசடா. ()

தூமையற்றுநின்றலோ சுதீபமற்று நின்றது
ஆண்மையற்று நின்றலோ வழக்கமற்று நின்றது
தாண்மையற்று ஆண்மையற்று சஞ்சலங்க ளற்றுநின்ற
தூமைதூமை யற்றகாலஞ் சொல்லுமற்று நின்றதே.

ஊறிநின்ற தூமையை யுறைந்துநின்ற சீவனை
வேறுபேசி மூடரே விளைந்தவாற தேதடா
நாறுநின்ற தூமையல்லோ நற்குலங்க ளாவன
சீறுசின்ற மூடரேயத் தூமைநின்ற கோலமே. (137)

தூமைகண்டு நின்றபெண்ணின் தூமைதானுமுறியே
சீமையெங்குமானும்பெண்ணும் சேர்ந்துலகங்கண்ட
தூமைதானும் ஆசையாய் துறந்திருந்த சீவனை
தூமையற்று கொண்டிருந்த தேசமேது தேசமே.

வேணும்வேணு மென்றுநீர் வீணுழன்று தேடுவீர்
வேணுமென்று தேடினாலு முள்ளதல்ல தில்லையே
வேணுமென்று தேடுகின்ற வேட்கையைத் திறந்தபின்
வேணுமென்ற வப்பொருள விரைந்துகாணலாகுமே.

சிட்டரோது வேதமுஞ் சிறந்தவாக மங்களும்
நட்டகார ரணங்களும் நவின்றமெய்ம்மை நூல்களும்
கட்டிவைத்த போதகங் கலதக்குகந்த பித்தெலாம்
பொட்டதாய் முடிந்ததே பிரானையா னறிந்தபின். ()

நூறுகோடி யாகமங்கள் நூறுகோடி மந்திரம்
நூறுகோடி நாளிருந்து மோதினா லதென்பயன்

ஆறுமாறு மாறுமா யகத்திலோ ரெழுத்துமாய்
ஏறுசீ ரெழுத்தையோத வீசன்வந்து பேசுமே. (141)

காலைமாலை தம்மிலே கலந்துநின்ற காலனார்
மாலைகாலை யாய்ச்சிவந்த மாயமேது செப்பிடீர்
காலைமாலை யற்றுநீர் கருத்திலே யொடுங்கினால்
காலைமாலை யாகிநின்ற காலனில்லை யில்லையே. (142)

எட்டுமண்ட லத்துளே யிரண்டுமண்ட லம்வளைத்து
இட்டமண்ட லத்துளே யெண்ணியாறு மண்டலம்
தொட்ட மண்டத்திலே தோன்றிமூன்று மண்டலம்
நட்டமண்ட பத்துளே நாதனாடி நின்றதே. (143)

காலிரண்டு மண்டலத்துள் நாதனின்ற தெவ்விடம்
காலிரண்டு மூலநாடி கண்டதங் குருத்திரன்
சேரிரண்டு கண்கலந்து திசைகளெட்டு மூடியே
பேவிரண்டு தான்கலந்து வீசியாடி நின்றதே. (144)

அம்மையப்ப னப்புநீ யறிந்ததே யறிகிலீர்
அம்மையப்ப னப்புநீ யறியய னரனுமாய்
அம்மையப்ப னப்புநீ ராதியாதி யானபின்
அம்மையப்ப னின்னையன்றி யாருமில்லையானதே ()

உருத்தரிப்ப தற்குமுன் னுடல்கலந்த தெங்கனே
கருத்தரிப்ப தற்குமுன் காரணங்க ளெய்யனே
பொருத்திவைத்த போதமும் பொருந்துமாறதெங்கனே
குருத்திருத்தி வைத்தசொல் குறித்துணர்ந்து கொள்ளுமே. (146)

ஆதியுண்டு வந்தமில்லை யன்றுநாலு வேதமில்லை
சோதியுண்டு சொல்லுமில்லை சொல்லிறந்த தேனுமில்
ஆதியான மூவரி லமர்ந்திருந்த வாயுவும்
ஆதியன்று தன்னையும் மாறறிவ ரண்ணலே. (147)

புலாலபுலால் புலாலதென்று பேதமைகள் பேசுநீர்
புலாலைவிட்டு மெம்பிரான பிரிந்திருந்ததெங்கனே

புலாலுமாய்ப் பிதற்றுமாய் பேருலாவுந் தானுமாய்
புலாலிலே முளைத்தெழுந்த பித்தர்காணு மத்தனே.

உதிரமான பால்குலித் தொக்கநீர் வளர்ந்ததும்
இரதமா யிருந்ததொன்றி ரண்டுபட்டதென்கலாம்
மதிரமாக விட்டதேது மாங்கிசம் புலாலதென்று
சதிரமாய் வளந்ததேது சைவரான மூடரே. (149)

உண்டகல்லை யெச்சிலென் றுள்ளெறிந்து போடுநீர்
கண்டவெச்சில் கையல்லோ பரமனுக்கும் வேறுமோ
கண்டவெச்சில் கேளடா கலந்தபாணி யப்பிலே
கொண்டசுத்த மேதடா குறிப்பில்லாத மூடரே. (150

ஓதிவைத்த நூல்களு முணர்ந்துகற்ற கல்வியும்
மாறுமக்கள் சுற்றமு மறக்கவந்த நித்திரை
ஏதுபுக் கொளித்ததோ வெங்குமாகி நின்றதோ
சோதிபுக் கொளித்தமாயஞ் சொல்லடா சுவாமியே.

ஈணெருமை யின்கழுத்தி விட்டபொட்ட ணங்கள்போ
மூணுநாலு சீலையில் முடிந்தவிழ்க்கு மூடர்காள்
மூணுநாலு லோகமு முடிவிலாத மூர்த்தியை
ஊணியூணி நீர்முடிந்த வுண்மையென்ன வுண்மையே

சாவல்நாலு குஞ்சதஞ்சு தாயதான வாறுபோல்
காயமான கூட்டிலே கலந்துசண்டை கொள்ளுதே
கூவமான கிழநரிக் கூட்டிலே பகுந்தபின்
சாவல்நாலு குஞ்சதஞ்சுந் தானிறந்து போனதே ()

மூலமாங் குளத்திலே மூளைத்தெழுந்த கோரையை
காலமே யெழுந்திருந்து நாலுகட் டறுப்பிரேல்
பாலனாகி வாழலாம் பரப்பரம மாகலாம்
ஆலமுண்ட கண்டர்பாத மம்மைபாத முண்மையே.

செம்பினிற் களிம்புவந்த தேரங்கள் போலவே
சீவனுக் கழிவுவந்த சேதியேது செப்பிடீர்

ஆம்பினி வெளுதொளுத வணியரங்க சோதிவெய்
வெம்பிவெம்பி வெம்பியே மெலிந்துமேல் கவந்திட
செம்பினிற் களிம்புவிட்ட சேதியேது காணுமே. ()

காடிகாடி யும்முளே கயந்தகாண வல்லிரேல்
ஓடியோடி மீளுவா ரும்முளே யடக்கிநீம்
தேடிவந்த காலனும் திகைத்திருந்து போய்விடும்
* கோடிகால மும்முகந் திருந்தவாற தெங்கனே.(156)

பிணங்குகின்ற தேதடா பிறந்தனுகெட்ட முடரே
பிணக்கிலாத பேரொளிப் பிரானனை யறிகிலீர்
பிணங்குமோ ரிருவினைப் பிணக்கறுக்க வல்லிரேல்
பிணக்கிலாத பெரியவின்பம் பெற்றிருக்கலாகுமே.

மீளறைச்சி தின்றதில்லை யன்றுமின்றும் வேதியர்
மீளிருக்கு நீரல்லோ முழ்கலுங் குடிப்பதும்
ஆட்டிறைச்சி தின்றதில்லை யன்றுமின்றும் வேதியர்
ஆட்டிறைச்சி யல்லவோ யாகமிக்க ளாற்றலே. (158)

மாட்டிறைச்சி தின்றதில்லை யன்றுமின்றும் வேதியர்
மாட்டிறைச்சி யல்லவோ மரக்கறிக் கிலவது
மானிறைச்சி தின்றதில்லை யன்றுமின்றும் வேதியர்
மானுறித்த தோலலோ மார்புநூ லணிவதும். (159)

அம்ம னைக்குயிர்க்கு மாகியான் றிற்பது
முக்கிய முவைப்பிடித்து குத்தரித்து விட்டது
லமக்கிழற் பிறந்திறந்து மாண்டுமாண்டு போவது
மொக்கிடு லுமக்குமா னுணர்க்குளித்த நுண்மையே.

ஐம்பொன்வந்து மெய்யகம் புகுந்தவாற வெங்கனே
செய்பதிக்க ளக்குரும்பை சீர்புகுந்த வண்ணமே
ஐம்பொன்வந்து மெய்யகம் புகுந்தகேவிலின் கொண்டபின்
லையபத்தில் மாந்தரோடி வாய்திறப்ப தில்லையே.

* கோடிகோடி காலமும் குறைவிலாதிருப்பரே எனவு
ம் பாடவும்,

கவ்வுமவ்வை யுங்கடந்து நாடொணுத தனியின்மேல்
வவ்வுயவ்வ ஞ்சிறந்த வண்மைஞான போதகம்
ஒவ்வுசத்தி யுண்ணிறைந் துச்சியூ டுருவியே
இவ்வகை யறிந்தபேர்க ளீசனுனை யீசனே. 162

அக்கர மனுதியோ வாத்தும் மனுதியோ
புக்கிருந்த பூதமும் புலங்களு மனுதியோ
தக்கமிக்க நல்களுஞ் சாத்திர மனுதியோ
தற்பரத்தை நூடறுத்த சற்குரு வனுதியோ 163

பார்த்ததேது பார்த்திடில் பார்வையு டழிந்திடும்
கூத்தகா பிருப்பிலே குறிப்பிலாச் சிவமதாம்
பார்த்தபார்த்த போதெலாம் பார்வையு மிகந்துநீர்
சூத்தசூத்வுங் காயுமாய் பொருந்துவீர் பிறப்பிலே. 164

நெற்றிபத்தி யுழலுகின்ற நீலமா வழங்கினைப்
பத்திபொத்தி யிளமதிய மதுபற்றுத்த தெண்பனன்
உற்றிருந்து பாரடா வுள்ளொளிக்கு மேலொளி
அத்தனு யமர்ந்திட மறிந்தவன்ன னுதியே. 165

நீரையன்னி நீரிலிட்டு நீரினோக்க காரியம்
ஆரையுன்னி நீரெலா மவத்திலே யிறைக்கிறீர்
வேரையுன்னி வித்தையுன்னி வித்திலேமுளைத்தெழுந்த
சீரையுன்ன வல்லிரேல் சிவபதங்கள் சேரலாம். 166

நெற்றியிற் றயங்குகின்ற நீலமாம் விளக்கினை
யுய்த்துணர்ந்து பாரடா வுள்ளிருந்த சோதியைப்
பத்தியிற் றொடர்ந்தவர் பரமயம் தானவர்
அத்தலத் திருந்தபேர்க ளவரெனக்கு நாலரே. 167

கருத்தரிக்கு முள்ளெலாங் காயமின்ற தெண்விடம்
உருத்தரிக்கு முள்ளெலா முயர்ப்புமின்ற தெண்விடம்
அருட்டரிக்கு முள்ளெலா மாசைமின்ற தெண்விடம்
திருக்கமத்தைக்கொண்டவோ வெய்யமென்று கூடுவீர்.

கருத்தரிக்கு முன்னெலாங் காயம்நின்ற தேயுவில்
உருத்தரிக்கு முன்னெலா முயிர்ப்புநின்ற தப்புவில்
அருட்டரிக்கு முன்னெலா மாசைநின்ற வாயுவில்
திருக்கறுத்துக் கொண்டதே சிவாயமென்றுகூறுமே.

தாதரான தாதருந் தலத்திலுள்ள சைவரும்
கூத்தரைப் பறைச்சிமக்கள் கூடிசெய்த காரியம்
விதிபோகு ஞானியை விரைந்துகல் லெரித்ததும்
பாதகங்க ளாகவே பலித்ததே சிவாயமே. (170)

ஓடியோடி பாவிழைத் துள்ளங்கால் வெளுத்ததும்
பாவியான பூனைவந்து பாலிலே குதித்ததும்
பணிக்கன்வந்து பார்த்ததும் பாரமில்லையென்றதும்
இழையறுந்து போனதும் என்னமாய மீசனே. (171)

சதுரம்நாலு மறையுமிட்டு தானதங்கி மூன்றுமே
எதிரதான வாயுவாறு எண்ணும்வட்ட மேவியே
உதிரந்தான் வரைகளெட்டு மெண்ணுமென் சிரசின்மே
ல், கதிரதான காயகத்தில் கலந்தெழுந்த காதமே 172

காலொடாறு பத்துமேல் நாலுமூன்று மிட்டபின்
மேலுபத்து மாறுடன் மேதிரண்ட தொன்றுமே
கோலியஞ் செழுத்துளே குருவிருந்து கூறிடில்
தோலுமேனி காதமாய்த் தோற்றிநின்ற கோசமே ()

கோசமா யெழுந்ததும் கூடெலி நின்றதும்
தேசமாய்ப் பிறந்ததுஞ் சிவாயமஞ் செழுத்துமே
ஈசனா ரிருந்திட மனேகனேக மந்திரம்
ஆகமம் நிறைந்துநின்ற வைம்பத்தோ ரெழுத்துமே.

அங்கனிங்க பீடமா வையிரண் டெழுத்திலும்
பொங்குதா மரையினும் பொருந்துவாய் மரத்திலும்
பங்குகொண்ட சோதியும் பார்தவஞ் செழுத்துமே
சிங்கநாத வோசையுஞ் சிவாயமல்ல தில்லையே. (174)

உவமையில்லாப் பேரொளிக்கு ளூருவமான தெவ்விட
உவமையாகி யண்டத்தி லுருவிநின்ற தெவ்விடம்
தவமதான பரமனார் தரித்துநின்ற தெவ்விடம்
தற்பரத்தில் சலம்பிறந்து தாங்கிநின்ற தெவ்விடம். ()

சுகமதாக வெருதுமூன்று கன்றையீன்ற தெவ்விடம்
சொல்லுகீழு லோகமேழும் நின்றவாற தெவ்விடம்
அளவதான மேருவும் அம்மைதான தெவ்விடம்
அவனுமவளு மாடலா லருஞ்சீவன் பிறந்ததே. (117)

உதிக்குநின்ற தெவ்விட மொடுங்குகின்ற தெவ்விடம்
கதிக்குநின்ற தெவ்விடங் கன்றுறக்க மெவ்விடம்
மதிக்கநின்ற தெவ்விட மதிமயக்க மெவ்விடம்
விதிக்கவல்ல ஞானிகாள் விரித்துரைக்கவேணுமே ()

திரும்பியாடு வாசலெட்டு திறமுரைத்த வாசலெட்டு
மருங்கிலாத கோலமெட்டு வன்னியாடு வாசலெட்டு
துரும்பிலாத கோலமெட்டு சுத்திவந்த வருளரே
அரும்பிலாத பூவுமுண் டையனாணை யுண்மையே. ()

தானிருந்து மூலவங்கி தணலெழுப்பு வாயுவால்
தேனிருந்துவறைதிறந்து தித்தியொன்றுவொத்தவே
வானிருந்த மதியமூன்று மண்டலம் புகுந்தபின்
ஊனிருந் தளவுகொண்ட போகிநல்லயோகியே. (180)

முத்தனாய் நினைந்தபோது முடிந்தவண்டத் துச்சிமேல்
பத்தனாரு மம்மையும் பரிந்துவாட லாடினார்
சித்தரான ஞானிகாள் தில்லையாட லென்பிர்காள்
அத்தனாட லுற்றபோ தடங்கலாட லுற்றதே. (181)

ஒன்றுமொன்று மொன்றுமே யுலகனைத்து மொன்றுமே, அன்றுமின்று மொன்றுமே யனாதியான தொன்றுமே, கன்றல்நின்ற செம்பொனைக் களிம்பறுத்து காட்டினால், அன்றுதெய்வ மும்முளே யறிந்ததே சிவாயமே. (182)

நட்டதா பரங்களும் நவின்றசாத் திரங்களும்
இட்டமான ஓமகுண்ட மிசைந்தநாலு வேதமும்
கட்டிவைத்த புத்தகம் கடும்பிதற்றி தற்கெலாம்
பொட்டதாய முடிந்ததே பிரானையா லறியவே. (183)

வட்டமானகூட்டிலே வளர்ந்தெழுந்த வம்புலி
சட்டமீ படைத்திலே சங்குநாக் கரங்களாய்
விட்டதஞ்ச வாசலில் கதவினை லடைத்தபின்
முட்டையி லெழுந்தசேவல் விட்டவாற தெங்னனே. ()

கோயில்பள்ளி தேதடா குறித்துநின்ற தேதடா
வாயினால் தொழுதுநின்ற மந்திரங்க ளேதடா
ஞானமான பள்ளியில் நலங்கையாய் வணங்கினால்
காயமான பள்ளியிற் கானலாமிறையையே. (185)

நல்லவென்னி யாறதாய் நயந்தசெம்பு நாலதாய்
சொல்லுநாக முன்றதாய் குலாவுசெம்பொ னிரண்டா
வில்லிலேனை யொன்றுடன் விளங்கவுந்த வல்லிரேல்
எல்லையொத்த சோதியாகி யெட்டுமேற்ற தாகுமே. ()

மனத்தகத் தழுக்கறுத்த மவுனஞான யோகிகள்
வனத்தகத் திருக்கினும் மனத்தகத் தழுக்கறார்
மனத்தகத் தழுக்கறுத்த மவுனஞான யோகிகள்
முனைத்தடத் திருக்கினும் பிறப்பறத்திருப்பரே. (187)

உருவுமல்ல வொளியுமல்ல வொன்றுநாறி நின்றதே
மருவுமல்ல சந்தமல்ல மந்தரி யுற்றதல்ல
பெரியதல்ல சிறியதல்ல பேசுமாயி தானுமன்
றறியதாக நின்றசேர்மை யாவர்காண வல்லிரே. (188)

ஒருமுத் துலகெலா முதித்தலட் சாத்துளே
சுருமுத் தியம்புநின்ற விந்துமே தரிசிலீர்
மூவெழுத்து மூவராய் மூன்றெழுத்து முர்த்தியை
நாலெழுத்து நாவிலே நவின்றதே சிவாயமே. (189)

ஆதியந்த மூலவித்து நாதமந்து பூதமாய்
ஆதியந்த மூலவித்து நாதமந் தெழுத்துமாய்
ஆதியந்த மூலவித்து நாதமேவி நின்றதும்
ஆதியந்த மூலவித்து நாதமே சிவாயமே. (190)

அன்னமிட்ட பேரெலா மனேககோடி வாழவே
சொன்னமிட்ட பேரெலாந் துரைத்தலங்கள் பண்ணலா
மின்னமிட்ட பேரெலாம் விழ்வரெங் கரதிலே
கன்னமிட்ட பேரெலாங் கடந்துநின்ற தின்னமே. ()

ஓதொணாமல் நின்றநீ குறக்கமுறு மற்றநீர்
சாதிபேத மற்றநீர் சங்கையன்றி நின்றநீர்
கோதிலாத வறிவிலே குறிப்புணர்ந்து நின்றநீ
சேதுமன்றி நின்றநீ நியங்குமாற தெங்னனே. (192)

பிறந்தபோது கோவண மிலங்குநூல் குடுமியும்
பிறதுடன் பிறந்ததோ பிறங்குநாற் சடங்கெலா
மறந்தநாலு வேதமும் மனத்துளே யுதித்ததோ
நிலம்பிளந்து வானிடிந்து நின்றதென்ன வல்லிரே. ()

அருத்தியுண்டு கொல்லவுண்டு சொர்னமான் சோ
தியுண்டு, திருத்தமாய் மனத்தினுன்னித் திகழுநா
வல்லிரேல், பெருத்த தூனிலங்கியே தியங்கதாய் விரி
த்திடும், திருத்தமான சோதியு நீயுமல்ல தில்லையே.

வெடமிட்டு மினி துலக்கி மிக்கநூப தீபமாய்
ஊடறுத்து கூறுபோட்ட வயர்கள்போலும் பன்னுநீ
ரூடுவைத்த செம்பெலாந் திரள்படப் பரப்பியே
யோடுநின்ற புட்பூசை பூசையென்ன பூசையே ()

முட்டுகண்ட தூமையின் முளைத்தெழுந்த சேவலை
கட்டிகொண்டு நின்றிடன் கடந்துசோக்க வல்லிரேல்
முட்டுமேற்று கட்டுமேற்று முடியுமின்றி நாதனை
எட்டுதிக்கு மையினு ளிருந்தவிட தாகுமே (195)

அருக்கனோடு சோமனு மகக்குமப் புறத்திலே
நெருக்கியேறு தாரகை நெருங்கிநின்ற நேர்மையை
உருக்கியோ செழுத்துளே யொப்பிலாத வெளியிலே
யிருக்கவல்ல பேரலோ யினிபிறப்பு தில்லையே. (197)

மூலவட்ட மீதிலே முளைத்தவஞ் செழுத்தினால்
கோலவட்ட முன் னுமாய் குலைந்தலைந் துநின்றநீர்
ஞான வட்டமன்னுளே கனிந்தநா னமாகிலோ
சலவட்ட மாகியே யிருந்ததேவாயமே. (198)

சுக்கிலத் திலைகளே சுரோணிதத்தின் வாதுளன்
முச்சுதிர மெட்டுளே மூலாதார வரையிலே
அச்சமற்ற சவ்வளே யரியா னவனுமாய்
உச்சரிக்கு மந்திர முண்மையே சிவாயமே. (199)

பூவுநீரு மென்மனம் பொருதுசோதி லென்னுளம்
ஆவியோடி லிங்கமா யகண்டமெங்கு மாகினானும்
மேவுகின்ற ஐவரும் விளங்குதிப தீபமாய்
ஆடுகின்ற கூத்தனுக்கோ ரந்திசந்தி யில்லையே (200)

உருக்கலந்த பின்னலோ வுன்னைநா னறிந்தது
இருக்கிலென் மறக்கிலென் னினைந்திருந்த போதெலா
உருக்கலந்து நின்றபோது நீயுநா னுமொன்றலோ
திருக்கலந்த போதலோ தெளிந்ததே சிவாயமே

சிவாயமஞ் செழுத்திலே தெளிந்துதேவ ராகலாம், சிவாயமஞ் செழுத்திலே தெளிந்துவானமாளலாம்' சிவாயமஞ் செழுத்திலே தெளிந்துகொண்ட வாண்பொருள், சிவாயமஞ் செழுத்துளே தெளிந்துகொள்ளு முண்மையே. (220)

பொய்க்குடத்தி லேந்தொலங்கி போகவிடு மாபோல், இச்சடமு மிந்தியமும் நீருமே லலைந்ததே; உக்குடன் சவர்தைமொன் டமர்ந்திருந்த வாறுபோல், இச்சடஞ் சிவத்தைமொன் டமர்ந்திருந் திருப்பதே.

பட்டமுங் கருபோல் பறக்கநின்ற சீவனை
பார்வையாலே பார்த்துநீ படிமுடிக்கப் போடடா
திட்டவும் படாதடா சீவனை விடாதடா
கட்டடாநீ கிக்கெனக் கலவறிந்த கள்ளனை. (204)

அல்லிருந்து பகலிறந் தகப்பிரம மறிந்துபோய்
அண்டரண்ட முக்கடந் தலைகளைக் ரூபமாய
சொல்லிறந்து மனமிறந்த சுகசொரூப வுண்மையைச்
சொலியாற வென்னில் வேறுதுனை யில்லையானதே.
ஐயிரண்டு திங்களா யடங்கிநின்ற தூமைதான்
கையிரண்டு காலிரண்டு கண்ணிரண்டு மாகியே
மெய்யிரண்டு சத்துமாய் விளங்கிசுத் தமும்
துய்யசுய மானதுஞ் சொல்லுகின்ற தூமையே. ()

அங்கலிங்க பீடமு மச்சுவமுன் றெழுத்தினுஞ்
சங்குசக் கரத்தினுஞ் சகலவா னகத்தினும்
தங்குகொண்ட யோகிகள் பரமவாச லுஞ்சினும்
சிங்காத லோசையுஞ் சிவாயமல்ல தில்லையே. (207)

அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மென்றுரைக்கு மன்பர்கா, அஞ்செழுத்து மூன்றெழுத்து மல்லகாணு மப்பொருள், அஞ்செழுத்து நெஞ்செழுத்தி லஞ்செழுத்தறிந்தபின், அஞ்செழுத்து மவ்வின்வண்ண மானதே சிவாயமே (208)

ஆதரித்த மந்திர மமைந்தவர்க ளுமகளும்
மாதர்மக்கள் சுற்றமு மயக்கவந்த நித்திரை
ஏதுக்கொளித்ததோ வெங்குமாகி நின்றதோ
சோதிபுக் கொளுத்திடஞ் சொல்லடா சுவாமியே.
அக்கர மறுதியோ வாத்துமா வறுதியோ
புக்கிருந்த பூதமும் புலன்களு மறுதியோ

தக்கமிக்க நால்களுஞ் சதாசிவமனுதியோ
மிக்கவந்த யோகிகள் விளைந்துரைக்க வேணுமே ()

ஒன்பதான வாசரு னொழியுமா விருக்கையில்
ஒன்பதாம நாமநாம நாமமென்ன நாமமே
வன்மமான பேர்கள்வாக்கில் வந்துகோயடைப்பநாம
அன்பதான பேர்கள் வாக்கி லாழ்ந்தமைந்திருப்பதே

அள்ளிநீரை யிட்டதே தம்கையிற் குழைத்தபோது
மெள்ளவே மிணாவினென்று விளம்புமிற்கு மூடர்கா
கள்ளவே டமிட்டதேது கண்ணைமூடி விட்டதேது
மெள்ளவே குருக்களே விளம்பிடீர்விளம்பிடீர் (212)

அன்னைகர்பத் தாலமாகி லவதரித்த கர்மிலம்
முன்னையே தரித்ததும் பனித்துளிபோ லாகுமே
உன்னிதொக்கு ளழுகுர்மை யுள்ளுளே படக்கிடம்
பின்னையே பிறப்பதுக் தாலமாகுமும் பித்தரே.

அழுக்கறத்தி னங்குயித் தழுக்கறுத மாந்தரே
அழுக்கிருந்த தவ்விட மழுக்கிலாத தெவ்விடம்
அழுக்கிருந்த தவ்விடத் தழுக்கறுக்க வல்லிரேல்
அழுக்கிலாத சோதியோ டழுகிவாழ லாகுமே. ()

அணுத்திரண்ட கண்டமா யனைத்தவல்லி யோனியாய்
மணுப்பிறந் தோதிவைத்த தாலிலே மயங்குறீர்
சளிப்பதேது சாவதேது தாபரத்தி னாடுபோய்
சினைப்பதேது பிறப்பதேது தீர்கிலீரன்று பாருமே. ()

ஆதியாகி யுண்டமண்ட மப்புறத்து மப்புறம்
சோதியாகி நின்றிலங்கு சுருதிநாத சோமனை
பேதியாமல் தம்முளே பெற்றுணர்ந்த ஞானிகள்
சாதிபேதமென்பதொன்று சற்றுமில்லை யில்லையே.

ஊக்கைமூப்ப தில்லையோ யாதிகா, ரணத்திலே
காக்கைமூக்கை யுள்மடிந்து நாதநாடி யூடுபோய்

மூக்கையத்தி லெட்டையு மிறக்கமூத்த வல்லிரேல்
பார்க்கப்பார்க்க திக்கெலாம் பரப்பிரம மாகுமே.

அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சுமஞ்சு மல்லல்செய்து மிற்பதும்
அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சுமே யமர்ந்தனை யிருப்பதும்
அஞ்சுமஞ்சு மஞ்சுமே யாதரிக்க வல்லிரேல்
அஞ்சுமஞ்சு மும்முளே யமர்ந்ததே விளாபமே. ()

அஞ்செழுத்தி னாதியா யமர்ந்தநின்ற தேதடா
மெஞ்செழுத்தி னின்றுகொண்டு நீசெபிப்ப தேதடா
அஞ்செழுத்தின் வாளதா லறுப்பதான தேதடா
பிஞ்செழுத்தி னேர்மைதான்பிரித்துரைக்கவேண்டுமே

உயிரிருந்த தெவ்விட முடம்பெடுப்ப தில்லையம்
உயிரதான தேதடா வுடம்பதான தேதடா
உயிரையு முடம்பையு மொன்றுவிப்ப தேதடா
உயிரு மூடம்பெடுத்த வுண்மைஞான சொல்லடா.

கழித்தவோ ரெழுத்தையும் சொன்முகத் திருத்தியே
அன்பனின்ப முங்கடந்து சொல்லுமூல நாடிகள்
அழுக்கமான வக்கர மங்கியுள் ளெழுப்பியே
குமமங்கை யுட்கலந் தப்புறத் தலத்துளே. (221)

கருத்தரிப்ப தற்குமுன் னுயிர்புகுந் நாதமும்
கருத்தரித்த தற்குமுன் காயமென்ன சோணிதம்
அருட்டரிப்ப தற்குமுன் னறிமூலா காரமாம்
குறித்தறிந்து கொள்ளுவீர் குணங்கெடுங் குருக்களே.

வங்குமுள்ள வீசனு ரெம்முடல் புகுந்தபின்
பங்குகூ டபேகலார் பாடுசென்றனுகிலர்
எல்லைதெய்வமுங்கள்தெய்வ மென்றிரண்டு பேதமே
உள்கள்பேத மன்றியே வுண்மையன்று மில்லையே.

அரியுமாகி யயனுமாகி யண்டமெங்கு மொன்றதாய்
பெரியதாகி புலகுதன்னில் நின்றபாத மொன்றலை

விரிவிதென்று வேறுசெய்து வேடமிட்ட மூடரே
அறிவினோடு பாருமிங்கு மங்குமெங்கு மொன்றதே.

வெந்தநீறு மெய்க்கணிந்து வேடமுந் தரிகிறீர்
சிந்தையுள் நினைந்துமே தினஞ்செபிக்கு மந்திரம்
முந்தமந் திரத்திலோ மூலமந்தி ரத்திலோ
எந்தமந்தி ரத்திலோ வீசன்வந்தியங்குமே (225)

அகாரகா ரணத்திலே யனேகனேக ரூபமாய்
உகாரகா ரணத்திலே யுருத்தரித்து நின்றனன்
மகாரகா ரணத்திலே மயங்குகின்ற வையகம்
சிகாரகா ரணத்திலே தெளிந்ததே சிவாயமே. (226)

அவ்வெழுத்தி னுவ்வுவந் தகாரமுஞ் சனித்ததோ (தோ
உவ்வெழுத்து மவ்வெழுத்துமொன்றையொன்றுநின்ற
செவ்வையொத்து நின்றலோ சிவபதங்கள் சேரினும்
மிவ்வையொத்த ஞானிகாள் விரித்துரைக்கவேணுமே

ஆதியான வஞ்சிலு மனாதியான நாலிலும்
சோதியான மூன்றிலுஞ் சுருபமற்ற ரெண்டிலும்
நீதியான தொன்றிலே நிறைந்துநின்ற வஸ்துவை
ஆதியானதொன்றுமே யற்றதஞ் செழுத்துமே (228)

வாணிலாத தொன்றுமில்லை வானுமில்லை வானிடில்
ஊனிலாத தொன்றுமில்லை யூனுமில்லை யூனிடில்
நானிலாத தொன்றுமில்லை நானுமில்லை நண்ணிடில்
தானிலாத தொன்றுமே தயங்கியாடு கின்றதே (229)

சுழித்ததோ ரெழுத்தையுன்னி சொல்முகத்திருத்தியே
துன்பவின்ப முங்கடந்து சொல்லும்நாடி யூடுபோய்
அழுத்தமான வக்கரத்தி னங்கியை யெழுப்பியே
ஆறுபங்கயங்கடந் தப்புறத்து வெளியிலே. (230)

விழித்தகண் குவித்தபோ தடைந்துபோயெழுத்தெலா
வினைந்துவிட்ட விந்திரசால வீடதான வெளியிலே

அழுத்தினாலு மதிமயங்கி யனுபவிக்கும் வேளையில்
அவனுமுண்டு நானுமில்லை யாருமில்லை யானவே 231

கல்லமஞ் சனங்கள்தேடி நாடிநாடி யோடுறீர்
கல்லமஞ் சனங்களுண்டு நாதனுண்டு நம்முளே
எல்லைமஞ் சனங்கள்தேடி யேகபூசைபண்ணினால்
தில்லைமேவு சீவனுஞ் சிவபதத்து ளாடுமே 232

உயிரகத்தில் நின்றிடு முடம்பெடுத்த தற்குமுன்
உயிரகார மாயிடு முடலுகார மாயிடும்
உயிரையு முடம்பையு மொன்றுவிப்ப தச்சிவம்
உயிரினா லுடம்புதா னெடுத்தவா றுரைக்கினே

அண்டமேழு முழலவே யனந்தயோனி யுழலவே
பண்டுமா லயனுடன் பரத்துநின் றுழலவே
எண்டிசை கடந்துநின் றிருண்டசத்தி யுழலவே
அண்டரண்ட மொன்றதா யாதிநட்ட மாடுமே. 234

உருவநீ ருறுப்புகொண் டுருத்தரித்து வைத்திடும்
பெரியபாதை பேசுமோ பிசாசையொத்தமூடரே
கரியமாலு மயனுமாக காணொணாத கடவுளை
உரிமையாகவும்முளே யுணர்ந்துதுணர்ந்துகொள்ளு

பண்ணிவைத்த கல்லையும் பழம்பொருள தென்றுநீர்
எண்ணமுற்று மென்னபே ருரைக்கிறீர்க ளேழைகா
பண்ணவும் படைக்கவும் படைத்துவைத் தளிக்கவும்
ஒண்ணுமாகி யுலகளித்த லொன்றைநெஞ்சி லுன்னு

நாலதான யோனியுள் நவின்றவிந்து மொன்றதாய்
ஆலதான வித்துளே யமர்ந்தொடுங்கு மாறுபோல்
கூலதான வுற்பனஞ் சொல்வதான மந்திரம்
மேலதான ஞானிகாள் விரித்துரைக்கவேணுமே.

அருவமா யிருந்தபோ தன்னையங் கறிந்திலை
உருவமா யிருந்தபோ துன்னையா னறிந்தன்றோ
குருவினுந் தெளிந்துகொண்டு கோதிலாத ஞானமா
பருவமான போதலோ பரப்பிரம மானதே. 238

பிறப்பதும் பிறப்பதும் பிறந்திடா திருப்பதும்
மறப்பது நினைப்பது மறந்தனைத் தெளிந்தனுந்
துறப்பதுந் தொடுப்பதுஞ் சுகித்துவாரி யுண்பதும்
பிறப்பது பிறப்பதும் பிறந்தவி டடங்குமே. 239

கண்ணிலே யிருப்பனே கருங்கடல் கலைந்தமால்
விண்ணிலே யிருப்பனே மேவியங்கு நிற்பனே
தன்னுளே யிருப்பனே தாரகம் பலைத்தவன்
மன்னுளே யிருப்பனே யெங்குமாகி நிற்பனே. 240

ஆதொடு தேடினு மாலைசேனை தேடினும்
கோடிவாரி தேடினுங் குருக்கேகலந்து நிற்குமோ
ஓடிவிட்ட பிச்சையு முகந்துசெய்த தர்மமும்
சாடிவிட்ட குதிரைபோல தர்மம்வந்து நிற்குமே. 241

எள்ளிரும்பு கம்பளி யிடும்பருத்தி வெண்கலம்
அள்ளியுண்ட நாதனுக்கோ நாடைமாடை வஸ்திரம்
உள்ளுருக்கும் வேதியர்க் குற்றதான பிதிரால்
மெள்ளவந்து கோபனைத்து மீண்டிடுஞ்சிவாயமே. ()

ஊரிலுள்ள மனுதர்கா ளொருமனதாய்க் கூடியே
தேரிலே வடத்தையிட்டு செம்பையைத் திருத்திநீர்
சூரிலுள மனிதரொடு வாதிசித்த நாதனை
பேதையான பன்றிதர்பண்ணும் பிரளிபாரும்பாருமே.

மருள்பகுந்த சிந்தையான் மயங்குகின்ற மாந்தரை
குருக்கொடுத்த மந்திரங் கொண்டு நீந்த வல்லிரேல்
குருக்கொடுத்த தொண்டருங் குகனெடுத்த பிள்ளாய்
பருத்திபட்ட பள்ளிநின்று பாடுதான் படுவரே.

அன்னைகர்ப்ப வறையதற்கு ளங்கியின்றி காரமாய்
அந்தரைக்குள் வந்திருந் தரியவிந்து ரூபமாய் (தாய்
தன்னையொத்து நின்றபோது தடையறுத்து வெளிய
தங்கநற் பெருமைதந்து தலைவனாய் வளர்ந்ததே.

உன்னையற்ப நேரமு மறந்திருக்க லாகுமே
உள்ளமீ தறைந்தனை மறைப்பிலாத சோதியை
பொன்னைவென்ற பேரொளிப் பொருளிலாத வீசனை
பொன்னடிப் பிறப்பிலாமை யென்றுநல்க வேணுமே.

பிடித்ததெண்டு மும்மதோ பிரமமான பித்தர்காள்
கடித்தகோல மத்தைவிட்டு காதிபேதங் கொண்டிடீ
வடித்திருந்த தோர்விலக்கை வாய்மைகூற வல்லிரேல்
திடுக்கமுற்ற வீசனைச் சென்றடைய லாகுமோ. 247

சத்திநீ தயவுநீ தயங்குசங்கி லேனைநீ
சித்திநீ சிவனுநீ சிவாயமா மெழுத்துநீ
முத்திநீ முதலுநீ மூவரான தேவர்நீ
அத்திபுர முப்புரமு மழிந்துனர்ந்து கொள்ளுமே.

சட்டைவிட்டு மணிதுலங்குஞ் சாத்திரச் சமுக்கரே
பொய்ந்தகந்தை மெத்தவைத்து போதமுமிலா
விட்டையேது ஞானமேது வீரிருந்த வைராம்
பட்டடையேது சொல்லிரே பாதகக் கபட்டரே.

உண்மையான சக்தியு முபாயமா யிருந்து
வெண்மையாகி நீரிலே விரைந்துநீ தாவி
நுண்மையான காயமே தரித்தருள மாயை
தெண்மையான ஞானிகாள் தெளிந்துணர்க்கடு.

வஞ்சகப்பிறவியை மனந்தனே விரும்பியே
அஞ்செழுத்தி னுண்மையை யறிவிலாத மாந்தரை
வஞ்சகப் பிறவியை வதைத்திடும் வல்லிரேல்
அஞ்செழுத்தி னுண்மையை யறிந்துகொள்ளலாகுமே

காவிலாத சோலையிற் கனியுகந்த வண்டுகள்
கலாத தேனையுண் டிராப்பக லுறங்கிநீர்
பாவிலாத கப்பலேறி யக்கரைப் படுமுனே
[illegible] பதாகு மோமவுன ஞானமே.

பேய்களேபேய்க ளென்றிநீர் பிதற்றுவிற்றபேயர்காள்
பேய்கள்பூசை கொள்ளுமோ பிடாரிபூசை கொள்ளு
ஆதிபூசை கொள்ளுமோ வறுதிபூசை கொள்ளுமோ
காயமான பேயலோ கணக்கறிந்து கொண்டதே

மூலகொண்ட லத்திலே முக்கனா மாதியாய்
ஞாதுவாக வெம்பிரான் நவுதிதித் மந்திரம்
கோலியெட் டுதழுமாய் குவிர்த்தலர்ந்த கிட்டமாய்
மேலும்வேறு காணவிலை விளைந்ததே வெளியே.

ஆதிகொடி போலி காலைமாலை நீரிலே
சோதிமூல மானநாடி சொல்லிறந்த நாவெனி
பாதிகடி நெற்பறித்த காமாதி யாகமம்.
பேதபேத மாகியே பிறந்துட லிறந்ததே. 255

[illegible]ங்கினை யுருக்கிகொண்டு பாமலைந் செழுந்தனோ
[illegible]ம்கொடி மேலிருந் துகச்சரித்த மந்திரம்
[illegible]லெட்டி காருரித்து முச்லைதை விதத்தினி
[illegible]லிற் றோன்றுமேயதிற் துணர்ந்து கொளுமே

[illegible]த்தியி லுதித்தெழுந்த சொதியை
[illegible] மூன்றினோடு மன்னுகின்ற மாயனை
[illegible] முடனுத் தறிந்துணர வல்லிரேல்
[illegible]யில் செய்வமென்ன கையெடுப்ப தில்லையே

[illegible]கள் சந்திரி லாகின்ற வம்பலே
[illegible]னுக்கு ளன்பனாய் நிற்பனாதி வீரனே

[illegible]யிலாயிலென்னுங்கள் வாயிலாதமுடனே சலவும்
பாடம்.

அன்பருக்கு ளன்பராய் நின்றவாதி காயனே
உன்பருக்கு வுண்மையாய் நின்றவுண்மை யுண்மையே.

அண்ணலாவ தேதடா வறிந்துணர்ந்த மந்திரம்
தண்ணளுக வந்தவன் சகலபுராணம் கற்றவன்
கண்ணளுக வந்தவன் காரணத் தறிந்தவன்
துண்ணதாவ தேதடா வுண்மையான மந்திரம். (257)

எள்ளதோர் புறப்பதோ ருயிரொடுக்கி நின்றிடம்
மெள்ளவந்து கிட்டிநீர் விளையவேணு மென்னிநீர்
உள்ளதும் புறம்பது மொத்தபோத நாதமாம்
கள்ளவா சலைத்திறந்து காணவேணு மப்பனே. (258)

ஆலிக்கு பூதமா னவிடாத யோனியும்
பாமான தேவரும் பழுதிலாத பாசமும்
ஒரோனுக வண்டமு முவோகலோக லோகமும்
சேரவெந்து போயிருந்த தேகமே னு செப்புமே. (259)

என்னகத்து ளென்னோ னெங்குநாடி யோடுனேன்
என்னகத்து ளென்னோ னறிந்திலாத தாலையால்
என்னகத்து ளென்னோ னறிந்துமே தெளிந்தபின்
என்னகத்து ளென்னையன்றி யாதுமொன் றுமில்லையே.

மின்னினின்று மின்னெழுந்து மின்னொடுங்கும்வா
றுபோல், என்னுள்நின்று மெண்ணுமீச னென்னகத்
திருக்கையால், மன்னினின்று மன்னில்தோன்றும்
மன்னறிவி லாமையால், என்னுளின்றவென்னையு மி
யானறிந்த தில்லையே.

அடக்கினு மடக்கொணாத வம்பலத்தி னூடுபோய்
அடக்கினு மடக்கொணாம லன்புருக்கு மென்னுளே
கிடக்கினு மிருக்கினுங் கிலேசம்வந் திருக்கினும்
கடக்கினு மிடைவிடாத நாதனுங் கொலிக்குமே (260)

மட்டுலாவு தண்டுமா மலங்களாய் புறந்தழல் -(ஐம்
விட்டுவீழில் நாதபோக மின்னில் மன்னிலெனியி

எட்டினோடு ஏழுமிதத்தினால் மனந்தனைக்
கட்டிவிட்டு லாதுவைத்த காதலின்ப மாகுமே. (265)

காமமுற்றி முன்னமுற்றி காலமுற்றி கன்மமேசேர்
போகமுற்றி புண்ணியத்தில் முற்றியன்றி முற்றியாய்
நாகமுற்ற சயனமாய் நலங்கடல் கடந்ததி
யாகமுற்றியாகிநின்றதென்கொலாதி தேவனே. (266)

மூன்றுமுப்பத் தாறினோடு மூன்றுமூன்று மாயமாய்
மூன்றுமூத்தி யாகிமூன்று மூன்றுமூன்று மூன்றுமாய்
தோன்றுகாதி மூன்றதாய் அலக்கமில் விளக்கதாய்
என்றனாவி னுள்புகுந்த தென்கொலோநம் ஈசனே. ()

ஐந்துமைந்து மைந்துமா யல்லவத்து ளாயுமாய்
ஐந்துமூன்று மொன்றுமாகி நின்றவாதி தேவனே
ஐந்துமைந்து மைந்துமா யமைந்தனைந்து நின்றிடும்
ஐந்துமைந்து மாயநின்னை யாவர்காண வல்லரே. ()

ஆறுமாறு மாறுமாயொ ரைந்துமைந்து மைந்துமாய்
ஏழுமீரண்டுமூன்று மேழுமாறு மெட்டுமாய்
வேறுவேறு ஞானமாகி மெய்யினோடு பொய்யுமாய்
ஊறுமோசை யாயமர்ந்த மாயமாய மாயனே. (269)

எட்டுமெட்டு மெட்டுமாயொ ரேழுமேழு மேழுமாய்
எட்டுமூன்று மொன்றுமாகி நின்றவாதி தேவனே
எட்டுமாய பாதமோடி தைஞ்சிநின்ற வண்ணமே
எட்டெழுத்து மோதுவார்க ளல்லல்நீங்கி நிற்பரே. ()

பத்தினோடு பத்துமாயொ ரேழினோடு மொன்றுமாய்
பத்துமாற் றிவைக்குநின்ற நாடுபெற்ற கன்னமாய்
பத்துமாய கொத்தமோடு மத்தமிக் காதிமால்
பத்தர்கட்க லாமுத்தி முத்திமுத்தி யாகுமே. (271)

வாசியாகி நேசமொன்று வந்தெதிர்ந்த தென்னுக்
கேசமாக நாதனாய கன்னமேசேர்ப வன்கனில்

விதிமேல் விதிர்த்ததோரு வில்லியாக்கி னுய்கழல்
துளையால் மறக்கலா தமரராக லாகுமே. (272)

எளியதான காயமீதி லெம்பிரா னிருப்பிடம்
அளிவுறாது நின்றதே அகாரமும் உகாரமும்
கொளுகையான சோதியுக் குலாவிநின்ற தவ்விடம்
வெளியதாகு மொன்றிலே விளைந்ததே வெளியமே. ()

அஞ்செழுத்து முன்றெழுத்து மென்றுரைக்கு மன்பர்கா, அஞ்செழுத்து முன்றெழுத்து மல்லகாணுமப் பொருள், அஞ்செழுத்தை நெஞ்செழுத்தி யவ்வெழுத் தறிந்தபின், அஞ்செழுத்து முன்றெழுத்து மவ்வுமாஞ் சிவாயமே. (274)

பொய்யுரைக்க போதமென்று பொய்ப்பருக் கிருக்கையால், மெய்யுரைக்க வேண்டுகில்லை மெய்யர்மெய்ச்சி லாமையால், வையகத்தி னுண்மைதன்னை வாய்திறக்க வஞ்சினேன், வையவைத்த தென்கொலோ மகிவாய காதனே. (275)

ஒன்றையொன்று கொன்றிட னுணவுசெய்திருக் கினும், மன்றிலாரி பொய்களவு மாதுவேறு செய்கினும், பன்றிதேடி மீசனைப் பரிந்துகூட்டவில்லைகாண், அவ்வு தேவ ரும்முளே யறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே. (276)

மச்சகத்து ளேயிலர்ந்து மாலைபோக வாயுவை
அச்சகத்து ளேயிருந் தறிவுணர்ந்திக் கொள்ளிலாய்
அச்சகத்து ளேயிருந் தறிவுணர்ந்திக் கொண்டபின்
இச்சையற்ற வெம்பிரா னெங்குமாகி நிற்பனே (277)

வறுமிலே முளைத்தசெங்கெல் லிலைபதாளையாறுபோல்
உலகினோரும் வன்னமுற்றி லன்னமாத தன்னினை
விரிவிலே முளைத்தெழுந்த வெய்யமாத பொய்யதாய்
நரமிலே பிறந்திருந்து நாபெட்ட பாடதே. (27-)

ஆடுகின்ற வெம்பிரானை யங்குமங்கு மென்றுநீர்
தேடுகின்ற பாவிகாள் தெளிந்தொன்றை யோர்கிலீர்
காடுகொடி வீடுவேண் கலந்துநின்ற கள்வனை
நாடியோடி யும்முளே கலந்துணர்ந்து பாருமே. ()

ஆடுகின்ற வண்டர்கூடி மப்புற மதிப்புறம்
தேடுநாலு வேதமும் தேவரான மூவரும்
நீடுவாழி பூதமும் நின்றதோர் நிலைகளும்
ஆடுவாழி னொழியலா தனைத்துமில்லை யில்லையே. ()

ஆவதும் பரத்துளே யழிவதும் பரத்துளே
போவதும் பரத்துளே புகுவதும் பரத்துளே
தேவரும் பரத்துளே திசைகளும்பரத்துளே
யாவரும் பரத்துளே யானுமப் பரத்துளே. 281

எழுபா ரெழுகட லிபங்களொட்டு வெம்புடன்
சூழுவான் கிகிடந்து சொல்லுமே மூலசமும்
ஆழிமால் விசும்புகொள் பிரமனண்டரண்ட வண்டமும்
வாழியா னொளிக்குளே யுதித்தட னொடுங்குமே. ()

கையத்துநீ ரிறைக்கிறீர் கைகள்சோர்ந்து நிற்பதேன்
மனத்துளீர மொன்றிலாத மதியிலாத மாந்தர்காள்
புகத்துளீரம் பொன்டுநீ ரழுக்கறுக்க வல்லிரேல்
நிலைத்திருந்த வோதியும் நீயுமாகு மொன்றலோ.

நிலைபிறக்திருந்து நீசடங்கு செய்கிறீர்
ஆரையுன்னி நீரெலா மவத்திலே யிறைக்கிறீர் (ஞ
வேரையுன்னி வித்தையுன்னி வித்திலே முளைத்தெழு
சீரையுன்ன வல்லிரேல் சிவபத மடைவிரே. (.64)

பத்தொடத்த வாசலிற் பரந்தமூலவன்கா
முத்திசித்தி தொந்தமென் றியம்புகின்ற மூலமே
மத்தசித்த வைம்புலன் மகாரமான கூத்தையே
ஏத்தியூர் தம்முளே யமைந்ததே சிவாயமே. (280)

அறிவிலாடு மண்டமா யருவிடாத சோதியை
குலமதாகி யும்முளே குறித்திருக்கில் முக்கியா
முனைமுனைன்று உம்முளே விரல்யொன்றி னினவும்
நினைத்தின மயக்குநீர் செம்புபூசை பண்ணிலே. ()

மூலமான வக்கர முகப்பதற்கு முன்னெலாம்
முடமாக மூடின்ற முடிமேல் வரு டே
காலனை வஞ்சுபூக மஞ்சிலே யொடுங்கினால்
ஆதியோடு கூடமோ வருவிபோ கூடமோ. (286)

முச்சதுர முலமாகி முடிவுமாகி யேகமாய்
அச்சதுர மாகியே யடங்கியோ ரெழுத்துமாய்
மெய்ச்சதுர மெயயுனை விளங்குஞான தீபமாய்
உச்சரிக்கு மந்திரத்தி னுள்ளையே சிவாயமே. (287)

வன்லெல்கள் போலுநீ மனத்துமா கலக்கினீர்
குண்டலங்கள் போலுநீர் குளத்திலே முழுகுநீர்
பண்டுமும்கள் காண்முகன் பறந்துதேடி காணவிலான்
கண்டிருக்கு மும்முளே கலந்திருப்பர் காணுமே.

நின்றதன் றிருந்ததன்று நேரிதன்று சுடிதன்று
பந்தமன்று விடுமென்று பரவசங்க ளற்றது
சொந்தமன்று கேள்வியன்று கேடிலாத வானிலே
அந்தமன்றி நின்றதொன்று தெய்வனே புணரப்பதே.

பொருந்துநீரு மும்முளே புகுந்துநின்ற காரணம்
எருதிரண்டு கள்ளையின்ற வேகமொன்றை யோர்கிலீ
அருந்திருந்த சாவுநின்ற யாவையுமறிந்திலீர்
குருவிருந்து லாவுநின்ற கோலமென்ன கோலமே.

ஆம்பரத்து ளாடுகின்ற வஞ்செழுத்து நீயலோ
இம்புளாய் பரந்துநின்ற சிற்பரமு நீயலோ
எம்பிரானு மெவ்வுயிர்க்கு மேகபோக மாதலால்
எம்பிரானு நானுமா யிருந்ததே சிவாயமே. (292

ஈரொளிய திங்களே யியங்கிநின்ற தப்புரம்
பேரொளிய திங்களே யாவரு மறிகிலீர்
காரொளிய படலமுங் கடந்துபோன தற்பரம்
பேரொளிப் பெரும்பத மேகநாத பாதமே. (229)

கொள்ளொணாது மெல்லொணாது கோதறக்கு தட்டொணா, தள்ளொணா தணுகொணா தாழலான்மனத்துளே, கொள்ளொணாது தெளியொணாது சிற்பரத்தினுட்பயன், விள்கொணாது பொருளைகான் விளம்புமாறு தெங்ஙனே. (294)

வாக்கினால் மனத்தினால் மதித்தகா ரணத்தினால், நோக்கொணாத நோக்கையுள்ளி நோக்கையாவர்நோக்குவார், நோக்கொணாத நோக்குவந்து நோக்கநோக்க நோக்கிடில், நோக்கொணாத நோக்குவந்து நோக்கையெங்கணோக்குமே (296)

உள்ளினும் புறம்பினு முலகமெங்க ணும்பரந், தெள்ளிலெண்ணெல்போலநின் றியங்குகின்றவெம்பிரான்மெள்ளவந்தெ னுட்புகுந்து மெய்த்தவம் புரிந்தபின், வள்ளலென்ன வள்ளலுக்குவண்ணமென்னவண்ணமே

வேதமொன்று கண்டிலேன் வெம்பிறப்பி லாமையாய்
போதநின்ற வடிவதாய்ப் புவனமெங்குமாயினாய்
சோதியுள் ளொளியுமாய்த் துரியமோ டதீதமாய்
ஆதிமூல மாதியா யமைந்ததே சிவாயமே. (298)

சாணிரு மடங்கினாற் சரிந்தகொண்டை தன்னுளே
பேணியப் பதிக்குளே பிறந்திறந் துழலுவீர்
தோணியான வைவரைத் துறந்தநாக வல்லிரேல்
காணிகண்டு கோடியாகக் கலந்ததே சிவாயமே. (292)

அஞ்சிகோடி மந்திரமஞ்சுளே யடங்கினால்
நெஞ்சுகூற வும்முளே நினைப்பதோ ரெழுத்துளே

அஞ்சுகாலு மூன்றதாதி யும்முளே யடங்கினால்
அஞ்சுமோ ரெழுத்ததா யமைந்ததே சிவாயமே.

அக்கரந்த வக்கரத்தி லுட்கரந்த வக்கரம்
சக்கரத்து சிவ்வையுண்டு கம்புளத் திருந்ததும் [ன்
எட்கரந்த வெண்ணெய்போ லெவ்வெழுத்து மெம்பிரு
உட்கரந்து நின்றநேர்மை யாவர்காண வல்லரே.

ஆகமத்தி னுட்பொரு ளகண்டமூல மாதலால்
தாகபோக மன்றியே தரித்ததற் பரமுநீ
ஏகமாதம் வைத்தனை யுணர்த்துமஞ் செழுத்துளே
ஏகபோக மாகியே யிருந்ததே சிவாயமே. 301

மூலவாசல் மீதுளே முச்சதுர மாகியே
நாலுவாச லெண்விரல் நடுவுதித்த மந்திரம்
கோலமொன்று மஞ்சுமாகு மிங்கலைந்து நின்றநீ
வேறுவேறு கண்டிலேன் விளைந்ததே சிவாயமே

சுக்கிலத் திடியுளே சுழித்ததோ ரெழுத்துளே
அக்கரத் திடியுளே யமர்ந்தவாதி சோதிநீ
உக்கரத் தடியுளே யுணர்ந்தவஞ் செழுத்துளே
அக்கரம தாகியே யமர்ந்ததே சிவாயமே. 303

குண்டலத்து ளேயுளே குறித்தகத்து நாயகன்
கண்டவந்த மண்டலங் கருத்தழித்த கூத்தனை
விண்டலர்ந்த சந்திரன் விளங்குகின்ற மெய்ப்பொருள்
கண்டுகொண்ட மண்டலஞ் சிவாயமல்ல தில்லையே.

சுற்றுமைந்து கூடமென்று சொல்லிற்ந்த தோர்வெளி
சத்தியுஞ் சிவனுமாக நின்றதன்மை யோர்கிலீர்
சத்தியாவ தும்முடல் தயங்குசீவ னுட்சிவம்
பித்தர்கா ளறிந்திலீர் பிரானிருந்த கோலமே. 305

மூலமென்ற மந்திர முளைத்தவஞ் செழுத்துளே
நாலுவேத நாவுளே நவின்றஞான மெய்யுளே

ஏழுமுண்ட கண்டனு மியாரை மாதலால்
தலைமென்ற மாதிரஞ் வொயமல்ல தில்லையே. 308

தத்துவங்க ளென்றுநீர் தமைக்கழற்று போகிறான்
தத்துவஞ் வெமதாகில் தம்பரமு நீரல்லோ
முத்தலை ஞுதலை மூலபாதம் வைத்தபின்
அத்தனுக் கும்முளே யறிந்துவார்க்க வொன்றுமே.

மூன்றுபத்து மூன்றையு மூன்றுவொன்ன மூவினை
தோன்றிசோ ஞானிகள் தூய்ய பாதமென்றதே
என்றுவைத்தவைத்தபின் வியம்புமந் வெழுத்தையும்
தோன்றிவாத வல்லிரேல் தம்பரோதி காணுமே.

உம்பர்வான கத்திலு முலகபாரமெதிலும்
கம்பர்காடு தன்னிலு காவலென்ற தீயிலும்
செம்பொன்மாடமல்குதில்லை யம்பலத்து ளாடுவோன்
எம்பிரான லா லதெய்வ மில்லையில்லை யில்லையே.

புலிவாய வைக்குமாய் புனலிலின்ற கன்றுமாய்
நிலைவாய மூன்றுமாய் நிறைந்தசீ ரண்டமாய்
வெளிவாய தொன்றுமாய் வேறுவேறு தன்மையாய்
விளங்காமல் நின்றவர்மை பாவர்காண வல்லரே.

அந்தாத்தி வொன்றுமா யனாவுநா ரிரண்டுமாய்
செந்தமிழ்ம் மூன்றுமாய்ச் சிறந்தவப்பு நான்குமாய்
ஐந்துபாரி லைந்துமா யமர்ந்திருந்த நாதனை
சிந்தையிற் றெளிந்தமாலை பாவர்காண வல்லரே.

மனைவிகார மக்களீர் மதித்திருக்க வல்லிரேல்
நினைவிலாத மனிதனைக் கொடுத்தமாமி நின்றிமை
அனைவரோடும் வேதமு மகம்பிதற்ற வேறுநீமற்
கனைவுகண்ட வண்ணமிர் தெளிந்தநீ தெளியுமே.

இட்டகுண்ட மேதடா விருக்குவேத மேதடா
கட்டமட் கலத்திலே கரும்மனல்ல மேதடா

முட்டிநின்ற தூணிலே முளைத்தெழுந்த சோதியை
பற்றிநின்ற தேதடா பட்டநாத பட்டரே. 313

நிலைமுளைத்தெழுந்த தாமரையி னோரிலை
நிலைனோடு கூடிநின்ற நிலாத வாறுபோல்
பாரிலே முளைத்தெழுந்த பண்டிதப் பராபரம்
பாரினோடு கூடிநின்ற பண்புகண் டிருப்பிரே. 314

உறங்கிலென் விழிக்கிலென் னுணர்வுசெனறொடுங்கி
லென், சிறந்தவைம் புலன்களுந் திசைத்திசைக ளொன்
றிலென், புறம்புமுள்ளு மெங்கணும் பொருந்திருந்த
தேகமாய், நிறைந்திருந்த ஞானிகள் நினைப்பதே
நினைப்பே. 315

ஓதுவார்க ளோதுகின்ற வோரெழுத்துமொன்றதே
வேதமென்ற தேகமாய் விளம்புகின்ற தன்றிது
காதமொன்று கான்முகன் மாலுநாறு மொன்றதே
வாதுமன்றி நின்றதொன்றையா னுணர்ந்த நேர்மையே.

பொங்கியே தரித்தவச்சு புண்டரீக வெளியிலே
தங்கியே தரித்தபோது தாதுமா ளளையதாம்
அங்கியுட் சரித்தபோது வடிவுக ளொளியுமாய்க்
கொம்புமேல் வடிவுகொண்டு குருவிருந்த கோலமே.

பண்ணுளோரும் விண்ணுளோரும் வந்தவார தெ
ங்கெனில், மண்ணினோடு சோதிபோற்கலந்தநாத விந்து
வும். அண்ணலோடு சத்தியு மஞ்சுபஞ்சு பூதமும் பண்
ணினோடு கொடுத்தழிப் பாரொடேழு மின்றமே.

ஓடுக்குகின்ற சோதியு முந்திநின்ற வொருவனும்,
ஓடுத்தலத்தி லொருவனும் நடந்துகாணிலேதியே, விடுத்
துநின்ற விருவரோடு மெய்யினோடுபொய்யுமாய், அடு
த்துநின் றநிமிஞோ லனுதிநின்ற வாதியே. 319

உதித்தமந் திரத்தினு மொடுங்குமக் கரத்தினும்
மதித்தமண் டலத்தினு மறைந்துநின்ற சோதிநீ
மதித்தமண் டலத்துளே மரித்துநீ ரிருந்தபின்
சிருத்தமண் டலத்துளே சிறந்ததே சிவாயமே.

திருத்திவைத்த சற்குருவைச் சீர்பெற வணங்கி
ஸீர், குருக்கொடுக்கும் பித்தரே கொண்டுநீந்த வல்லி
ரோ, குருக்கொடுக்கும் பித்தருங் குருக்கொள்வந்தசீட
னும், பருத்திபட்ட பாடுதான் பன்னிரண்டும்பட்டதே.

விழித்தகண் துறிக்கவும் விந்துநாத வோசையும்
மேருவங் கடந்தவண்ட கோளமுங் கடந்துபோய்
எழுத்தெலா மறிந்துவிட்ட விந்திரஞால வெளியிலே
* யானுநீயு மேகலந்த தென்னதொன்மை யீசனே.

ஓம்நமா வென்றுளே பாவையென் றறிந்தபின்
பானுடற் கருத்துளே பாவையென் றறிந்தபின்
நானுநீயு முண்டடா நலங்குலம் றுண்டடா
ஊனுமூணு மொன்றுமே யுணர்ந்திடா யெனக்குளே,

ஐம்புலனை வென்றவர்க் கன்னதான மீவதாய்
நன்புலன்க ளாகிநின்ற நாதருக்க தேறுமோ
ஐம்புலனை வென்றிடாத தவத்தமே யுழன்றிடும்
வம்பருக்கு மீவதுங் கொடுப்பது மவத்தமே 324

ஆதியான வைம்புலன்க ளவையுமொக்கு ளொக்
குமோ, யோனியிற் பிறந்திருந்த துன்பமிக்கு மொக்கு
மோ, வீணர்காள் பிதற்றுவீர் மெய்மையே யுணர்த்தி
ரேல், ஊனுறக்க போகமு முமக்கெனக்குமொக்குமே

* இருளை வெல்பவர்களுக் கெழுபிறப்பு மில்லையே.

ஓடுகின்ற வைம்புல னொடுங்கவஞ் செழுத்துளே
நாடுகின்ற நான்மறை நவிலுகின்ற ஞானிகாள்
கூடுகின்ற கண்டித குணங்கள்மூன் றெழுத்துளே
ஆடுகின்ற பாவையா யமைந்ததே சிவாயமே. 326

புவனசக் கரத்துளே பூதநாத வெளியிலே
பொங்குதிப வங்கியுள் பொதிந்தெழுந்த வாயுவைத்
தவனசோம நிறுவருந் தாமியங்கும் வாசலில்
தண்டுமாறி யேறிநின்ற சரசமான வெளியிலே. 327

மவுனவஞ் செழுத்திலே வாசியேறி மெள்ளவே
வானளாய் நிறைந்தசோதி மண்டலம் புகுந்தபின்
அவனுநானு மெய்கலந் தனுபவித்த வளவிலே
அவனுமுண்டு நானுமில்லை யாருமில்லை யானதே. 328

வாளுறையில் வாளடக்கம் வாயுரையில் வாய்விடக்கம்
ஆளுறையில் ஆளடக்கம் அருமைஎன்ன வித்தைகாண்
தாளுறையில் தாளடக்கம் தன்மையான தன்மையும்
நாளுறையில் நாளடக்கம் நானுநீயுங் கண்டதே. 329

வழுத்திடா னழித்திடான் மாயரூப மாகிடான்
கழன்றிடான் வெகுண்டிடான் காலகால காலமும்
துவண்டிடா னசைந்திடான் றூயதூப மாகிடான்
கவன்றிடா னுரைத்திடான் சூக்ஷசூக்ஷ சூக்ஷமே.

ஆகேவென் றேயுரைத்த வக்ஷரத்தி னானந்தம்
யோகியோகி யென்பர்கோடி யுற்றறிந்து கண்டிடார்
பூகமாய் மனக்குரங்கு பொங்குமங்கு மிங்குமாய்
ஏகமேக மாகவே யிருப்பர்கோடி கோடியே.

கோடிகோடி கோடிகோடி குவலயத்தோ ராதியை
நாடிநாடி நாநாடி நாளகன்று வீணதாய்
தேடிதேடி தேடிதேடி தேகமுங் கசங்கியே
கூடிகூடி கூடிகூடி நிற்பர்கோடி கோடியே. 332

கருத்திலான் வெளுத்திலான் பரனிருந்த காரணம்
திருத்திலா ரெளித்திலா ரென்றுமம்மண்டி மாகிலான்
திருகதிலான் மரித்திலா ரெழுந்திடா ரழிந்திடான்
வருத்தியுங் கவுமுமேன் கண்டறிந்த வாறிலே.

வாதிலாதி வாதிலாதி வண்டலே பதிந்திடான்
வலிபூதி பூதிபூதி யொளிமழுங்கி யுறாவுவான்
விதிவிதி விதிவிதி விடையோரும் புரக்குவோன்
சாதிசாதி சாதிசாதி சாகரத்தைக் கண்டிடான். 334

ஆன்மையாவன்மை யாண்மையாவன்மை ஆன்மை
கூறு மடமே. காண்மையான வாதிருபக் காலமான
காலமும், பாண்மையாதி மோனமான பாரமாகின்றி
லும், காண்மையான நாலுவாயில் நங்குமிங்கு மற்றுமே

மிங்குளென்ற வட்சரத்தின் மீட்டுவோதி கூவுடன்
அங்கமாகச் சோமனோடு சோமன்மாதி மின்றிமே
அங்கமா முனைச்சுழியி வாருமேக வாசையாய்
கலங்குளுர்ந்த மோனமுற்று காதுவாய் கடோரனி.

கடோரமுப்புருட்சமுங் கழிந்தமின்னு ருட்சமும்
அடோரமுற்றி யேகமான வமர்ந்துநின்ற ருட்சமுந்
திடாதான ருட்சமுந் திரியின்வாசி ருட்சமுங்
கடோரமாய்ப் ருட்சத்தன்னை கண்டறிந்தோன் ஞானி

ஞானிஞானி யென்னவைத்த காயங்கோடி கோடியே
வானிலாத மழுகரனென்ற வாதிகோடி கோடியே
தானிலான சாகரத்தின் தன்மைகாணுமுடர்கள்
மூனிலாமற் கோடிகோடி முன்னறிந்த தெங்கபோ.

குருமான கொம்பிலே குடிமுனைச் சுடரிலே
விச்சமான வீதியே வியுக்கதங்கும் வாயிலே

கூச்சமான கொம்பிலே குடியிருந்த கோவிலே
நீலையான நீலிலே சிறந்ததே சிவாயமே. 339

பொங்கிநின்ற மோனமும் பொதிந்துநின்ற மோனமுந்
தங்கிநின்ற மோனமுந் தயங்கிநின்ற மோனமுந்
தங்கையான மோனமுங் கதித்துநின்ற மோனமுந்
திங்களான மோனமுஞ் சிவனிருந்த மோனமே. 340

மோன்மான வீதியில் முனைச்சுழியில் வாசலில்
பானமான வீதியில் பதிந்தசெஞ் சுடரிலே
ஞானமான மூலையில் நாலைதங்கும் வாயலில்
ஓனமான செஞ்சுட ருதித்ததே சிவாயமே. 341

உதித்தெழுந்த வாலையு முயங்கிநின்ற வாலையுங்
கதித்தெழுந்த வாலையுங் காலையான வாலையும்
மதித்தெழுந்த வாலையு மறைந்துநின்ற ஞானமுங்
கொதித்தெழுந்து கும்பவாசி ஹுவுக்கியு மானதே.

கூவுங்கியு மோனமாகி கொள்கையான கொள்கையை
மூவுலே யுதித்தெழுந்த முச்சுடர் விரிவிலே
பூவிலே நைகளபோற் பொருந்திநின்ற பூரணம்
ஆவியாவி யாவியாவி யன்பருள்ள மூற்றதே. 343

ஆன்மைகூறு மாந்தரே அருக்கனோடும் வீதியைக்
காண்மையாகக் காண்பிரே சகடமுக்க வல்லிரே
தூண்மையான வாதிருட்சஞ் சோபமாகு மாகுமே
நாண்மையான வாயலில் நடிந்துநின்ற நாதமே. 344

நாதமான வாயலில் நடிந்துநின்ற சாயலில்
வேதமான வீதியில் விரிந்தமுச் சுடரிலே
தேமான தீயிலே கிளர்ந்துநின்ற கூவிலே
பூதமான வாயலைப் புகலுவனுதியே. 345

ஆவியாவி யாவியாவி ஐக்கொய்யி குவியே
மேவிமேவி மேவிமேவி மேதினியின் மானிடர்

வாலிவாலி வாலிவாலி வண்டடக்க வறிந்திடார்
பாலிபாலி பாலிபாலி படியிலுற்ற மார்தரே. 346

வித்திலே முளைத்தசோதி வில்வளைவின் மத்தியில்
உத்திலே யொளிவதாகி மோனமான தீபமே
கத்திலோதி ரச்சிபோன்ற காதலை யறிந்திடார்
வத்திலே கிடந்தழன்ற வாலையான சூட்சமே. 347

வாலையோடு காலையும் வடிந்துபொங்கு மோனமே
மாலையோடு காலையான வாறறிந்த மார்தரே
மூலையான சோணமின் முளைத்தெழுந்த செஞ்சுடர்
காலையோடு பானகன்று தங்கிநின்ற மோனமே. 348

மோனமான விதியில் முடிகின்ற காதமே
ஈனமின்றி வேகமான வேகமெல்ல வேகமே
கானமான மூலையிற் கவிந்திருந்த வாலையில்
ஞானமான செஞ்சுடர் நடந்ததே சிவாயமே. 349

உச்சிமத்தி லிதியி லொழிந்திருந்த சாதியிற்
பச்சையுற்ற சோமனும் பரந்துநின்ற தலைவனே
செச்சையான தீபமே தியானமான மோனமே
கச்சியான மோனமே கடந்ததே சிவாயமே. 350

அஞ்செகாம்பி னின்றகாத மாலையோ லெழும்பியே
மிஞ்சியேறி பூமலர்ந்து பெற்றியுற்ற சுத்தமே
செஞ்சு ருதித்தபோது தேசியன் சுழுன்னுடன்
பஞ்சபூத மானதே பதங்கொண்ட மோனமே 351

சதுரியான கொம்பிலே தத்துவத்தின் வழியிலே
அதுதியான வூதிலே யானிருந்த நடுவிலே
நுதுதியென்ற சோலையி லிருந்தமுச் சுடரிலே
மதுரியென்ற காதபோடி வள்ளுவ வைந்தனே. 352

ஆனையுமான மோனமு மாலிருந்த மோனமும்
சனையும்பூத மோனமுந் தரித்திருந்த மோனமும்

இனையும்கொண்ட வேகமு மிலங்குமுச்சி மோனமும்
தனையறிந்த மார்தரே சடந்தையுற்ற கோக்களார்.

பரச்சுவர் வழியிலே பரனிருந்த சுழியிலே
காய்ச்சகொம்பி னுளியிலே கலிதிருந்த மலையிலே
விச்சமான தேசுடா விரிவுதவ்கு மிக்குமே
முச்சிலேறி முச்சைவாங்கு முட்டிநின்ற சோதியே.

சோதிசோதி யென்றுசாடித் தோற்பவர் சிவவரே
ஓதிஓதி யென்றுசாடி மாடவர் சிவவரே
வாதிவாதி யென்றுசொல்லும் வம்பருஞ் சிவவரே
நீதிநீதி நின்றிவை முழுச்சுடர். 356

சுடரதாகி யெழும்பியங்கு தாபமான காலமே
இடரதாய்ப் புகையும்வினை யுமேகமா மனைக்கமுன்
படரதாக நின்றவாதி பஞ்சபூத மாகியே
அடரதாக வுண்டமெங்கு மான்மையாக நின்றதே.

நின்றிருந்த சோதியை நிலத்திலுற்ற மானிடர்
கண்டறிந்த கண்குளிர்ந்த காதலுற் றுலாவுவோர்
கண்டமுற்ற மேன்முனையின் காட்சிதன்னைக் காணுவார
தன்றியற்ற நாலிபொங்கி நாதமு மகிழ்ந்திடும். 357

வம்புமோனச் செஞ்சுடர் வடிந்தசோதி காதமுங்
கம்பங்கள்போலக் கதறியே கருவூறுற்ற வெளியிலே
பயங்கொடுன்றி யின்றியே படர்ந்துநின்ற பரன்மை
நயங்கள்தோவென் றேகுறி நன்னையான தீபமே.

தீபவுச்சி முனையிலே திவாகரத்தின் சுழியிலே
சோபமான கூவிலே கொதித்துநின்ற தீயிலே
தாபமான மூலையிற் சமைந்துநின்ற முடிமுந்
சாபமான மோட்சமுந் தடித்துநின் றிலங்குமே. 359

தேகமென் சுழல்றதே திரிமுனையின் வாசியில்
வேசமோடு வாசியில் வியனிருந்த மூலையில்
சேசக்தி சோதைய நிறைந்திருந்த வாரமில்
விளிவேசி நிறைதே விரிந்துநின்ற மோனமே. 360

உட்கமல மோனமி லுயர்கின்ற கந்தியை
விக்கலோடு பேமாரி யில்லையின் மத்தியில்
முட்பொதிந்த தென்னவே முடிகின்ற செஞ்சுடர்
கட்குலைகள் போலவுங் கடிந்துநின்ற காட்சியே. 361

உந்தியிற் கழிவழியி லுச்சியுற்ற மத்தியிற்
சந்திர னொளிரவுந் தான்படிகின்ற செஞ்சுடர்
பந்தமாக வில்லையிற் பஞ்சபூத விஞ்சையால்
இந்தவோசை யேல்கின்ற சேகமுக்க வென்றதே. 362

செச்சையென்ற மூச்சினோடு கொரமும் வகாரமும்
பச்சையாகி நின்றதே பரவெளியின் பாலமையே
இச்சையான ஓரறிவிலே யிருந்தெழுந்த ஒளியிலே
உச்சியான மோனத்தி லுதித்ததே சிவாயமே. 363

ஆனமுமிக் கோணத்தி லமைந்தவொன்ப தாத்மலே
நானமென்ற கல்லையான நாவியுந் தெளிந்திட
கூறுமென்ற ஐவரங்கு கொண்டுநின்ற மோனமே
பாறுகொண்டு நின்றது பறந்ததே சிவாயமே 364

பறந்ததே நறந்தபோது பாச்சலூர் வழியிலே
பிறந்ததே பிராணனன்றிப் பெண்ணுமாது மல்லவே
நறந்ததோ நெந்ததோ நாசமுங்க மானதோ
நிறந்தபோதி லன்றிய நிலங்கிடுஞ் சிவாயமே. 365

அருளிருந்த வெளியிலே யுருக்கலின்ற விருளிலே
பொருளிருந்த சுழியிலே புரண்டெழுந்த வழியிலே
தெருளிருந்த கலையிலே தியங்கிநின்ற வலையிலே
குருவிருந்த வழியினின்று கூடவுற்றவிய மானதே.

ஆனதோ ரெழுத்திலே யமைந்துநின்ற வாதியே
சானமோடு தாலமீதிற் கண்டறிவ தில்லையே
தானு தானு மானதே சமைந்தவாலை காலையில்
வேனலோடெம் வாயுபோல் விரிந்ததே சிவாயமே.

ஆறுகொண்ட வாரியு மமைந்துநின்ற நெய்வமுக்
கூறுகொண்ட மாரியுக் குலங்கிநின்ற ஞபமும்
வீறுகொண்ட மோனமும் விளங்குமுட் கமலமும்
மாறுகொண்ட ஊனிலே மடிந்ததே சிவாயமே. 368

வாயல்கண்ட கோணமில் வயங்குமைவர் வையமே
நாயல்கண்டு சார்ந்தவுந் தலைமன்று முறைந்தவுங்
காயவண்டு கண்டவுங் கருவூரங்கு சென்றவும்
பாயுமென்று சென்றவும் பறந்ததே சிவாயமே. 369

பறந்ததே நறந்தபோது பாச்சலூர் வழியிலே
மறந்ததே கவ்வுமுற்ற வாணர்கையின் மேனியே
பிறந்ததே பிறந்தபோதிற் பிடிபடாமற் றீவிலே
நிறந்துநின்ற மோனமே நெளிந்ததே சிவாயமே.

வடிவுபற்ப வாசனத் திருத்திமூல வனலையே
மாருகத்தி னுலெழுப்பி வாசலேற்ற வாலையு
முடிவுமுத்தி வாயபடித்தி மூலவிறு தண்டினுல்
முளரியால பங்கடந்து மூலநாடி நூடுபோய். 371

அடிதுவக்கி முடியளவி மாறுமா நிலங்கடந்
தப்புறத்தில் வெளிகடந்த வாதியெங்கள் சோதியை
யுடுபதிக்க ணமுதருந்தி யுண்மைஞான வுவகையுள்
உச்சபட் டுறங்குகின்ற யோகிநல்ல யோகியே. 372

மந்திரங்க ளுண்டுநீர் மயங்குகின்ற மானிடர்
மந்திரங்க ளாவது மறத்தி னூர லன்றுகான்
மந்திரங்களாவது மதித்தெழுந்த வாயுவை
மந்திரத்தை யுண்டவர்க்கு மரணமேது மில்லையே.

மந்திரங்கள் கற்றபேர் மயங்குகின்றமாந்தரே
மந்திரங்கள் கற்றபேர் மரித்தபோது சொல்லிரோ
மந்திரங்க ளும்முளே மதித்தறிரு மும்முளே
மந்திரங்க ளாவது மனத்தினைத் தெழுத்துமே. 374

உள்ளதோ பிறப்பதோ வுரிரொடுங்கி நின்றிடம்
மெள்ளவந்து கிட்டிடீர் விளுவவேண்டு மென்கிறீர்
உள்ளதும் பிறப்பதும் மொத்தபோது நாதமாய்
கள்ளவாச லைத்திறந்து காணவேண்டுமாந்தரே. 375

ஒருமுத்தி லெங்கமா யோதமட் சாத்துளே
ஒருமுத்தி யங்குகின்றவுண்மையை யறிகிலீர்
மூவெழுத்து மூலமாய் முளைத்தெழுந்த சோதியை
காவெழுத்து காவுளே கலந்ததே சிவாயமே. 376

முத்திரித்தி தொந்தமா முயங்குகின்ற முர்த்தியை
மத்துமித்த வாய்புலக்க ளாகுமத்தி லப்புலன்
அத்தரித்தர் காணகண்ட ளாகுமத்தி லப்புலன்
உச்சரித் துளத்திலே யறிந்துணர்ந்து கொண்டிரே.

முன்றிரண்டு மைந்துமாய் முயன்றெழுந்த தேவர்காள்
முன்றிரண்டு மைந்துதாய் முயன்றதே யுலகெலாம்
ஈன்றதாயு மப்பனு மியங்குகின்ற நாதமாய் (மே.
தோன்றமோ தெழுத்திலுந் தொல்லதுவு மிதே

வெளியுருவி யஞ்செழுத்து விந்துநாத சத்தமுந்
தளியுருவி லெங்கலந்து சகலாதி யானதும்
வெளியிலு மவ்வினோடு மிருவரை யறிந்தபின்
வெளிகலந்த தன்மையால் தெளிந்ததே சிவாயமே.

முப்புறத்தி லப்புறம் முக்கணன் விளையிலே
சிற்பரத்து ளுற்பனஞ் செயமஞ் செழுத்துமாய்
நற்பர முதித்து நின்று நாதனுலெங்கு மானபி
னிப்புற மொடுங்குமோடி யெங்கும்நிற்க மானதே.

ஆடுகின்ற சிவனோ ரஞ்சுபஞ்ச பூதமோ
கூடுகின்ற சோதியோ குலாவுகின்ற மூலமோ
நாடுகண்டு நின்றதோ நாவுதற்ற கல்லிரோ
விடுகண்டு கின்றடிதன் வெட்டவெளியு மானதே.

உருத்தரித்த போதுவே னேக்கலின்ற வுண்மையுந்
திருத்தமுள்ள தொன்றிலுஞ் சிவாயமஞ்செழுத்துமா
மிருத்தலின் மனத்தடக்கி யேகபோக மானபின்
கருத்தினின் றதித்ததே கபாலமேந்து நாதனே. 381

கருத்தரித் தறித்தபோது கமலபீட மானதுங்
கருத்தரித் தறித்தபோது காணவங்க ளானதுங்
கருத்தரித் தறித்தபோது காணமிரண்டு கண்ணாய்
கருத்தினின் றதித்ததே கபாலமேந்து நாதனே.

ஆலவன்னி மூன்றுகோண மாதிரண்டு எட்டிலே
பாலசிவ னஞ்செழுந் தகாரமிட் டலர்ந்தது
மாலசோதி யுண்மையு மனுதியான வுண்மையு
மானதான தானதா யவலமாய் மறைந்திடும். 383

தன்றெழுந்த வெண்பிரான் றிருவரங்க வெளியிலே
கான்றபாம்பின் வாயினுல் காலுதிக்கு மாயினுன்
முன்றமுன்று வினையமாய் முப்புரங் கடந்தபின்
னின்றெழுந்த அவ்விளைஞனை யெங்குமாகி நின்றதே,

எங்குமெங்கு மொன்றலோ விரேழுலோக மொன்றலோ
அங்குமிங்கு மொன்றலோ வனுதியான தொன்றலோ
தங்குதா பரங்களுந் தரித்துவார தொன்றலோ
உங்களெங்கள் பண்பினி லுதித்ததே சிவாயமே. 385

அம்பரத்தி லாடுஞ்சோதி யானவன்னி மூலமா
மம்பரமுந் தம்பரமு மகோரமிட் டலர்ந்தது
மம்பரக்குளியிலே யங்கமிட் டுருக்கிட
வம்பரத்தி லாதிபோ டமர்ந்ததே சிவாயமே. 386

வாடிலாத பூமலர்ந்து வண்டுரிசை காவிலே
யோடிநின் றருவெடுத் துகாரமா மலர்ந்தது
மாடியாடி யங்கரு மகப்பட்டுக் கடந்தபின்
கூடிநின் றுலாவுமே குருவிருந்த கோலமே 387

விட்டுமி னைரத்தநோ வேருருக்கி நின்றதோ
ஏட்டிலின்ற சீவனு மிரேழ்லோகங் கண்டதோ
தட்டுநெல மாகிநின்ற சதாசிவத் தொளியதோ
வட்டவீ டறிந்தபேர்கள் வானதேவ ராவரே. 388

வானவர் நிறைந்தசோதி மானிடக் கருவிலே
வானதேவ ரத்தலைக்குள் வந்தடைவர் வானவர்
வானகமு மண்ணகமும் வட்டவீ டறிந்தபின்
வானவரா நிறைந்துமன்று மானிக்கன்ற னானதே

பன்னிரண்டு கால்நிறுத்திப் பஞ்சவர்ண முற்றியுன்
மின்னிலே வெளிக்குளின்று வேறிடத் தமர்ந்தனுந்
தென்னியார் தலத்திலே வெளிய நீயக்கிடும்
பன்னியுன்னி யர்ந்தவர் பரப்பிரம மானதே. 390

உச்சிகண்டு கண்கள்கட்டி யுண்மைகண்ட தெவ்விடம்
மச்சமானி கைக்குளே மானிடங்கலப்பிரேல்
எச்சிலான வாசலகளு மேகபோக மாய்விடும்
பச்சைமாது மீசனும் பரந்ததே சிவாயமே. 391

வாயிலிட்டு நல்லுரிசை யட்சரத் தொளிபிலே.
கோயிலிட்டு வாசியுமல் கொம்பிலே யுலர்ந்தது
மாயிலிட்ட காயமு மறுதியிட்ட சீவனும்
வாயுவிட்ட வன்னியும் வளர்ந்ததே சொரூபமே 392

அட்சரத்தை யுச்சரித் தறுதியவ்வி மூலமா
பட்சரத்தை யுற்றிறந்த கோரமிட் டலர்ந்தது
மட்சரத்தி லுட்கர மகப்படக் கடந்தபின்
அட்சரத்தி லாதியோ டமர்ந்ததே சொரூபமே. 393

கோயிலுங் குளங்களுங் குளிவிளிந் குருக்களாய்
மாயிலு மடியிலு மனத்திலே மயக்குறீர்
ஆயனை யரனையு மறிந்துணர்ந்து கொள்ளிரேல்
தாயினுந் தகப்பனோடு தானமர்ந் தொக்குமே. 394

கோயிலெங்கு மொன்றலோ குளங்களிக்களொ
ன்றலோ, தேயுவாயு வொன்றலோ வெனுமங்கே யொ
ன்றலோ, ஆயவே னெங்குமா ரமர்ந்துவார தொன்ற
லோ, காயமீ தறிந்தபேர்கள் காட்சியாவர்கா ணுமே.

காதுகண்கள் மூக்குவாய் கலந்துவார தொன்றலோ
சோதியிட் டெடுத்ததஞ் சுகங்களஞ்சு மொன்றலோ
ஓதிவைத்த சாத்திர முதித்துவார தொன்றலோ
நாதவீ டறிந்தபேர்க ளுதாரவர் காணுமே. 396

அவ்வுதித்த வட்சரத்தி னுட்கலந்த வட்சரம்
சவ்வுதித்த மந்திரஞ் சம்புனத் திருந்ததால்
மவ்வுதித்த மாய்கையால் மயக்குகின்ற மாந்தர்கள்
உவ்வுதித்த தவ்வுமா யுருத்தரித்த வுண்மையே. 397

அகாரமென்று மக்கரத்தி லக்கர மெழிந்ததோ
அகாரமென்று மக்கரத்தி லவ்வுவர் துதித்ததோ
உகாரமு மகாரமு மொன்றதின்று நின்றதோ
விகாரமற்ற ஞானிகள் விரித்துரைக்க வேணுமே.

சத்தியாவ துன்னுடல் தயங்குசீவ னுட்கொளம்
பித்தர்கா ளிதற்குமேல் பிதற்றுகின்ற தில்லையே
சுத்தியுந் தூ கூடமொன்று சொல்லிநின்ற தோர்வெளி
சுத்திவெமு மாகிநின்று தன்னமயாவ துண்மையே.

தக்கிலத் துலைவிலே சுரோதக்கருவுளே
முக்கரா வாசலில் முனைந்தெழுந்த மோட்டுவில்
மெய்ச்சுரா மேய்யுளே விளங்குஞான தீபமா
யுச்சரிக்கு மந்திரம் ஓம்நமசி வாயமே. 400

அக்கர மறுதியல்ல வாத்தும மறுதியல்ல
புக்கிருந்த பூதமும் புலன்களு மறுதியல்ல
தக்கமிக்க நூல்களுஞ் சாஸ்திர மறுதியல்ல
வொக்கவிவ் வுடன்கலந்த வுண்மைகா ணறுதியே.

மென்மையாகி நின்றதே நுவிட்டுநின் றதொட்டதே
வுண்மையாக நீயுணர்க்க தேனுமெம்க ளுத்தமா
பெண்மையாகி நின்றதொன்று விட்டுநின் றதொட்ட
யுண்மையா யுணைக்கமுத்தி யுட்சலத் திருந்ததே.

அடக்கினு லடங்குமோ வண்டமுஞ் செழுத்துளே
யுடக்கினு லெடுத்தகாய முள்ளமெண் ணாயிரத்
தடக்கிலா னவேதமுந் தரிக்கவோதி லாவமையான்
விடக்குகாயு மாலவோதி வேறுவேறு பேசுமோ.

உண்மையான சக்கர முப்பாயமா யிருந்தநுந்
தன்மையான காயமுந் தரித்தரூப மானதும்
பெண்மையாகி நீதியே விளைந்துநின்ற தானது
முண்மையான ஞானிகள் விரித்துரைக்கவேணுமே.

எள்ளகத்தி லெண்ணெய்போல வெங்குமாகி யெம்பிரா
னுள்ளகத்தி லேயிருக்க வுசலாடு மூடர்காள்
கொள்ளைபட்ட வாயினைக் குணக்கெடுக்க வல்லிரேல்
வள்ளலாகி நின்றசோதி காணலாகு மெய்ம்மையே.

வேறுமென்ற ஞானமும் விரும்புநின்ற தானிலே
தானுவுண்டுங் கெட்டிரீர் தரிக்கிலீர் மறக்கிலீர்
தானுவொன்று மூலகாடி தன்னுள்காடியும்முளே
கானுமன்றி வேறிலாவுங் கலுமயக்க மொக்குமே,

வழக்கிலே யுரைக்கிறீர் மனத்துளே தவறுகிறீர்
உழக்கிலாது காழியான வாறுபோது மும்மைகள்.

உழக்குநாது காழியான வாறுபோது மும்முளே
வழக்கிலே யுரைக்கிறீர் மனத்துளீச னின்னுமே.

அறத்திறங்க ளுக்குநீ யண்டமெண் டிசைக்கும்நீ
திறத்திறங்க ளுக்குநீ தேவுவார்கள் சிக்கைநீ
யுறைக்கும்நீ யுணர்வுநீ யுட்கலந்த சோதிநீ
மறக்கொணாத நின்கழல் மறப்பினுங் குடிகொளே.

ஆடுகின்ற வெம்பிரானை யங்குமிங்கு நின்றுநீர்
தேடுகின்ற வீனர்காள் வெளிவதொன்றை யோர்கிலீர்
காடுகாடி யும்முளே கவின்றுநோக்க வல்லிரேல்
கூடொணாத தற்பரங் குவிந்துகூட லாகுமோ, 409

சுத்திவைத்து கூடமொன்று சொல்லிறந்த தோர்வெளி
சத்தியுஞ் சிவமுமாகி நின்றதன்மை யோர்கிலீர்
சத்தியாவ தும்முடல் தயங்கிசீவ னாட்சியம்
பித்தர்காள் அறிந்துகொள் பிரானிருந்த கோலமே. 410

ஆகாரமான தம்பலம் மறுதியான தம்பலம்
முகாரமான தம்பல முண்மையான தம்பல
மகாரமான தம்பலம் வடிவமான தம்பலனு
கொரமான தம்பலம் தெளிந்ததே வொயமே 411

சக்கரம் பறந்ததோடி சக்கரமேல் பலகையாய்
செக்கிலாம வெண்ணெய்போல சிங்குவாயு தேயுவு
முக்கிலே யொளிகலந்து யுகங்களுங் கலக்கமாய்
புக்கிலே புகுந்தபோது போனவாறு தெங்கனே.

வளர்ந்தெழுந்த கொங்கைதன்னை மாயமென் றெண்ணி
நீருள்கொள்சீவ னாருடம் புடைமையாகத் தோர்வீர்
கள் வினைக்குநான மேவியே மிக்கோர்சொல்லைக் கேட்
டிரேல் வளங்கமற்றுநெஞ்சுளேகருத்துவந்து புக்குமே

நாலுவேத மோதுகின்ற ஞானமொன் றறிவிலோ
நாலுசாம பாலியே நவின்றஞானபோதமா
யாலமுண்ட கண்டனு மயனுமந்த மாலுமாய்ச்
சாலவுன்னி நெஞ்சுளே தரித்ததே சிவாயமே. 411

சுற்றமென்று சொல்வதுஞ் சுருதிமுடிவில் வைத்திட
ரத்தமித்தமாடியே யமர்ந்திருந்த தெவ்விடம்
மத்திமுற்றி யன்பர்கள் பரத்திலொன்று பாழுத
பித்தரே யிறைக்கருதி பேசலாய தெவ்வளே. 415

என்னனேயி னக்கதுக் கேற்றவாறு னின்றுநா
னென்னவே யெழுந்தருளி யீசனே ரென்பரே
சிங்கமண்மி யானைபோலத் திரிமலக்க ளத்தரே. 416

அற்றவுள் ளகத்தையு மலக்கிடு மெழுகிடு
மெத்தத்திட மிட்டதிற்பிற வாதபூஜை யெத்தியே
நற்றவம் புரிந்துளாக நாதர்பாதம் நாடியே,
கற்றிருப்ப தேசரிதை கண்டுகொள்ளு மும்முளே.

பார்த்தநின்ற தம்பலம் பரமனுடு மம்பலம்
கூத்தனின்ற தம்பலம் கோர்மான தம்பலம்
வார்த்தையான தம்பலம் வள்ளியான தம்பலஞ்
சீற்றமான தம்பலந் தெளிந்ததே சிவாயமே. 418

சென்றுசென் றிடந்தொறும் சிறந்தசெம்பொனம்பல
அன்றுமின்று மிந்றதோ ரறுமியான தம்பலம்
மொன்றிலொன்றி நின்றது மொழிந்ததே சிவாயமே.

தன்னைதாய் தமருமீ சகவேத வறைதலும்
சின்னைநீ தெளிவுநீ சித்திமுத்தி தானுமீ
விண்ணைநீ விண்ணுநீ மேலதாய வேதமீ
யெண்ணைநீ யிறையவனி லென்னையாண்ட வீசனே.

எப் பிறப்பி னும்பிறந் திறந்துழந்த வேழைநா
னிப்பிறப்பி னும்பிறந்து என்னசீவ பூசனி

ரப்புடன் மலமறுத்து ஆசைநீக்க வல்லிரேல்
செப்புரத்த வோசையிற் றெளிந்தநான வாகுமே.

மந்திரங்கள் கற்றுநீர் மயங்குகின்ற மாந்தரே
மந்திரங்கள் கற்றுநீர் மரித்தபோது சொல்லிரோ
மந்திரங்க ளும்முளே மறிக்கநீரு மும்முளே
மந்திரங்க ளாவது மனத்திலைந் தெழுத்துமே. 422

எட்டியோக மானது மியங்கின்ற நாதமும்
மெட்டவெக்க ரத்துளே உகாரமு மகாரமும்
விட்டலந்த மந்திரம் விளுதண்டி னூடுபோ
யட்டலக்ஷ ரத்துளே யமர்ந்ததே சிவாயமே. 423

பிரான்பிரா னென்றுநீர் பினத்துகின்ற முடரே
பிரானைவிட்டு மெம்பிரான் பிறித்தவாற தெங்கனே
பிரானுமாய் பிரானுமாய் பேருலகு தானுமாய்
பிரானிலே முளைத்தெழுந்த பித்தர்கானு மும்முடல்.

ஆதிமில்லை யந்தமில்லை யானகாலு வேதமில்லை
சோதிமில்லை சொல்லுமில்லை சொல்லிறந்த தூவெளி
நீதிமில்லை நேசமில்லை நிச்சயப் படாததும்
ஆதிகண்டு கொண்டபின் னஞ்செழுத்து மில்லையே.

அம்மையப்ப னப்பனீ ரமர்ந்தபோ தறிகிலீ
ரம்மையப்ப னுனீ ராதியான பாசமே
யம்மையப்ப னின்னையன்றி யாருமில்லை யானபின்
னம்மையப்ப னின்னையன்றி யாருமில்லை யில்லையே.

நாலுகோடி மந்திரம் நாலுகோடி யாகமம்
நாலுகோடி நாவிருந்து டாடுநாலு மென்பயன்
ஆலுமாலு மாலுமா யகத்திலோ ரெழுத்தாய்
சேலையோத வல்லிரேல் சிவபதங்கள் சேரலாம். 427

முந்தவோ ரெழுத்துளே மூளைத்தெழுந்த செஞ்சுட
ரந்தவோ ரெழுத்துளே பிறந்துகாய மானது
மந்தவோ ரெழுத்துளே யேகமாகி நின்றது
மந்தவோ ரெழுத்தையு மறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே.

கூட்டமிட்டு நீங்களுங் கூடிவேத மோதுறீர்
ஏட்டகத்து வீசனு மிருப்பதென் னெழுத்துளே
நாட்டமிட்டு நாடிடு நாலுமூன்று தன்னுளே
யாட்டகத்து யாடிடு மம்மையானை யுண்மையே. 429

காக்கைமூக்கை யாமையா ரெடுத்துரைத்த காரணம்
நாக்கையூன்றி யுள்வளைத்து ஞானநாடி யூடுபோ
யேக்கைநோக்க வட்சர மிரண்டெழுத்து யேத்திடிற்
பார்த்தபார்த்த திக்கெலாம் பரப்பிரம மானதே. 430

கொள்ளொணாது குவிக்கொணாது கோதறக்குலை
க்கொணாது, அள்ளொணாது வணுகொணாது வாதிமூல
மானதைத், தெள்ளொணாது தெளியொணாது சிற்பரத்
திலுட்பயன், விள்ளொணாத பொருளையான் விளம்பு
மாற தெங்ஙனே. 431

ஒகையுள்ள கல்லைநீ ருடைத்திரண்டால் செய்துமே
வாசலிற் பதித்தகல்லை மழுங்கவே மிதிக்கிறீர்
பூசனைக்கு வைத்தகல்லில் பூவுப்நீருஞ் சாத்துறீர்
ஈசனுக் குகந்தகல் லெந்தக்கல்லு சொல்லுமே. 432

ஒட்டுவைத்து கட்டிநீ ருபாயமாற மந்திரங்
கட்டுபட்ட போதிலுங் கர்த்தனங்கு வாழுமோ
எட்டுமெட்டு மெட்டுளே யியங்குகின்றவாயுவை
வட்டுமிட்ட யவ்விலே வைத்துணர்ந்து பாருமே. 433

இந்தவூரி லில்லையென்று எங்குநாடி யோடுறீ
ரந்தவூரி வீசனு மமர்ந்துவாழ்வ தெங்ஙனே

யந்தமான பொந்திலாரில் மேவிநின்ற நாதனை
யந்தமான சீயிலவ்வி லறிந்துணர்ந்து கொள்ளுமே.

புக்கிருந்த தும்முளே பூரியிட்ட தோத்திரம்
தொக்குசட்க சிங்குவை யாக்கிராணன் சூழ்ந்திடி
லக்குமணி கொன்றைசூடி யம்பலத்து ளாடுவார்
மிக்கசோதி யன்புடன் விளம்பிடாது பின்னையே.

பின்னெழுந்த மாங்கிஷத்தை பேதையர்கண் பற்றியே
பின்புமாங் கிஷத்தில் போகமாய்கை பண்ணினால்
துன்புறும் வினைகள்தான் சூழ்ந்திடும் பினென்றலோ
துன்பராயிருந்தபேர்க ளாறுநீந்தல் போல்விவே.

விட்டிருந் தும்முளே விதனமற் றிருக்கிறீர்
கட்டிவைத்த வாசல்மூன்று காட்சியானவாசலொன்று
கட்டிவைத்த வாசலுங் கதவுதாள் திறந்துபோய்த்
திட்டமான வீசனைத் தெளியுமங் கிஷத்துடனே. 437

ஆசுமாகு மாகுமே யனாதியான வப்பொருள்
ஏகர்பாதம் நாடிநாடி யேத்திநிற்க வல்லிரேல்
பாகுசேர் மொழியுமைக்குப் பாலனாகி வாழலாம்
வாகுடனே வன்னியை மருவியே வருந்திடீர் 438

உண்மையான தொன்றதொன்றை யுற்றுநோக்கி
யுமமுளே, வண்மையான வாசியுண்டு வாழ்த்தியேத்த
வல்லிரேல், தண்மைபெற் றிருக்கலாம் தவமும்வந்து
நேரிடும், கன்மதன்ம மாகுமீசர் காட்சிதானுங் கா
ணுமே.

பாலனாக வேணுமென்று பத்திமுற்று மென்பரே
நாலுபாத முண்டதில் நனைந்திரண் டடுத்ததால்
மூலநாடி தன்னில்வன்னி மூட்டியந்த நீருண்
ஏலவார் குழலியூடே யீசர்பாத மெய்துமே. 440

எய்துகின்னை யன்பினா விறைஞ்சியேத்த வல்லிரே
லெய்துமுண்மை தன்னிலே பிறப்பிறப் பகற்றிடும்
மையிலங்கு கண்ணிபங்கன் வாசிவானி லேறிமுன்
செய்தவல் வினைகளுஞ் சிதறுமது திண்ணமே. 441

திண்ணமென்று சேதிகொன்ன செவ்வியோர்கள்
கேள்மினோ, யண்ணவன் புளன்புகுதி யறிந்துநோக்க
லாயிடும், மண்ணதிர விண்ணதிர வாசியை நடித்திடில்,
நண்ணியெங்க ளீசனும் நமதுட லிருப்பனே 442

இருப்பனெட்டெட் டெண்ணிலே யிருந்து வேதனாகு
நெருப்புவாயு நீருமண்ணும் நீள்விசும்பு மாகுவன்
கருப்புகுந்து காலமே கலந்துசோதி நாதனைக்
குருப்புனலில் மூழ்கினார் குறித்துணர்ந்து கொள்வரே.

கொள்ளுவார்கள் சிந்தையிற் குறிப்புணர்ந்த ஞா
னிகள், விளளுவார்கள் பக்குவத்தில் வேண்டிவேண்டி
யேத்தினால், உள்ளுமாய் புறம்புமா யுணர்வதற்குணர்
வுமாய்த், தெளளிதாக நின்றசோதி செம்மையைத் தெ
ளிந்திடே. 444

தெளிந்தநற் சரியைதன்னில் சென்றுசாலோ கம்பெறு
தெளிந்தநற் கிரியைபூசை சேரலாஞ் சமீபமே
தெளிந்தநல் யோகந்தன்னில் சேரலாகுஞ் சாரூபந்
தெளிந்தஞானம் நான்கிலும் சேரலாஞ் சாயுச்சியமே.

சேருவார்கள் ஞானமென்று செப்புவார்தெளிவுளோர்
சேருவார்கள் நாலுபாதச் செம்மையென்ற தில்லையே
சேருவார்கள் சிவத்தி திருவருளைப் பெற்றபேர்
சேறுமாறு கண்டுநாலுஞ் செய்தொழில் திடப்படே.

திறிமலிக்கு நாலுபாதஞ் செம்மையுந் திறப்படார்
அறிவிலிகள் தேசநாடி யவத்திலே யலைவதே.
குழியதனைக் காட்டியுட் குறித்துநோக்க வல்லிரேல்,
வெறிகமழ் சடையுடையோன் மெய்ப்பதமடைவரே.

அடைவுளோர்கள் முத்தியை யறிந்திடாத மூடரே
படையுடைய தத்துவமும் பாதகங்களலலவோ
மடைதிறக்க வாரியின் மடையிலேறு மாறுபோல்
உடலில்மூல நாடியை யுயரவேத்தி யூன்றிடே. 448

ஊன்றியேத்தி மண்டல முறுவிமூன்று தாள்திரந்
தான்றுதந்தி யேறிடி லமுர்தமலந் திறங்கிடும்
தான்றிதென்று தொண்டருக்கு நாதனும் வெளிப்படு
மான்றியு முயிர்பரம் பொருந்திவாழ்வ தாகவே. 449

ஆகமூல நாடியி லனலெழுப்பி யன்புடன்
மோகமான மாயையில் முயல்வது மொழிந்திடில்
தாகமேரு நாடியே கனேகமான வாறுபோ
லேகர்பாத மன்புட னிறைஞ்சினா ரறிவரே. 450

அறிந்துநோக்கி யும்முளே யயன்தியான மும்முளே
யிருந்திராம லேகர்பாதம் பெற்றிருப்ப துண்மையே
யறிந்துமீள வைத்திடா வகையுமரண மேத்தினார்
செறிந்துமேலை வாசலைத் திறந்துபாரு மும்முளே.

சோதியாக வும்முளே தெளிந்துநோக்க வல்லிரேல்
சோதிவந் துதித்திடுந் துரியாதீத முற்றிடு
மாதிசக் கரத்தினி லமர்ந்துதீர்த்த மாடுவன்
பேதியாது கண்டுகொள் பிராணனைத் திருத்தியே.

திருவுமாய் சிவனுமாய் தெளிந்துளோர்கள்சிந்தையில்
மருவிலே யெழுந்துவீசும் வாசனைய தாகுவான்
கருவிலே விழுந்தெழுந்த கன்மவாத னையெலாம்
பருதிமுன் னிருளதாய் பறியுமங்கி பாருமே. 453

பாருமெந்தை யீசர்வைத்த பண்பிலே யிருந்துநீர்
சேருமே நடுவறிந்து செம்மையான வப்பொருள்
லேரையும முடியையும் விரைந்துதேடி மாலயன்
பாரிடந்து விண்ணிலே பறந்துங்கண்ட தில்லையே.

கண்டிலா தயன்மாவென்று காட்சியாகச் சொல்லுநீர்
மண்டிஞ லரனுடன் மேவலா யிருக்குமோ
தொண்டுபட்டு மன்புடன் தொழுதுநோக்க வல்லிரேல்
பண்டுமுப் புரமெரித்த பத்திவந்து முத்துமே. 455

முற்றுமே யவனொழிந்து முன்பினொன்றுங்காண்கிலே
பற்றிலாத தொன்றுதன்னை பற்றிநிற்க வல்லது
கற்றதாலே யீசர்பாதங் காணலா யிருக்குமோ
பெற்றபேரை யனபுடன் பிரியமாகக் கேளுமே. 456

கேட்டுநின்ற வுன்னிலை கிடைத்தகா லத்துளே
வாட்டமுள்ள தத்துவ மயக்கமு மகற்றிடும்
வீட்டிலே வெளியதாகும் விளங்கவந்து நேரிடுங்
கூடிவன்னி மாருதங் குயத்தைவிட் டெழுப்புமே. ()

எழுப்பிமூல நாடியை யிதப்படுத்தலாகுமே
மழுப்பிலாத சபையைநீ வளித்துவாங்க வல்லிரேல்
சுழுத்தியுங் கடந்துபோய் சொப்பனத்தி லப்புற
மழுத்தியோ ரெழுத்துளே யமைப்பதுண்மையையனே

அல்லதில்லை யென்றுதா னாவியும் பொருளுடல்
நல்லவீசர் தாளினைக்கு நாதனுக்கு மீந்திலை
என்றுயென்னுள் நேசமும் வாசியை வருந்தினால்
தொல்லையாம் வினைவிடென்று தூரதூரமானதே. 459

ஆனதே பதியது யாற்றதே பசுபாசம்
போனதே மலங்களும் புலன்களும் வினைகளும்
கானகத்தி லிட்டதீயிற் காற்றுவந் தடுத்தலோ
ஊனகத்தில் வாயுவன்னி யொன்றியே யுலாவுமே. 460

உலாவுமுவ்வு மவ்வுமா யுதித்தடர்ந்து நின்றது
மூலாவியைம் புலன்களு மொருதலத் திருந்திடும்
விலாவுமங்கு நேசமாகி நின்றமூர்த முண்டுதாங்
குலாவுமெங்க ளீசனைக் குறித்துணர்ந்து கும்பிடே.

கும்பிடுங் கருத்துளே குகனையைங் கரனையும்
நம்பியே யிடம்வலம் நமஸ்கரித்து நாடிட
வெம்பிரானு மம்மையு மிருத்தியே நடுவணைத்
தும்பிபோல வாசகந் தொடர்ந்துசோம்பி நீங்குமே.

நீங்குமைம் புலன்களும் நிறைந்தவல் வினைகளும்
ஆங்காரமா மாசையு மருந்தடர்ந்த பாவமும்
ஓங்காரத்தி னுள்ளிருந்த வொன்பதொழிந்தொன்றில
தாங்கவீசர் சொற்படி துணிந்திருக்க கத்தமே.

நினைப்பதொன்று கண்டிலே னீயலாது வேறிலை
நினைப்புமாய் மறப்புமாய் நின்றமாய்கை மாய்கையே
யனைத்துமா யகண்டமா யனாதிமுன் னனாதியாய்
நினைக்குள்நா னெனக்குள்நீ நினைக்குமாற தெங்ஙனே.

கருக்கலந்த காலமே கண்டுநின்ற காரணம்
உருக்கலந்த போதலோ வுன்னைநா னுணர்ந்தது
விரிக்கிலென் மறைக்கிலென் வினைக்கிசைந்தபோதெலா
முருக்கலந்து நின்றபோது நீயும்நானு மொன்றலோ.

ஞானநூல்கள் தேடியே நவின்றஞானயோகிகாள்
ஞானமான சோதியை நாடியுள் ளறிகிலீர்
ஞானமாகி நின்றதோர் நாதனை யறிந்தபின்
ஞானமல்ல தில்லைவேறு நாமுரைத்த துண்மையே.

கருத்தரிப்ப தற்குமுன் காயம்நின்ற தெவ்விடம்
உருத்தரிப்ப தற்குமுன் னுயிர்ப்புநின்ற தெவ்விடம்
மருட்பொதிந்த சிந்தையில் மயக்கம்நின்ற தெவ்விடம்
விருப்புணர்ந்த ஞானிகள் விரித்துரைக்க வேணுமே

கருவினிற் கருவதா யெழித்தவேழு தோற்றமு
மிருவினைப் பயத்தினால் பிறந்திறந் துழன்றிடும்
மறுவினைப் பிறவிமூன்று காலமும் வகுத்தபின்
உறுவினைப் பயனிதென் றுணர்ந்தஞானி சொல்லுமே.

வாயிலெச்சில் போகவே நீர்குடித்து துப்புவீர்
வாயிருக்க எச்சில்போன வாறதென்னதெவ்விடம்
வாயிலெச்சி லல்லவோ நீருரைத்த மந்திரம்
நாதனையறிந்தபோது நாடுமெச்சி லேதுசொல் 469

தொடக்கதென்று நீர்விழத் தொடங்குகின்றவூமர்காள்
தொடக்கிருந்த தெவ்விடஞ் சுத்தியான தெவ்விடம்
தொடக்கிருந்த வாறரிந்து சுத்திபண்ண வல்லிரேல்
தொடக்கிலாத சோதியைத்தொடர்ந்துகாணலாகுமே

மேதியோடு மாவுமே விரும்பியே யுணர்ந்திடில்
சாதிபேத மாயுருத் தரிக்கும்வாறு போலவே
வேதமோது வாணுடன் புலைச்சிசென்று மேவிடில்
பேதமாய் பிறக்கிலாத வாறதென்ன பேசுமே, 471

வகைகுலங்கள் பேசியே மழக்குறைக்கு மாந்தாகாள்
தொகைக்குலங்க ளானநேர்மை நாடியே யுணர்ந்தபின்
மிகைத்தசுக்கில மன்றியே வேறுமொன்று கண்டிலீர்.

ஓதும்நாலு வேதமு முரைத்தசாஸ்திரங்களும்
பூததத் துவங்களும் பொருந்துமாக மங்களும்
சாதிபேத வண்மையுந் தயங்குகின்ற நூல்களும்
பேதபேத மாகியே பிறந்துழன் றிருந்ததே. 473

உறங்கிலேன் விழிக்கிலே துணர்வுசென்றொடுங்கிலேன்
திறம்பிலேன் றிகைக்கிலேன் சிலதிசைக ளெட்டிலேன்

புறம்புமுள்ளு மெங்கணும் பொதிந்திருந்த தேகமாய்
நிறைந்திருந்த ஞானிகள் நிலைப்பதேதுமில்லையே.

அங்கலிங்கம் பூண்டுநீ ரகண்டபூசை செய்கிறீர்
அங்கலிங்கம் பூண்டுநீ யமர்ந்திருந்த மார்பனே
யெங்குமோடி யெங்குமெங்கு மீடழிந்து மாய்கிறீர்
செங்கல்செம்பி கல்லெலாஞ் சிறந்துபார்க்கு முடரே.

நீட்டந்நீட்ட மென்னுநீர் தினமுழுகு முடரே
நீட்டமாகி யல்லவோ திரண்டுகாய மானதும்
பூட்டகாய மும்முளே புகழுகின்ற பேயரே
நீட்டவந்து சொண்டலோ தெளிந்ததேசிவாயமே.

மூலநாடி தம்முளே முளைத்தெழுந்த வாயுவை
நாளுநாளு மும்முளே நடுவிருந்த வல்லிரேல்
பாலனாகு மும்முடல் புறந்துபோக லாய்விடும்
சூலமுண்ட கண்டர்பாத மம்மைபாத முண்மையே.

உந்திமேலே நாலுமூன்று ஓம்நமசி வாயமாஞ்
சந்திசந்தி யென்றுநீர் சாற்றுகின்ற பேயரே
முந்தவந்து நம்முளே மூலநாடி யூடுபோய்
அந்திசந்தியற்றிட மறிந்துணர்ந்துபாருமே. 478

வன்னிமூன்று தீயினில் வாழுமெங்கள் நாதனுங்
கன்னியான துள்ளிருக்கக் காதல்கொண்ட தெவ்விட
சென்னிநாலு கையிரண்டு சிந்தையி லிரண்டுலொன்று
உன்னியுன்னி நம்முளே யுய்த்துணர்ந்துபாருமே.

தொண்டுசெய்து நீங்களுஞ் சூலவோடி மாள்கிறீர்
கண்டுமூன்று நம்முளே யுற்றுணர்ந்து பார்க்கிலீர்
வண்டுலாடு சோலைசூழ் வாழுமெங்கள் நாதனும்
பண்டுபோல நம்முளே பகுத்திருப்ப னீசனே. 480

அரியதோர் நமச்சிவாய மாதியந்த மானதும்
ஆறிரண்டு நூறுகோடி யளவிடாத மந்திரம்
தெரியநாலு வேதமாறு சாத்திர புராணமுந்
தேடுமாறு மயலுஞ்சர்வ தேவதேவ தேவனே. 481

பரமுனக் கெனக்குவேறு பயமுமில்லை யாரையா
கரமுனக்கு நித்தமுங் குவித்திடக் கடமையாஞ்
சிரமுருக்கி யமுதளித்த சிருலாவு நாதனே
யுரமெனக்கு நீயளித்த வுண்மையுண்மையுண்மையே.

மூலவட்ட மீதிலே முளைந்தவைந் தெழுத்திலே
கோலவட்ட மூன்றுமாய்க் குளிர்ந்தலர்ந்து நின்றதீ
ஞாலவட்ட மன்றுளே நவின்றஞானி மேலதா
யேலவட்ட மாகியே யிருந்ததே சிவாயமே. 483

என்னகத்தி லென்னைநா னெங்குமோடி நாடினே
னென்னகத்தி லென்னையன்றி யேதுமொன்று கண்டி
லேன். மின்னெழும்பி விண்ணகத்தின் மின னெடுப்
கும் வாறுபோ, லென்னகத்து ளீசனோடி யாறுமல்லு
தில்லையே. 484

நாலுவேத மோதுகின்ற ஞானமொன் றறிவிரோ
நாலுசாம மாகிய நவின்றஞான போதமாய்
ஆலமுண்ட கண்டனு மயனுமந்த மாலுமாய்ச்
சாலவுன்னி நெஞ்சிலே தரித்ததே சிவாயமே. 485

முச்சதுர மூலமாகி மூன்றதான பேதமா
யச்சதுர மும்முளே யடங்கவாசி யோகமா
மெய்ச்சதுர மெய்யுளே விளங்குஞான தீபமா
யுச்சரித்த மந்திர யோம்நமசி வாயமே. 486

மூன்று மண்டலத்துளே முச்சதுர மாயமாய்
நாலுவாச லெண்விரலி னடுவுதித்த மந்திரம்

கோலியென்று மைந்துமாய்க் குளிர்ந்தலர்ந் துநின்றநீ
மேலுமேலு நாடினேன் விழைந்ததே சிவாயமே. 487

இடங்களகண்ணி சுத்திசெய்தே யிட்டபீட மீதிலே
யடங்கநீறும் பூசல்செய் தருந்தவங்கள் பண்ணுவீர்
ஒடுங்கிநின்ற நாதனா ருதிக்குஞான மெவ்விட
மடங்குகின்ற தெவ்விட மறிந்துபூசை செய்யுமே.

புத்தகங் களைச்சுமந்து பொய்களைப் பிதற்றுவீர்
செத்திடம் பிறந்திடம் தெங்கனென் றறிகிலீர்
அத்தனைய சித்தனை யறிந்துநோக்கவல்லிரே
லுத்தமத்து ளாயசோதி யுணரும்போக மாகுமே.

அருளிலே பிறந்துதித்த மாயைரூப மாகிய
விருளிலே தயங்குகின்ற வேழைமாந்தர் கேண்மினோ
பொருளிலே தவம்புனைந்து பொருந்திநோக்கி வல்லி
மருளதேது வன்னியின் மறைந்ததே சிவாயமே. 490

கருக்கலந்த காலமே கண்டிருந்த காரணா
வுருக்கலந்த போதலோ வுன்னையா னறிந்தனன்
தருக்கலந்த சோதியைத் தெளிந்துயா னறிந்தபின்
னிருக்கிலே னிறக்கிலே னிரண்டுமற் றிருந்ததே.

தன்மசிந்தை யாமளவுந் தவமறியாத் தன்மையாய்க்
கன்மசிந்தை வெயிலுழன்று கருத்துமிழ்ந்த கசடரே
சென்மசென்மந் தேடியுந் தெளியொணாத செல்வனை
நன்மையாக வும்முளே நயந்துகாண வேண்டுமே.

கள்ளவுள்ள மேயிருக்க கடந்தஞான மோதுவீர்
கள்ளமுள் ளறுத்தபோது கதியிதன்றிக் காண்கிலீ
ருள்ளமே விளக்கிநித்த மொளியணுக வல்லிரேற்
றென்னுஞான மும்முளே சிறந்ததே சிவாயமே. 493

காணவேண்டு மென்றுநீர் கடன்மலைக ளேறுவீர்
ஆணவம் தல்லவோ வறிவில்லாத மாந்தரே
தேணுமென்றவ் வீசர்பாத மெய்யுளே தரிப்பரேற்
றாணுவாக நின்றசீவன் றான்சிவம தாகுமே. 491

அணுவினொ டகண்டமா யளவிடாத சோதியைக்
குணமதாக வும்முளே குறித்துநோக்கின் முத்தியாம்
மிணமிணென்று விரலையெண்ணி நீளொணாமயக்கமாய்
துணிவிலாத புடியினாற் றொடர்ந்துபூசை செய்குவீர்.

எச்சிலெச்சி லென்றுநீ ரிடைந்திருக்கு மேழைகா
டெச்சிலெச்சி லல்லவோ தூயகாய மானதும்
வைத்தவெச்சி றேனலோ வண்டிலனச்சில் பூவலோ
கைக்கதாவில் வைத்துடன் கறந்தபாலு மெச்சிலே.

தீர்த்தலிங்க மூர்த்தியென்று கேடியோடுந் தீதரே
தீர்த்தலிங்க முள்ளினின்ற சீவனைத் தெளியுமே
தீர்த்தலிங்க மும்முளே தெளிந்துகாண வல்லிரேற்
தீர்த்தலிங்கந் தானதாய்ச் சிறந்ததே சிவாயமே.

ஆடுகொண்டு கூடுசெய் தமர்ந்திருக்கும் வாறுபோற்
றேடுகின்ற செம்பினைத் திடப்படப் பரப்பியே
நாடுகின்ற தம்பிரானு நம்முளே யிருக்கவே
போடுதர்ப்ப பூசையென்ன பூசையென்ன பூசையே.

என்னையற்ப நேரமு மறக்கிலாத நாதனே
ஏகனே யிறைவனே யிராசராச ராசனே
யுன்னையற்ப நேரமு மொழிந்திருக்கலாகுமே
வுனதுநாட்ட மெனதுநாவி லுதவிசெய்வி ரீசனே.

எல்லையற்று நின்றசோதி யேகமா யெரிக்கவே
யெந்தைபூர ணப்பிரகாச ரேகபோக மாகிய

நல்லவின்ப மோனசாக ரத்திலே யழுத்தியே
நாடொணாத வமிர்தமுண்டு நானழிந்து நின்றநான்.

ஆனவாற தாயிடு மகண்டமான சோதியை
யூனைகாட்டி யும்முளே யுகந்துகாண வல்லிரே
லூனகாய மாளலா முலகபார மாளலாம்
வானநாடு மாளலாம் வண்ணநாட ராணையே. 501

நித்தலு மணிதுலக்கி நீடுமூலை புக்கிருந்து
கத்தியே கதறியே கண்கண்மூடி யென்பயன்
எத்தனைபே ரெண்ணினு மெட்டிரண்டு பத்தலோ
வத்தனுக் கிதேற்குமோ வறிவிலாத மாந்தரே. 502

எட்டிரண்டுங் கூடியே யிலிங்கமான தேவனை
மட்டதாக வும்முளே மதித்துநோக்க வல்லிரேற்
கட்டமான பிறவியென் கருங்கடல் கடக்கலா
மிட்டமான வெளியினோ டிசைந்திருப்பீர் காண்மினே

உண்மையான மந்திர மொளியிலே யிருந்திடுந்
தண்மையான மந்திரஞ் சமைந்தரூப மாகிய
வெண்மையான மந்திரம் விளைந்துநீற தானதே
யுண்மையான மந்திரம் தொன்றுமே சிவாயமே.

பன்னிரண்டு நாளிருத்திப் பஞ்சவன்ன மொத்திட
மின்னியவ் வெளிக்குணின்று வேரெடுத் தமர்ந்தது
சென்னியான தலத்திலே சீவனின் றியங்கிடும்
பன்னியுன்னி யாய்ந்தவர் பரப்பிரம மாவரே. 505

தச்சிவாயி லுச்சிமே லாயிரந் தலங்களாய்
முச்சுடரு மூவிரண்டு மூண்டெழுந்த தீச்சடர்
வச்சிரமதாகிய வளர்ந்துநின்ற தெவ்விடம்
இச்சுடரு மிந்தியமு மேசமான தெங்ஙனே. 506

முத்திசித்தி தொந்தமாய் முயங்குகின்ற மூர்த்தியை
மற்றுதித்த வைம்புலன்க ளாகுமத்தி மப்புலன்
அத்தனித்த காளகண்ட நண்பினா லனுதின
முச்சரித் துளத்திலே யறிந்துணர்ந்து கொண்மினே.

அண்ணலா ரநாதியா யநாதிமுன் னநாதியாய்
பெண்ணுமாணு மொன்றலோ பிறப்பதாகு முன்னலங்
கண்ணிலாணில் சுக்கிலங் கருத்தொடுங்கி நின்றபின்
மண்ணுளோரு விண்ணுளோரும்வந்தவார தெங்கனே

எத்திசைக்கு மெவ்வுயிர்க்கு மெங்களப்ப னெம்பிரான்
முத்திஞான வித்துளே முளைத்தெழுந்த செஞ்சுடர்
சித்தினிற் றெளிந்தபோது தேவர்கோயிற் சேர்ந்தன
னத்தனாடல் கண்டபோ தடங்கியாடலுற்றதே.

வல்லவாச லொன்பது மருத்தடைத்த வாசலுஞ்
சொல்லும்வாச லோரைந்துஞ் சொல்லவிம்மி நின்றது
நல்லவாச லைத்திறந்து ஞானவாச லூடுபோ
யெல்லைவாசல் கண்டபி னினிப்பிறப்ப தில்லையே.

ஆதியான தொன்றுமே யநேகரூப மாயமாய்ப்
பேதாபேத மாயெழுந்து சர்வசீவ னானபின்
ஆதியோடு கூடுமீண் டெழுந்துசன்ம மானபின்
சோதியான ஞானியாருஞ் சுத்தமா யிருப்பரே- 511

வண்டுபூ மணங்களோடு வந்திருந்த தேனெலாம்
உண்டுளே யடங்குவண்ண மோதுலிங்க மூலமாய்க்
கண்டுகண்டு வேரிலே கருத்தொடுங்க வல்லிரேற்
பண்டுகொண்ட வல்வினை பறந்திடுஞ் சிவாயமே.

ஓரெழுத்து லிங்கமாக வோதுமக் கரத்துளே
யோரெழுத் தியங்குகின்ற வுண்மையை யறிகிலீர்

மூவெழுத்து மூவராய் முளைத்தெழுந்த சோதியை
காவெழுத்து நாவுளே நவின்றதே சிவாயமே 513

தூரதூர தூரமுந் தொடர்ந்தெழுந்த தூரமும்
பாரபார பாரமென்று பரிந்திருந்த பாவிகாள்
நேரநேர நேரமு நினைந்திருக்க வல்லிரேல்
தூரதூர தூரமுந் தொடர்ந்துகூட லாகுமே, 514

குண்டலங்கள் பூண்டுநீர் குளங்களோறுஞ் சூழ்கிறீர்
மண்டுகங்கள் போலநீர் மனத்தின்மா சறுக்கிலீர்
மண்டையேந்து கையரை மனத்திருந்த வல்லிரேற்
பண்டைமா லயன்றொழப் பணிந்துவாழ லாகுமே,

கூடுகட்டி முட்டையிட்டுக் கொண்டிருந்த வாறுபோ
லாடிரண்டு கன்றையீன்ற வம்பலத்து ளாடுதே
மாடுகொண்டு வெண்ணெயுண்ணு மானிடப் பசுக்களே
லீடுகண்டு கொண்டபின்பு வெட்டவெளியுங்காணுமே

உள்ளதோ பிறப்பதோ வுயிர்ப்படங்கி நினறிடும்
மெள்ளவந்து கிட்டநீர் வினவவேண்டு மென்கிறீ
ருள்ளதும் பிறப்பது மொத்தபோது நாதமாங்
கள்ளவாச லைத்திறந்து காணவேண்டு மாந்தரே. 517

நட்டகல்லை தெய்வமென்று நாலுபுட்பஞ் சாத்தியே
சுற்றிவந்து மொணமொணென்று சொல்லுமந்த்ரமே
தடா, நட்டகல்லு பேசுமோ நாதனுள் ளிருக்கையில்
கட்டசட்டி சட்டுவங் கறிச்சுவை யறியுமோ. 518

சிவவாக்கியர்பாடல்.

முற்றிற்று.

புத்தகவிளம்பரம்.

இதனால் யாவருக்கும் தெரிவிப்பது என்னவென்றால் சென்னை ஜூனை, ஆரிமுத்து மேஸ்திரி தெருவு 14-நெம்பர் வீட்டில் அடியிற்கண்ட புத்தகங்களும் இன்னும் இதர யேனைய புத்தகங்களும் விற்கப்பட்டு வருகின்றனம் வேண்டுவோர் தபால்மார்க்கமாகவும் வி. பி. தபால்மூல்யமாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஆதிபர்வம் காலிக்கோ	0	14	0
ஞானவாதிட்டம் மூலமும் உரையும்	2	0	0
பாசுவதப்பாட்டுமுதல்வாலியம்	1	12	0
இரண்டாவதுவாலியம்	2	8	0
காசிகாண்டம்	1	0	0
தெருடபுராணம்	0	4	0
கிளேஸ்	0	8	0
அரிச்சந்திரபுராணம் உரை	0	4	0
அரிச்சந்திரபுராணம் உயர்ந்த பதிப்புகிளேஸ் காலிகோ	1	4	0
தேவாரத்திரட்டு	0	8	0
ஆறுமுகநாவலர்பதிப்பு	1	12	0
தாயுமானவர் ஒஸ்தி படம்	0	8	0
உரையுடன்	3	0	0
மஸ்தான்சாயபுபாடல் கிளேஸ்.	0	10	0
பட்டணத்தார் புராணம்.	0	12	0
உரையுடன்	2	0	0
சின்னது உரை	0	10	0

இப்படிக்கு,

எஸ். பி. ராஜாராம் அண்டு கம்பெனி,
ஸ்ன் ஆப் இந்தியா பிரஸ்,
ஜூனை போஸ்ட் மதராஸ்.

45

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பட்டணத்துபிள்ளையார்
திருவாய் மலர்ந்தருளிய
திருப்பாடற் றிரட்டு

உடந்கூற்று வண்ணமும்
பட்டணத்துபிள்ளையார் சரித்திரச் சுருக்கமும்
அடங்கியிருக்கின்றன.

இஃது,

வா. சரவணமுத்துப்பிள்ளையால்
ஞானவான்களுக்கு
உபயோகமாகும் பொருட்டு,
சில ஏட்டுப்பிரதிகளி லிருந்தும்
அச்சுப்பிரதிகளிலிருந்தும்
சேர்க்கப்பட்டு.

ஸன் ஆப் இந்தியா பிரஸ்,
MADRAS.

1914.

உ

புத்தக விளம்பரம்.

இதனால் யாவருக்கும்தெரிவிப்பது என்ன வென்றால் சென்னை சூளை, ஆரிமுத்துமேஸ்திரி தெருவு, 14-நெம்பர் வீட்டில் அடியிற் கண்ட புத்தகங்களும் இன்னும் இதர யேனைய புத்தகங்களும் விற்கப்பட்டு வருகின்றனம் வேண்டுவோர் தபால் மார்க்கமாகவும் வி.பி. தபால் மூல்யமாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்,

	ரூ.	அ.
ஸ்ரீ இராமலிங்கபிள்ளை திருவருட்பா மூலமும் உரையும்	1	0
அனுபோகபிரசனை ஆரூடம்	0	8
தற்காவவைத்தியபோதினி	0	8
கௌபல் நாகக் நாகக் சுந்தர் சரித்திரம்	1	8
மைனாவதி கதை	0	12
மனோரஞ்சனி	0	12
சுந்தராங்கி	0	8
பட்டணத்தார்புலம்பல் பத்தரகிரியார் புலம்பல்	0	10
வேமன்னயோகீஸ்வரர் 1000 பாடல் உரை	1	0
ஜெயங்கொண்ட சௌந்தரவல்லிக்கதை	1	0
காலாயிரம் பிரபந்தம்	2	0
குடும்ப ஸம்ரக்ஷணி	2	0
சோதிட பிரபஞ்சசேகரம் இரண்டாம்பதிப்பு	0	12
நூதனசாஸ்திர விசித்திர புத்தகம்	0	14
நூதன சைவபாக சாஸ்திரம்	0	12
மேற்படி மில்டேறி இந்துபாக சாஸ்திரம்	0	8
பிரபஞ்ச உற்பத்தி	2	0

இப்படிக்கு,

எஸ். பி. ராஜாராம் அண்டு கம்பெனி,
ஸன் ஆப் இந்தியா பிரஸ்,
சூளை போஸ்ட் மதராஸ்,

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டணத்துப்பிள்ளையாருடைய சரித்திரச் சுருக்கம்.

சோழனாட்டிலுள்ள காவிரிப்பூம் பட்டணத்தில் குபேரன் திருவெண்காடரென்னும் பட்டணத்துப் பிள்ளையாக அவதரித்துச் சீமானாயிருந்தனர். பின்பு இவர் விவாகமுடித்தும் புத்திரனில்லாமல் வருந்துகையில். பரமசிவன் ஒருகுழந்தை வடிவமாகத் திருவிடைமருதூர் உத்தியான வனத்திலவில்வமரத்தடியின் அருகிருந்தனர். இதைக்கண்டு மிகுதியும் வறியராயிருந்த சிவசருமரும், அவர் மனைவியாரும் குழந்தையை யெடுத்துவந்து புத்திரனில்லாத பட்டணத்துப் பிள்ளைக்குக் கொடுத்து நிரம்பப் பொன்பெற்றுச்சென்றனர். குழந்தையாகிய பரமசிவன் மருதப்பிரான் என்னும் பெயர்தரிக்க பெற்றுவளர்ந்து பதினாறு வயது கையால் பிதாவில்லாத சமயத்தில் தாயாரிடம் வந்து "காதற்றவூசியும் வாராது கடைவழிக்கே" என்னும்வாக்கியமெழுதிய ஒருநறுக்கையும், ஒருகாதற்ற வூசியையும் ஒரு பெட்டியில் வைத்து தாளிட்டு, அதை அந்த அம்மனிடங் கொடுத்து இதை என் பிதா வந்தவுடன் கொடுக்கக் கடவீர் என்றுசொல்லிமறைந்துபோயினர். அந்த அம்மனும் பிதாவாகிய பட்டணத்துப் பிள்ளை வந்தவுடன் கொடுக்க அவர் அப்பெட்டியை திறந்து காதற்ற வூசியையும் நறுக்கையும்கண்டு ஞானோதயமாகி இதுவரையிலுந் தமக்கு திருமகனாகவிருந்தவர் பரமசிவனென்றுணர்ந்து, தமது செல்வப்பொருளைப் பலருக்கும் சூறையிடும்படி தமது தலைமைக்காரியக் காரராகிய சேந்தனாருக்குக் கட்டளையிட்டு துறவு பூண்டு, அவ்வூரிற் பிச்சையெடுத்துண்டு வந்தனர். இதைக்

கண்டு அவர் சுற்றத்தார் வருந்துகையில், "அவரது தமக்கை யார் இவர் இறந்தாலும் நல்லதென வெறுத்து விதங்கலந்த ஓட்டப்பம் ஒன்று சுட்டுத்தாவே அப்போது பட்டணத்தார் "நன்னினை தன்னைச்சுடு ஓட்டப்பம் வீட்டைச்சுடும்" என்று சொல்லி அவ்வப்பத்தைக் கொடுத்தவர் வீட்டிற் கொடுத்து அப்பட்டன முழுமையும் உயிர்க்கிறவாமல் எரித்துப் பின்பு தமது தாயார் இறந்தமையால் அந்த அம்மனைச் சுமோட்டிக் தமது ஞானுக்கினியால் நிலபாடல்களைப்பாடித்தரித்து, திருவிடைமருதூரிற் சென்று அப்பால் திருவாரூரடைந்து அங்கு இறந்தவனைப் பிழைப்பித்துச், சொங்குநாட்டுச் சென்று வலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருவாவடுதுறை, பத்திரகிரியகாரணுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்து, திருவெண்காட்டுக்கு சென்று அங்குத் தமது தலைமைக்காரிய ராகிய சேந்தனாரைச் சிறையினின்று மீட்டுச் சிதம்பரம், திருக்காழி, திருநாகைக்காரோணம் முதலிய ஸ்தலங்களிற் சென்று பெரியானைப் பாடியப்பனிடத்து திருவொற்றியூர் வந்து பெரியகமாக உருமாறினார்.

சென்னையைச் சார்ந்த திருவொற்றியூர்க் கடற்கரை யோரம். (இப்பொழுது அவ்விடத்தில் அவர்போல் ஓர் ஆலயஞ் சமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சரித்திரச் சுருக்கம்

முற்றிற்று.

உ

கடவுள்துணை.

பட்டணத்துப் பிள்ளையார்

அருளிச்செய்த

திருப்பாடற்றிரட்டு.

முதலாவது

கோயிற்றிருவகவல்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
சிவபெருமானைச் செம்பொனம் பலவனை
நினைமின் மனமே நினைமின் மனமே
? அலைகத்தேரி னலைமரு காலின்
உலைப்பொய் வாழ்க்கையை யுடலை ! யோம் பற்க
பிறந்தன பிறக்கு பிறந்தன பிறக்கும்
தோன்றின மறைவு மறைந்தன தோன்றும்
பெருத்தன சிருக்குஞ் சிருத்தனபெருக்கும்
உணர்ந்தன மறக்கு மறந்தன வுணரும்
பணர்ந்தன பிரியும் பிரிந்தன பணரும்
1 அருந்தின மலமாம் * புனைந்தன வழுக்காம்
உடைப்பன வெறுப்பாம் வெறுப்பன வுவப்பாம்
என்றிவை யனைத்து முணர்ந்தனை யன்றியும்
பிறந்தன பிறந்தன பிறவிகடோறும்
கொன்றனை யனைத்து மனைத்துநினைக் கொன்றன
தின்றனை யனைத்து மனைத்துநினைத் தின்றன
பெற்றனை யனைத்து மனைத்துநினைப் பெற்றன

? அலைகத்தேர்-காலால். ! ஓம்பற்க-பாதுகாவாது ஒழிக
1 அருந்தின-உண்டவுணவு * புனைந்தன-உடுத்த ஆடை.

ஓம்பினை யனைத்து மனத்துநினை யோம்பின
செல்வத்துக் களித்தனை தரித்திரத் தழுங்கினை
சுவர்க்கத் திருந்தனை நரகிற் கிடந்தனை
இன்பமுந் துன்பமு மிருநிலத் தருந்தினை
ஒன்றொன் றொழியா துற்றனை யன்றியும்
? புற்புதக் குரம்பை துச்சி லொதிக்கிடம்
என்னநின் றியங்கு மிருவினைக் கூட்டைக்
கல்லினும் வலிதாக் கருதினை யிதனுள்
பூளையும் நீரும் புறப்படு மொரு பொறி
பீளுங் குறும்பி வெளிப்படு மொரு பொறி
சளியு நீருந் தவழு மொரு பொறி
உமிழ்நீர் கோழை யொழுகு மொரு பொறி
வளியு மலமும் வழங்கு மொரு வழி
சலமும் சீயுஞ் சரியு மொரு வழி
உள்ளுறத் தொடங்கி வெளிப்பட நாறும்
* சட்டக முடிவிற் சுட்டெலும் பாகும்
உடலுறு வாழ்க்கையை யுள்ளுறத் தேர்ந்து
! கடிமலர் சொன்றைச் சடைமுடிக் கடவுளை
ஒழிவருஞ் சிவபெரும் போகவின் பத்தை
நிழலெனக் கடவா நீர்மையொடு பொருந்தி
எனதற நினைவற விருவினை மலமற
வரவொடு செலவர மருளற விருளற
இரவொடு பகலற விகபற மறவொரு
முதல்வனைத் தில்லையுள் முளைத்தெழுஞ் சோதியை
அம்பலத் தரசனை யானந்தக் கூத்தனை
நெருப்பினி லரக்கென 1 நெக்கு நெக்குருகித்
திருச்சிற்றம்பலத் 2 தொளிருஞ் சிவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே
சிவபெரு மானைச் செம்போ னம்பலவனை
நினைமின் மனனே நினைமின் மனனே

? புற்புதம்-நீர்க்குமிழி * சட்டகம்-கூடல், ! கடிமலர் பரிமளத்தோடு மலர்கின்ற 1 நெக்கு நெக்கு நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து 2 ஒளிரும் பிரகாசிக்கின்ற.

இரண்டாவது
கோயிற்றிருவகவல்.

காதள வோடிய கலகப் பாதகக்
கண்ணியர் மருங்கிற் புண்ணுட னாடுங்
காதலுங் கருத்துமல் லானின் னிருதாட்
பங்கயஞ் சூடப் பாக்கியஞ் செய்யாச
சங்கடங் கூர்ந்த தமியேன் பாங்கிருந்
தங்கோ டிங்கோ ? டலமருங் கள்வர்
ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் கானகம்
சலமலப் 1 பேழை யிருவினைப் 2 பெட்டகம்
வாதபித்தங் கோழை குடிபுகுஞ் சீனூர்
ஊத்தைப் புன்றோ லுதிறக் கட்டளை
நாற்றப் பாண்ட நான்முழத் தொன்பது
பீற்றற் றுண்டம் பேய்ச்சுரைக் தோட்டம்
3 அடலைப் பெரிய சுடலைத் 4 திடருள்
ஆசைக் கயிற்றி லாடும் பம்பரம்
ஓயா நோக்கிட மோடு மரக்கலம்
மாயா விகார மரணப் 5 பஞ்சரம்
சோற்றுத் துருத்தி ஊற்றம் ? பத்தல்
காற்றிற் பறக்குங் காளப் ? ? பட்டம்
விதிவழித் 0 தருமன் வெட்டுங்கட்டை
சதுர்முகப் " பாணன் றைக்குஞ்சட்டை
? ஈமக் கனலி லிடுசில விருந்து
காமக் கனலி லிடுசில விருந்து
காமக் கனலிற் கருகுஞ் சருகு
கிருமி கிண்டுங் கிழங்கஞ் சருமி
!! பவக்கொழுந் தேறுங் கவைக்கொழு கொம்பு

? அலமரும்-சுழலுகின்ற 1 பேழை பெட்டகம் பெட்டி, 2 அடலை-சாம்பல், 3 திடர்-மேடு, 4 பஞ்சரம்-கூடு ? பத்தல்-ஓர் பாத்திரம், ? ? பட்டம் காற்றாடி 0 தருமன் யமன், " பாணன் தையற்காரன், ? ஈமம்-சுடுகாடு, ! ! பவம்-பிறவி.

மணமாய் நடக்கும் வழிவின் முடிவிற்
பிணமாய்க் கிடக்கும் பிண்டம் பிணமே
வளரிற் கிடக்கும் வெட்டா வபாதி
? வாலெதிர் குலத்த ! பூவை காலைக்
1 கதிரெதிர்ப் பட்ட கட்டிம்பாரிக் கூட்டம்
" அந்தரத் தியங்கு ‡ மிந்திரசாபம்
அதிரு மேகத் தருவி னருகிழல்
நிரிற் குயிலி நீர்மே லெழுத்து
கன்னெயில் கனவிற் கண்டனன் காச்சி
அதனினும் பொல்லா மாயக் களங்கம்
அமையு மமையும் பிரானை யமையும்
இமைய வல்லி வாழியென் றேத்த
துளக்கத் தரண்டவம் காட்டி
துன்னெகொள் டுன்னைகளின் வருவினைக்கழுவி

மூன்றாவது

கோயிற்றிருவகவல்.

பாற்கடல் கடையப் படுங் !! கடுவெள்ளெயைத்
திருவிடம் நடுங்கிய செல்லோ யடைக்கலம்
அடங்கலு மடங்கிடுங் கடுக்கொலைக் காலனை
காலெதிர் நடுங்கிய கடவுளின் னடைக்கலம்
உலகடங் கலும்பலவுத் தடையவன் றலைபறித்
திடுக்கையி லடங்கிய விறையவின் னடைக்கலம்
செய்யபொன் னம்பலச் செல்வனின் னடைக்கலம்
மேயின் னடைக்கல மடையவின் னடைக்கலம்
மனவழி யனைத்திடுக் கலுவெனும் வாழ்க்கையும்
0 விருப்பொரு வறிய வழுக்குல மன்றும்
துணைமலத்துறுத் 1 தகோக்கதி 2 வகோக்கிய

? கால்-காற்று. ! பூவை-பூவைப்பூ 1 கதிர்-குரியன், " அந்தரம்-ஆகாயம், ‡ இந்திரசாபம்-இந்திரதனுசு, !! கடல்விஷம் ? விடறு-கண்டம், 0 விருப்பொருள் - மேலாகிய பொருள், 1 அகோக்கு-கலக்கு, 2 உகோக்கு வருத்தி.

1 கிளைவைப் புழுவென கொளித்திடு கிளைகளும்
2 பழுதும் பாவமும் பழிப்புறு நிலைப்பும்
துயரு 3 மழுக்காறு 4 பிணியும் 5 பொச்சாப்பும்
கவலும் பொய்யுங் கவலும் பெருகுகின
விசனுங் கொலையு மிழிப்புறு புன்மையும்
பலையு மச்சமுங் துனிவும் 6 பனிப்பும்
முக்குண மடையு மைம்பொறி முயக்கமும்
8 இடும்பையும் பிணியு மிடுக்கிய வாக்கையை
உயிரெனுங் 9 குருகுவிட்டோடுங் 10 குரம்பையை
எலும்பொடு நரம்புகொண் டுடையிற் பிணித்துக்
கொழுந்தசை மேய்ந்து மெழுக்குவிழுங் குடிலைச்
செம்பெரு வதிரச் சிறுபுழுக் குரம்பையை
மலவடந் குடத்தைப் புலவடப் புட்டிலைத் 11
தொலைவிலாச் சோற்றுத் துன்பக் குழியைக்
கொலைப்படைக் கலம்பக் கிடக்குங் கூட்டைச்
சலிப்புறு வினைப்பல சரக்குக் குப்பையைக்
கோட்சரக் கொழுகும் பிறற் கோணியை
கோபத்தீ மூட்டுங் கொல்லன் றருத்தியை
ஐம்புலப் பறவை யடையும்பஞ் சரத்தைப்
புலராக் கவலை விலைமாப் 11 பொறும்பை
துலைக் கயற்றி லாசைம்பம் பரக்கை
காசிற் பணத்திற் சுழலுங் காற்றுவை
மக்கள் வினையின் மயங்குந் திரிகையைக்
கடுவெனி யுருட்டிய சகடக்காலைப்
பாவச் சரக்கொடு பவக்கடல் புக்கு
காமக் காறறெறிந் தலைப்பக்
கொடுவழிக் கரைசேர் கொடுமலக் கலத்தை

1 கிளை-கொழுப்பு, 2 பழுது-பொய், 3 அழுக்காறு-பொறாமை, 4 இவறல்-உலோபகுணம், 5 பொச்சாப்பு-மறதி, பனிப்பு-மயக்கம், முயக்கம்-தழுவலை, 8 இடும்பை-துன்பம், 9 குருகு-பறவை 10 குரம்பை-கூடு, 11 பொறும்பு-பொய்த்த.

இருவினை வியங்கொடு மியங்கு 1 புற்கலனை
2 நடுவன்வந் தழைத்திட நடுங்கிடும் யாக்கையைப்
பிணமெனப் படுத்தியான் புறப்படும் பொழுதுநின்
அடிமலர்க் கமலத்துக் கபயநின் னடைக்கலம்
வெளியிடை யுருமிடி யிடித்தென வெறித் தெழுங்
கடுநடை வெள்விடைக் கடவுனின் னடைக்கலம்
இமையா நாட்டத் திறையே யடைக்கலம்
அடியார்க் கெளியா யடைக்கல மடைகலம்
மறைவர் தில்லை மன்றுளின் றாடிக்
கருணைமொன் டலையெறி கடலே யடைக்கலம்
தேவரு முளிவருஞ் சென்றுநின் றேத்தப்
3 பாசிழைக் கொடியொடு பரிந்தருள் புரியும்
எம்பெரு மானின் னினையடிக் கபயம்
அம்பலத்தரசே யடைககல முனக்கே.

நான்காவது

கச்சித்திரு வகவல்.

திருமால் 4 பயந்த 5 திசைமுக னமைத்து
வருமேழ் பிறவியு மானிடத் துதித்து
மலைமகள் கோமான் மலரடி யிறைஞ்சிக்
குலவிய சிவபதங் குறுகா 6 தவமே
மாதரை மகிழ்ந்து காதல் கொண்டாடும்
மானுடர்க் கெல்லாம் யானெடுத் துரைப்பேன்
விளிவெளிமார்க்க டெளிவுறக் கேண்மின்
முள்ளுங்கல்லு முயன்று நடக்கும்
உள்ளங்காலைப் பஞ்சென வுரைத்தும்
வெள்ளும்பாலே மேவியகணைக்கால்
துள்ளும்வராலெனச் சொல்லித்துதித்தும்

1 புற்கலன்-உயிர், 2 நடுவன்-யமன், 3 பாசு-பசுமை, இழை-ஆபரணம், 4 பயந்த - ஈன்ற. 5 திசைமுகன்-பிரமன் 6 அவம்-வீண்.

தசையுமெலும்புந் தக்கபுன் 1 குறங்கை
இசையுங் 2 கதலித் தண்டென 3 வியம்பியும்
நெடுமுடறாங்கி நின்றிடு மிடையைத்
4 துடி 5 கிடி யென்று சொல்லிதுதித்தும்
மலமுஞ்சலமும் 6 வழுப்புந்திரையும்
அலையும் வயிற்றை யாலிலையென்றும்
சிலந்திபோலக் கிளைத்து முன்னெழுந்து
திரண்டுவிம்மிச் சீப்பாய்ந்தேறி
7 உகிராற்கீற வுலர்ந்துள்ளுருகி
நகுவார்க்கிடமாய் 8 நான்றுவற்றும்
முலையைப்பார்த்து 9 முள்ளிமொட்டென்றும்
குலையுங்காமக் குருடர்க்குரைப்பேன்
நீட்டவு முடக்கவு நெடும்பொருள் வாங்கவும்
ஊட்டவும் பிசையவு முதவியங்கியற்றும்
அங்கையைப்பார்த்துக் 10 காந்தளென்றுரைத்தும்
வேர்வையு மழுக்கு மேவியகழுத்தைப்
பாரினிலினிய 11 கமுகெனப் பகர்ந்தும்
வெப்புமூத்தையு மேவியவாயைத்
12 துப்புமுருக்கின் றூய்மலரென்றும்
அன்னமுங்கறியு மசைவிட்டிறக்கும்
முன்னியபல்லை முத்தென மொழிந்தும்
நீருஞ்சளியு நின்றுநின்றொழுகும்
கூரியமூக்கைக் 13 குமிழெனக் கூறியும்
தண்ணீர்பீளை தவிராதொழுகும்
கண்ணைப் பார்த்து 14 கழுநீரென்றும்
உள்ளுங்குரும்பி யொழுகுங்காதை

1 குறங்கு-தொடை, 2 கதலி-வாழை, 3 இயம்பி-சொல்லி 4 துடி-உடுக்கை, 5 பிடி-கைப்பிடி, 6 வழும்பு-நிணம், 7 உகிர்நகம் 8 நான்று-தொங்கி, 9 முளரிமொட்டு தாமரைமொக்கு 10 காந்தள்-கரந்தட்டு, 11 கமுகு-பாக்குமரம், 12 துப்பு-பவளம் 13 குமிழ்-குமிழம்பூ, 14 கழுநீர்-குவளை.

1 வள்ளைத் தண்டின் வளமெனவாழ்த்தியும்
கையுமெண்ணையுங் கலவாதொழியில்
வெய்யவதரும் பேனும்விளையத்
தக்கதலையோட் டின்முளைத்தெழுந்த
சிக்கின்மயிரைத் திரண் 2 முகிலென்றும்
சொற்பலபேசித் துதித்துநீங்கள்
நச்சிச்செல்லு நர்கவாசல்
தோலுமிறைச்சியுந் 3 துதைந்துசீப்பாயும்
காமப்பாழி கருவிளைகழனி
தூமைக்கடைவழி தொளைபெறுவாசல்
எண்சாணுடம்பு மிழியும்பெருமழை
மண்பாற் சாமங் கழிகரு மறைவிடம்
நச்சிகாமுக நாய்தானென்றும்
இச்சித்திருக்கு மிடைகழிவாசல்
திங்கட்சடையோன் றிருவருளில்லார்
தங்கித்திரியுஞ் 4 சவலைப்பெருவழி
புண்ணிதுவென்று புடவையைமூடி
உண்ணீர்பாயு மோசைக்கெழும்புண்
மால்கொண்டறியா மாந்தர்புகும்வழி
நோய்கொண்டொழியா நுண்ணியர்போம்வழி
தருக்கியகாமுகர் சாரும்படுகுழி
செருக்கியகாமுகர் சேருஞ்சிருகுழி
பெண்ணுமாணும் பிறக்கும்பெருவழி
மலஞ் சொரிந்திழியும் வாசற்கருகே
சலஞ்சொரிந்திழியுந் தண்ணீர்வாசல்
இத்தைநீங்க னினிதெனவேண்டா
பச்சிலையிடினும் பத்தர்க்கிரங்கி
மெச்சிச்சிவமத வீடருள்பவனை
முத்திநாதனை மூவாமுதல்வனை

1 வள்ளை-வள்ளைக்கொடி, 2 முகில்-மேகம், 3 துதைந்து-நெருங்கி, 4 சவலை-மெலிவு.

அண்டரண்டமு மனைத்துளபுவனமுங்
கண்டவண்ணலைக் கச்சியிற்கடவுளை
ஏகநாதனை யிணையடியிறைஞ்சுமின்
போகமாதரைப் போற்றுத லொழிந்ததே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவேகம்பமாலை.

1 அறந்தானியற்று மவனிலுங்கோடி யதிகமில்லந்
துறந்தானவனிற் 2 சதகோடியுள்ளத் துறவுடையோன்
மறந்தானறக்கற் றறிவோடிருந்திரு வாதனைறற்
றிறந்தான்பெருமையைஎன்சொல்லுவேன்கச்சியேகம்பனே

கட்டியணைத்திடும் பெண்டிருமக்களுங் காலத்தச்சன்
வெட்டிமுறிக்கு மரம்போற்சரீரத்தை வீழ்த்திவிட்டாற்
கொட்டிமுழக்கி யழுவார்மயானங் குறுகியப்பா
லெட்டியடிவைப்பரோ விறைவாகச்சி யேகம்பனே. (2)

கைப்பிடிநாயகன் றூங்கையிலேயவன் கையையெடுத்
தப்புறந்தன்னி லசையாமன்முன்வைத் தயல் 3 வளவி
லொப்புடன்சென்று துயினீத்துப்பின்வந் துறங்குவளை
யெப்படிநாகம்புவே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (3)

நன்னாரிற்பூட்டிய சூத்திரப்பாவைநன் னார்தப்பினாற்
றன்னாலுமாடிச் சலித்ரடுமோவந்தத் தன்மையைப்போ
லுன்னாலியானுந் திரிவதல்லான் மற்றுனைப்பிரிந்தா
லென்னாலிங்காவதுண்டோ விறைவாகச்சி யேகம்பனே. (4)

நல்லாரிணக்கமு நின்பூசைநேசமு ஞானமுமே
யல்லாதுவேறு நிலையுளதோவக மும்பொருளு
மில்லாளுஞ்சுற்றமு மைந்தரும்வாழ்வு மெழிலுடம்பு
மெல்லாம்வெளிமயக்கே யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (5)

1 அறம்-முப்பத்திரண்டு தருமம். அவை ஆதுலர்க்குச்சாலைமுதலியன, 2 சதகோடி-நூறுகோடி, 3 வளவு வீடு.

பொல்லாதவனெறி நில்லாதவனைம் புலன்கடமை
வெல்லாதவன்கல்வி கல்லாதவன்மெய் யடியவர்பாற்
செல்லாதவனுண்மை சொல்லாதவனின் திருவடிக்கன்
பில்லாதவன்மண்ணி லேன்பிறந்தேன்கச்சி யேகம்பனே. (6)

பிறக்கும்பொழுது கொடுவந்ததில்லைப் பிறந்துமண்மே
லிறக்கும்பொழுது கொடுபோவதில்லை யிடைநடுவிற்
குறிக்குமிச்செல்வஞ் சிவன்றந்ததென்று கொடுக்கறியா
திறக்கும் 1 குலாமருக்கென் சொல்லுவேன்கச்சி யேகம்பனே

அன்னவிசார மதுவேவிசார மதுவொழிந்தாற்
சொன்னவிசாரம் தொலையாவிசாரநற் றோகையரைப்
பன்னவிசாரம் பலகால்விசாரமிப் பாவிநெஞ்சுக்
கென்னவிசாரம் வைத்தா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (8)

கல்லாப்பிழையுங் கருதாப்பிழையுங் கசித்துருகி
நில்லாப்பிழையு நினையாப்பிழையு நின்னஞ்செழுத்தைச்
சொல்லாப்பிழையுந் துதியாப்பிழையுந் தொழாப்பிழையு
மெல்லாப்பிழையும் பொறுத்தருள்வாய் கச்சியேகம்பனே.

மாயநட்பேரையு மாயாமலமெனு மாதரையும்
வீயவிட்டோட்டி வெளியேபுறப்பட்டு மெய்யருளாந்
தாயுடன்சென்றுபின் றாதையைக்கூடிப்பின் றாயைமறந்
தேயுமதேரிட்டை யென்றானெழிற்கச்சி யேகம்பனே. (10)

வரிக்கோலவேல்விழி யாரனாராக மயக்கிற்சென்று
சரிக்கோதுவேனெழுத் தஞ்சுஞ்சொலேன்றமி யேனுடல்
நரிக்கோகழுகு பருந்தினுக்கோவெய்ய நாய்தனக்கோ
வெக்கோவிரையெதுக்கோ விரைவாகச்சி யேகம்பனே (11)

காதென்றுமூக்கென்றுகண்ணென்றுகாட்டியென்கண்ணெ
மாதென்றுசொல்லி வருமாயைதன்னை மறவிவிட்ட (திரே
துதென்றெண்ணாமற் சுகமென்றுநாடுமித் துர்ப்புத்தியை
யேதென்றெடுத்துரைப்பே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே. ()

ஊருஞ்சதமல்ல வற்றார்சதமல்ல வுற்றுப்பெற்ற
பேருஞ்சதமல்ல பெண்டிர்சதமல்ல பிள்ளைகளுஞ்

1 குலாமர்-கீழ்மக்கள்.

சீருஞ்சதமல்ல செல்வஞ்சதமல்ல தேசத்திலே
யாருஞ்சதமல்ல நின்றாள்சதங்கச்சி யேகம்பனே. (13)

சீறும்வினையது பெண்ணுருவாகித் திரண்டுருண்டு
கூறுமுலையு மிறைச்சியுமாகிக் கொடுமையினால்
பீறுமலமு முதிரமுஞ்சாயும் பெருங்குழிவிட்
டேறுங்கரைகண்டிலே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (14)

பொருளுடையோரைச் செயலினும்வீரரைப்போர்க்களத்து
1 தெருளுடையோரை முகத்தினுந்தேர்ந்து தெளிவதுபோ
லருளுடையோரைத் தவத்திற்குணத்தி லருளிலன்பி
லிருளறுசொல்லினுங் காணத்தகுங்கச்சி யேகம்பனே. (15)

பருத்திப்பொதியினைப் போலேவயிறு பறுக்கத்தங்க
டுருத்திக்கறுசுவை போடுகின்றார் துறந்தோர்தமக்கு
வருத்தியமுதிட மாட்டாரவரை யிம்மாநிலத்தி
லிருத்திக்கொண்டேனிருந்தா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. ()

பொல்லாவிருளகற் றுங்கதிர்கூகையென் புட்கண்ணினுக்
கல்லாயிருந்திடும் மாறொக்குமே யறிவோருளத்தில்
வல்லாரறிவா ரறியார்தமக்கு மயக்கங்கண்டா
யெல்லாம்விழிமயக்கே யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (17)

வாதுக்குச்சண்டைக்குப் போவார்வருவர் வழ்க்குரைப்பர்
தீதுக்குதவியுஞ் செய்திடுவர் தினந்தேடியொன்று
மாதுக்களித்து, மயங்கிடுவார் விதிமாளுமட்டு
மேதுக்கிறவர்பிறந்தா ரிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (18)

ஓயாமற்பொய்சொல்வர் நல்லோரைநிந்திப்ப ருற்றுப்பெற்ற
தாயாரைவைவர் 2 சதியாயிரஞ்செய்வர் சாத்திரங்க
ளாயார்பிறர்க்குப காரஞ்செய்யார்தமை யண்டினர்க்கொன்
றீயாரிருந்தென்ன போயென்னகாண்கச்சி யேகம்பனே. ()

3 அப்பென்றும்வெண்மைய தாயினுமாங்கந் நிலத்தியல்பா
தப்பின்றியேகுண வேற்றுமைதான்பல சார்தலினாற் (ய்த்

1 தெருள்-தெளிவு, 2 சதி-வஞ்சனை, 3 அப்பு-நீர்.

செப்பிலபக்குவம் பக்குவமாயுள்ள வெளிறு
மிப்படியேநிற்ப னெந்தைபிரான்கச்சி யேகம்பனே. (20)

நாயாய்ப்பிறந்திடி னல்வேட்டையாடி நயம்புரியுந்
தாயார்வயிற் றினராய்ப்பிறந்துபின் 1 சம்பன்னராய்க்
காயாமரமும் வறளாய்குளமுங் கல்லாவுமென்ன
வீயாமனிதரை யேன்படைத்தாய்கச்சி யேகம்பனே. (21)

ஆற்றிற்கரைத்த புளியாக்கிடாமலென் னன்பையெல்லாம்
போற்றித்திருவுளம் பற்றுமையாபுர மூன்றெரித்துக்
2 கூற்றைப்பணிகொளுந் தாளுடையாய்குன்றவில்லுடையா
யேற்றுக்கொடியுடையா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (22)

பேண்ணாகிவந்தொரு மாயப்பிசாசம் பிடித்திட்டென்னைக்
கண்ணால்வெருட்டி முலையான்மயக்கிக் 3 கடிதடத்துப்
புண்ணாங்குழியிடைத் தள்ளியென் 4 போதப்பொருள்பறிக்க
வெண்ணாதுனைமறந்தே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (23)

நாவாரவேண்டும் விதஞ்சொல்லுவாருனை நான்பிரிந்தாற்
சாவேனென்றேயிருந் தொக்கவுண்பார்கள் கைதான்வறண்
போய்வாருமென்று நடுத்தலைக்கேகுட்டும் பூவையரும் (டார்
கீவார்தலைவிதியோ விறைவாகச்சி யேகம்பனே. (24)

கல்லார்சிவகதை நல்லோர்தமக்குக் கனவிலுமெய்
சொல்லார்பசித்தவர்க் கன்னங்கொடார் குருசொன்னபடி
நில்லாரறத்தை நினையார்நின்னாம நினைவிற்சற்று
மில்லாரிருந்தென் னிறந்தென்புகல்கச்சி யேகம்பனே. (25)

வானமுதத்தின் சுவையறியாதவர் வன்கனியின்
றானமுதத்தின் சுவையெண்ணல்போலத் தனித்தனியே
தேனமுதத்தின் றெளிதாயஞானஞ் சிறிதுமில்லார்க்
கீனமுதச்சுவை நன்றல்லவோகச்சி யேகம்பனே. (26)

1 சம்பன்னர்-தனவான்கள், 2 கூற்று-யமன், 3 கடிதடம்-நிதம்பம் அது இடைக்கும்கீழும் தொடைக்கு மேலுமுள்ள பாகம், 4 போதம்-ஞானம்.

ஊற்றைச்சரீரத்தை 1 யாபாசக் 2 கொட்டிலையூன்போதிந்த
பீற்றற்றுருத்தியை சோறிடுந்தோற்பையைப் பேசரிய
காற்றிற்பொதிந்த நிலையற்றபாண்டத்தைக் காதல்செய்தே
யேற்றுத்திரிந்துவிட்டே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (27)

சொல்லால்வருங்குற்றஞ்சிந்தையால்வருந் தோடஞ்செம்த
பொல்லாததீவினை பார்வையிற்பாவங்கள்புண்ணியநூ
லல்லாதகேள்வியைக் கேட்டிடுந்தீங்குகளாயவுமற்
றெல்லாப்பிழையும் பொறுத்தருள்வாய்கச்சி யேகம்பனே. ()

3 முட்டற்றமஞ்சளை யெண்ணெயிற்கூட்டி முகமினுக்கி
4 மெட்டிட்டுப்பொட்டிட்டுப்பித்தளையோலை விளக்கியிட்டுப்
பட்டப்பகலில் வெளிமயக்கேசெய்யும் பாவையர்மே
விட்டத்தைநீதவிர்ப்பா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே.

பிறந்துமண்மீதிற் பிணியேகுடிகொண்டு பேரின்பத்தை
மறந்துசிற்றின்பத்தின் மேன்மயலாகிப்புன்மாதருக்குட்
பறந்துழன்றேதடு மாறிப்பொன்றேடி யப்பாவையர்க்கீந்
திற்திடவோ பணித்தாயிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (30)

பூதங்களற்றுப் பொறியற்றுச்சாரைம் புலன்களற்றுப்
பேதங்குணமற்றுப் பேராசைதானற்றுப்பின்முனற்றுக்
காதங்கரணங்களுமற்றுவானந்தக்காட்சியிலே
யேதங்களைந்திருப்பேனிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (31)

நல்லாயெனக்கு மனுவொன்றுதந்தருண் ஞானமில்லாப்
பெல்லாவெனைக்கொன்று போடும்போழுதியல் பூசைசெப
சொல்லாநற்கோயி னியமம்பலவகைத்தோத்திரமு ஞ்)
மெல்லாமுடிந்பின் கொல்லுகண்டாய்கச்சியேகம்பனே. ()

சடக்கடத்துக்கிரை தேடிபபலவுயிர் தன்னைக்கொன்று
விடக்கடித்துக்கொண்டிறுமாந்திருந்து மிகமெலிந்து
படக்கடித்தின்னிழல் வார்கடமைகரம் பற்றிநம
னிடக்கடிக்கும்பொழு தேதுசெய்வார்கச்சி யேகம்பனே. ()

1 ஆபசம்-அலங்கோலம், 2 கொட்டில்-ஒதுக்கிடம் 3 முட்டு-குற்றம், 4 மெட்டு-காலாழி.

காறுமுடலை நரிப்பொதிச்சோற்காறினை ன்தினமுஞ்
சோறுங்கறியு நிரப்பியபாண்டத்தைத் தோகையர்தங்
கூறுமலமு மிரத்தமுஞ்சேரும் குழியில்விழா
தேறும்படியருள்வா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (34)

சொக்கிட்டரமனைப் புக்குட்டிருடிய துட்டர்வந்து
திக்குற்றமன்னரைக் கேட்பதுபோற்சிவ நிந்தைசெய்து
மிக்குக்குருலிங்க சங்கமநிந்தித்து வீடிச்சிக்கு
மெக்குப்பெருத்தவர்க்கென்சொல்லுவேன்கச்சியேகம்பனே

விருந்தாகவந்தவர் தங்களுக்கன்ன மிகக்கொடுக்கப்
பொருந்தார்வளம்பெறவாழ்வார் நின்னாமத்தைப்போற்றிநித்
1 மருந்தாமுலைப்பங்க ரென்னாரப்பாதக ரம்புவியி
விருந்தாவ தேதுகண்டா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (36)

எல்லாமறிந்து படித்தேயிருந்தெமக் குள்ளபடி
வல்லானறிந்துள னென்றுணராது மதிமயங்கிச்
சொல்லான்மலைந்துறு சூழ்விதியின்படி துதிக்கித்துப்பி
னெல்லாஞ்சிவன்செயலே யென்பர்காண்கச்சியேகம்பனே

பொன்னைநினைந்து வெகுவாகத்தேடுவர் பூவையன்னா
டன்னைநினைந்து வெகுவாயுருகுவார் தாரணியி
லுன்னைநினைந்திங் குனைப்பூசியாத வுலுத்தரெல்லா
மென்னைநினைந்துகண்டா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (38)

கடுஞ்சொலின்வம்பரை யீனரைக் 2 குண்டரைக்காமுகரை
கொடும் 3 பவமேசெயு நிர்மூடர்தம்மைக் குவலயத்து
ணெடும்பனைபோல வளர்ந்துநல்லோர்த நெறியறியா
4 விடும்பரையேன்வகுத்தா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. 39

கொன்றேனனேக முயிரையெல்லாம்பின்புகொன்றுகொன்
தின்றேனதன்றியுந் தீங்குசெய்தேனது தீர்கவென்றே

1 சொக்கு-கன்னம், அல்லது, சொக்குப்பொடி, 2 அருந்தாமுலை-உண்ணாமுலை, 3 குண்டர்-சோரபுத்திரர், 4 பவம்-பாவம், 5 இடும்பர்-செருக்குடையோர்.

நின்றேனின்சன்னிதிக் கேயதனாற்குற்ற நீபொறுப்பா
யென்றேயுனைநம்பினே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (40)

ஊரிருந்தென்ன நல்லோரிருந்தென் னுபகாரமுள்ள
பேரிருந்தென்பெற்ற தாயிருந்தென்மடப் பெண்கொடியாள்
சீரிருந்தென்னற் சிறப்பிருந்தென்னவித் தேயத்தினி
லேரிருந்தென்வல்லவா யிறைவாகச்சி யேகம்பனே. (41)

வில்லாலடிக்கச் செருப்பாலுதைக்க வெகுண்டொருவன்
கல்லாலெரியப் பிரம்பாலடிக்கக் களிவண்டுகூர்ந்
தல்லார்பொழிற்றில்லை யம்பலவாணர்க்கோ ரன்னைபிதா
வில்லாததாலல்லவோ விறைவாகச்சி யேகம்பனே. (42)

விருத்தம்.

அன்னையெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ-வப்பனெத்
தனை யெத்தனை யப்பனோ, பின்னை யெத்தனை யெத்தனை
பெண்டிரோ-பின்னை யெத்தனை யெத்தனை பின்னையோ, மு
ன்னை யெத்தனை யெத்தனை சென்மமோ-மூடனாயடி யேனு
மறிந்திலே, னின்னமெத்தனை யெத்தனை சென்மமோ-வென்
செய்வேன்கச்சி யேகம்பநாதனே. (1)

திருத்தில்லை.

1 காம்பிணங்கும்பனைத் தோளார்க்கும் பொன்னுக்கும்
காசினிக்குந், தாம்பிணங்கும் பல வாசையும் விட்டுத் தனித்
துச்செத்துப், போம்பிணந்தன்னைத் திரளாகக்கூட்டிப் புர
ண்டினிமேற், சாம்பிணங்கத்துதையோ வென்செய்வேன் றி
ல்லைச்சங்கரனே. 1)

சோறிடுகாடு துனிதருங்குப்பை தொண்டட்பரெக்கண்
டேறிடுங்கைக ளிறங்கிடுந்தீவினை யெப்பொழுது
நீறிடுமேனியர் சிற்றம்பலவர் நிருத்தங்கண்டா
லூறிடுங்கண்களுருககிடுநெஞ்சமென் னுள்ளமுமே

அழலுககுள்வெண்ணெயெனவேயுருகிப்பொன்னம்பலத்தா
நிழலுககுணின்று தவ 2 முஞற்றாம வீட்டூரமின்னார்

1 காம்பு மூங்கில், 2 உளுற்றுதல் முயலுதல்.

குழலுக்கிசைந்த வகைமாலைகொண்டு குற்றேவல்செய்து
விழலுக்குமுத்துலை யிட்டிறைத்தேனென் விதிவசமே. (3)

ஒடாமற்பாழுக குழையாம 1 லோரமுரைப்பவர்பாற்
கூடாமனல்லவர் கூட்டம்விடாமல் வெங்கோபநெஞ்சி
னாடாமனன்மை வழுவாமலின்றைக்கு நாளைக்கென்று
தேடாமற்செல்வந் தருவாய்சிதம்பர தேசிகனே. (4)

பாராமலேற்பவற் கில்லையென்னாமற் பழுதுசொல்லி
வாராமற்பாவங்கள் வந்தணுகாமன் மனமயரந்து
பேராமற்சேவை பிரியாமலன்பு பெறாதவரைச்
சேராமற்செல்வந் தருவாய்சிதம்பர தேசிகனே, (5)

கொல்லாமற்கொன்றதை தின்னாமற் 2 குத்திரங்கோள்களவு
கல்லாமற் 3 கைதவ ரோடிணங்காமற் கனவிலும்பொய்
சொல்லாமற்சொற்களைக் கேளாமற்றோகையர் மாயையிலே
செல்லாமற்செல்வந் தருவாய்சிதம்பர தேசிகனே (6)

முடிசார்ந்தமன்னரு மற்றுமுள்ளோரு முடிவிலொரு
பிடிசாம்பராய்வெந்து மண்ணாவதுங்கண்டு பின்னுமிந்தப்
படிசார்ந்தவாழ்வை நினைப்பதல்லாற்பொன்னி னம்பலவ
ரடிசார்ந்துநாமுய்ய வேண்டுமென்றேயறி வாரில்லையே (7)

காலையுபாதி மலஞ்சலமாமன்றிக கட்டுச்சியிற்
சாலவுபாதி பசிதாகமாமுற் சஞ்சிதமா
மாலையுபாதி துயில்காமமிவை மாற்றிவிட்டே
யாலமுகந்தரு னம்பலவாலென்னை யாண்டருளே. (8)

ஆயும்புகழ்த்தில்லை யம்பலவாண ரருகிற்சென்றாற்
பாயுமிடபங் கடிகருவரவம்பின் பற்றிச்சென்றாற்
பேயுங்கணமும் பெருந்தலைப்பூதமும் பின்றொடரும்
போயென்செவ்வாய்மனமே பினைகாடவர் போமிடமே. (9)

ஓடுமெடுத் 4 ததளாடையுஞ்சுற்றி யுலாவிமென்ன
ஸீடுகடோறும் பலிவாங்கியேவிதி யற்றவர்போ

1 ஓரம் பகுதபாதம், 2 குத்திரம-வஞ்சனை, 3 கைதவர்-வஞ்சகர், 4 ஆதள்-தோல்.

லாடுமருட்கொண்டிங் கம்பலத்தேநிற்கு மாண்டிதன்னைத்
தேடுங்கணக்கென்ன காண்சிவகாம சவுந்தரியே (10)

ஊட்டுவிப்பானுமுறங்குவிப்பானுமிங்கொன்றோடொன்றை
மூட்டுவிப்பானு முயங்குவிப்பானு முயன்றவினை
காட்டுவிப்பானு மருவினைப்பாசக் கயிற்றின்வழி
யாட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டேதில்லை யம்பலத்தே (11)

அடியார்க்கெளியவ ரம்பலவாண ரடிபணிந்தால்
மடியாமற்செல்வ வறம்பெரலாம்வைய மேழளந்த
நெடியோனும்வேதனுங் காணாதநித்த நிமலனருட்
குடிகாணுநாங்க ளவர்காணுமெங்கள் குலதெய்வமே (12)

தெய்வச்சிதம்பர தேவாவுன்சித்தந் திரும்பிவிட்டாற்
பொய்வைத்தசொப்பன மாமன்னாவாழ்வும் புவியுமெங்கே
மெய்வைத்தசெல்வமெங்கேமண்டலீகர்தம்மேடையெங்கே
கைவைத்தநாடக சாலை யெங்கேயிதுகண்மயக்கே (13)

உடுப்பானும்பானை முண்பானுமுய்வித் தொருவர்தம்மைக்
கெடுப்பானுமேதென்று கேள்விசெய்வானுங்கெதியடங்கக்
கொடுப்பானுந்தேகியென் றேற்பானுமேற்கக்கொடாமனின்
தடுப்பானுமில்லை யோதில்லையானந்தத் தாண்டவனே (14)

வித்தாரம்பேசினுஞ் * சோங்கேறினுங்கம்ப மீதிருந்து
தத்தாவென்றோதிப ? பவுரிகொண்டாடினுந் ! தம்முன்றம்பி
யொத்தாசைபேசினு மாவதுண்டோதில்லை யுண்ணிறைந்த
கத்தாவின்சொற்படி யல்லாதுவேறில்லை கன்மங்களே (15)

பிறவாதிருக்க வரந்தறல்வேண்டும் பிறந்துவிட்டா
லிறவாதிருக்க மருந்துண்டுகொணிது வெப்படியோ
வறமார்புகழ்த்தில்லை யம்பலவாண ரடிக்கமல
மறவாதிருமனமே யதுகாணன் மருந்துனக்கே (16)

தவியாதிருநெஞ்சமே தில்லைமேவிய சங்கரனைப்
புவியார்ந்தீர்க்கின்ற [] ஞானாகரனைப் புராந்தகனை

* சோங்-மரக்கலம், ? பவுரி-ஓர்கைக்கூத்து, 1 தம்முன்தமையன் [] ஞானாகரன்-ஞானத்துக்குப் பிரப்பிடமாயுள்ளவன்,

யவியாவிளக்கைபொன்னம் பலத்தாடியை யைந்தெழுத்தாற்
செவியாமணிசெவித் தாற்பிறவாமுத்தி சித்திக்குமே (17)

நாவின்மறைப்பொரு ளம்பலவாணரை நம்பியவர்
பாவிலொருநாளுஞ் சேவிக்கொணாதிருப் பார்க்கருங்கல்
மேலிலெடுத்தவர் கைவிலங்கைதடைப்பர் மீன்டுமொரு
காலினிறுத்துவர் கிட்டியுந்தாம்வந்து கட்டவேரே (18)

ஆற்றோடுதும்பை யணிந்தாமெம்பல வானர்தலைப்
போற்றுதவர்க்கடை யாள முண்டேயிந்தப் பூதலத்திற்
சோற்றுவியற்றுச் சுகமற்றுச் சுற்றத் துணியுமற்றே
யேற்றுலுப்பிச்சை யிடையாமலேக்கற் றிருப்பர்களோ (19)

அத்தனை முப்பது முக்கோடிதேவர்க் கரிபதியை
நித்தனையம்மை சிவகாமிசுந்தரி நேசனையெங்
கத்தனைப்பொன்னன் பலத்தாமெமையாளக் கானக்கண்ட
னெத்தனைகோடி புகழோதவுஞ்செய் திருக்கின்றனவே (20)

திருச்செங்காடு.

செருப்பானமேனியர் செங்காட்டிலாத்தி நிழலருகே
யிருப்பார்திருவுள மெப்படியோவின்ன மென்னையன்னைக்
o கருப்பாசயக்குழிக் கேதள்ளுமோகன்னன் வாணிய
திருப்பாதமே புகுமோ தெரியாது வென்செயலே (1)

திருவொற்றியூர்.

() துயுந்தொடர்க்ய விழியுஞ்சொருகி யறிவழிந்து
மெய்யும்பொய்யாகி விடுவிறபோதொன்று வேண்டிலென்னா
செய்யுந்திருவொற்றி யூருடையீர்திரு நீறுமிட்டுக் (ன
கையுந் தொழப்பணி யைந்தெழுத்தோதவுங்கற்றிலமே (1)

சுடப்படுவோரதியார் புகழுண்ணாயுஞ் சுட்டபிரான்
றிடப்படுமொமதிற் றென்னொற்றியூரன் றெருப்பரப்பி
னடப்பவர்பொற்பத கத்தலைமேற்பட நல்குருவாகி
கிடப்பதுகாண்மனமே விதியேட்டைக் கிழிப்பதுவே (2)

o கருப்பாசயம்-கருப்பை, () ஐ-பிலேத்தமம்

திருவிடைமருதூர்.

காடேதிரிந்தென்ன காற்றேபுசித்தென்ன கல்லதகற்றி
யோடேயெடுத்தென்ன வுள்ளன்பிலாவ ரோங்குவிண்ணோ
நாடேயிடைமரு தீசர்க்குவெய்யன்பர் * நாரியர்பால்
வீடேயிருப்பிலு மெஞ்ஞானவீட்டிள்ப மேவுவரே (1)

தாயும்பசைகொண்ட பெண்டிர் பெரும்பசை தன்னுடைய
? சேயும்பசையுற வோரும்பசைச் செகமும்பசை
யாயும்பொழிலி லருஞ்செல்வமீந்தி லியகாதலிறற்
றோயுஞ்சேமரு தீசர்பொற்பாதஞ் சுதந்தரமே (2)

திருக்கழுக்குன்றம்.

காடோசெடியோ கடற்புறமோசு
நாடோநகரோ நகர்கடவோநல
வீடோபுறமிண்ணையோ தமியேனுட
தீடோய்கழுக்குன்றி லீசாவுயிர்க்கு [illegible] பதமே.

திருக்காளத்தி

பஞ்சும்புகுந்து பிறந்து வளர்ந்துபட் டாடைசுற்றி
முந்தம்பலமும் பூண்டோடியாடி முடிந்தபின்பு
செந்தண்டெடுக்கும் பிணத்தருகேயிளிச் சாம்பிணங்கள்
தொழுகணக்கென்ன காண்கயிலாபுரிக் காளத்தியே. (1)

பொன்னுற்பிரயோசனம் பொன்படைத்தாற்றுண்டுபொ
ன்னம்பலத்தேறுன், தன்னுற்பிரயோசனம் பொன்னுக்கவ்வே
தூண்டத் தன்மையைப்போ, லுன்னுற்பிரயோசனம் வேண
தெல்லாமுன் னேப்பணியு, மென்னுற்பிரயோசன மேது
ண்கொள்ளத்தி யீச்சுரனே. (2)

வானான் ! முகவரிந்துட்டவல்லேனல்லன் மாதுசொன்ன
() சுனாவிலமு நுறக்கவல்லேனல்லன் றொண்டுசெய்து

* நாரியர் - மாதர்கள், ? சேய்-பிள்ளை, ! மகவு-பிள்ளை,
() சுன்-சூனை.

நாளாறிக்கண்ணிடத் தப்பவல்லேனல்ல னுளிரிச்சென்
றுளாவதெப்படியோ திருக்காளத்தி யப்பருக்கே. (3)

மும்போதுமன்னம் புசிக்கவுந்தூய்கவு மோகத்திறற்
செம்போதிலமுலை யாருடன்சேரவுஞ் சேன்விரி
மம்போதுகண்கலக் கப்படவும்மனமைத் தாலையப்பனே
யெம்போதுகானவல்லேன் திருக்காளத்தி யீச்சுரனே. (4)

இரைக்கேயிரவும் பகலுந்திரிந்தி லிளைத்துமின்னு
ரகைக்கேயலக் குழியருகே * யசும்பார்ந்தொழுகும்
புரைக்கேழுவுந் தமியேனையாண்டருள் பொன்முகலிக்
கரைக்கோல்லால மிறந்திழுமர்த்தருள் காளத்தியே. (5)

மேலுரு சலதாலைதோற்புரை காடொறுஞ்
சாமத்துவார மொளித்திலிப்புல்
பினைப் பக்கங்கத்தின் மிற்பின்பம்பிட்
டிருவாய் திருக்காளத்தி யீச்சுரனே. (6)

கைலாயம்.

கான்சாயும்வெள்ளி மலைக்கரசேகின் கழனம்பினை
யான்சாயுஞ்செம்ம மொழித்திலிவாய் கருவூரனுக்காய்
மான்சாயுஞ்செங்கை மழுவலஞ்சாப வலோக்தகொன்றைத்
தேன்சாயகல்ல திருமேனிசாய்ந்த சிவக்கொழுந்தே. (1)

இல்லத்துறக்க பலவர்தபோதங் கிரந்துதின்று
பல்லுங்கரையற்ற வெள்ளாயுமாயொன்றிப் பற்றுமின்றிச்
சொல்லும்பொருளு மிழந்தகைகாளந்தத் தூக்கத்திலே
யல்லும்பகலு மிருப்பதென்றோ கயிலாயத்தனே. (2)

! னெந்தனையற்றப் பிரியமுற்றானற்றுச் செய்கையற்று
வினைத்தமற்று வினையாலையற்று விச்சிந்தனைப்
தனந்தனியேயிருக் கானந்தமித்திலை நம்முன்ற
வனந்தனிலெல்லிருப் பேனத்தனேகயி லாயத்தனே. (3)

கையாரவேற்றுமின் றங்களாகின்று கரித்துலரியைத்
தையாரதெத்தனின் சன்னிதிக்கேயந்து சந்தமு

* அசும்பு-கசிவு, ! னெனம்-கோபம்.

மெய்யாரவீற்பணிந் துள்ளேயுரோமம் விதிர்விதிர்ப்ப
வையாவென்றோல் மிவேதென்றோகயி லாயத்தனே. (4)

நீறார்த்தமேனியு ரோமஞ்சிலிர்த்துள நெக்குநெக்குச்
சேறுய்ச்சிந்து கசிந்தேயுருகின் றேடிக்கே
மாறுத்தியானமுற் றுனந்தமேற்கொண்டு மார்பிற்கண்ணீ
ராறுய்ப்பெருகக் கிடப்பதென்றோ கயிலாயத்தனே (5)

செல்வரைப்பின்சென்று சங்கடம்பேசித் தினர்தினமும்
பல்லிளிக்காட்டிப் பரிதவியாமற் பரானந்தத்தி
னெல்லையிற்புக்கிட வேகாந்தமாயெனக் காயிடத்தே
யல்லலற்றென்றிருப்பே னத்தனேகயி லாயத்தனே (6)

மந்திக் ○ குருளையொத் தேனில்லைநாயேன் வழக்கறிந்து
சிந்திக்குருஞ்சிந்தையையா னென்செய்வேனெனைத் தீகத்
'புந்திப்பரிவிற் ? குருளையேந்திய ! பூசையைப்போ
லெந்தைக்குரியவன் கானத்தனே கயிலாயத்தனே. (7)

கிருந்தேன்பிறந்து பிறந்துமயக்கும் புனல்வழிபோய்ப்
பொருந்தேனாகிற் புகுன்றிலேன்புகழ் வாரிடத்தி
லிருந்தேனினியவர் கூட்டம்விடேனிய லஞ்செழுத்தா
லுருந்தேனருந்துவ னின்னருளாற் கயிலாயத்தனே. (8)

மதுரை.

விடப்படுமோவிப் பிரபஞ்சவாழ்க்கையை விட்டுமனந்
திடப்படுமோநின் னருளின்றியேதின மேயலையக்
கடப்படுமோவற்பர் வாயிலிற்சென்று கண்ணீர்ததும்பிப்
படப்படுமோசொக்க நாதசவுந்தர பாண்டியனே. (1)

பொது.

() உலைக்கோவணமுண் டுறங்கப்புறந்தின்னை யுண்டுனைவிண்
ணடைகாயிலையுண் டருந்தத்தன்னீருன் டருந்துணைக்கே
,, விடையேறுமீசர் திருராமமுண்டிந்த மேதினியில் (மறக்
வடகோயிர்ந்தென்ன தென்கோடுசாய்ந்தென்ன வான்பி

○ குருளை-குட்டி. ! பூசை-பூனை. () உலை-வல்திரம்,
,, விடை-இடபம்.

வீரமக்குத் திருவாலாங்காடி விமலர்தந்த
வோரமக்குண்டி வற்றாதபாற்றிர மோக்குசெல்வ
நாரமக்குண்டு கேட்டதெல்லார்தா நன்னெஞ்சமே
யிரமக்குச் சொலவேயொருவரு மீங்கில்லையே. (2)

காடிக்கொண்டமசரை நாட்டமுற்றாவிலை நாதரடி
தேடிக்கொண்டாடித் தெளிந்தாயிலை செகமாயையவர்
மூடிக்கொண்டோமென்றுங் காமாபுதங்கண் முளிந்தவென்
பீடிப்பையோநெஞ்சமே யுனைப்போலிலைப் பித்தர்களே. (3)

வகையொன்று செய்ய விழிவொன்றாட கருத்தொன்றெண்
ணொய்யொன்று வந்தகாலொன்றுபேசப்புலால்சமழ (ண
மெய்யொன்றாசாக செவியொன்றுகேட்க விரும்புமியான்
செய்கின்றபூசையெல் வாறுகொள்வாய்வினை தீர்த்தடனே.

கண்ணுண்கொளாக் கருத்துண்டுகோக்கக் கலிந்துருப்
பண்ணுண்பொடச் செவியுண்டுகேட்கப்பல் பச்சிலைய
லென்னுண்சொத்த வெதிர்ந்தவீ ரிருக்கையிலே
மண்ணுண்டுபோருதையோ செவியிந்த மானிடமே. (5)

சொல்லினுஞ்சொல்லின் முடிவிலும்வேதச் சுருதியிலு
மல்லினுமாசற்ற வாகாயத்தன்னிலு மாய்ந்துவிட்டோ
ரில்லிலுமன்ப ரிடத்திலுமீ விருக்குமிடங்
கல்லினுஞ்செம்பினுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே.

வினைப்போகமேயொருதேகங்கண்டாய்வினைதானொழிந்தாற்
றினைப்போதளவுமில் லாதகண்டாய்செவி பாதவினை
யினைப்போலரமேவு வினையாலாரீக்கிக் கெடிலிவின்று
னினைப்போலொருவருண் டோமனமேயெனக் குற்றவரே.

பட்டைக்கிழித்துப் பருவுதென்னைப் பரிக்கெடுத்து
முட்டைச்சுருட்டியென் மொய்குழல்வாங்கையில் முன்கொ
கட்டியிருந்த கனமாயக்காரிதன் காமமெல்லாம் (தித்தி
விட்டுப்பிரியவென்றோ விங்கனேசிவன் மீண்டனவே. (8)

குதுற்றகொங்கையு மானார்கலவியுங் குழ்பொருளும்
போதுற்றபூசலுக் கென்செயலாஞ்செய்த புண்ணியத்தாற்

நீதற்றமன்னவன் சிந்தையினின்று தெளிவதற்கோ
வாதற்றவுரியைத் தந்துவிட்டானென்றன் வைதனிலே.

வாறுற்றதின்புய வன்னுமையோர் மலர்ப்பதத்தைப்
போதுற்றதெப்போறும் புகழ்செஞ்செவிந்தப் பூதலத்திற்
றீதுற்றசெல்வமென் றேடிப்புகுதத்த சிறியமென்
னாதற்றவுரியும் வாராதுகாணுங் கடைவழிக்கே. (10)

வேதத்தினுட்பொருண் மன்னுசைமங்கையைவிட்டுவிடப்
போதித்தவன்மொழி கேட்டிலையோசெய்த புண்ணியத்தா
லாதித்தன்சந்திரன் போலேவெளிச்சம தாம்பொருள
னாதற்றவுரியும் வாராதுகாணுங் கடைவழிக்கே. (11)

மனையாளுமக்களும் வாழ்வுந்தனமுந்தன் வாசன்மட்டே
வினமானசுற்ற மயானமட்டேவழிக் கேதுவினை
தினையாளவென் னளவரகிறுமுன்பு செய்ததவ
நனையாளவென்றும் பரலோகஞ்சித்திக்குஞ் சத்தியமே. ()

* அத்தமுமவாழ்வு மகத்துமட்டேவிழி ! யம்பொழுக
மெத்தியமாதரும் வீதிமட்டேவிம்மி விம்மிவிரு
கைத்தலமேல்வைத் தழுமைந்தருஞ்சென் காமமட்டே
பற்றித்தொடரு மிருவினைப்புண்ணிய பாவமுமே. (13)
பியுங்குருதிச் செழுநீர்வழும்புந் செறிந்தெழுந்து
பாயும்புடவையொன் றில்லாதபோது பகலிரவா
மியுமெறும்பும் புகுவின்றயோனிச் சிவபுகன்
மாயுமனிதரை மாயாமல்வைக்க மருந்தில்லையே. (14)
தேப்பனிக்குண்டு சிக்கெனக்சந்தை தினமிரந்து
நீ () நுய்க்கச்சோறு மனைதோறுமுண்டு நினைவெழுந்தால்
வீதிக்குணல்ல விலைமாதருண்டிந்த * மேதினியி
லேதுக்குநீசலித்தாய் மனமேயென்றுமு புண்படவே. ()

விருண்டுதோய்புன் டனிவீதியம்பலந் தானுமுண்டு
நீறுண்டசந்தை நெடுங்கோ வனமுண்டு நித்தநித்த

* அத்தம்-பொருள், ! அம்பு-நீர், () நுய்த்தல் - உண்ணல், * மேதினி-உலகம்.

மாறுண்டுவாவி மயங்குசெஞ்சேமனை தோறுஞ்சென்று
சோறுண்டுறங்கிப்பின் சும்மாவிருக்க சகமுண்டோ (16)

உடுக்கக் ? கவிக்குக் குளிர்காற்றுவெப்பி லெரிக்கவந்தாற்
றடுக்கப்பழைய வொருவேட்டிபுன்னெஞ்சுமுதும்
படுக்கப்புறக்கிண்ணை யெய்கெங்குமுண்டி பரித்துவந்தாரி
கொடுக்கச்சிவனுண்டு நெஞ்சோமக்குக் குறையில்லையே.

மாடுண்டுகன்றுண்டு மக்களுண்டென்று மடிந்தெல்லாம்
கேடுண்டெனும்படி கேட்டுவிட்டோமிளிக் கேண்மனமே.
யோடுண்டுகோதையுண் டுள்ளேயெழுத்தைத்து மோதவுண்டு
தோடுண்டகண்ட வாடியார்நமக்குத் துணையுமுண்டே. (19)

மாத்தானவத்தையு மாயாபுரியின் மயக்கதுல்லாம்
நீர்த்தார்தமக்கொரு கிட்டையுண்டோர்த்தனன்புகொண்டு
வேர்த்தார்குளித்துப் பரித்தாற்புரித்து விழிகவிழ்ந்து
பார்த்தாலுலகத் தவர்போலிருப்பர் பற்றற்றவர்க்கே. (10)

ஒன்றென்றுருதெய்வ முண்டேன்றிருவுயர் செல்வமெல்லா
மன்றென்றிருபித் தோர்ந்தம்பார்நல் லற்றுமுப்பு
நன்றென்றிருடுக்கேங்காமலோமக் கிட்டபடி
யென்றென்றிருமன மேயுனக்கேவுப தேசமிதே, (20)

காட்டமெக்றேயிரு சற்குருபாதத்தை நம்புமொம்பி
லாட்டமென்றேயிரு பொல்லாவுடலை யடர்ந்தசுற்றைக்
கூட்டமென்றேயிரு சுற்றத்தைவாழ்வுவக் ருடங்கவிழ்ந்தி
ரோட்டமென்றேயிரு நெஞ்செயுனக்குப தேசமிதே. (21)

என்செயலாவ தியாதொன்றுமில்லை யினித்தெய்வமே
யுன்செயலேயென் றுணரைபெற்றேனிந்த யுனெத்த
பின்செய்தவினை யாதொன்றுமில்லைப் பிறப்பதற்கு
முன்செய்தவினையோ விக்கானேவந்து முண்டதுவே (32)

திருவேட்டமாகித் தெருவிற்பயன்றெனைத் தேடிவந்து
பரிவாகப்பிச்சை பகருமென்றானைப் பதம்பணிந்தேன்

? கவித்தல்-மூடுதல்.

கருவாகுமேதக் கடற்கரைமேவக் கருதுமென்னை
யுருவாக்கிக்கொள்ளவல்லோ. விக்கனேவெறுற்றதுவே. 23

விட்டேனுலகம் விரும்பேனிருவினை வீணருடன்
கிட்டேனவருரை கேட்டுமிரேன்மெய் கெடாதநிலை
தொட்டேன்சுகதுக்க மற்றுவிட்டேன்றொல்லோனாமறைக்
கெட்டேனெனும்பர மென்னிடத்தேவந்திங் கெய்தியதே,

அட்டாங்கயோகமு மாதாரமாறு மவத்தையைந்தும்
விட்டேறிப்போன வெளிதனிலேவியப்பொன்றுகண்டேன்
வட்டாகிச்செம்மதிப் பாவூரறுண்டு மகிழ்ந்திருக்க
வெட்டாதபேரின்ப மென்னேவிழுவி விருக்கின்றதே. 25

1 எரியெனக்கென்றும் புழுவோவெனக்கென்றுமிந்தமண்
சரியெனக்கென்றும் பருந்தோவெனக்கென்றுந் தான்புகிக்க
கரியெனக்கென்றும் புன்ஞயெனக்கென்று மிந்நாறுடலைப்
பிரியமுடன்வளர்த்தே னிதனுலென்ன பேறெனக்கே. 26

ஏன்னறன்னீதி யரசிருப்பாகு மணிபடையோர்
கன்னெனுருராளொன்ப தாமவரேவலு நன்னுமிவ்வூர்
துன்னென்பசிக்கு மடைப்பள்ளியான சகமுமெல்லா
மென்னிலிகால 2 மவமேவிடித்தன மென்னரிதே. 27

ஏன்பெற்றதாயாரு மென்னைப்பிணமென்றிகழ்ந்துவிட்டார்
பொன்பெற்றமாதரும்போவென்றுசொல்லிப்புலம்பிவிட்டா
கொன்பெற்றமைந்தரும் பின்வலம்வந்து குடைமுடைத்தா
ருன்பற்றொழிய வொருபற்றுமில்லை யுடையவனே. 28

கறையற்றபல்லுங் கரித்துணியாலடியுங் கள்ளமின்றிப்
பொறையுற்றநெஞ்சமும் பொல்லாதவுறுப்புமற்றுன்னையுக்
கறையிற்கிடப்பு மிறந்துன்னுமோரெஞ் சகமறியக்
குறையற்றசெல்வமென்றே கோலமா 3 மறை கூப்பிடுமே.

எட்டேதிலையும் பதினுறுகோணமு மெங்குமொன்றுய்
முட்டித்தமும்பி முளைத்தோன்குசோதியை மூடரெல்லாம்

1 எரி-நெருப்பு 2 அவம்-வீண். 3 மறை-வேதம்.

கட்டிச்சுருட்டித்தங் கத்தில்வைப்பர் கருத்தில்வையார்
பட்டப்பகலை யிரவென்று கூறிடும்பாதகரே. 30

வாய்நாறுமூழன் மயிர்சிக் நாறிடு வையிங்கண்
பீநாறுமய்யம் பிணவெடிநாறும் பெருங்குழிலாய்
சீநாறும்யோனி யழுகுறுயிர்தியச் சேறுசிந்திப்
பாய்நாறுமய்கையர்க் கோவிங்களே மனம் பற்றியதே. 31

உரைக்கைக்குல்ல திருவெழுத்தைந்துண் டுரைப்படியே
செருக்கித்தரிக்கத் திருநீறுமுண்டு தெருக்குப்பையிற்
றரிக்கக்கரித்துணி யாடையுமுண்டெந்தச் சாதியிற
மிரக்கத்துணிந்துகொண் டேன்குறைவேதுமெனக்கில்லை

எதப்பட்டாயினி மேற்படும்பாட்டைவி தென்றறிந்த
போதப்பட்டாயில்லை நல்லோரிடஞ்சென்று புல்லறிவாள்
வாதப்பட்டாய்மட மானுர்கலவி மயக்கத்திலே
பேதைப்பட்டாய்செஞ்சமேயுளைப்போலிலை பித்தருமே.

சுரப்பற்றுவல்லினை சற்றமுமற்றுத் தொழில்களற்றுக்
காப்பற்றுமய்கையர் கைவினைக்கற்றுக் கவலையற்று
வரப்பற்றுவாதனை வாயாரவாழ்த்தி மனமடங்கப்
பரப்பற்றிருப்பதன்றோ பரமாபரமானந்தமே. 34

பேய்போற்றிரிந்து பிணம்போற்கிடந்திட்டபிசைபெல்லாம்
நாய்போலருந்தி நரிபோலுழன்றுநன் மங்கையரைத்
தாய்போற்கருதித் தமர்போலவேவர்க்குந் தாழ்[illegible]
1 சேய்போலிருப்பாகவும் முன்னமுனாக் தெவிர்[illegible]

2 விடக்கேபழுத்தின் விருந்தேகமண்டல வீணனிட்
டுடக்கேபுழுவுக் குறைவிடமேல முற்றுவினைச்
சடக்கேகருவி தளர்ந்துவிட்டாற்பெற்ற தாயுமிகுந்த
தொடக்கேபுலைச்சமந்தே லிவ்வினைனேனு கவிலைக்கே

அழுதாற்பயனென்ன வொக்காற்பயனென்ன வாவதில்லை
தொழுதாற்பயனென்ன நின்னையொருவர் சுடவுமைத்த

1 சேய்-குழந்தை, 2 விடக்கு மாமிசம்.

பழுதாற்பயனென்ன வன்மையுந்திண்மையும் 1 பங்கயத்தோ
னெழுதாப்படிவருமோ சலியாதிரென் னெஞ்சமெனுஞ்சே.

ணரீமக்கோ ருபதேசங்கேளு முடம்படங்கப்
போரீர்சமணைக் கழுவேற்றுநீற்றைப் புறம்பென்னையிற்
சாரீரனந்தலைச் சுற்றத்தைவிடிச் சகரனைக்க
வேரீருமக்கவர் தாமேதருவ ரினையபடியே,

நீற்றைப்புனைந்தென்ன நீராழ்ம்போயென்ன நீணமே 38
மாற்றிப்பிறக்க வலையறிந்தாயில்லை மாமலையா
லேற்றிக்கிடக்கு மெழுகோடிமந்திர மென்னசண்டா
யாற்றிற்கிடந்துக் கறையறியாம லலைகின்றயே.

ஓங்காரமர்ய்கின்ற வத்துவிலேபொரு வித்துவத்து
பாங்காய்முளைத்த பயனறிந்தாற்பதி னுலகு
நீங்காமலீவி நிறையாநிறைந்து நிறையுருவா
யாங்காரமானவாக் கெட்டாக்கனியைத் தமர்க்கிடமே. 40

விதியார்படைப்பு மரியா 2 சலிப்பும் வியன்கயிலைப்
பதியார் 3 தொடைப்புகம் பாலனுகாது பரானந்தமே
கதியாகக்கொண்டிமற் றெல்லாக்கயிலிற் கனவெனவி
மதியாதிருமனமே யிதுகாணன் மருந்துனக்கே. 41

நாய்க்குண்டொண்டு நமக்குண்டுபிச்சை நமனைவெல்ல
வாய்க்குண்டுமந்திர பஞ்சாட்சரமதி யாமல்வரும்
பேய்க்குண்டுநீறு திகைப்புணவென்ற பிறவிப்பிணி
கோய்க்குண்டுதேகென் றன்னருளுக்கவ்வளவுக்குதந்தே

நேமங்களிட்டவடங் வேதங்களாகம நிதிநெறி
யோமங்கடர்ப்பணஞ் சத்திசிவமந்த்ர யோகவிலை
நாமங்கள்சந்தனம் வெண்ணீறுபூரி நலமுடனே
சாமங்கடோறு மிவர்செய்யும்பூசைகள் சர்ப்பனையே. 43

நாவெந்தனையுத்தி சொன்னலுவக்கேட்டிலை நன்னெஞ்சமே
யேனிப்படிக்கெட் டெழுதின்றுயினி யேதுமிலா

1 பங்கயத்தோன்-பிரமன் 2 அளிப்பு-சலிப்பு, 3 தொ
டைப்பு-சங்காரம்.

வானத்தின்மீனுக்கு வன்றாட்டிவிட்ட வலையறுபோற்
போனத்தைமீள நினைக்கின்றனையென்ன புத்தியிதே. 44

1 அஞ்சக்கரமெனுங் கோடாலிகொண்டிந்த வைம்புலனும்
வஞ்சப்புலக்கட்டை வேரறவெட்டி வனங்கள்செய்து
விஞ்சத்திருத்திச் சதாசிவமென்கிற வித்தையிட்டுப்
புன்செய்க்கலாபமறித்தே வன்றதேன்னிய போகத்தையே.

தாயாருஞ்சுற்றமும் பெண்டிருவ்வைவிட்டுத் தாழ்ந்திரோ
ணியாருநாளு மெனப்பகர்வார்க்கந்த நேரத்திலே
நேயாருமவ்வந்து குடிகொள்வரேற்கொண்ட நோய்மிகுபா
பாயாருமல்லாற் பின்னையேதுட்பாமுடனே. 46

ஆயும்பொழுது மியிர்க்கால்களோடு மருவ்விருமி
தேயுமலத்துட்டை யாயேகாயத்தைச் சுட்டுவிட்டாற்
பேயுடனமிலெங் கடமாமென்று பேசுவதை
நீயுமறிந்திலையோ பொருடேட நினைந்தனையே. 47

பூணும்பணிக்கல்லை பொன்னுக்குத்தானல்ல பூமிதனைக்
காணும்படிக்கு மெய்யைக்கல்லாற் காட்டிக்கல்ல
சேணுக்கட்டுத் தியானத்தக்கல்லவென் றிந்தைகெட்டிச்
சாணுமவர்க்கிங் கியுமேன்பதிக்குயர் சற்றல்லவே. 48

வெட்டாதசுக்கரம் பேசாதமந்திரம் வேறொருவர்க்
கெட்டாதபுட்பமிறையாதசீர்த்தமினிமுடிந்து
கட்டாதவிக்கங் கருதாதநெஞ்சங் கருத்திறுன்னே
முட்டாதபுரையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே. 49

எருமேட்டைபுட்டி ஞாலிக்கிலெஞ்செல்லுக் கெவரமுவார்
கருமுட்டைபுக்குக் கழலகன்றாக்க துக்கமதாய்ப்
பெருமுட்டிப்பட்டவர் போலுமும்பேதையிர் பேத்தனிதீ
தொர்ருமுட்டிவிட்டெவரும்மென்றைக்கு மோதுமினே.

மையாகிகண்ணிய மைத்தருவாழ்வு மனைவுஞ்செத்தி
மையாகின்மாலை புருவெரித்தோற்ற மலைத்துளே

1 அஞ்சக்கரம்-பஞ்சாட்சரம்,

மெய்யாயிருந்தது நாட்செலநாட்செல வெட்டவெறும் வே.
பொய்யாய்ப்பழக்கமத யாய்க்கனவாய்மெல்லப் போனது

ஆயாய்ப்பலகலை யாய்ந்திடுந்தாயவருந்தவர்பாற்
போயாகிலுமுண்மை யைத்திருந்தாவில்லை பூதலத்தில்
1 வேயார்க்கதோளியர் காமவிகாரத்தில் வீழ்ந்தழுந்திப்
பேயாம்விழிக்கின் றனைமனமேயென்னி பித்தனைக்கே. 52

அடியாருறவு மரன்பூசைநேசமு மன்புமன்றிப்
படிமீதில்வேறு யவனுளதோபக் கயன்வருந்த
குடியானசுற்றமுந் தாரமும்வாழ்வுங் குலக்கலங்கள்
தடியாலடிபுண்ட வாறெக்குமென்றினஞ் சார்ந்திலரே. 53

ஆங்காரப்பொக்கிடங் கோபக்களஞ்சிய மாணவந்தா
னீங்காவரன்மனை பொய்வைத்தகூடம்விண் ணீடிவளர்
தேங்கார்பெருமதிற் காமவிலாசமித் தேகங்கந்தல்
பாங்காயுனைப்பணிந் தெப்படிஞானம் பலிப்பதுவே. 54

ஒழியாப்பிறவி யெடுத்தேங்கியேங்கி புழன்றநெஞ்சே
யழியாப்பதவிக் 2 கவுடதங்கேட்டி யனுதினனை
மழுமான்கரத்தனை மால்விடையானை மனத்திலுன்னி
விழியாற்புனல்சிந்தி விம்மியழுகன்மை வேண்டுமென்றே. 55

நாய்க்கொருகுல மதற்கோர்மருத்துவ நாட்டிலுண்டோ
பேய்க்கொருஞானம் பிடிபடுமோபெருங் காஞ்சிரங்கா
யாக்குவராரு தருந்துவாரார் போலுடம்பு
நீக்கிலையாவதல்லா லேதுக்காமிதைச் செய்புமினே. 56

3 கச்சிற்கிடக்கும் கனதனத்திற்கடைக் கண்ணிப்பட்டே
யிச்சித்திருக்கின்ற வேழைநெஞ்சே 4 விடவான் 5 பயந்த
பச்சைப்பசுங்கொடி புன்னைமுலைப்பயிர் பாதத்திலே
தைச்சக்கிடமனமே யொருகாலுந் தவரில்லையே. 57

1 வேய்-மூங்கில், 2 அவுடதம்-மருந்து, 3 கச்சு-முலைக் கட்டு, (அதாவது ரவிக்கை) 4 விடவான்-மலையரையன், 5 பயந்த-பெற்ற.

1 மானார்விழியைக் கடந்தேறிவந்தனன் வாழ்குருவுங்
கோனாகியென்னைக் குடியேற்றிக்கொண்டனன் குற்றமில்
போனாலும் 2 பேறிருந் தாலுநற்பேறிது பொய்யன்றுகா
ணானாலுமிந்த வுடம்போடிருப்ப தருவருப்பே. 58

சுற்றாகிலுந்தன்னைத் தானறியாய்தனை யாய்ந்தவரை
யுற்றாகிலுமுரைக் கப்பொருந்தாயுனக் கானநிலை
பற்றாய்குருவைப் பணியாய் பரத்தையர் பாலிற்சென்றென்
பெற்றாய்மடநெஞ்சமே யுனைப்போலில்லை பித்தனுமே. 59

உளியிட்டகல்லையு மொப்பிட்டசாந்தையு மூத்தையற்
றைப், புளியிட்டசெம்பையும் போற்றுகிலேனுயர் பொன்
னெனவே, யொளியிட்டதாளிரண் டுள்ளேயிருத்துவ துண்
மையென்று, வெளியிட்டதாளிரண் டுள்ளேயிருத்துவ துண்
மையென்று, வெளியிட்டடைத்து வைத்தேனினிமேலொன்
றும் வேண்டிலனே. 60

கல்லாலெறியுண்டுங் காலாலுதையுண்டுங் காளைகையில்
வில்லாலடியுண்டு முன்னாள்விடமுண்டு மேலளித்துப்
பல்லாற்புரமெரி யேகம்பவாணர் பதாம்புயத்தின்
சொல்லாற்செவியினிற் கேளாதிருந்ததென் றொல்வினையே.

ஒருநான்குசாதிக்கு மூவகைத்தேவர்க்கு மும்பருக்குந்
திருநாளுந்தீர்த்தமும் வேறுள்தோவத் திசைமுகனால்
வருநாளில்வந்திடு மந்தக்கண்ணானன் வகுப்பொழியக்
குருநாதனாணைகண்டீர் பின்னையேதிக் 3 குவலயத்தே. 62

விருத்தம்.

யாரோநீரோ தீரோ 4 வளியோ படர்வானோ
ஆரோநானென் றாய்வுறுகின்றே னறிவில்லேன்
பாரோநீரோ தீயோவளியோ படர்வானோ
ஆரோநானென் றாய்வுறுகின்ற வதுநீயே. 63

1 மானார்-மாதர், 2 பேறு-பிரயோசனம், 3 குவலயம்-உலகம், 4 வளி-காற்று.

நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்துநன்னிதியந்தேடி - நலமொ
ன்றுமறியாத நாரியரைக்கூடிப், 1பூப்பிளக்கவருமேழைப்புற்
றீசல்போலப்-புலபுலெனக்கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெ
றுவீர், காப்பதற்கும்வகையறியீர் கைவிடவுமாட்டீர்-கவட்டு
த் தோல்மரத்துளையிற் கானுழைத்துக்கொண்டீர், 2 ஆப்ப
தனையசைத்துவிட்ட குரங்கதனைப்போல வகப்பட்டீர்கிட
ந்துழல வகப்பட்டிரே.

மத்தனைதயிருண்டானு மலர்மிசையவனுந்தேடிப்
பித்தனைகொண்டபோதும் வெளிப்படாப்பிரானேயிங்குச்
செய்த்தனைகூறவந்த சேந்தனைவேந்தனிட்ட
கைத் 3 தனைநீக்கியென்முற்காட்டுவெண்காட்டுளானே.

தாயாருக்குத்

தகனகிரியை செய்கையிற்பாடிய

வெண்பா.

ஐயிரண்டு திங்களா வங்கமெலா நொந்துபெற்றுப்
4 பையலென்றபோதே பரிந்தெடுத்துச்-செய்யவிரு
கைப்புரத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
யெப்பிறப்பிற் காண்பே னினி. 1

முந்தித் தவங்கிடந்து முந்நூறு நாட்சுமந்தே
யந்திபகலாச் சிவனை யாதரித்துத் தொந்தி
சரியச்சுமந்து பெற்ற தாயார்தமக்கோ
வெரியத் தழன்மூட்டு வேன். 2

வட்டிலுந் தொட்டிலு மார்மேலுந் தோண்மேலுங்
கட்டிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து-முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்க்கோ
பிறகிலிட்டுத் தீமூட்டு வேன். 3

1 பூ-பூமி, 2 ஆப்பு-மூளை, 3 தனை-விலங்கு 4 பையல்-ஆண்குழந்தை.

நொந்து சுமந்துபெற்று நோவாம லேந்தீமுலை
தந்துவளர்த் தெடுத்துத் தாழாமே-யந்திபகல்,
கையிலே கொண்டென்னைக் காப்பாற்றுந்தாய்தனக்கோ
1 மெய்யிலே தீமூட்டு வேன்.

அரிசியோ சானிடுவே னாத்தா னடக்கு
வரிசையிட்டுப் பார்த்து மகிழாம-லுருசியுள்ள
தேனே யமிர்தமே செல்வத் திரவியப்பூ
மானேயெனவழைத்த வாய்க்கு,

அன்னியிடுவ தரிசியோ தாய்தலைமேற்
கொள்ளிதனை வைப்பேனோ கூசாமன்-மென்ன
முகமேன் முகவைத்து முத்தாடி யென்றன்
மகனே யெனவழைத்த வாய்க்கு.

விருத்தம்.

முன்னையிட்டதீ முப்புரத்திலே
பின்னையிட்டதீ தென்னிலங்கையி
லன்னையிட்டதீ யடிவயற்றிலே
யானுமிட்டதீ மூள்கமூள்கவே.

வெண்பா.

வெகுதே தீய்தனில் வெந்துபொடி சாம்ப
லாகுதே பாவியே னையகோ-2 மாகக்
குருவி பறவாமற் கோதாட்டி யென்னைக்
கருதி வளர்த்தெடுத்த கை.

வெந்தாளோ சோணகிரி வித்தகாநின்பதத்தில்
வந்தாளோ வென்னை மறந்தாளோ-சந்ததமு
முன்னையே கோக்கி யுகந்துவரங் கிடந்தென்
றன்னையே யீன்றெடுத்த தாய்.

வீற்றிருந்தா ளன்னை வீதிதனி லிருந்தாள்
நேற்றிருந்தா ளின்றுவெந்து நீறானாள்-பாற்றெளிக்க

1 மெய்-உடம்பு, 2 மாகம்-ஆகாசம்.

வெல்லீரும் வாருங்க ளேதென் றிரங்காம
லெல்லாஞ் சிவமயமே யாம். 10

வெளிப்பட்டபின் பாடியது.

மென்று விழுங்கி விடாய்கழிக்க நீர்தேட
லென்று விடியுமெனக் கேன்கோவே-நன்றி
* கருதார் புரமூன்றுங் கட்டழலாற் செற்ற
மருதாவுன் சந்நிதிக்கே வந்து. 11

சிற்றம் பலமுஞ் சிவனு மருகிருக்க
வெற்றம் பலந்தேடி விட்டோமே-நித்தம்
பிறந்திடத்தைத் தேடுதே பேதைமட நேஞ்சங்
கறந்திடத்தை நாடுதே கண். 12

தோடவிழும் பூங்கோதைத் தோகையுனை யிப்போது
தேடினவர் போய்விட்டார் தேறியிரு-நாடிநீ
யென்னை நினைத்தா லிடுப்பி லுதைப்பேனோ
னுன்னை நினைத்தா லுதை. 13

வாசற்படிகடந்து வாராதபிச்சைகிங்
காசைப்படுவதில்லை யண்ணலே-யாசைதனைப்
பட்டிறந்த காலமெலாம் போதும் பரமெட்டி
சுட்டிறந்த ஞானத்தைச் சொல். 14

கண்டங் கறியதாங் கண்மூன்றுடையதா
மண்டத்தைப்போல வழகியதாந் தொண்ட
ருடலுருகத் தித்திக்கு மோங்குபுக ழொற்றிக்
கடலருகே நிற்குங் கரும்பு. 15

1 ஓடுவிழுந்து சீப்பாயு மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்
கிடுமருந்தை யானறிந்து கொண்டேன் 0 கடுவருந்து
தேவாதிதேவன் றிருவொற்றி யூர்தெருவிற்
போவாரடியிற் பொடி. 16

* கருதார்-பகைவர். 1 ஓடு ஓர்வகைக்கட்டி, 0 கடு விஷம்.

வாவியெல்லாந்தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவனங்களெல்லாங் கணநாதர்-பூவுலகி
லீறுசிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோ
ரோதுந் திருவொற்றி யூர். 17

* நச்சரவம் பூண்டானை நன்றாத்தொழுவதுவு
மிச்சையிலேதானங் கிருப்பதுவும்-பிசைதனை
வாங்குவதுமுண்பதுவும் வந்துதிருவாயிலிலே
நாங்குவதுந் தானே சுகம். 18

இருக்குமிடந்தேடி யென்பசிக்கேயன்ன
முருக்கமுடன் கொண்டுவந்தா லுண்பேன்-பெருக்க
வழைத்தாலும் போகே னரனே யென்றேக
மிளைத்தாலும் போகே னினி. 19

விட்டுவிடப் போகுதுயீர் விட்டவுடனே யுடலைச்
சுட்டுவிடப்போகின்றார் சுற்றத்தார்-பட்டதுபட்
டெந்நேரமுஞ்சிவனை யேற்றுங்கள் போற்றுங்கள்
சொன்னே னதுவே சுகம். 20

ஆவியொடு காய மழிந்தாலு மேதினியிற்
பாவியென்று நாமம் படையாதே-மேவியசீர்
வித்தார முங்கடம்பும் வேண்டா மடநெஞ்சே
செத்தாரைப் போலே திரி. 21

ஆரூர ரிங்கிருக்க வவ்வூர்த் திருநாளேன்
றாரூர்கடோறு முழலுவீர்-நேரே
யுளக்குறிப்பை நாடாத ஊமர்காணீவிர்
விளக்கிருக்கத் தீத்தேடு வீர். 22

எத்தனையூ ரெத்தனைவீ டெத்தனைதாய் பெற்றவர்க
ளெத்தனைபே ரிட்டழைக்க வேனென்றே-னித்த
மெனக்குக் களையாற்றா யேகம்பா கம்பா
வுனக்குத் திருவிளை யாட்டோ. 23

* நச்சு-விஷம்

மண்ணுந் தணலாற வாறும்புகையார
வெண்ணரிய தாயு மிளைப்பாறப்-பண்ணுமயன்
கையாறவு மடியேன் காலாறவுங் கண்பா
ரையா திருவை யாறு. 24

இப்பிறப்பை நம்பி யிருப்பையோ நெஞ்சமே
வைப்பிருக்கவாயின் மனையிருக்கச்-சொப்பனம்போல்
விக்கிப்பற் கிட்டக்கண் மெத்தப்பஞ் சிட்டப்பைக்
கக்கிச்செத் துக்கொட்டக் கண்டு, 25

மேலுமிருக்க விரும்பினையோ வெள்விடையோன்
சீலமறிந்திலையே சித்தியே-கால்கைக்குக்
கொட்டையிட்டுமெத்தையிட்டுக் குத்திமொத்தப்பட்டவுட
ல் கட்டையிட்டுச் சுட்டுவிடக் கண்டு. 26

ஒன்பதுவாய்த் தோறபைக் கொருநாளைப் போலவே
யன்புவைத்து நெஞ்சே யலைந்தாயே-வன்கழுக்க
டத்தித்தத் திச்சட்டை தட்டிக்கட்டிப்புட்டுக்
கத்திக்குத் தித்தின்னக் கண்டு. 27

இன்னம்பிறக்க விசைவையோ நெஞ்சமே
மன்னரிவ ரென்றிருந்து வாழ்ந்தவரை-முன்ன
மெரிந்தகட்டை மீதி லிணைக்கோ வணத்தை
யுரிந்துருட்டிப் போட்டது கண்டு, 28

முதற்சங் கமுனாட்டு மொய்குழலார் தம்மை
நடுச்சங்க கல்விலங்கு பூட்டுங்-கடைச்சங்க
மாம்போததுஆது மம்மட்டோ விம்மட்டோ
நாம்பூமி வாழ்ந்த கலம். 29

பொய்யை யொழியாய் புலாலைவிடாய் காளத்தி
யையரேயென்னா யறஞ்செய்யாய்-வெய்ய
சினமேயொழியாய் திருவெழுத்தைந்தோதாய்
மன்மே யுனக்கென்னமாண்பு. 30

1 ஏருவாய்க்கிருவிரன்மே லேறுண் டிருக்குங்
2 கருவாய்க்கோ கண்கலக்கப் பட்டாய்-திருவாரூர்த்
தேரோடும்வீதியிலே செத்துக் கிடக்கின்றாய்
நீரோடுந் 3 தாரைக்கா நீ. 31

மாதாவுடல் சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
4 வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே-நாதா
5 விருப்பையூர் வாழ்சிவனே யின்னமோ ரன்னை
கருப்பையூர் வாராமற் கா. 32

6 அத்திமுத லெறும்பீ றானவுயிரத்தனைக்குஞ்
சித்தமகிழ்ந் தளிக்குந் தேசிகா-மெத்தப்
பசிக்குதையா பாவியென் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி
யிசிக்குதையா காரோண ரே. 33

எத்தனைநாள் கூடி யெடுத்த சரீரமிவை
யத்தனையு மண்டின்ப தல்லவோ-வித்தகனார்
காலைப் பிடித்துமெள்ளக் 7 கங்குல்பக லற்றிடத்தே
மேலைக் குடியிருப்போ மே. 34

எச்சிலென்று சொல்லி யிதமகிதம் பேசாதே
யெச்சி லிருக்கு மிடமறியீ ரெச்சிறனை
யுய்த்திருந்து பார்த்தா லொருமை வெளிப்படும்பின்
சித்த சிராமய மாமே. 35

8 காலன் வருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே
பாலுண் கடைவாய் படுமுன்னே-மேல்விழுந்தே
யுறாரழுமுன்னே யூரார் சுடுமுன்னே
குற்றாலத் தானையே கூறு. 36

1 ஏருவாய்-குதம், 2 கருவாய்-குய்யம், 3 தாரை - வழி 4 வேதா-பிரமன். 5 இருப்பையூர்-ஓர்திருப்பதி. 6 அத்தி-யானை 7 கங்குல்-இரவு. 8 காலன்-யமன்.

எத்தனைபேர் நட்டகுழி யெத்தனைபேர் தொட்டமுலை
யெத்தனைபேர் பற்றி யிழுத்தவிதழ்-நித்தநித்தம்
பொய்யடாபேசும் புவியின் மடமாதரைவிட்
டுய்யடா வுய்யடா வுய். 37

இருப்பதுபொய் போவதுமெய் யென்றெண்ணிநெஞ்சே
யொருத்தருக்குந் தீங்கினை யுனனாதே-பருத்ததொந்தி
நம்மதென்று நாமிருக்க நாய்நரிகள் பேய்க்கழுகு
தம்மதென்று தானிருக்குந் தான். 38

எத்தொழிலைச் செய்தாலு மேதவத்தைப் பட்டாலு
முத்தர்மனமிருக்கு மோனத்தே- வித்தகமாய்க்
காதிவிளை யாடியிரு கைவீசி வந்தாலுந்
1 தாதிமன நீர்க்குடத்தே தான் 39

மாலைப் பொழுதி 2 னறுமஞ்சளரைத்தே குளித்து
வேலை மினுக்கிட்டு விழித்திருந்து-சூலாகிப்
பெற்றாள் வளர்த்தாள் பெயரிட்டாள் பெற்றபின்னை
யிந்தானா லென்செய்வாள் பின், 40

வான்றேடுமறையேயோ மறைதேடும் பொருளேயோ
வூன்றேடுமுயிரேயோ வுயிர்தேடு மூணர்வேயோ
தான்றேடுநான்றேடச சகமெலாந்தனைத்தேட
நான்றேடி நான்காண நானாரோநானாரோ. 41

பட்டணத்தார் வெண்பா

முற்றுப் பெற்றது.

1 தாதி-வேலைக்காரி. 2 நறுமஞ்சள்-பரிமளமுள்ளமஞ்சள்.

உடற்கூற்றுவண்ணம்.

தனதனதான தனதனதான
தந்ததனந்தன தானதனந்த
தனனதனந்த தனனதனந்த

தானனதானன தானனதந்த—
தந்ததனதான தனதானனா.

ஒருமடமாது மொருவனுமாகி யின்பசுகந்தரு
மன்புபொருந்தி யுணர்வுகலங்கி யொழுகியவிந்து
ஊறுசிரோனித மீதுகலந்து—

பனியிலொர்பாதி சிறுதுளிமாது பண்டியில்வந்து
புகுந்துதிரண்டு பதுமவரும்பு கமடமிதென்று
பார்வைமெய்வாய்செவி காங்கைகளென்ற—

உருவமுமாகி யுயிர்வளமாத மொன்பதுமொன்று
நிறைந்துமடந்தை யுதரமகன்று புவியில்விழுந்து
யோகமும்வாரமு நாளுமறிந்து—

மகளிர்கள்சேனை தரவணையாடை மண்படவுந்தியு
தைந்துகவிழ்ந்து மடமயில்கொங்கை யமு மருந்தி
யோரறிவீரறி வாகிவளர்ந்து—

ஒளிநகையூற விதழ்மாடவாரு வந்துமுகந்திட
வந்துதவழ்ந்து மடியிலிருந்து மழலைமொழிந்து
வாவிரு போவென நாமம்விலம்ப—

உடைமணியாடை யரைவடமாடவுண்பவர்திண்பவர்
தங்களொடுண்டு தெருவிலிருந்து புழுதியளைந்து
தேடியபாலரொ டோடிநடந்து—

அஞ்சுவயதாகிவிளையாடியே (1/4)

உயர்தருஞான குருவுபதேச முந்தமிழின்கலை
யுங்கரைகண்டு வளர்பிறையென்று பலரும்விளம்ப
வாழ்பதினாறு பிராயமும்வந்து—

ரிர்முடிகோதி யறுபதுநீல வண்டமிர்தண்டொடை
காண்டைபுனைந்து மணிபோனிலங்கு பணிகளணிந்து
மாகதர்போகதர் கூடிவணங்க—

மதனசொரூப னிவனெனமோக மங்கையர்கண்டு
மருண்டுதிரண்டு வரிவிழிகொண்டு சுழியவெறிந்து
மாமயில்போலவர் போவதுகண்டு—

மனதுபொறாம லவர்பிதகோடி மங்கலசெங்கல
சந்திகழ்கொங்கை மருவமயங்கி யிதழமுதுண்டு
தேடியமாமுதல் சேரவழங்கி—

ஒருமுதலாகி முதுபொருளாயி ருந்ததனங்களும்
வம்பிலிழந்து மதனசுகந்த விதனமிதென்று
வாலிபகோலமும் வேறுபிரிந்து—

வளமையுமாறி யிளமையுமாறி வன்பல்விழுந்திரு
கண்களிருண்டு வயதுமுதிர்ந்து நரைதிரைவந்து
வாதவிரோதகு ரோதமடைந்து—

செங்கையினிலோர் தடியுமாகியே (1/4)

வருவதுபோவ தொருமுதுகூனு மந்தியெனும்படி
குந்திநடந்து மீதியுமழிந்து செவிதிமிர்வந்து
வாயறியாமல் விடாமன்மொழிந்து—

துயில்வருநேர மிருமல்பொறாது தொண்டையுனெஞ்சு
மூலர்ந்துவறண்டு துகிலுமிழந்து சுணையுமழிந்து
தோகையர்பாலர்கள் கோரணிகொண்டு—

கலியுகமீதி லிவர்மரியாதை கண்டிடுமென்பவர்
சஞ்சலமிஞ்ச கலகலவென்று மலசலம்வந்து
கால்வழிமேல்வழி சாரநடந்து—

தெளிவுமிராம லுரைதடுமாறி சிந்தையுநெஞ்சமு
லந்துமருண்டு திடமுமலைந்து மிகவுமலைந்து
தேறிநலாதரவேதனநொந்து—

மறையவன்வேத மொழியவாறு வந்துவண்டமு
மென்றுதெளிந்து இனியெனகண்ட மினியெனதொர்த
மேதிவாழ்வுநி லாதினி யின்ற—

கடன்முறைபேசி மெனவுரைநாவு நல்லிழுந்துகை
கொண்டுமொழிந்து கடைவழிநஞ்சி யொழுகிடவந்து
பூதமுராது சுவாச்முடின்று—

நெஞ்சதுமொறி வருநேரமே. (1)

வளர்பிறைபோல வெயிறுமுரோம முஞ்சடையுஞ்சிறு
குஞ்சியும்விஞ்ச மனதுமிரண்ட வடிவுமிலங்க
மாமலைபோல்யம தூதர்கள்வந்து—

வலைகொடுவீசி யுயிர்கொடுபோக மைந்தரும்வந்து
குனித்தழுதொர்து மடியில்விழுந்து மனைவிபுலம்ப
மாழ்கினரேயிவர் காலமறிந்து—

பழையவர்காணு மெனுமயலார்கள் பசுபஞ்சுதர்திட
நின்றவர்பந்த ரிடுமென வந்து பறையடுமுந்த
வேபிணமவேக விசாரியுமென்று—

பலரையுமேவி முதியவர்தாமி ருந்தசவங்கழு
வுஞ்சிலரென்று பலிதுகிழெக்கல் களபமணிந்து
பாவகமேசெய்து நாறுமுடம்பை—

வரிசைகொடாம லெடுமெனவோடி வந்தினமைந்தர்
குனிந்துசுமந்து கடுகொடந்து சுடலையடைந்து
மானிடவாழ்வென் வாழ்வெனவொர்து—

விறகிடைமூடி யழல்கொடுபோட வெந்துவிழுந்து
முறிந்துவிளைக்க ளுருவெலும்பு கருவியடக்கி
யோர்பிடிநீறுமி லாதவுடம்பை—

சம்புமடியேயோவினிவாருமே, (1

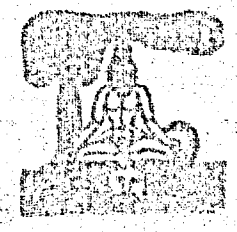

உ

சிவமயம்.

திருவள்ளுவர்ஞானம்.

காப்பு-விருத்தம்.

அண்டமின்டம்நிறைந்துநின்ற வயன்மாம்போற்றி
யகண்டபரிபூரணத்தி னருளைப்போற்றி
மண்டலஞ்சூழிரவிமதி கடலைப்போற்றி
மதுரதமிழோதுமகத் தியனைப்போற்றி
எண்டிசையும்புகழுமெந்தன் குருவைப்போற்றி
யிடைகலையின்சுழிமுனையின் கமலம்போற்றி
குண்டலிக்குளமர்ந்துநின்ற குகனைப்போற்றி
குருமுனையின் தாளினை யெப்போதும்போற்றி.

அன்னையெனுங்கேர்ப்பமதில் வந்தமதிலேயிருந்து
கன்னியமாய்ப்பத்துதிங்கள் நானதத்திலேயிருந்தேன்
என்னென்னஅதிசயங்கா னிவ்வுலகிலேயமைத்து
உன்னிதமெல்லாமலமைத்தேனுன்மயிதானன்றிரே.

அம்புவியிலேயுதித்து ஆய்க்கபரிபாலனைதன்னை
வம்புலமத்தாலெனிய யாய்கைபிடித்தேபிரிந்து
கும்பிதனிலேயுழன்று குன்டனேதனைபொற்கமலம்
நம்பியிருந்தேனெனாள் நகையெத்தைநக்கான்னிலனே,

அண்டரண்டவாண்புவியு மாகமத்தினுட்பொருளும்
கண்டிதமாயாள்விளங்கும் காயமதுதேயதியும்
வண்டமெனைநீசனென்று வாறுதனாலேயொழித்தேன்
விண்டாகசெந்தளை விளக்கமது காண்கிலரே. 3

வையமதிலேயுதிக்கு மாண்டர்களேயுங்கருவிர்
மெய்யன்றிருந்தனைசவு வெளிப்படுவதென்னவிதம்
அய்யமில்லாவாழ்க்கலவி லாண்மையகுண்டமதி
பொய்யனுமிவ்வாழ்கையது போகுஞ்சுகோடுளதே 4

விடானமூலச் சுழிநாதவிட்டில் விளங்கும்விந்து
நீடாழிலோகந் தழைத்துப்பெருகி நின்றிலகுந்
தோடாழித்த பொருளானபொக்கிஷந் தேடியென்ன
காடானகாடி சுகோடுசேர்வதுங் கண்டிலரே. 5

எழுவகைத்தோற்றமும் கால்வகையோனியி லெய்
திடினும், பொழியச்சுரோணிதம் நாதவிந்தட்பொருள்
போதகத்தால், சுழியக்கழியகடலுயிர்தோய்வெறகண்டெ
மிருந், சுழியப்பெருக்கறை யென்னுளிருந்து மனித்தி
யமே. 6

என்னுளிருந்தென்ன முன்னுளமைப்படி. யிந்தவுடல்
தன்னுலழிவதுந் தானறியாதென தந்தைவிதி
உன்னுலழிவது முடலுமிராகாய மொழிவதுங்கான்
மன்னுளமைப்படி கண்டுமிருந்தறி யாவரே, 7

யோனிக்குளாகை யொழியாதனித்திபமுங்கருவிர்
தேனிக்குளின்பஞ்சாதிதமோவருஞ்சிற்றின்பத்தில்
ஊனற்றுகாயமுடலற்றுப்போம்பொழுதொன்றறியா
னனர்க்குச்சொற்கஞ் சுகோடொழிய இனியில்லையே 8

இந்தவுடல்காய மிறந்தவிடமிவ்வுலகில்
வந்தவழிதானறியா வாழ்க்கையோ-இந்தவுடல்
அந்தக்குழியதனி லாவமிருப்பதெனும்
சந்தேகத்தையாண்டிடுமோ-காட்சி. 9

ஞானமதிற்தோர்க்கு நமனில்லையாள்தோறும்
பானமதையுண்டு பசியாறுவ்-ஞானமது
கண்டாருடலுயிருங் காயம்வளுவாகும்
உண்டாலமிர்தாச முன். 10

கழியதியார்க்கென்ன சுகமதியார்க்கென்னருகு
வழியறியார்க்கென்னவெய் துவ்வாறுகாண்-கழியதியா
மூலமதிற்தவ்வழியில் முத்தியடையார்க்குமன்
கானனவர்க்கேமரணங் காண். 11

வேதமறைஞான மெய்யுணர்வதாகிய்
காதனருளால்பதவி நாடுமோ-வேதமறை
காணுபொருளுண்மெனை நற்பொருளின்வாறிய
பாலுமுமெயெனவும் பார். 12

முதலிருந்தவுழ்வினையை முப்பாலைச்சுட்டுமனம்
பதாமமுமதியால் பாடுபட்டேன்-முதலிருந்த
நல்வினையுந்தீவினையு நாடாமலும்பதுந்து
வல்வினையைப்போக்கிவிட்டேன் வாது, 13

காயசித்தியாலெனது கர்மவினைபோக்கியென்
மாயசித்திமுலசுழி வாய்க்குமே-காயசித்தி
மூலப்புலியதனுல் முதல்தீட்சையாச்சுதினி
காலமென்னவெண்டாண்டில் காண். 14

கல்லும்பின்வாறு கருத்தறியாதுண்டுமனு
வல்வினைக்குள்ளாகிய மரணனார்-கல்லுப்பு
வெள்ளைக்கல்லுப்பு வெகுவிதமாய்வந்தாலும்
உள்ளமதிலுண்டென்று உண். 15

என்றுமிந்துப்பு எண்சாணுடலிருக்க
கண்டுமறியாதென்ன காரணமோ-என்றுமதி
வாரியமூரியதை வன்னிவிட்டுகாச்சியபின்
வீரியமாயானுணரு மெய். 16

உப்பின்கசடுதான் ஊறலறுமாறினதால்
முப்புசுன்னமாவதற்கு முன்பேர்-உப்பதனால்
கற்பாந்தங்கோடி காயமிதுவலுத்து
செற்பாயும்வாசியினால் தேகம் 17

அஞ்சுபஞ்சபூத மறிந்தாலனித்தியப்போம்
அஞ்சுவசப்படுவ தாண்டதனில்-அஞ்சும்
கண்டறிவோர்ஞானக்காட்சிமதினினைவு
விண்டறியலாமே விதி, 18

எண்சாணுதேக மெறித்தாலென்னாண்டையே
பெண்சாரல்நீக்கிப் பேரின்பம்-ஏன்காண்
தேகமொழியாமல் சித்திபெருஞானம்
யோகசித்திபூசைவிதி யுண்மை. 19

திருவள்ளுவர் ஞானம்.
முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருவெண்காடரென்கிற

பட்டணத்துப் பிள்ளையார்

முதல்வன் முறையீடு.

கன்னிவனகாதா கன்னிவனகாதா.

மூலமறியேன் முடியுமுடிவறியேன்
ஞாலத்துட்பட்டதுயர் நாடநடக்குதடா. 1

அறியாமையாமலத்தா லறிவுமுதற்கெட்டனடா
பிரியாவினைப்பயனாற் பித்துப்பிடித்தனடா, 2

தனுவாதியநான்குந் தானாய்மயங்கினண்டா
மனுவாதிசத்தி வலையிலகப்பட்டனடா. 3

மாமாயையென்னும் வனத்தில்லைகிறண்டா
தாமாயுலகனைத்துந் தாதுகலங்கிறண்டா, 4

மண்ணாசைபட்டேனை மண்ணுண்டுபோட்டதடா
பொன்னாசைபெண்ணாசை போகேனேயென்குதே. 5

மக்கள்சுற்றத்தாசை மறக்கேனேயென்குதே
திக்கரசாமாசையது தீரேனேயென்குதே 6

வித்தைகற்குமாசையது விட்டொழியேனென்குதே
சித்துகற்குமாசை சிதையேனேயென்குதே 7

மந்திரத்திலாசை மறக்கேனேயென்குதே
சந்திரத்திலாசை றுறக்கேனேயென்குதே 8

கட்டுவர்க்கத்தாசை கழலேனேயென்குதே
கெட்டுதனிலாசை சிதையேனேயென்குதே 9

மாற்றுஞ்சலவை மறக்கேனேயென்குதே
சோற்றுக்குழியுமின்னுந் தூரனேயென்குதே 10

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா

ஐந்துபுலனு மடங்கேனேயென்குதே
சிந்தைதவிக்கிறதுந் தேறேனேயென்குதே 11

காமக்குரோதங் கடக்கேனேயென்குதே
நாமேயரசென்று நாடோறுமெண்ணுதே 12

அச்சுமாங்கார மடங்கேனேயென்குதே
கைச்சுமின்னுமானங் கழலேனேயென்குதே 13

நீர்க்குமிழியாமுடலை நித்தியமாயெண்ணுதே
ஆர்க்குமுயராசை யழியேனேயென்குதே 14

கண்ணுக்குக்கண்ணெதிரே கட்டையில்வேகக்கண்டு
எண்ணுந்திரமா யிருப்போமென்றெண்ணுதே 15

அநித்தியத்தைநித்தியமென் றாதரவாயெண்ணுதே
தனித்திருக்கேனென்குதே தனைமறக்கேனென்குதே 16

நரகக்குழுயுமின்னு நான்புசிப்பேனென்குதே
உரகப்படத்தல்கு னுனைக்கெடுப்பேனென்குதே 17

குரும்பைமுலையுங் குடிகுடுப்பேனென்குதே
அரும்புவிழியுமெந்த னாவியுன்பேனென்குதே 18

மாதருருக்கொண்டு மறலிவஞ்சமெண்ணுதே
ஆதரவுமற்றிங் கரக்காயுருகிறண்டா 19

கந்தனையீன்றருளுங் கன்னிவனநாதா
எந்தவிதத்தினா னேறிப்படருவண்டா 20

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா

புல்லாகிப்பூண்டாய்ப் புலர்ந்தநாள்போதாதோ
கல்லாய்மரமாய்க் கழிந்தநாள்போதாதோ 21

கீரியாய்க்கீடமாய்க் கெட்டநாள்போதாதோ
நீரியாயூர்வனவாய் நின்றநாள்போதாதோ 22

பூதமொடுதேவருமாய்ப் போனநாள்போதாதோ
வேதனைசெய்தானவராய் வீழ்ந்தநாள்போதாதோ 23

அன்னைவயிற்றி லழிந்தநாள்போதாதோ
மன்னவனாய்வாழ்ந்து மரித்தநாள்போதாதோ 24

தாயாகித்தரமாய்த் தாழ்ந்தநாள்போதாதே
சேயாய்ப்புருடனுமாய்ச் சென்றநாள்போதாதோ 25

நோயுண்ணவேமெலிந்து நொந்தநாள்போதாதோ
பேயுண்ணப்பேயாய்ப் பிறந்தநாள்போதாதோ 26

ஊனவுடல்கூனகுருடா யுற்றநாள்போதாதோ
ஈன்பொசிப்பி லிளைதநாள்போதாதோ 27

பட்டகளையும் பரதவிப்பும்போதாதோ
கெட்டநாள்கெட்டனென்றுகேளாதும்போதாதோ 28

நில்லாமைக்கேயழுது நின்றநாள்போதாதோ
எல்லாருமென்பார மெடுத்தநாள்போதாதோ 29

காமன்கணையாற் கடைபட்டல்போதாதோ
ஏமன்கரத்தா லிடியுண்டல்போதாதோ 30

நான்முகன்பட்டோலை நறுக்குண்டல்போதாதோ
தேன்றுளபத்தானேமி தேக்குண்டல்போதாதோ 31

உருத்திரனார்சங்காரத் துற்றகாள்போததோ
வருத்தமறிந்தையிலை வாவென்றழைத்தயிலை 33

கன்னிவனகாதா கன்னிவனகாதா.

பிறப்பைத்தவிர்த்தையிலை பின்னாக்கொண்டையிலை
இறப்பைத்தவிர்த்தையிலை யென்னென்றுகேட்டயிலை

பாசமெரித்தையிலை பரதவிப்பைத்தீர்த்தையிலை
பூசியநீற்றைப் புனையென்றளித்தையிலை 34

அடிமையென்றுசொன்னயிலை யக்குமணிதந்தையிலை
விடுமுலகம்போக்கியுன்றன் வேடமளித்தயிலை 35

உன்னிலழைத்தையிலை யொன்றாகிக்கொண்டையிலை
நின்னடியார்கூட்டத்தி னீயழைத்துவைத்தயிலை 36

ஓங்குபரத்து ளொளித்தவடியார்க்கடியான்
சங்கோரடி னெமக்கென்றுரைத்தையிலை 37

காமந்திரித்தையிலை காணொழியநின்றையிலை
சேமவருளிலெனைச் சிந்தித்தழைத்தையிலை 38

முத்தியளித்தையிலை மோனங்கொடுத்தையிலை
சித்தியளித்தையிலை சீராட்டிக்கொண்டையிலை 39

தவிப்பைத்தவிர்த்தையிலை தானாக்கிக்கொண்டயிலை
அவிப்பரியத்தீயாமென் னாசைத்தவிர்த்தையிலை 40

நின்றநிலையி னிறுத்தியெனைவைத்தயிலை
துன்றுங்கரமொடு தொக்கழியப்பார்த்தையிலை 41

கட்டவுலகக்காட்சிக் கட்டொழியப்பார்த்தையிலை
கிட்டையிலேகில்லென்று நீகித்திக்கொண்டயிலை 42

கடைக்கனருள்தாடா கன்னிவனகாதா
கெடுக்குமலமொருக்கிக் கிட்டிவரப்பாரேடா 43

காதல்தணியேனோ கண்டுமகிழேனோ
சாதல்தவிரேனோ சங்கடந்தான்தீரேனோ 44

உன்னைத்துதியேனோ ஊர்காடிவாரேனோ
பொன்னடியைப்பாரேனோ பூத்துநில்லேனோ 45

ஓங்காரப்பொற்சிலம்பி னுல்லாசம்பாரேனோ
பாங்கானதண்டை பலபணியும்பாரேனோ 46

வீரகண்டாமணியின் வெற்றிதனைப்பாரேனோ
சூரர்கண்டுபோற்றுமந்தச் சுந்தரத்தைப்பாரேனோ 47

இடையில்புலித்தோ லிருந்தகலம்பாரேனோ
விடையிலெழுந்தருளும் வெற்றிதனைப்பாரேனோ 48

ஆனையுரிபோர்த்த வழகுதனைப்பாரேனோ
மானைப்பிடித்தேந்து மலர்க்கரத்தைப்பாரேனோ 49

மாண்டார்தலைப்பூண்ட மார்பழகைப்பாரேனோ
ஆண்டார்நமக்கென் றறைந்துதிரியேனோ 50

கன்னிவனகாதா கன்னிவனகாதா

கண்டங்கறுத்துநின்ற காரணத்தைப்பாரேனோ
தொண்டாகுழுவிநின்ற தோற்றமதைப்பாரேனோ 51

அருள்பழுத்தமாமதியா மாநகத்தைப்பாரேனோ, தி
ருநயனச்சடையொளிருஞ்செழுங்கொழுமைப்பாரேனோ

செங்குமினின்றுண்டம்வளர் சிங்காரம்பாரேனோ
அங்களியைவென்ற வதரத்தைப்பாரேனோ 53

முல்லைநிலவெறிக்கு மூரலொளி பாரேனோ
அல்லார்புருவத் தழகுதனைப்பாரேனோ 54

மகரங்கிடந்தொளிரும் வண்மைதனைப்பாரேனோ
சிகரமுடியழகுஞ் செஞ்சடையும்பாரேனோ 55

கங்கையொடுதிங்கணின்ற காட்சிதனைப்பாரேனோ
பொங்கரமைத்தான்சடையில் பூண்டவிதம்பாரேனோ
சரக்கொன்றைபூத்த சடைக்காட்டைப்பாரேனோ
எருக்கறுகூமத்தையணி யேகாந்தம்பாரேனோ 57

கொக்கிறகுசூடிநின்ற கொண்டாட்டம்பாரேனோ
அக்கினியையேந்திநின்ற வானந்தம்பாரேனோ 58

நூக்கியகாலுந் துடியடியும்பாரேனோ
தாக்குமுயல்கன்மேற் றாண்டவத்தைப்பாரேனோ 59

வீசுகரமும் விகசிதமும்பாரேனோ
ஆசையளிக்கு மபயகரம்பாரேனோ 60

அரிபிரமர்போற்றவமரர்சயசயெனப்
பெரியம்மைபாகம்வளர் பேரழகைப்பாரேனோ 61

சுந்தரநீற்றின் சொகுசுதனைப்பாரேனோ
சந்திரசேகரனாய்த் தயவுசெய்தல்பாரேனோ 62

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா

கெட்டநாள்கெட்டாலுங் கிருபையினிப்பாரேடா
பட்டநாள்பட்டாலும் பதமெனக்குக்கிட்டாதோ 63

நற்பருவமாக்குமந்த நாளெனக்குக்கிட்டாதோ
எப்பருவமுங்கழன்ற வேதாந்தங்கிட்டாதோ 64

வாக்கிறந்துநின்ற மவுனமதுகிட்டாதோ
தாக்கிறந்துநிற்குமந்தத் தற்சுத்திகிட்டாதோ 65

வெந்துயரைத்தீர்க்குமந்த வெட்டவெளிகிட்டாதோ
சிந்தையையுந்தீர்க்குமந்தத் தேறலதுகிட்டாதோ 66

ஆனவடியார்க் கடிபைகொளக்கிட்டாதோ
ஊனமறவென்னை யுணர்த்துவித்தல்கிட்டாதோ 67

என்னென்றுசொல்லுவண்டா வென்குருவேகேளடா
பின்னையெங்கு நீயல்லாற்பிறிதில்லையே 68

கன்னிவனநாதா கன்னிவனநாதா

னவிகாரமது வற்றவிடங்கிட்டாதோ
சொன்னவிகாரந் தொலைந்தவிடங்கிட்டாதோ 69

உலகவிகார மொழிந்தவிடங்கிட்டாதோ
மலக்குழுவின்மின்னார் வசியாதுங்கிட்டாதோ 70

ஒப்புவமைபற்றோ டொழிந்தவிடங்கிட்டாதோ
செப்புதற்குமொட்டாத் தெளிந்தவிடங்கிட்டாதோ

வாக்குமனாதீத வகோசரத்திற் செல்லவெனைத்
தாக்குமருட்குருவேநின் றாளிணைக்கேயான்போற்றி

பட்டணத்தார் முதல்வன் முறையீடு
முற்றிற்று.

பட்டணத்துப்பிள்ளையார்

அருட்புலம்பல்.

ஐங்கரனைத் தெண்டனிட்டே
னருளடைய வேண்டுமென்று
தங்காமல் வந்தொருவன்
றற்சொரூபங் காட்டியெனைக்
கொள்ளைப்பிறப்பறுக்கக் கொண்டான்குருவடிவம்
கள்ளப்புலனறுக்கக் காரணமாய்வந்தாண்டி.
ஆகாரமோராறு மைம்பத்தோரக்ஷரமும்
சூதான்கோட்டையெல்லாஞ் சுட்டான்றுரிசறவே.
மெத்தவிகாரம் விளைக்குபலபலவாம்
தத்துவங்களெல்லாந் தலைகெட்டுவந்தடி

என்னோடென்பிறந்தா ரெல்லாரும்பட்டார்கள்
தன்னந்தனியே தரித்திருக்க மாட்டேண்டி.
எல்லாரும்பட்டகளை மென்றுதொலையுமடி
சொல்லியழுதார் பயமெனக்கா யமடி
மண்முதலாமைம்பூத மாண்டுவிழக்கண்டேண்டி
விண்முதலாமைம்பொறிகள்வெந் துவிழக்கண்டேண்டி.
தீர்க்காப்புலன்களைந்து நீறாவெந்ததடி.
வாக்காதினையவறையு மாண்டுவிழக்கண்டேண்டி
மனக்கரணமத்தனையும் வகைவகையேமட்டழிய
இனக்கரணத்தோடே யெரிந்துவிழக்கண்டேண்டி
ஆக்துமதந்துவங்கள் அவிக்கழிவெந்ததடி
போற்றும்வகையெப்படியோ போதமிழந்தாளோ
வித்தியாதத்துவங்கள் வெந்துவிழக்கண்டேண்டி
சுத்தவித்தையைந்தினையுஞ் சுட்டான்மரிசறவே
மூன்றுவகைக்கினையு முப்பத்தாறுவகையும்
கான்றுவிழச்சுட்டுக் குருவோரறத்தாண்டி
குருவாகிவந்தானோ குலமறக்கவந்தானோ
உருவாகிவந்தானோ வுருவழிக்கவந்தானோ
கேள்வருமென்றறியேன் கெடுமதிகண்டோற்றுமல்
பாடுவருமென்றறியேன் பதியாண்டிருந்தேனடி
எல்லாரும்பட்டகளை மின்னவிடமென்றறியேன்
பொல்லாங்குதீர்க்கும் பொறிவினைக்கண்டேண்டி
உட்கோட்டைக்குள்ளிருந்தா ரொக்கமடிந்தார்கள்
அக்கோட்டைக்குள்ளிருந்தா ரனைவருமேபட்டார்கள்
ஒக்கமடிந்ததடி யூருவெந்ததடி
கற்கோட்டையெல்லாம் கரிக்கோட்டையாச்சுதடி

தொண்ணூற்றாறுவலையுஞ் சுட்டான்மரிசறவே
கண்ணீரும்பட்டதடி கருவோரறத்தாண்டி
ஓங்காரங்கெட்டதடி வள்ளதெல்லாம்போச்சுதடி
ஆங்காரங்கெட்டதடி யடியோடழித்தாண்டி
தலையாவுகுடிமுதல் தட்டுருவவெந்ததடி
இலையுமனத்திலிலை யெல்லாமறத்தாண்டி
முன்னைவினையெல்லா முழுமையறத்தாண்டி
தன்னையறியவே தானொருத்தியானேண்டி
என்னையோரளவிய விருவினையுமிடறித்துத்
தன்னையறியத் தலைமேலுச்சொன்னாண்டி
தன்னையறிந்தேண்டி தனிக்குமரியானேண்டி
தன்னந்தனியே தனியிருக்கும்பக்குவமோ
விடுவொருவரில்லை வெட்டவெளியானேண்டி
காட்டுக்கெழுத்தறிவு கனவாச்சேகண்டதெல்லாம்
கலகையாரோகண்டவர்கள் நாட்டுக்குப்பாட்டலவோ
பலகையாரோகண்டவர்கள் பார்த்தாருக்கேச்சலவோ
இக்கிலேமைகண்டானண்டி யெங்குமிருந்தாண்டி
கன்னியழித்தாண்டி கற்பைக்குலைத்தாண்டி
நற்புகுலைத்தமையுங் கருவோரறுத்தமையும்
பொற்புகுலைத்தமையும் போதமிழந்தமையும்
சன்னவினைவருமோ வின்னமெனக்கென்றறியேன்
சொன்னசொல்லெல்லாம் பலித்ததடிசோர்வுமவே
நங்குல்பகலற்றிடத்தே காட்டுக்கொடுத்தாண்டி
பங்கமழிந்தாண்டி பார்த்தானைப்பார்த்திருந்தேன்
சாதியிற்கூடுவரோ சாத்திரத்திற்குள்ளாமோ
ஓதியுணர்ந்ததெல்லா முள்ளபடியாச்சுதடி

என்னகுற்றஞ்செய்தேனோ எல்லாருங்காணாமல்
புன்னைசுற்றமெல்லா மறியாரோவம்புனியில்.

கொன்றுமைதின்றேனோ கின்றுமைகொன்றேனோ
கண்ணுறுதெல்லாமென்னி மிக்கனமறந்தேனோ.

சாதிக்கட்டிவரோ சமயத்தோரென்றுவரோ
பேதித்துவாழ்ந்ததெல்லாம் பேர்சுக்கிடமாச்சுதடி.

கண்டார்க்குப்பெண்ணாவரோ காணார்க்குக்காமமடி
உண்டார்களுண்டதெல்லா முனல்லாலவன்பர்களோ.

கொண்டார்கள் கொண்டதெல்லாங் கொள்ளா
நார் கொள்ளுவரோ, விண்டவர்கள் கண்டவரோ
கண்டவர்கள் விண்டவரோ.

பண்டாயநான்மறைகள் பரம்பரிசலவோ
கொண்டாயகொண்டருளுங்கோற்றியொடுங்குமதோ.

முதவரிதோ வொருவருணர்வரிதோ
பேதமறவெங்கும் விளங்கும்பெருமையன்காண்.

வாக்குமனமுங் கடந்தமனோலயன்காண்
கோக்கவரியவன்கா ணுண்ணரியவுண்ணியன்காண்.

சொல்லுக்கடங்காதான்காண்சொல்லிறந்துநின்றவன்கா
கல்லுளிருந்தகனலெனநின்றோ னின்றவன்காண்.

குட்டிறந்தபாழுதகிற் கதித்திருக்கச்சொன்னவன்கா
ணட்டிலொழுத்தோ ளழுதினவன்கைபிழையோ.

சும்மாவிருக்கலைத்தான் சூந்திரத்தைதானறியேன்
அம்மாவொருவிதனை வடையவிழுந்தினனண்டி.

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரமரக்கன்டேண்டி
தோத்தவிலேகுத்த கொள்ளகையறியேண்டி.

மஞ்சனமாட்டி மலர்பறித்துச்சாத்தாமல்
நெஞ்சலெறும்பாறேனே னின்றனிலைகரனேண்டி.

பாடிப்படித்திருந்தும் பன்மலர்கள்சாத்தாமல்
ஓடித்திரியாம லுருக்கெட்டுளிட்டேண்டி.

மானிக்கத்துள்ளொளிபோல் மருவிநிருந்தாண்டி
பேணித்தொழுமடியார் பேசாப்பெருமையன்காண்.

அன்றமுதலின்றளவு மறியாப்பருவமதில்
என்றும்பொதுவாயிருந்தகிராமயன்காண்.

சிந்தனைகாரத்தாலே சின்மயனைக்காணாமல்
புத்திகலங்கிப் புகுந்தேனம்பொறிவழியே.

பத்தியறியாமற் பாழிற்கவிந்தேண்டி
ஒத்தவிடத்திரைபென் றொத்துமிருந்தேண்டி.

தொத்தானையொத்தேண்டி சிந்தைதெளிந்தேண்டி
மற்றுருவில்லையடி மறுமாற்றங்காணேண்டி.

கல்லியல்லதேனியல்ல கையாட்டுங்காரணங்காண்
எல்லையளவற்றதடி யெங்குநிறைந்ததடி.

வாசாமகோசரத்தை மருவிவிடங்கொண்டாண்டி
ஆசூசமில்லாண்டி யறிவுக்கறிவாண்டி.

பத்துத்திசைக்கு மடங்காப்பருவமடி
எத்திசைக்குமெங்கு மிடைவிடாதேகமடி.

தித்திக்கலுமபடி சித்தமுடையார்க்குப்
பத்திக்கடலுட் பதித்தபரஞ்சோதியடி.

உள்ளுணர்வாயுள்நின்றவர்த முணர்வுக்குணர்வாண்டி
எள்ளளவுமுள்ளிலில் லேயிக்குறையாண்டி.

தூருத்தலையிலைவேறூற்றமொடுக்கமிலான்
ஊருமறியாமலகண்டமாயமிருண்டி.

எத்தனையோவண்டாத திருந்தவர்களெத்தனைபேர்
அத்தனைபேருண்டாலும் அறுவறுக்குறையாண்டி.

வாக்குமனமும் வடிவுமிலாவான்பொருள்காண்
போக்குமவரவுமிலான் பொருவிரியபூரணன்காண்.

காட்சிக்கெளியான்காண் கண்டாலுங்காணான்காண்
மாட்சிமனம்வைத்தாற்குமாலிக்கதுள்ளொளிகாண்.

வாழ்த்தியவனை வழிபாட்டால்மன்னுமிர்கள்
தோற்றவரியான்காண் சொல்லிறந்தசோதியன்காண்

ஐயமறுத்தவனை யாரறிவாருண்டானால்
வையகத்தேவந்து மலர்பாதம்வைத்திடுவான்

அறிவுக்குமேறுவுக்கு மகம்புறமாய்நின்றான்காண்
மறைமுற்றுஞானக் கருமின்றெனிலான்காண்

வாக்காலுமிந்நாளு மிப்படியாயப்படியாய்ச் [ன்காண்.
சொன்னாலுமுண்மைகளான்சான்றோர்சித்திரத்திற்கொள்ளா

ஆக்காலுக்காத்தாளா மப்பனைக்குமப்பனுமாம்
கோத்தாற்குக்கோத்தலிலைகொண்டகுலக்கடலான்

இப்போபுதிதோடி யெத்தனைநாளுள்ளதடி
யுப்போதைக்கப்போ தருளவிருக்கத்தான்டி.

[illegible]ற்றற்றுப்பற்றாகப் பற்றிவிருக்கத்தான்டி
[illegible]ற்றமறுத்தான்டி கூடிவிருக்கத்தான்டி.

[illegible]வட்டவெளிவிலெனை மேனிவிருக்கத்தான்டி.
[illegible]ட்டப்பகலிலடி பார்த்திருக்கச்செல்லோரும்.

[illegible]ழ்வானவாழ்வெனக்கு வந்ததடி வாராமல்
[illegible]தாமற்றுமுள்தேனடி. எம்மனக்குறையாமல்.

பொய்யானவாழ்வெனக்குப்போதுமெனவானேன்டி.
மெய்யானவாழ்வெனக்கு வெறுமம்பாராய்விட்டதடி

கன்னியழித்தனைக் கண்ணாரக்கண்டேன்டி.
என்னியல்புநானறியே னிதென்னமாயமடி.

சொல்லாலேசொல்லுதற்குச் சொல்லவாயில்லையடி.
எல்லாருங்கண்டிருக்க மிப்போதறியார்கள்.

கண்மாயமிட்டாண்டி. கருத்துமிழந்தேன்டி.
புண்மாயமிட்டனனை யுருவழியக்கண்டேன்டி.

என்னசொல்லப்போரேனோ விந்தவதிசயத்தை
கன்னிவிளங்கமுகு காய்த்ததடி கண்ணாரா.

ஆர்க்கனிடமத்தனையு மருளாயிருக்குமடி
சார்ந்தவிடமெல்லாம் சர்வாதுமணைக்குதடி.

இந்தமனமேகுமிப்பற்கைமனமென்றறிந்து
அந்தக்கரணத்தைத் தருட்கடலில்மூழ்கினன்டி.

இரும்பினுறைந்தபோலவெனை விழுங்கிக்கொண்டானான்
அரும்பினுறைவாசனைபோலன்றேயிருக்கத்தான்டி. [டி

அக்னிகற்பூரத்தை யறவிழுங்கிக்கொண்டாப்போல்
மக்கினம்பட்டினனை மருவிவிருக்கத்தான்டி.

கடல்நீரமாரும்போற் கலந்துகரைகாணேன்டி.
உடலுமுயிரும்போ லுட்கலந்துநின்றானடி.

பொன்னுமுகாமாற்றும்போற் பொருவரிய பூரணனைக்காண், மன்னுமனுபூதியடி மானிக்கத்துள்ளொளிபோல்.

[illegible]ங்குகரையில்லாண்டி. கரைகாணாக்கப்பலடி
[illegible]ங்குமளவில்லாண்டி. யோகமாய்நின்றானடி.

[illegible]யோகம்போலெனனைச் சேர்ந்தபரிசுமயன்காண் [ண்
[illegible]பாவமொன்றில்லாண்டி. பார்த்திடமெல்லாம்பரன்காண்

[illegible]ன்னார்க்குமுள்ளானாண்டி. யூருமில்லாப்பேருமில்லான்
[illegible]ன்னப்புலனுக்கக் காரணமாய்வந்தானடி.

[illegible]ப்பிறப்புக்கெல்லாம் அருளாயமர்ந்தானடி.
இப்பிறப்பில்வந்த வினைவருகுமெய்ப்பொருள்காண்.

[illegible]ரொளிபோலெங்கு நிறைந்தவிராமயன்காண்
[illegible]ரொளிபோலெங்கும் பார்த்தபராபரன்காண்.

ஆலாலமுண்டவனை [illegible]
பாலாரமுதக்கனைப்போற் பரந்தபரிபூரணனைக்காண்.

உளக்கண்ணுக்கல்லா தூங்கண்ணு [illegible]
விளக்குத்தூண்டுவதுபோல் மெய்யிற்குத்தையரே.

கல்லுளிருக்கத் தேரைபோற் கருப்பமாய்
புல்லிலிருக்கும் பொருளாய பூரணனைக் காண்.

பொற்றாம்வரைகளைப்போற் பொதிந்திருந்தார்க்கு
சற்றும்வரைகளைப்போற் காணக்கரியனுக்கு.

மைக்குழம்பு முத்தம்போல் [illegible]
கைக்குட்கனியபரிக் காதலாகக் [illegible]

பளிங்கிற்பவளமது பற்றற்றபரவர்க்குத்
தெளிந்தவரால் [illegible] பார்த்திட்டார் [illegible]

எட்டிக்கடங்காமல் [illegible]
நாட்டினாலிகளெல்லாம் [illegible]

பந்தப்பிரபஞ்சம் [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

பேசாப்பிரமம் [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

காமனைக்கட்டமாளடி [illegible]
காமனைக்கண்ணாலெரிக்கக் [illegible]

கொட்டாதசெம்பொன்னடி [illegible]
[illegible]

காணரிப்பொன்னணியுடன் [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

கண்ணொன்றிருந்தாலே [illegible]
கண்ணொன்றிருந்தாலே [illegible]

[illegible]
[illegible]

பாசவினையைப் [illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

[illegible]
[illegible]

எக்காலம்பட்டதடி பிறந்துபிறந்ததெல்லாம்
அக்காலமெல்லாம் அழுந்தினேனானதில்.

காலங்கழித்ததடி கர்மமெல்லாம்போச்சுதடி
சாலுமவகைக்கருவு தாமகட்டமாச்சுதடி.

முப்பாழுக்கப்பால் முதற்பாழ்முழுமுதலாய் [தான்
இப்பொழுதுவந்தான்காண் எனைவிழுங்கிக்கொண்டானே.

பாலின்றமெய்யிருந்தாற் போலப்பாழ்ஞானோதி
ஆலின்கனிஞ்செய் தறவிழுங்கிக்கொண்டானடி.

தெத்தபடமானேன்டி திரிந்தும்திரியாமலே
ஒத்தவிடத்திலையென் றேதுமுணர்வறிதேன்.

ஒப்புவமையுமற் றேதுவரிதாயபொருள்
இப்புவியிற்குருவே யென்னவந்தான்குருவாழி.

ஒப்பாரிசொல்லிடினு முவமையினைத்தேடினும் [னே
முப்பாழுங்கற்றுணர்ந்தோர் முன்னேயிப்பொருக்கரு

அருட்புலம்பல்
முற்றிற்று.

பட்டினத்தடிகள்பாடியது

இரந்தகாலத்திரங்கல்.

வார்த்தைத்திறமில்லா மனிதருக்குப்பொய்சொல்லாமல்
சாத்திரங்கள்சொல்லிச் சதிபிழைத்துக்கெட்டேனே.

பெற்றதெற்றார்சொல்லாமலே வேறுமருளிதெனத்
தற்றிற்றலைமோதிக் தான்வருந்திக்கெட்டேனே.

வழக்கத்தலங்களிலு மல்லபொல்லாவொன்றுமாகிலும்
பழக்கத்தவிராமற் பதிபிழைத்துக்கெட்டேனே.

ஆணிபொருந்து மருப்பூமியத்தனையுங்
காணிநமதென்று கனம்பேசிக்கெட்டேனே.

ஆசாரமில்லா வரரருடன்கூடிப்
பாசாங்குபேசிப் பதிபிழைத்துக்கெட்டேனே.

குருமார்க்கமில்லாக் குருடருடன்கூடிக்
கருமார்க்கத்துள்ளே கருத்தழிந்துகெட்டேனே.

ஆலமருந்து மரன்பெருமையென்னாமல்
பாலர்பெண்டிர்மெய்யென்று பதிபிழைத்துகெட்டேனே

பிணவாசமுற்ற பெருங்காயமெய்யென்று
பணவாசையாலே பதிபிழைத்துகெட்டேனே.

கண்டபுலவர் கனக்கவேதான்புகழ
உண்டவுடமெல்லா முப்பரித்துக்கெட்டேனே.

வண்ணிறக்கசெண்ம மெடுத்துச்சிவபூசை
பண்ணிப்பிழைபாமற் பதிபிழைத்துகெட்டேனே.

பிற்றெறும்புசற்றுக் பிண்டப்பொருவுடம்பை
உற்றுருக்கவுஞ்சடவுமொப்பித்துமாண்டேனே.

தன்னுடம்புதானே தனக்குப்பகையாமென்
றெண்ணுமுணர்வில்லாமலின்பமென்றுமாண்டேனே

தோலெலும்புமாங்கிஷமுந் தொல்லனத்தால்வளரு
மேலெலும்புசுற்றமென்று வீறுப்பாய்மாண்டேனே.

போக்குவரத்தும் பொருள்வரத்துங்காணாமல்
வாக்கழிவுசொல்லி மனமறுக்கிக்கெட்டேனே.

இரந்தகாலத்திரங்கல்
முற்றிற்று.

சிவமயம்.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்

நெஞ்சொடு புலம்பல்.

மண்காட்டிப்பொன்காட்டி மாயவிருள்காட்டிச்
செங்காட்டிலாடுகின்ற தேவிகளைப்போற்றாமல்
கள்காட்டிக்கலைபோர்த்துக் கண்வலையிற்சிக்கிக்
கழிகாடுகாய்போ லலைந்தலையேநெஞ்சமே.

புட்பாசலவலையிற் பொற்பட்டிமெத்தையிலே
தூப்பாவலிக்குயலி போடலையிலிக்கமல்
விப்பாய்க்கிடத்தி யியலையிற்கொள்ளுமுன்னே
முப்பாலனைப்போற்ற முயலில்லையேநெஞ்சமே.

முப்பாழும்பாழாய் முதற்பாழ்வெளியும்பாழாய்
அப்பாழுக்கப்பாலின் றுமொருபொற்றாமல்
இப்பாழாய்வாழ்வைநம்பியேற்றவர்க்கொன்றியமல்
அப்பாழாய்வன்கலையினை ஊற்றுவையேநெஞ்சமே.

முன்னைப்பிறப்பிலே கலைக்கோர்க்குமுலையூறி
செல்லமெனிற்றுவ்வினைகருவைப்பேற்றாமல்
பொன்னுமனையுமிழிற் றுவையாரும்வாழ்வுமிலை
என்னுஞ்சதமாக வெண்ணினையேநெஞ்சமே.

முற்றொடுபிறப்பிற்றுமுறையாலுக்கன்னையும்
பிற்றைநாட்பெற்றோமென் றெண்ணாதுபாழ்மனமே
அற்றவர்க்குமேலாய வரன்றாளையோராமல்
கற்றவர்க்குமேலாயகற் கண்பறவிட்டனையே.

மாலிக்கமுத்தவலைவிட்டவிழுந்தி
அலிப்பொன்னிலைகடந்திலிருந்தாலும்
காலிற்றடைவிலைமாட்டியெனக்கிழித்தான்
சாலிப்பொன்கடலைக் காண்கிலையேநெஞ்சமே.

ட்டுமோதிரகற் கடுக்கள்வாரறுவன்றுண்டு
கெட்டிம்பொறாற் றிரைச்கொருத்தாரறுவும்
பற்கிட்டவேமனுவிர் பந்தரும்வேலையிலே
கைச்சட்டங்கடவாக் காண்கிலையேநெஞ்சமே.

முன்னைச்செய்ததவ முப்பாலுஞ்சேருமன்றிப்
பொன்னும்பணிதிகளும் பூவையுமங்கேவருமோ
தன்னைச்சதமாகச் சற்குருவைப்போற்றாமல்
கன்னற்றவக்கதன்போற்காட்சியற்றுக்கெஞ்சமே.

பையரவம்பூண்ட பரமர்திருப்பொற்றாளைத்
தூய்யமலர்பரித்துத் தொழுதுவணங்காமல்
கையிலணிவளையுங் காலிலிடும்பாடகமும்
மெய்யென்றிறிமாந்து விட்டனையேநெஞ்சமே.

மாதுக்கொருபாகம் வைத்தவரன்பொற்றாளைப்
போதுக்கொருபோதும் போற்றிவருந்தாமல்
வாதுக்குத்தேடிவைத்த மண்ணிற்புலந்தனைவைத்தே
எதுக்குப்போகாதெண்ணினையேநெஞ்சமே.

அஞ்சாருலைப்போற்றி வைத்தபுலனைத்தறக்க
நெஞ்சேயுனக்கு நினைவுறுநான்சொல்லுகிறேன்
வஞ்சகத்தைநீக்கி மறவினைவுறாதாமல்
நெஞ்சாணத்தானைச் சிந்தைசெய்வாய்நெஞ்சமே.

அற்புதமாயிந்தவுட லாவியடங்குமுன்னே
சற்குருவைப்பற்றித் தவம்பெற்றுவாராமல்
உற்பத்திசெம்பொன் உடலைமறைவுறாமுன்னைச்
சற்றுத்தின்வாயிற் றவளைபோலானானே.

உற்றுசார்பெற்றாரு முடன்பிறப்பார்பிள்ளைகளார்
மற்றுமிருந்தாலென் மாளும்போதுதவிரார்
கற்றுவிழுந்தவினைக் கன்றுபோலேயுருகிக்
கிற்றுகிச்கிற்றென்பஞ் சேர்ந்தனையேநெஞ்சமே.

இருக்கத்தாயிருக்க வெள்ளியிலையாயிருக்கப்
பெருங்கலையிருக்கப் பின்னமறுத்தாயிருக்க
மாறுருக்கங்களிருக்க [illegible]
சுருக்கப்போன கோலமென்ன கோலமே. ௧௪

எத்தனை [illegible]
[illegible] வெறுங்கையோடே போயாமல்
[illegible]
[illegible] ௧௫

காற்றுத்துருத்தி [illegible]
நாற்றங்களாய்க் கிடக்கும் [illegible]
பார்த்திருக்க [illegible] பதிந்தேதொழுதேபோமல்
[illegible] ௧௬

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ௧௭

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ௧௮

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ௧௯

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ௨௰

உடலைக்கொருந்தி யுமையாளைத் தைத்து
உடலைச்சதமென்று சார்ந்துமிக மாந்தே
உடலைக்கர்த்தே யுமையமன் கொள்ளையிலே
உடக்கமாய் வைத்தபொருள் எங்குவைமாட்டாதே. ௨௧

இத்திக்குத்தேனைத் தெவிட்டாதெள்ளமுதே
முத்திக்குவித்தான முப்பாழைப் போற்றுமல்
பற்றிப்பிடித்தியமன் பாசத்தாற்கட்டுமுன்னம்
சுற்றியிருக்கும்வினை குற்றங்களைவதென்றோ. ௨௨

அருளெழுத்தா யெட்டெழுத்தா யைம்பத்தோரட்சர
பிறந்தெழுத்தாய் நின்றபெருமானைப் போற்றுமல் [மாய்
வந்தசகமாயுற்றுழலே மாதர்வலைக்குள்ளாகி
பந்தசித்துத் தேடிப் பாழ்க்கிறைத்தேனே. ௨௩

அக்கறுகுகொன்றைதும்பை யம்புலியுஞ்சூடுகின்ற
சொக்கர்திருத்தாளைத் தொழுதுவணங்காமல்
மக்கள்பெண்டீர்சுற்றமுடன் வாழ்வையதிகம்பியன்பா [ய்
லக்காலமுழுமுண்டென் றெண்ணினையேதென்றோமே. ௨௪

ஆண்டகுருவி னருளைமிகப் போற்றி
வேண்டுங்கயிலாய வீட்டுவழிபாராமல்
பூண்டகுழன்மாதார்தம் பொய்மாய்கைக்குள்ளாகி
தூண்டிலகப்பட்டுத் துடிகெண்டையானேனே. ௨௫

எனைப்பழுவா யிருவினையத்தாளமுற்றும்
பேணித்தொழுங்கயிலை பேறுபெறமாட்டாமல்
காணவரும்பொருளாய்க் கண்கலக்கப்பட்டிடியேன்
ஆணியற்றமரம்போ லலைந்தேனேதென்றோமே. ௨௬

சோதிப்பிரகாசந் தொண்டுகுறியுண்டமெல்லாம்
காத்தபடியே கயிலாயஞ்சேராமல்

வேற்றுருவாய்ப்பட்டடியேன் வெள்ளம்போறுள்ளுருகி
ஏற்றுயர்கழுவி லிருந்தபிணமானேனே. ௨

நிலைவிட்டுலையுயிர் நீங்கியகறுமுன்னே
நிலைதொட்டவேடமெச்சிற் றின்றுனைச்சேராமல்
வலைபட்டுமுறுவின்ற மான்போற்பாதவித்தாக்
கலைகெட்டநாலறுபோற் றட்டழிந்தாய்நெஞ்சமே.

முடிக்குமிரிப்பொல்லா முழிக்குரம்பை மின்னுரின்
இடைக்குநடைக்குமிதங் கொண்டவார்த்தைசொல்லி
அடிக்கொண்டதில்லையவத் வைதவனைநாயினேன்
விடக்கையிழந்த மிருகமதுவானேனே. ௩

பூவாணர்போற்றும் புகழ்மதுரைச்சொக்கரை
சீர்பாதம்போற்றிச் சிவலோகஞ்சேராமல்
தாவாதுந்தோனுந் தலையுகுந்தநாய்போல
ஊகாதநெஞ்சமே யலைந்துதிரிந்தாயே. ௪

பத்தெட்டாயிரைந்தாய்ப்பதின்மூன்றிரண்டொன்றாய்
ஒத்திட்டுநின்றதோ ரோவியக்கைப்போற்றாமல்
நெத்திட்டிருந்த நிரிகண்ணிக்குள்ளாகி
வித்திட்டாய்நெஞ்சே விடையறியாயே. ௫

அஞ்சுமுருவாகி யைவருன்றமெட்டுமொன்றாய்
மிஞ்சியிருந்த விளக்கொளியைப்போற்றாமல்
பஞ்சிலிவன்னரிலைப்போற பற்றிப்பிடியாமல்[லே.
நஞ்சுண்டகண்டனையைப்போல நாவலைக்நுகெட்டே

வானமுடனே யுடையும்புழுக்கூட்டை
மானமுடனேகமந்து மண்ணுலகில்மாளாமல்
ஊனுகொருபஞ்சுவர்க் கான்றுருக்தேசாடிவிட்டுப்
போனதுபோலேகாம் போய்ப்பிறைத்தோரில்லையே

நானறியாமைக்கின்ற வுப்பிருந்தபாண்டத்தை
நாறாமல்காறி கழுவும்புழுக்கூட்டை

வீறும்புரத்தை விரும்புகின்றதெப்படியென்
றுறுதாரட்டி லகன்றிருந்தேனில்லையே. ௬

அரியவரிதேடி யறியாமொருமுதலை
பரிவுடனேபோற்றும் பரஞ்சுடரைப்போற்றாமல்
கரியபெருவாழ்வைநம்பிக் காமத்தழுந்தியே
அரிவாயிற்பட்ட கரியதுபோலானேனே. ௭

தந்திரத்தையுன்னீர் தவத்தைதவிகரிந்து
மந்திரத்தையுன்னி மயங்கித்தடுமாறி
சிந்துருகிநாதமா மேலொளியைக்காணாமல்
அந்தரத்தேகோலெறிந்த அந்தகன்போலானேனே.

விலையாகிப்பாணனுக்கு வீறடிமைபட்டதுபோன்
றிலையாற்கைவேடனெச்சிற் றின்றுனைப்போற்றாமல்
அலைவாய்த்துரும்பதுபோ லானுவத்தினுலழுந்தி
புலைவாய்மெழுகதுபோ லுருகினையேநெஞ்சமே. ௮

நெஞ்சொடு புலம்பல்.

முற்றிற்று.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார்

அருளிச்செய்த

பூரணமாலை.

மூலத்துதித்தெழுந்த முக்கோணச்சக்கரத்துள்
வாலைதனைப்போற்றாமல் மதிமறந்தேன்பூரணமே. ௧
உந்திகமலத் துதித்தநின்றபிர்மாவைச்
சந்திந்துக்காணாமற் றட்டழிந்தேன்பூரணமே. ௨

நாவிக்கமல கடுகெடுமால்காணாமல்
ஆவிகெட்டுமாறு மறிவழிந்தேன்பூரணமே. ௩

உருத்திரனையிருதயத்தி லுண்மையுடன்பாராமல்
கருத்தழிந்துநாலும் கலங்கினேன்பூரணமே. ௪

விசுத்திமயேசுரனை விழிதிறந்துபாராமல்
பசித்துருகிநெஞ்சம் பதறினேன்பூரணமே. ௫

நெற்றிவிழியுடைய நிர்மலசதாசிவத்தைப்
புத்தியுடன்பாராமற் பொறியழிந்தேன்பூரணமே. ௬

நாதவிந்துதன்னை நயமுடனேபாராமல்
போதமயங்கிப் பொறியழிந்தேன்பூரணமே. ௭

உச்சிவெளியை யுறுதியுடன்பாராமல்
அச்சமுடனாறு மறிவழிந்தேன்பூரணமே. ௮

மூக்குமுனையை முழித்திருந்துபாராமல்
ஆக்கைகெட்டுநாறு மறிவழிந்தேன் பூரணமே. ௯

இடையிங்கலையி னியல்பறியமாட்டாமல்
தடையுடனேயாறுந் தயங்கினேன்பூரணமே. ௧௦

ஊனுக்குணினின் றுலாவினதைக்காணாமல்
நானென்றிருந்து நலமழிந்தேன்பூரணமே. ௧௧

மெய்வாழ்வைநம்பி விரும்பிமிகவாழாமல்
பொய்வாழ்வைநம்பிப் புலம்பினேன்பூரணமே. ௧௨

பெண்டுபிள்ளைதந்தைதாய் பிறவியுடன்சுற்றமிவை
யுண்டென்றுநம்பி யுடலழிந்தேன்பூரணமே. ௧௩

தண்டிகைப்பல்லாக்குடனே சகலசம்பத்துகளும்
உண்டென்றுநம்பி யுணர்வழிந்தேன்பூரணமே. ௧௪

இந்தவுடலுபிரை யெப்போதுந்தான்சதமாய்ப்
பந்தமுற்றுநாலும் புதமழிந்தேன்பூரணமே. ௧௫

மாதர்பிரபஞ்ச மயக்கத்திலேவிழுந்து
போதமயங்கிப் பொறியழிந்தேன்பூரணமே. ௧௬

சரிதைகிரியாயோகந் தான்ஞானம்பாராமல்
பிரிதிகண்டமதியதுபோற் பயனழிந்தேன் பூரணமே

மன்பெண்பொன்னாசை மயக்கத்திலேவிழுந்து
கண்கெட்டமாடதுபோற்கலங்கினேன்பூரணமே. ௧௮

தனிமுதலைப்பார்த்துத் தனித்திருந்துவாழாமல்
அநியாயமாய்ப்பிறந்தின் கலைந்துநின்றேன்பூரணமே.

சராறுதன்குலைக்கு ளிருந்துகூத்தாடினதை
ஆராய்ந்துபாராம லறிவழிந்தான் பூரணமே. ௨௦

வாசிதனைப்பார்த்து மகிழ்ந்துனைத்தான்போற்றாமல்
காசிவரைபோய்த்திரிந்து காலலுத்தேன்பூரணமே.

கருவிகடொண்ணூற்றாறிற் கலந்துவிளையாடினதை
இருவிழியாற்பாராம லீடழிந்தேன் பூரணமே. ௨௨

உடலுக்குள்நீநின் றுலாவினதைக்காணாமல்
கடமலைதோறுந்திரிந்து காலலுத்தேன்பூரணமே.

எத்தேசகாலமுநா மிறவாதிருப்பமென்று
உற்றுணைத்தான்பாராம லுருவழிந்தேன் பூரணமே.

எத்தனைதாய்தந்தை யிவர்களிடத்தேயிருந்து
பித்தனாயானும் பிறந்திருந்தேன்பூரணமே. ௨௫

பெற்றலுத்தாள்தாயார் பிறந்தலுத்தேன்யானுமுன்ற
பொற்றுணைத்தாள்தந்து புகலருள்வாய்பூரணமே. [ன்

உற்றாரழுதலுத்தா ருறன்முறையார்கட்டலுத்தார்
பெற்றலுத்தாள் தாயார் பிறந்தலுத்தேன்பூரணமே.

பிரமன்படைத்தலுற்றான் பிறந்திறந்துநாநலுத்தேன்
உரமுடையவக்கினிதா னுண்டலுத்தான் பூரணமே.

எண்பத்துநான்குநூராயிரஞ் செனவமுஞ்செனித்து
புண்பட்டுநாலும் புலம்பினேன் பூரணமே ௨௯

என்னையறியாம லெனக்குள்ளேகிருக்க
உன்னையறியாம லுடலிழந்தேன்பூரணமே. ௩௦

கருவாயுருவாய்க் கலந்துலகெலாமாயோய்
அருவாகின்ற தறிகிலேன்பூரணமே. ௩௧

செம்பொற்கமலத் திருவடியைப்போற்றாமல்
பம்பைகொட்டவாடும் பரதாசனேன்பூரணமே. ௩௨

எனக்குள்ளேநீயிருக்க எனக்குள்ளேநானிருக்க
மனக்கவலைதீர வரம்பெறுவாய்பூரணமே. ௩௩

எழுவகைத்தோற்றத் திருந்துளினை பாடினதைப்
பழுதறவேபாராமற் பயனிழந்தேன்பூரணமே. ௩௪

சாதிபேதங்கள் தனையறியமாட்டாமல்
வாதனையால்நின்று மயங்கினேன்பூரணமே. ௩௫

குலமொன்றாய் நீபிலட்டத் குறியையறியாமல்யான்
மலபாண்டத்துள்ளிருந்து மயங்கினேன்பூரணமே.

அண்டபிண்டமெல்லா மணுவுக்கணுவாகக்
கொண்டபடியின் குறிப்பறியேன்பூரணமே. ௩௭

சகலசிரத்தின்மேலிருக்குஞ் சற்குருவைப்போற்றாம
லகத்தினுடவாணுவந்தா லறிவழிந்தேன்பூரணமே.

ஐந்தொறியை யடக்கியுனைப்போற்றாமல்
நைந்துருகுநெஞ்சு நடுங்கினேன்பூரணமே. ௩௯

என்னைத்திருக்கூத்தா லிப்படியோட்டுவித்தாய்
உன்னையறியா துடலழிந்தேன்பூரணமே. ௪௦

நாம்புதைதோலெலும்பு நாற்றத்துக்குள்ளிருந்து
வரம்பறியமாட்டாமல் மயங்கினேன்பூரணமே. ௪௧

சிலந்திடைநூல்போற் சிவகெந்தக்குள்ளிருந்த
நலந்தனைத்தான்பாராமல் நலமழிந்தேன்பூரணமே.

குருவாய்ப்பரமாகிக் குடிலைசத்திநாதமிந்தாய்
அருவாயுருவான தறிகிலேன்பூரணமே. ௪௩

ஒளியாய்க்கதிர்மதியா யுள்ளிருளாயக்கினியாய்
வெளியாய்நின்ற வியனறியேன்பூரணமே. ௪௪

இடையாகியபிங்கலையா யெழுந்தசுழிமுனையாய்
உடனுயிராய்நீயிருந்த வுளவறியேன்பூரணமே. ௪௫

மூலவித்தாய்நின்று முளைத்துடல்தோறும்மிருந்து
காலனெனவழிக்குங் கணக்கறியேன்பூரணமே. ௪௬

உள்ளும்புறம்புமா யுடலுக்குள்நீயிருந்த
தெள்ளளவுநானறியா திருந்தேனேபூரணமே. ௪௭

தாயாகித்தந்தையாய் தமர்கிளைஞர்சுற்றமெல்லாம
நீயாகிநின்ற நிலையறியேன்பூரணமே. ௪௮

விலங்குபுள்ளூர்வனவாசம் விண்ணவர்நீர்ச்சாதிமனுக்
குலங்களெழுவகையில்நின்றகுறிப்பறியேன்பூரணமே

ஆணாகிப்பெண்ணா யலியாகிவேற்றுருவாய்
மாணாகிநின்ற வகையறியேன்பூரணமே. ௫௦

வாலையாய்ப்பக்குவமாய் வளர்ந்துகிழந்தானாகும்
பாலையாய்நின்ற பயனறியேன்பூரணமே. ௫௧

பொய்யாய்ப்புலியாய்ப் புகழ்வாரியாகி
மெய்யாகிநின்ற வியனறியேன்பூரணமே. ௫௨

பூவாய்மணமாகிப் பொன்னாகிமாத்தாகி
நாவாய்ச்சொல்லாய நயமறியேன்பூரணமே. ௫௩

முதலாய்நடுவாகி முப்பொருளாய்மூன்றுலகா
யிதமாகிநின்ற வியலறியேன்பூரணமே. ௫௪

ஊனுடனுயிரா யுள்ளிறைந்தகண்ணொளியாய்ப்
தேனுருசியான திறமறியேன்பூரணமே. ௫௫

வித்தாய்மரமாய் விளைந்தகனியாய்ப்பூவாய்ச்
சித்தாகிநின்ற திறமறியேன்பூரணமே. ௫௬

ஐவகையும்பெற்றுலகை வண்டபிண்டமெல்லாந்
தெய்வமெனநின்ற திறமறியேன்பூரணமே. ௫௭

மனமாய்க்கனவாகி மாய்கையாயுள்ளிருந்து
நினைவாகிநின்ற நிலையறியேன்பூரணமே. ௫௮

சத்திசிவமிரண்டாய்த் தான்முடிவிலொன்றாகிர்
சித்திரமாய்நின்ற திறமறியேன்பூரணமே. ௫௯

பொறியாய்ப்புலனாகிப் பூதபேதப்பிரிவாய்
அறிவாகிநின்ற வளவறியேன்பூரணமே. ௬௦

வானிற்கதிர்மதியாய் வளர்ந்துபின்னொன்றானதுபோ
ஊனுடலுக்குள்ளிருந்தவுயிர்ப்பறியேன்பூரணமே. [ய்

பொய்யும்புலையுமிகப் பொருந்துவீண்பேசலன்றி
ஐயோவுனைஉரைக்க வறிகிலேன்பூரணமே. ௬௨

நிரந்தரமாயெங்கு நின்றுவிளையாடினதைப்
பரமதுவேயென்னைப் பதமறியேன்பூரணமே. ௬௩

கொல்வாய்பிறப்பிப்பாய் கூடவிருந்தேசுகிப்பாய்
செல்வாய்பிறர்க்குட் செயலறியேன்பூரணமே. ௬௪

வாரிதியாய்வையமெல்லா மன்னுமண்டபிண்டமெல்
சாரதியாய்நின்ற தலமறியேன்பூரணமே. [லாம்

வித்தாய்மரமாய் வெளியாய்நீ
சத்தாயிருந்த தரமறியேன்பூரணமே. ௬௬

தத்துவத்தைப்பார்த்துமிகத் தன்னையறிந்தறிவால்
உய்த்துனைத்தான்பாராம லுய்வாரோபூரணமே. ௬௭

ஒன்றாயுயிரா யுடல்தோறுநீயிருந்தும்
என்றுமறியார்க ளேழைகள்தாம்பூரணமே. ௬௮

கேற்றென்றுநாளையென்று நினைப்புமறப்பாய்ப்படை
மாற்றமாய்நின்ற வளமறியேன்பூரணமே. [த்து

மனம்புத்திசித்தி மகிழறிவாங்காரமதாய்
நினைவாந்தலமான நிலையறியேன்பூரணமே. ௭௦

உருப்பேதமின்றி யுயர்ந்தசத்தபேதமதாய்க்
குருப்பேதமாய்வந்த குணமறியேன்பூரணமே. ௭௧

சட்சமயபேதங்கள் தான்வகுத்துப்பின்னுமொரு
உட்சமயமுண்டென் றுறைத்தனையேபூரணமே ௭௨

முப்பத்திரண்டுருப்பாய்முனைந்துபடைத்துள்ளிருந்த
செப்படிவித்தை திறமறியேன்பூரணமே. ௭௩

என்னதான்கற்றாலென்னைப்பொருளும்பெற்றாலென்
உனையறியாத ருய்வரோபூரணமே. ௭௪

தற்றறிவோமென்பார் காணார்களுன்பதத்தைப்
பெற்றறியார்தங்களுக்குப் பிறப்பறுமோபூரணமே.

வானென்பாரண்டமென்பார்வாய்ஞ்ஞானமேபேசித்
தானென்பார்வீணர் தனையறியார்பூரணமே ௭௬

ஆதியென்பாரந்தமென்பார் ரதற்குண்டுவாயிருந்த
சோதியென்பார்நாதத் தொழிலறியார்பூரணமே ௭௭

மூச்சென்பாருள்ளமென்பார் மேகமெனு மோட்ச
மென்பார், பேச்சென்பாருன்னுடையபேரறியார்பூர
ணமே. ௭௮

பரமென்பார்பாணுவென்பார் பாழ்வெளியாய் நின்ற
வரமென்பாருன்றன் வழியறியா பூரணமே. ௭௯

எத்தனைபேரோ வெடுத்தெடுத்துத்தானுரைத்தார்
அத்தனைபேர்க்கொன்றான தறிகிலேன்பூரணமே. ௮௦

ங்காரமகாரமென்பார் பாழ்வெளியாய்நின்ற
வகாரயகாரமென்பார் வகையறியாபூரணமே. ௮௧

மகத்துவமாய்க்காம மயக்கத்துக்குள்ளிருந்து
பகுத்தறியமாட்டாமற்பயனழிந்தேன் பூரணமே.

உண்மைப்பொருளை யுகத்திருந்துபாராமற்
பெண்மயக்கத்தாலே பிறந்திருந்தேன்பூரணமே. ௮௩

பாயாலாற்றி மறிந்தவினைக்காய்போற்றுமல்
காயமெடுத்து கலங்கினேன்பூரணமே. அஆ

சுத்திநினைமேகமவு தாய்மனறக்கவாரமபோற்
பத்தறுபயானறுனைப் பார்க்கிலேன்பூரணமே. அடு

நெஞ்சாமரைக்காளைக் கிளர்கின்றறும்போற்றுமல்
அஞ்சாமாய்நின்றன் கலைந்தேகாண்பூரணமே. அக

நீர்மேற்குமிழிபோல் நிலையற்றகாயமிதைத்
தாரகமென்றெண்ணிநான் றட்டழிந்தேன் பூரணமே.

நெஞ்சமுருகி நினைத்தனைக்காண்போற்றிகெடு
வஞ்சகத்தைப்போக்க வழையறியேன்பூரணமே. அஅ

எஞ்ஞான்றுளென்னெஞ்சோ லெஞ்ஞான்றைக்கிருக்க
ஞானமறியா னருளினேன்பூரணமே. அக

மாயாபிரபஞ்ச மயக்கத்திலேவிழுந்தே
போயாய்ச்சளை மொழிக்கிலேன்பூரணமே. கூ0

பூசையுடன்புவன போகமெனவேபோக்கியதால்
ஆயாயுற்றேறு மலியழிந்தேன்பூரணமே. கூக

பலடைக்கமழிந்திவாய் பார்க்கிலிமாமெனறுத்தை
கொலடைக்கச்சேஞ்சிவாய்த் தவக்குவிப்பாய்பூரணமே.

பக்திமாய்க்காக்கிறாமாய் மறைநாவ்நாய்நிறுத்த
சுத்திரத்தைநாகனறியாக் கருமோமாண்பூரணமே. கூஉ

அல்லாய்ப்பலவா யனவாகாகாலமெனுஞ்
சொல்லாய்ப்பருத்த தொடர்ப்பாவிலேன் பூரணமே.

நூலுக்கவர்க்கமென நன்றாமிடாயும்
அலாவாவெனாப் கறியிலேன் பூரணமே. கூரு

பாலபுண்ணியமென்றும் பழுப்பாய்ப்பாடைக்கழிந்தில்
வாவலியுண்டாக்கிவைத்த வருளறியேன்பூரணமே.

சாந்தமென்றும் கோபமென்றுஞ் சாதிபேதங்க
ளென்றும், பாந்தமென்றும் புத்தியென்றும் பிடைத்
தனையே பூரணமே. கூ0

பாசமுடலாய்ப் பசுவுமவுந்தானுமிராய்
நேசமுடனிபொருளாய் நின்றனையே பூரணமே. கூஅ

ஏதிலடியா னிரங்கிக்கதில்லவ்வன்
பாதமதில்தாறப் பரிந்தருள்வாய்பூரணமே. கூக

நானேநீயேநா னுமிரண்டுமொன்றானால்
நேனின்றுமியதுபோற் றெளிட்டாய்பூரணமே. கூ00

முடிவுலொருகுளியத்தை முடிந்துநின்றுபாராமல்
அடியிலொருகுளியத்தி லலைந்தேனேபூரணமே. கூ0க

பூரணமாலைதனைப் புத்தியுடனோதினார்க்குத்
தாரணியில்ஞானந் தழைப்பிப்பாய்பூரணமே. கூ0உ

பூ ர ண மா லை

முற்றிற்று.

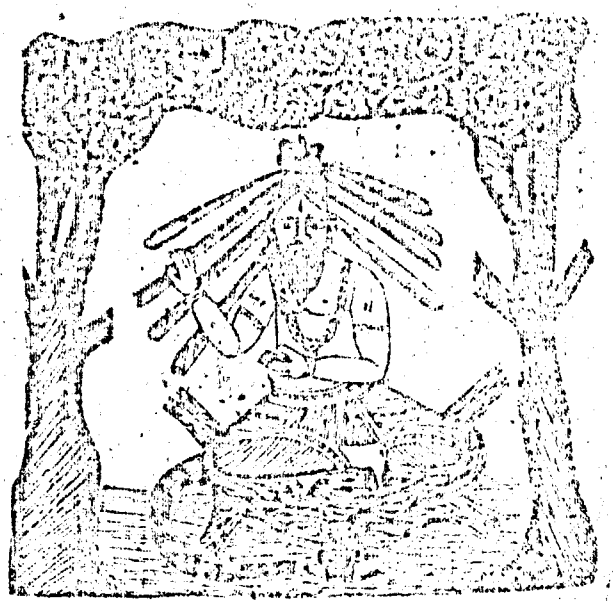

உ

சிவமயம்.

சட்டமுனி ஞானம் - ௪.

பூசைசெய்யுமுறை.

காணப்பாபூசைசெய்ய முறையைக்கேளு
கைமுறையாய்ச்சுவடி வைத்து பூசைசெய்வார்
பூணப்பாசிலபேர்தான் தீபம்வைத்து
புகழாகபூசைசெய்வார் பெண்ணைவைத்தும்
நாளப்பாசக்கரத்தை பூசைசெய்வார்
நம்முடையபூசையென்ன மேருபோலே
ஓதப்பாகாற்பத்து முக்கோணம்வைத்து
உத்தமனே பூசைசெய்வார் சித்தர்தானே.

தானென்றமேருவைத்தான் பூசைசெய்வார்
சாபமிட்டாலண்டாண்டம் தீயாவேகுந்

தேனென்றமேருவுக்குத் தசதீட்சைவேணுஞ்
சிறுபிள்ளையாமொருவர் தீண்டப்போகா
வானென்றமேருவைத்தான் பூசைசெய்தோர்
வாய்திரந்துஉபதேசஞ் சொன்னாறாகிற்
கோனென்றவாதசித்தி கெவுனசித்தி
கொள்ளையிட்டானவன்சீஷன் கூறினானே உ

கூடியதோர்வாலையுட மூன்றெழுத்தைக்கேளு
குறியறிந்துபூசைசெய்து பின்புகேளு
மாரியதோர்திரிபுரையி னெட்டெழுத்தைக்கேளு
மைந்தனேயிவளைநீ பூசைபண்ண
தேறியதோர்புவனையுட யெழுத்தைக்கேளு
திறமாகபுவனையைநீ பூசைபண்ணு
ஆறியதோர்யாமளையி னாரெழுத்தைக்கேளு
யவளுடையபதம்போற்றி பூசைபண்ணே. ௩

பண்ணியபின்யாமளையி னைந்தெழுத்தைக்கேளு
பண்பாகதீக்ஷையைந்து முடிந்தபின்பு
வண்ணியதோர்வாகியென்ற யோகத்துக்கு
மைந்தனேவைத்துப் பிராணாயாமந்தீரும்
கண்ணியதோரித்தனையு மரிந்திருந்தாற்
காயசித்திவிக்கினங்க ளில்லையில்லை
உண்ணியதோருலகமென்ன சித்தரென்ன
வுத்தமனேவிட்டகுறை யெடுக்குங்காணே. ௪

சட்டமுனி ஞானம்-௪.

முற்றிற்று.

சொர்ணம்.

பட்டினத்துச்சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

ஞானம்-ரு.

வெண்பா.

காப்பு.

கண்பானநெஞ்சத்தே ஞானத்தால்நல்லறத்தி
வெண்பாவாய்நாளும் விளம்பவே-பண்பாக
ஞானமறுபதுமுருவக் கனமுகடதிர்வுக
ஞானகதிர்வேல்முருகன் காப்பு.

நெஞ்சடனேதான்புலம்ப னீலனிறத்தாளின்ற
குஞ்சரத்தையாதரித்துக் கும்பிட்டால்-கஞ்சமுடன்
காமமுதல்மும்மலத்தின் கட்டறுத்துஞானமுடன்
பூமிதனில்வாழ்வர்செப் போதும்.

எப்போதுநினைவன் றெழுத்தைவிட்டுத்தப்புவோம்
எப்போதெழுத்தைமெய்ண்டை யேத்துவோம்—யெப்
போதான், காமன்வலியறுப்போம் கதிரொளியைக்
கண்டு நெஞ்சே, ஏமன்வலியறுப்ப தென்று. உ

என்றும்பயமறவே யிரெழுத்தும்ஒருஎழுத்தாய்
நின்றசிவவிளக்கத்தை நெஞ்சேகேள்-உன்றெங்கி
தேசமெல்லாமகின்றநைந்ததியெழுத்தேனிகழ்ந்தான்
ஆன்சனிந்தேநாவெழுதுதே ஆவுடையார். ௨

ஆவுடையானோடிருந்தேன் அருளானந்தமிறவே
தேவுடையான்நின்ற திளங்கூடியே-பூவுடையான்
கட்டழகைத்தள்ளி கடந்துவெருவெளியில்
ஓடுமுடன் நெஞ்சே வரு. ௩

இருவினைக்குள்ளாகாதே யென்னுடமையெண்ணாதே
பெருவினைங்கொண்டு பினத்தாதே-மருவுமலக்
கள்ளமெல்லாம்விட்டு நரைந்துகரைந்துருகி
உள்ளுணர்ந்துநெஞ்சேபா ரொன்றை. ௪

ஒன்றுமறியாதே ஓடியலையாதே
கருவியிற்சென்றுமயங்கித் திரியாதே-நின்றலை
பிரியாதேநெடிய னெஞ்சேகொடிய
புலைவினையும்மாத்தும் பொருள். ௫

பொருளுடமைநம்பாதே பொய்வாழ்வைவைத்தாதே
சிருஞறவைநம்பி யிருக்காதே-பொருளுறவு
கொண்டாரினாலே குரித்துவெளியதனைக்
கண்டுதெளித்தேருநெஞ்சே காத்தை. ௬

காத்துடனேசேர்ந்து கனலுருவைக்கண்டுவெழி
மாத்தியினிப்பிறக்க வாறுதே-யேத்தபடி.

ஓடியலையாதே ஓங்காரத்துள்ளொளியை
காடிருப்போம்மனமே நாம். அ

நானெனதென்னென்னுவினை ஓடியலையாதே
தானவனேயென்று தரிக்காய்நீ-என்மனமே
வீணுவல்கொள்ளாதே மேலாம்பழம்பொருளை
காணுவல்லொள்ளாய் கருத்து. க

கருத்துவேறுகாதே கண்டிடத்தில்ஓடாதே
விரித்துப்பலவேடம் மேவாதே-பெருத்ததொரு
கஞ்சலத்தைவிட்டு ஸலமிர்ந்தகான்மனமே
அஞ்செழுத்தாலொன்ப தடை. கூ

ஒன்பதுவாய்கூட்டை யுருதியென்றுநம்பாதே
ஐம்புலனேயென் றனுகாதே-ஐன்பழுடன்
சிற்பரத்தினுள்ளே தெளிந்தபரமானந்தத்
துற்பொருளேமெய்யென் றுணர். கூ

மெய்யுணர்ந்துபாராமல் விரிந்தகன்றுபோகாதே
அய்யன்திருவிளையாட்டென்றுநெஞ்சே-செய்யதொரு
ஆணெழுத்தும் பெண்ணெழுத்து மறுவாகின்றா
னடு, காணும் பொருளுரைக்குங் கால். கூ

கல்லானநெஞ்சே கலைகருத்தாகி
பொல்லாப்பவக்கடலில் போகாதேயெல்லாம்
நெலக்குமுடியென்றுநினைசெம்பொன்னிகம்பலத்தை
கலக்கமறபார்த்தே கரை. கூ

கரைதெரியாவின்பக் காமக்கடலில்மூழ்காதே
வரையடைந்தவாழ்வை வகுத்திபோகாதே-உரைபிறந்த
ஓசைவிந்துவேமனமே ஊற்சுடையாலரிந்து
நேசமுள்ளபாக்கியத்தி னில். கூ

பாக்கியத்தைக்கண்டு பரிந்துமகிழா
தாக்குமிடிவந்தால் சலியாதே-நோக்குமே
ஒருவன் திருவிளையாட்டென்றுணருநெஞ்சே
கருத்தாலேநின்று கருது. கூ

கருதாதேமங்கையர்கள் காமவலைக்கேங்கி
உருதாதேநெஞ்சே ஒருவன்-திருதாளை
காத்தயர்ந்துசேர்த்துக் கருவிகண்காட்டுந்தினகண்
போற்றிபார் ஒத்தால்லபொன். கூ

பொன்னுலகமன்னுரை பூங்குழலாராசையென
சொன்னுலகையென்றுமிந்து சோறு-பொன்னுரும்
பீரன்மைத்தபடி பிருக்குங்காணிம்மூன்றும்
பாரமதுநெஞ்சே பரிந்து. கூ

பரிந்துதிரியாதே பார்வினைக்கு அஞ்சாதே
அருந்தொருசித்தித் தலையாதே-வருந்தி
கடந்துசிந்தாமணியிலே ஞானமிரெஞ்சே
உடைந்திடுமுன்னேயிருந்த உடல். கூ

உடம்பழிந்துபின்மனமே ஒன்றுமிடையாதே
உடம்பழியுமுன்கல் லொராதே-உடம்பிற்
கருவிறத்தைதைசேர்ந்து கருமலைச்சிற்றற்றும்
பருருசித்திரக்கலைமதியும் பால். கூ

பாலிருக்கும்தோல்தனத்தை பாராதேமங்கையர்கள்
காலிடுக்கைகாத்திக் கறையாதே-கோல்யெடுத்து
வீரம்மறவி வருமுன்வினையருக்கு
பாரவழியினருளைப் பார். உ0

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரமென்றிறுமனமே
காற்றனல்மண்நீர்வெழியாம்கண்டதெல்லாம்-மாத்தி
ஐம்புலனுமில்லாது ஆசை ஒழிந்தில்லாது [ரண்ட
பெண்புடனும் வில்லா தினி. உ

இனியசுகம்ஐம்புலனென் றெண்ணுதேநெஞ்சே
இனியசுக மறவாதே-யினியசுகம்
கண்டதெல்லா மெவ்வுலகு காணுதுஇவ்வுலகில்
நின்றதோ நில்லாததோ. உஉ

நில்லாமல்ஓடுகின்ற நெஞ்சேநிலையில்லா
மெல்லாப்பகையா யிருக்குங்காண்-பொல்லாக்
கருங்குழியிலேபிறந்த கன்மவினையானல்
திருக்கருக்கலேனும் தினம். உங

தினந்தினைப்போதாகிநுந்தான் தீதறநில்லாமல்
வினம்பிரிந்தமான்போல் யிருந்தா-தினந்தினமும்
ஓங்காரத்துள்ளொளியை யுற்றுணர்ந்துநீமனமே
ஆங்கார அச்சமற. உச

அச்சத்தால்ஐம்புலனும் ஆங்காரத்தால்மேய்ந்த
கச்சத்தானிச்சயமாய் கொள்ளாதே-மெச்சத்தான்
அண்டமெல்லாம்ஊடுருவ ஆகாசமுங்கடந்து
நின்றநிலைதான் நிலை. உரு

நிலையறிந்துநில்லாமல் நீபாவிநெஞ்சே
அலைமதிபோலேதினமு மானுய்-கலையிரிந்து
மாறனையுங்கூத்தனையும் மார்புரத்தையும்புதைத்த
வீரனையுந்தேடி விரும்பு. உசு

விரும்பித்தனித்தனியே மெய்யுணராதேமாய்கை
யிரும்புண்டநீர்போலே வேகும்-கரும்பதனை
நின்றுலல்லோதெரியும் நெஞ்சேதின்ஐம்புலனை
வென்றுலல்லோ வெளிச்ச மாம். உஎ

வெளிச்சமில்லாவிடே விளக்கேத்தினவிடே
கழிச்சிறந்தநின்றதைத்தான் காண்நெஞ்சே-வெளிச்ச
மற, தொண்ணூத்தார்தத்துவமும் ஒவ்வொன்றுய்த்
தோன்றுங்காண், பெண்ணிலையைகாணு திருட்டு.

இருட்டலையமாய்கையால் வெவ்வுலகுந்தாயை
பொருட்டலையேமூடும் ஐம்புலனுன்-திருட்டுமன
வண்டருடன்கூடாதே வாழ்மனமேநாமிருவோர்
கண்டுகொள் வோம்ப ஞ தாதை. உக

காணுதுதைக்கண்டால் கண்டதெல்லாங்காணுது
வினுவல்கொண்டுவ மெயாதே-ஞணுதே
இந்திரியத்தோடு பிணங்காதேபாவிநெஞ்சே
நெஞ்சொல்மரை அக்கறத்தைநீடு. கூ

நீடினுலல்லாது திருக்கரத்தைசென்றுவழி
ஞடனுல்நெஞ்சே நலம்பெறலாம்வாடியே
பொல்லாப்புலிகாண் போகமதைநம்பாதே
பெல்லாம்வெயிலில் மஞ்சனே. கூக

மஞ்சனையகூந்தல் மடவாரைகண்டுருகும்
பஞ்சமலநெஞ்சே பரக்கேள்-மஞ்சன
மூங்காரனும்இந்தவுடல் மாயவாழ்வெல்லாம்
அயன்காணழித்த சூஸ்திரம். கூஉ

சூஸ்திரத்தாலாடும் கழிமூஞையைத்தான்திறந்து
பார்த்திருந்தால்வாராதுபாவமெல்லாம்சூஸ்திரத்தை
பாருமலேயிருந்து பாவிமனமேபிறக்க
வாருமலேயிருக்க வா. கூகூ

வாசிதனைப்பிடித்து வன்கனலோடேசேர்த்து
சீசியெனவே திரியாமல்-மாசி
லிருளான்தைச்சோர்ந்து இருக்காயேநெஞ்சே
பொருளானதைமறந்து போடு. கூச

போட்டுவிக்கும்பொல்லா புழுச்சொரியுநாய்விடத்தே
கூட்டங்குலைந்து குலைந்திடுமுன-காட்டுத்

தாழ்வுவாழ்வெஞ்சே தருதரார்யெங்கும்
முதவானதை முயிர்போம் முன். ௯௫

முன்னவனெழுந்தும் மூவுலகினைகண்டுமுன்று
பின்னுக்தெரியிலையோ பேய்மனமே-தன்னை
அரியாமலேயிருந்தால் அவனரிவானோமனமே
குரியானபுத்தியென்றே கொள். ௯௬

கொள்ளைக்கலப்பட்டுக் குடிகேடரோடிருந்து
கள்ளக்கருத்தால் கருதாதேமெள்ளமெள்ள
ஆய்ந்தாய்ந்துபார்த்துநீ ஆறுருக்கப்பாலே
தேர்ந்தாய்துபார்த்து தெளி. ௯௭

தெளிந்தநீர்பட்டமூர்த்தம் சேர்ந்தால்தெளியாதா
தெளிந்தநீர்காட்டா தவைபோல்-தெளிந்தால்
சகலபொருள்தோற்றும் தாழ்வுவருமென்றும்
பகலிரவில்லாத பதி. ௯௮

பதிபசுபாசங்களையும் பற்றதிலேஐவருவப்
பதிதனிலேதங்கிப் பலமருந்து-கதிபெறவே
வீணுமோநெஞ்சேகேள் வேதாந்தத்துட்பொருளை
காணுமலாமோ கணக்கு. ௯௯

கணக்கரியாமாயக் கருவிகறணுதிப்
பிணக்கரியாமற்பேதை நெஞ்சே-பிணக்கம்
மரிந்திணக்கவேணும் மருளவெளியினுள்ளே
செரிந்தவிந்துஞாதத்தைச்சேரு. ௧௦

சேராதேமாய்கைதனை சேர்ந்துகருக்குழியை
பாராதேநெஞ்சே பதையாதே-சீறுன
சித்திரத்தைப்பார்த்து இனிமனமேசித்திரத்தில்
சத்திரத்தைக்கொள்ளா யுகந்து. ௧

உகந்துகந்துநெஞ்சமே ஒருமுத்தினுலே
அகத்தனையேசுத்திபெண்ணி யாய்ந்து-முகந்து
குடியாமலாமோ குலவுமலமான
மிடியானதுதீரவேண்டி. ௧

வேண்டுந்திரவியமும் மேதுயர்க்குபள்ளியெல்லாம்
ஆண்டதிரைநாடி மம்பலமும்-மாண்டுபெரும்
காடுபோர்தாரேமனமே கண்டாயோமாயவன்
தேடரியபேசன் செயல். ௧௨

செயமாகாநெஞ்சே திருட்டுமலக்கோட்டை
பயமறவேவெட்டிப் பாய்பரிகயமான [ம்
வாரியினுல்கட்டொடிக்கி மதிமயக்கக்கண்டிருப்போ
பேயெனும்பேசாமலே. ௧௩

பேசாதஞானப் பெருமைக்கிடம்பறதான்
ஆசாபாசங்களில்லா தார்க்கல்லோ-கூசாமல்
தேசமெல்லாம்ஓடித் திரியுறுயோமனமே
ஆசாபாசங்களும் நீயாய். ௧௪

பாசங்களோந்து பதியிலிருந்துகொண்டு
பேசரியகாலைப் பிடித்திருக்க-நேசமுடன்
ஞமிருவருங்கூடி ஞதாந்தஞானத்தை
சாமொருவனுயிருக்கத் தங்கு. ௧௫

தருநெடுவேலையில் சகலம்மனுக்கடந்து
பொய்குனன்றுவு யிருக்காமல்-ஐந்து
கருவானுய்நெஞ்சே கரிக்காலதுதன்
யருவானேயென்ன வகை. ௧௬

என்னவகைசெய்தோம் யெமதுதன்னவர்தாக்கால்
பின்னைபென்னவுட்டாரே பேய்நெஞ்சே-சொன்ன
படியேகேள்தூதர்களும் பரிந்துவருமுன்னே
யடிநோடிக்கோண்டேயமர். ௧௭

அமரம்மன்மம்புத்தி யாங்காரமோடிசித்தம்
அமரம்பொருளவேறுனோ-அமரம்
சேரவென்றுரைத்தாமன் சொண்டுபோம்போதறிவு
வரவென்றுல்நெஞ்சே வராது. ௧௮

லாசா மெஞ்சே மயக்கம்வருமுன்னே
வேருனைப்பிடித்து மேலேறி-பாராமல்
பொய்யிலேசில்லாதே புத்திகெடாதேயிருந்தால்
மெய்யிலேநின்றவோ மெய். ௫௦

மெய்யாறுவிடேனாய் மேலாம்பண்டவிடாய்
ஐயாஅம்மாவும் மருபதனாய்-மெய்யாக
கண்டதெல்லாம்நான்காண் காணுததைத்தேடி-
கண்டிருகிநெஞ்சே கனி. ௫௧

கனியாநுர்கமாட்டாமல் காயருந்துறும்மனமே
கனிருசிபோலாருமோ காய்தான்-பினியதுகேள்
காணும்பியும்பனிகான் நடுவிருந்ததேருசிகான்
தேவும்பாலும்போல சிவன். ௫௨

சிவதவம்கொள்ளத்தேடி சிவழுத்தையுடனத்து
சிவதவம்கொள்ளத்தேடி சேறுமல்-அபதபம்கள்
பண்ணுதேநெஞ்சேகேள் பாவவினைவந்தாங்கால்
பெண்ணுதேயுஞ்சாதேயேக்கு. ௫௩

யேக்காதேநெஞ்சேகேள் பெண்ணினைகள்வந்தாலும்
யேக்கதேகத்தும் விடையாதே-தங்காமல்
கொண்டவறுமக்கத்தவனும் கட்டத்தாலும்வந்தால்
கின்னுகுமித்தன்மையிதென் றென். ௫௪

பெண்ணாரியநெஞ்சே பினியபாம்கண்ணை
அண்ணாந்தண்ணாரிக்கி புண்ணும்-தன்மைபோல்
ஆம்பக்கள்கத்து தாவெழியுமிருவா
பின்பக்கள்கச்சேக்-திரு. ௫௫

சேர்ந்திருவோரும்பாலும் தேனும்போலேகலந்து
வாய்த்தநிலேபுள்ளுரிமை யாகாமல்-போர்காமல்
நத்திமறக்காமல் பருவாளேவந்தாக்கால்
பேத்தப்பவோநெஞ்சே பெண். ௫௬

கைவிருந்துகொஞ்சே பெதும்பாமுன்னேடை
தானமறநின்று கருதுகல்லால்-புவனமெல்லாம்
சித்தமிசெல்லாங்கண்டி விண்ணுடைந்துமேமனமே
மற்றுடையுன்றுதே மண். ௫௭

மண்ணொழுக்கும்நீரொழுக்கும் வாய்வெழுக்கும்நித்தி
யொழுக்கும், விண்ணொழுக்கும் கூடி ஒரு வீடாகி-மின்
னாரிய, மாயமெல்லாமுண்டாக்கி வைத்தான் காண்
நெஞ்சே, யிக்காயமெல்லாம் ஞானுல் கருது ௫௮

கருவழிக்கால்லிக்தையில்லாக்காணம்போல்நெஞ்சே
கருவழிந்து தெல்லாம் கண்டதெல்லாம்-கருதி
திரியாதேநெஞ்சே சிவன்செயலேயல்லால்
மரியாரில்லாக்கால் வந்து. ௫௯

வந்துதலம்மாதாந்த வாகனிக்கண்டேவணங்கித்
தந்திமாய்ச்சென்று தரியாமல்-அந்தரத்தில்
விட்டபட்டம்போலவிக்கு வெள்ளினையினுல்மனமே
நட்டிகெட்டிப்போகாதே நான். ௬௦

நானந்தவழுவர்ச்சி நாடாண்மையோடிநெஞ்சே
வானம்பிறந்து வழிகடி-ணுமதில்
நீரிமாருகிழலில் நின்றவிளைப்பாரி
நோயுமரிதானே யடங்கு. ௬௧

அடங்குவினையருத்து அந்தமெலாங்கழித்து
அடங்குமிடத்தில் அடங்காமல்-கிடந்து
பதந்தெரித்தகுஞ்சுறுபோல் பதைக்கிறுயேமனமே
அறந்தாய்ப்பூமாயிதின் வந்து. ௬௨

மதனசதந்தால்மனமே வையமெல்லாமயங்கி
விதனத்துறக்கமங்குலல்லால், வேரில்லைமதனுலே
சத்துரசுகத்தைவத்தி தானலையலேண்டாய்கான்
மெத்தசுகத்தை வெருத்து. ௬௩

வெருத்துவெருத்துகொண்டபோல் வீணிலேநெஞ்சே
பொரித்தமயக்கினாய்போல் போகாதே-குரித்தடுத்து
தேடியேவாசிதனை சேர்ந்துகலந்தபொருள்
கூடினாலாமோ குணம். ௬௪

குணங்கள்பலவிதமாய் கொள்ளாதேநெஞ்சே
வணங்குங்குணமாக வந்து-வணங்கியே
மண்டலமெலாங்கடந்து மகாவீட்டைத்திறந்து
கண்டெடுத்துக்கொள்ளவோ கனம். ௬௫

கனதனத்துமாதர் கைக்காதல்கொண்டாப்போல்
விளையருப்பாகைக் குருகவேண்டாமோதினமனமே
சோதித்தானல்லாமல் சுபகாரியமாக
போதித்தால்கொள்விலையோ புத்தி. ௬௬

புத்திதரும்வித்தைதரும்பொல்லாப்பில்லாமல்நெஞ்சே
சித்திமுத்திபேரின்பம் சேர்ந்திடலாம்-நித்தநித்தம்.
தானந்தமானதொரு சற்குருவோடேபழகி
ஆனந்தமுண்டிருக்க லாம். ௬௭

கால்வழிசென்று கருப்பகக்குழிக்கிக்கீழ்
மூலமுற்றநல்வழியே மூழ்கினறி-மாலை
இருட்டருத்துப்போடாமல் யென்பாவிநெஞ்சே
திருட்டுவித்தைசெய்கிறாய் சென்று. ௬௮

சென்றுசிவனடியில் சேர்ந்தபெரும்பாம்பு
ஒன்றுமிகவாசியைத்தான் ஒட்டாமல்-நன்றாய்
நிலையாகநில்லாமல் நீயலைகிறாய்மனமே
அலைவாயிநில்துரும்பு மாய். ௬௯

தாய்தந்தைபெண்டுபிள்ளை தானென்றிரங்கிநித்தம்
காய்பறிக்கிறாயே கனியிருக்க-தாய்தந்தை
யெத்தனைபேர்பெத்தாரோ யேன்மனமேகாமுந்தான்
யெத்தனைபேரைபெத்தோம் யிங்கு ௭௦

இங்குஅங்குமாய்மனமே யீடழியவேண்டாங்காண்
அங்கம்பொருளாய் அரிந்துகொண்டு-எங்குமெங்கும்
நாமேசிவமாக நாடினால் ஞானமொழி
தாமேஅருளைத் தரும். ௭௧

அருளில்லாதார்க்கு அருளறிவுதங்குமோ
அருளறிவுதானல்லோ ஆனந்தம்-அருளறிவு
தேடுவதுங்கூடுவதும் கிந்தையானந்தமுடன்
ஆடுவதும்தானரிவினால். ௭௨

நாலெழுத்துஆறு நடுவெழுத்துயீரைந்து
ஓடினால்மூன்றி னொடுபதினாலாகுமே-ஓதாய்நீ
ஓரெழுத்தைகண்டுறங்கி ஊன்றோடுறங்கி நெஞ்சே
ஓரெழுத்திலேசென் றுறை. ௭௩

உறைகளத்தினாப்போலே உள்ளமலங்களெல்லாம்
அரைத்துடைந்து நெஞ்சே யருதியிலே-நித்தி
புளியம்பழத்தோடு போலிருக்கவேணும்
உடலழியுமகாலங்களுக்கே. ௭௪

காலங்கழிந்திடுமுன் கடைவாயில்பாலுறுமுன்
வேலங்கனைய விழிமடவார்-யேல
குழியில்வைத்துமாறடித்து கூப்பிடுமுன்மாய்கை
களையெடுத்துப்போடுமுன் கண்ணால். ௭௫

கண்ணாலேஞானம் கருதாமல்நெஞ்சேநீ, எண்ணாத
மாய்கையெல்லாம்யெண்ணுகிறாய்-நன்னாய்கேள்
பார்க்கவேணுந்தனையும் பத்திரைமாத்துத்தங்கம்
ஆக்காமல்போகாதோ உன்னால். ௭௬

ஒண்ணாலேநெஞ்சமே ஊழ்வினைவந்தாலும்
எண்ணாளும்நீபாம்பின் வாய்தேரைப்போல்-முன்னா
அகப்பட்டுப்போகாதோ ஆனந்தமெய்விளக்கு [லே
நம்பித்துனைக்குமுற்றும் நம்பு. ௭௭

நம்பினான்றன்னை நடுவணையிலேயிருந்து
ரும்பிடாதார்க்குங் குரையுண்டோ-நம்பி
பளிங்கொளிபோல்நெஞ்சேபரந்திடலாமோயெங்கும்
மெழுகணலோடே சேருமே. ௭௮

ஏமன்வருமுன்னெஞ்சே யிருவினையுமேமென்றும்
காமமெனுமனலில் காய்த்திலே தங்க-மனமுடனே
காலனையும்வென்றுகில் காமனையும்வென்றுபின்பு
பாலிருக்கலாமதுநாம் பார். ௧௯

பாரயனும்பாலும் பரமமருந்திரவும்
காரணியவாமனத்தை தான்கண்டு-சீரானமனமே
நக்கத்திடைநடுவே நற்கனகபொற்பதியில்
சொற்கனகத்தற்பதியில் தோன்றுமே. ௨௦

தோன்றுமேயெல்லாச் சுகமுற்றதில்மனமே
தோன்றுமேஞானத்தச் சுத்தரியின்-தோன்றுமே
அகரச்சுருக்கினோடு அக்கரப்பெருக்கமுடன்
உச்சரித்துவைக்கிதென்ன உண்மை. ௨௧

உண்மையிலுகாண்மனமே ஒளியிருந்தவிடமுகான்
உண்மையிலொளிருக்கும் ஊறுகான்-உண்மை
கருமைதனிலொளியெழுந்துகனத்ததந்தியுள்ளபதங்கள்
மருவுதங்கியினியுகந்த வாறு. ௨௨

வருந்தும்பொழுதுகாண் மாயையாய்நெஞ்சே
வருந்தும்குண மாகவந்து-வருந்தும்
யிருவினைவிடக்கமுத்து யெழுவலைகளிறப்பறக்கும்
கருமலத்தினுக்கதுந் தான். ௨௩

தான்மனமேசத்தினிலும் ஒன்றுகாரணமாய்த
தான்மனமேமாயையுமாய் தானாகிநின்ற-தான்மனமே
செம்பொன்னம்பலத்துள்ளோர்செழுஞ்சோலையென்று
மன்றலொன்றும் அம்பலத்தில் ஊடும் நடனம். ௨௪

நடனமதுபார்மனமே நயனத்தினிடைநடுவே
நடனமதுநாலாம் பதங்காணாய்-நடனம்
பதிம்திவித்தாய்மனமே பலகெதிவித்தாயெனவே
அதிவிதவித்தாந்த மாடும். ௨௫

ஆடும்பதிமனமே அம்பலத்தைநட்டுநடனம்
ஆடும்பரமகுரு ஆனந்தம்-ஆடுமின்று
கூற்றதனைகூற்றாறு கூற்றவித்தனைத்தசுத்தா
சித்தவித்த வைச்சித்தத்திறுத்து நில். ௨௬

நில்லுநிலைமறமாய் நேரமுடனேபதியில்
நில்லுமிறவியற நீசனுசேர்-நில்லு
கனல்மதியும்கருமிடரும் கதிரொழுக்கமிலைமதியும்
புனலொடுசெஞ்சடைமுடியும் போற்றி. ௨௭

போற்றித்தினமனமே போல்வாக்குமங்கள்விட்டுக்
காத்துவங்கனலுங் கருத்துவுன்னாய்-பார்த்தரிவால்
சத்தமலபித்தையத்து சற்றுழிசற்றிலுத்து
சற்றுமறித்துத்தத்திலே தங்கு. ௨௮

தங்குநீசென்று சதாசிவத்திலேமனமே
மங்குக்கறுக்குழிகள்-வாதங்குல்
கருவம்வன்னும் கதியுந்தெதியும்
விதியும் திவுதகாள் மவனி. ௨௯

வெளியிலவெளியாகி விளைவைவன்றுறுப்பமனமே
வெளியிலொளி யாயிருக்கவெளியிதனு
கரியுரித்துப்போற்றவினை கதிர்மதியைச்செல்லுனை
கருவறுத்துப்பார்த்தாலே காண். ௩௦

காணுமனமே கரிகாலனேவலைத்துவிக்
காணுமுலகமெல்லாம் காணுருவாய்-காணுவாய்
மனவரசமானபுலி மன்னுளன்றுகடனமிடும்
கனகரத்தின செயலுற்ற பாதம். ௩௧

பாதத்தானஞ்செழுத்தான் பரமபதத்தான்சிங்க
நாதத்தானென்றுமிருஞ்சே நன்றாக-போதத்தான்
ஆதனந்தானோடுகூடி அண்டமெல்லாம் கட்டிருக
நீரணிந்துகொண்டிருப்போம் நித்தம். ௩௨

நித்தனாய்நிர்மலனாய் நின்றுலகம்மூன்றுக்கும்
கர்த்தனாய் அனுசெழுத்தின் காரணமாய்-பெற்ற
குருவினிருபதமுவ ஆ குளிருமனமுருகினினை
கருமனது பற்றுமனமே தான். ௩௩

தானவனே ஆகாட்டால்சண்டாளன்இழுத்தடிப்பான்
தானவனுமன்கேதிர்க்கொட்டான்-மான்மனையார்
கலங்கும்கலவியிலே கருதித்தான்கொடுப்பான்
முதல்கினைக்கும்படிதேகு நெஞ்சே. ௩௪

நெஞ்சேயுனக்கு நிலவரமாய் சொன்னதெல்லாம்
நெஞ்சேயென்சொல்லென்னும் நிகழாதே-நெஞ்சே
கருத்திக்கை பிச்சைதன்னி கருத்தொன்று செப்பித்
தாய், கருத்தக்கோசலத்தன்னி கருத்துள். கரு

உள்ளிருந்துநெஞ்சே உலாவுஞ்சிவகுருவை
வெள்ளெருக்கன்பூர்சூடும் மேனியனை-உள்ளே
மனமுருகப்பார்த்தான் மலைகிலையாய்ச்சென்றானை
உனதரிவால்பார்த்து ஒது. கூ

ஓதுநெஞ்சேகேள் ஓரெழுத்துமந்திரத்தால்
ஆதியாய்எங்கும் அமர்ந்தானை-ஓதினன்
கடியகொடுமிடியகலும் கடியகொடுமணியகலும்
கடியவிட்டஉரசாமல் காற்றும். கூஎ

காற்றுந்தினமனமே கடியப்பிறப்பறுத்து
கார்க்குமபலமினிநோய் காட்டாமல்-நோக்கும்
யன்றுமிலைபகல்வெளியில் வளருநமதுனை
யுந்தியிறுணாதிலாம். கூஅ

வாழுநெஞ்சே மயங்கித்திரியாதே
யேழுமுழுத்துக்கப்பா லிருப்பானை-யேழை
வருத்தாதிருத்தனன்பன் மனசாந்திக்கங்கி
பரித்தரத்தினக்கரணத்தே பணி. கூஙு

பணிந்துதுதிமனமே பல்லுயிர்கட்கெல்லாம்
அணுவிலணுவாகி யிருந்தானை-துளிவாய்
பிறவாதிருக்கவும் பேரின்பவாழ்முதலை
நிறமாகநம்புநெஞ்சே செலுத்து. கமு

பட்டினத்தார் ஞானம்—ா

முற்றிற்று.

வெளியீடு 1 - FEB 1917.

பட்டினத்தடிகள் சரித்திரம்.

பத்திரகிரியார் சரித்திரம்.

இல்லறத்தவர்கள் சொல்லுதற்கரியவல்லவராகிய நுல்லிய மனமுடைய பட்டினத்துநகராகிகள் தன்வீடு நாடு முதலியவற்றை யுதறி சகலதேசமுந் திரிந்து ஐயமேற்பதில்லையென் றுறுதிக்கொண்டு பத்திரகிரி மகாராஜன் வாழ்புரத்திலுள்ள கணபதியாலயமடைந்து ஞான்றிலடை கூடியிருக்குஞ் சமயம் கள்வர் சிலர் கூட்டமிட்டு பத்திரகிரி யரசன் மனையிற்புகுந்து வெகுபொருள்களைக் கவர்ந்துபோகும் காலைழியினுள்ள கணபதிக்கொன்று பரிசளிக்க நினைத்து ஓர் இரந்தின ஆரத்தை வீசாட்டி எகுங்கால் அவ்வாபரணம் பட்டினத்தடிகள் கண்டத்திலமைய உலகியத்தில் அரணமனைக் காவலர்கண்டு இவருங் கள்வரை சேர்ந்தவரென்று வற்புறுத்தி அரசன் குன்னிலைவிடுக்க அவர் விறுக்கட்கெல்லாம் சிவசிவவென்றிறைஞ்சிய அடிகளைக் கண்ணுற்ற வரசன் சற்று மயங்கி அமைச்சன் மனம்படி ஆக்கினை, தருகவென்றசைக்க கழுவேற்ற நியமித்தனர், பட்டினத்தடிகள் காவலரால் கழுமரத்தை யடைந்து சற்றுஞ் சலிப்புறாது புன்னகைக்கொண்டு (என்செயலாவ தியாதொன்றுமில்லையினித் தெய்வமே) என்றஞ்செய்யுளைப்பாட கழுமரம் கொழுந்துவிட்டெரியக் கண்டகாவலர் அரசனுக்கறிவிக்க திடுக்கிட்டு பாதசாரியாயோடிவந்து பட்டினத்தடி

கள் பாதத்தில்விழ மன்னன் மனபக்குவமறிந்து கண்
ணோக்க பத்திரகிரியரசன் இராஜகோல நீக்கி உடன்
தொடர நீ திருவிடைமருதூருக்குச் செல் யென
வாக்களித்து மீண்டும் சிவஸ்தலங்கள் திரிந்து திரு
விடை மருதூரையடைந்து கீழ்கோபுரவாயலில் வீற்
றிருக்க பத்திரகிரியரசனும் பலஸ்தலங்களுந் திரிந்து
திருவிடை மருதூரை படைந்து குருவைக் கண்டு
வணங்கி அவர் சொற்படி மேலைகோபுர வாயலி
லிருந்து பிச்சையேற்றுவந்து குருநிவேதனஞ்செய்து
மீதி சேடத்தையுண்டு யோகமெய்தி யிருந்தனர். இவ்
வாரிருக்க பத்திரகிரியாரிடம் ஒரு பெட்டை நாய்க்கு
ட்டிவந்துவாலை குழைந்து தன்பசிநோயைக்குறிப்பித்
தறிக்க அதனை யறிந்து தமதுசேடப் பிரசாதமளிக்க
பசியாறி அவருடன் கூடவேயிருக்க இதைச்சிவபெரு
மானறிந்து பட்டினத்தாரிடஞ்சென்று அதிகபசியுள்
வர்போல் அபிநயிக்க பட்டினத்தடிகள் யான் கோவ
ணந் தாங்குவதே பாரமாக வுடையேன் மேற்குகோ
புரவாயிலி லிருக்கின்றான் சமுசாரி அவனண்டபே
கினால் பசியாற்றுவானென இதைச்செவியுற்ற நாதன்
மேற்கு கோபுரவாயிலி லிருக்கின்ற பத்திரகிரியாரை
யடுத்து கீழ்திசை வாயிலிலிருக்கும் பட்டினத்தடிகள்
புகன்றதை யுரைக்க பத்திரகிரியார் இவ்வோடும்நாய்
க்குட்டியுமோ என்னைச் சமுசாரியாக்கின என்றும்
பாத்திரத்தை எடுத்தெறிய அப்பாத்திரம் நாய்திர
ளின்பேரிற்பட்டு மரித்தது உடனே சிவபெருமான்
மறைந்தருளபின்பு பத்திரகிரியார் திருப்புலம்பல்முத
லிய பலதமிழ்க் கண்ணிகளு மியற்றியும்சிலயோகமெ
ய்தியுமிருக்க மரித்தநாய் காரொளன் மகளாய்பிறந்து

வளர்ந்து பக்குவமடைந்ததை அரசனறிந்து புரோகி
தரையழைத்து என் புத்திரிக்குத் தக்க புருடனை நிய
மிக்கவேண்டுமென அதைக் கேள்வியுற்ற பெண்டுடுக்
கிட்டு பிதாவைநோக்கி யானொருவனுக் குரியவளல்ல
திருவிடைமருதூரில் மேலைக்கோபுர வாயலில் வீற்றி
ருக்கும்என தருகுருநாதரிடம் ஒப்புவிப்பீரென அரசன்
அதிசயித்து உண்மையை விசாரித்தறிந்து பத்திரகிரி
யார் முன்கொண்டு வந்துவிட அவர் நிஷ்டையி லிருந்
து விழித்து நோக்க அப்பெண் அடிநாய்மீண்டுந்திரு
வடியை நாடிவந்ததுயென யாவுமறிந்த ஞானியரெழு
ந்து அப்பெண்ணின் கரத்தைப்பற்றிச் சென்று குரு
வாகிய பட்டினத் தடிகளிடம் விட்டு நம்பிச்சிட்ட
முண்டநாய்க்கு மிப்பிறவிநோய் வரலாமோவென்பட்
டினத்தடிகள் (அவன்செயலன்றி யாவதொன்றில்லை)
யென திருவருளை நாடினர் அப்போது ஒரு பெருஞ்
சோதிதோன்றி அதில் அப்பெண்ணுடன் பத்திரகிரி
யார் மறையச் சோதியும் மறைந்தது.

பத்திரகிரியார் சரித்திரநுட்பம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

பத்திரகிரியார் அருளிச்செய்த

மெய்ஞ்ஞானப்புலம்பல்.

—:*:—

முத்திதரும்வேத மொழிந்தபுலம்பல்சொல்ல
அத்திமுகவன்றன் அருள்பெருவதெக்காலம். ௧

ஆங்காரமும்மடக்கி ஐம்புலனைச்சுட்டறுத்துத்
தூங்காமற்றூங்கிச் சுகம்பெருவதெக்காலம் ௨

நீங்காச்சிவயோக நித்திரைகொண்டேயிருந்து
தேங்காக்கருணைவெள்ளந் தேக்குவதுமெக்காலம். ௩

தேங்காக்கருணைவெள்ளந் தேக்கியிருந்துண்பதற்கு
வாங்காமல்விட்டகுறை வந்தடுப்பதெக்காலம். ௪

ஓயாக்கவலையினா லுள்ளடைந்துவாடாமல்
மாயாப்பிறவி மயக்கருப்பதெக்காலம். ௫

மாயாப்பிறவி மயக்கத்தையூடறுத்துக்
காயாபுரிக்கோட்டை கைக்கொள்வதெக்காலம். ௬

காயாபுரிக்கோட்டை கைவசமாய்கொள்வதற்கு
மாயாவனுபூதி வந்தடுப்பதெக்காலம். ௭

சேயாய்சமைந்து செவிடுமைபோற்றிரிந்து
பேய்போலிருந்துன் பிரமைகொள்வதெக்காலம் ௮

பேய்போற்றிருந்துன் பிணம்போற்கிடந்துபெண்ணை
தாய்போனினைத்துத் தவமுடிப்பதெக்காலம். ௯

கால்காட்டிக்கைகாட்டிக் கண்கள்முகங்காட்டி
மால்காட்டுமங்கையரை மறந்திருப்பதெக்காலம். ௧௦

பெண்ணினல்லாராசைப் பிரதமைவிட்டொழிந்து
கண்ணிரண்டுமூடிக் கலந்திருப்பதெக்காலம். ௧௧

வெட்டுண்டபுன்போல் விரிந்தவல்குப்பைதனிலே
தட்டுண்டுநிற்கை தவிர்வதுமெக்காலம். ௧௨

ஆறாதபுண்ணி லழுந்திக்கிடவாமல்
தேறாதசிந்தைதனைத் தேத்துவதுமெக்காலம். ௧௩

தந்தைதாய்மக்கள் சகோதரரும்பொய்யெனவே
சிந்தைதனிற்கண்டு திறுக்கறுப்பதெக்காலம். ௧௪

மன்னுயிரைக்கொன்று வதைத்துண்டுழலாமல்
தன்னுயிர்போலெண்ணித் தவமுடிப்பதெக்காலம்

பாவியென்றேபேர்படைத்துப் பாழ்நரகில்வீழாமல்
ஆவிநின்றசூத்திரத்தை யறிவதினியெக்காலம். ௧௬

உளியிட்டகல்லு முருப்பிடித்தசெஞ்சாந்து
புளியிட்டசெம்புபோற் பொருளாவதெக்காலம். ௧௭

வேடிக்கையஞ்சொகுசு மெய்ப்பகட்டும்பொய்ப்பகட்டும், வாடிக்கையெல்லா மறந்திருப்பதெக்காலம். ௧௮

பட்டுடையுமொப்பனையும் பாவனையுந்தீவினையும்
விட்டுவிட்டுன்பாதம் விரும்புவதுமெக்காலம். ௧௯

ஆமைவருமாட்கண் டைந்தடக்கஞ்செய்தாற்போல்
ஊமையுருக்கொண் டொடுங்குவதுமெக்காலம். ௨௦

தண்டிகையுஞ்சாவடியுஞ் சாளிகையுமாளிகையுங்
கண்டுகளிக்குங் கருத்தொழிவதெக்காலம். ௨௧

அத்தனிருப்பிடத்தை ஆராய்ந்துபார்த்துநிதஞ்
செத்தவசம்போற் றிரிவதினியெக்காலம். ௨௨

ஒழிந்ததருமைத்தினை வைத்துள்ளெலும்புவெள்
ளெலும்பாய், கழிந்தபிணம்போலிருந்துகாண்பதினி
யெக்காலம். ௨௩

அற்பசுகமறந்தே யறிவையறிவாலறிந்து [ம்
கெர்ப்பத்தில்வீழ்ந்துகொண்டு கோளறுப்பதெக்கால்

கெற்பம்-யானைப்படுகுழி.

கருப்படுத்தினன்னையான் கைப்பிடித்துக்கொள்ளா
முன், உருப்படுத்தியாளஉடன்படுவதெக்காலம். ௨௫

தூண்டுவிளக்கணைய தொடர்ந்திருள் முன்சூழ்ந்தாற்
போல், மாண்டுபிழைத்துவந்தவகைதெரிவதெக்காலம்

தூரியினின்மீன்போற் சுழன்றுமனம்வாடாமல்
ஆரியனைத்தேடி யடிபணிவதெக்காலம். ௨௭

எண்ணூறுகமிருந்து எய்தாதவீடுபெற
வெண்ணீறுபூசி விளங்குவதுமெக்காலம். ௨௮

அவ்வேடம்பூண்டிங் கலைந்துதிரியாமற்
சிவவேடம்பூண்டு சிறந்திருப்பதெக்காலம். ௨௯

அண்டருக்காகஞ்சருந்தி அம்பலத்திலாடுசிவன்
தொண்டருக்குத்தொண்டனெனத் தொண்டுசெய்வ
தெக்காலம்.

பன்றிவடிவெடுத்துப் பாரிடந்துமால்காணாக்
குன்றில்விளக்கொளியை கூறுவதுமெக்காலம்.

தித்திக்குந்தெள்ளமிர்தை சித்தாந்தத்துட்பொருளை
முத்திக்குயித்தை முதனினைப்பதெக்காலம். ௩௨

வேதாந்தவேதமெல்லாம் விட்டொழிந்தேநிஷ்டையி
லே, ஏகாந்தமாக யிருப்பதினியெக்காலம். ௩௩

மற்றிடத்தைத்தேடியென்றன் வாழ்நாளைப்போக்கா
மல், உற்றிடத்தைத்தேடி யுறங்குவதுமெக்காலம்.

இன்றுளோர்நாளை யிருப்பதுவும்பொய்யெனவே
மன்றுளோர்சொல்லும் வகையறிவதெக்காலம். ௩௫

கஞ்சாவபினியுடன் கள்ளுண்டுவாடாமற்
பஞ்சாவமிர்தம் பருகுவதுமெக்காலம். ௩௬

செஞ்சலத்தினாற்றிரண்ட சென்னமோக்ஷம்பெறவே
சஞ்சலத்தைவிட்டுன் சரணடைவதெக்காலம். ௩௭

கும்பிக்கிரைதேடிக் கொடுப்பாரிடந்தோறும்
நம்பித்திரிகை தடுப்பதினியெக்காலம். ௩௮

ஆடுகின்றசூத்திரந்தா னறுமளவுமேதிரிந்து
போடுகின்றநாளவருமுன் போற்றுவதுமெக்காலம்.

நவசூத்திரம்போட்டு நானலேநீயென்றிருந்த
சிவசூத்திரத்தைத் தெறிந்தறிவதெக்காலம். ௪௦

மறந்துமலசலங்கள் மாயும்புழுக்கூட்டைவிட்டுக்
கரந்துனடியிணைக் கலந்துநிற்பதெக்காலம். ௪௧

இம்மைதனிற்பாதகனா யிருவினைக்கீடாயெடுத்த[லம்.
பொய்மைதனிற்போட்டுன்னைப்போற்றிநிற்பதெக்கா

உப்பிட்டபாண்ட முடைந்துகருக்கொள்ளுமுன்னே
அப்பிட்டவேணியனுக் காள்படுவதெக்காலம் ௪௩

சேவைபுரிந்து சிவரூபகாட்சிகண்டு
பாவைதனைக்கழித்துப் பரமடைவதெக்காலம். ௪௪

காண்டத்தைவாங்கிக் கருமேகமீண்டதுபோல்
பாண்டத்தைநீக்கிப் பரமடைவதெக்காலம். ௪௫

சோற்றுத்துருத்திதனைச் சுமந்தலுத்துவாடாமல்
ஊத்தைச்சடம்போட்டுனையடைவதெக்காலம், ௪௬

வல்லின வெதுகை.

தொடக்கைச்சதமெனவே சுமந்தலைந்துவாடாமல்
உடக்கைசுழற்றி உனையறிவதெக்காலம் ௪௭

ஆசைவலைப்பாசத் தகப்பட்டுமாயாமல்
ஓசைமணிதீபத்தி லொன்றிநிற்பதெக்காலம். ௪௮

கூறியநால்வேதங் கூப்பிட்டுங்காணாத
பாராரகசியத்தைப் பார்த்திருப்பதெக்காலம் ௪௯

புல்லாய்விலங்காய்ப் புழுவாய்நரவடிவா
யெல்லாப்பிறப்பி னிருளகல்வதெக்காலம். ௫௦

தக்கும்வகைக்கோர்பொருளும் சாராமலேநினைவில்
பக்குவம்வந்துன்னருளைப் பார்த்திருப்பதெக்காலம்.

புருவத்தளைவரொடும் புல்கியின்பங்கொள்வதற்குத்
தெரிவைப்பருவம்வந்து சிக்குவதுமெக்காலம். ௫௨

தெரிவையறும்பக்குவத்தின் சீராட்டெல்லாமறிந்து
குருவையறிந்தேனினைத்துக் கும்பிடுவதெக்காலம்.

வம்படிக்குமாதருடன் வாழ்ந்தாலுமன்னுபுளி
யம்பழமுமோடும்போ லாவதினியெக்காலம். ௫௪

பற்றற்றுநீரிற் படர்ந்தவண்ணம்பச்சிலைபோல்
சுற்றற்றுநீக்கிமனந் தூரநிற்பதெக்காலம். ௫௫

சல்லாபலீலையிலே தன்மனைவிசெய்தசுகம்
சொல்லாரக்கண்டுடெனக்குச்சொல்வதினியெக்காலம்

மருவுமயற்புருடன் வருநேரங்காணாமல்
உருகுமனம்போலெனுள முருகுவதுமெக்காலம். ௫௭

தன்கணவன் றன்சுகத்திற் றன்மனம்வேறாவதுபோல்
என்கருத்தினுன்பதனிலை யேற்றுவதுமெக்காலம்.
கூடிப்பிரிந்துவிட்ட கொம்பனையைக்காணாமல்
தேடித்தனிப்பன்போல் சிந்தைவைப்பதெக்காலம்.
எவ்வனத்தின்ஸ்திரீமோகம் எப்படியுண்டப்படிபோல்
கவ்வனத்தினுன்னைக் கலந்திருப்பதெக்காலம். ௪௦
கண்ணுலருவி கசிந்துமுத்துப்போலுதிரச்
சொன்னபரம்பொருளைத் தொழுதறிவதெக்காலம்.
ஆகமிகவுருவ வன்புகவென்புருகப்
போகவதுபூதி பொருந்துவதுமெக்காலம். ௪௨
நீரிற்குமிழிபோ னிலையற்றவாழ்வைவிட்டுன்
பேரிற்கருணைவெள்ளம் பெருக்கெடுப்பதெக்காலம்.
அன்பையுருக்கி யழிமையதன்மேற்புகட்டித்
துன்பவலைபாசத் தொடக்கறுப்பதெக்காலம். ௪௪
கருவின்வழியறிந்து கருத்தைச்செலுத்தாமல்
அருளினிழிசொரிய அன்புவைப்பதெக்காலம். ௪௬
தெளியத்தெளியத் தெளிந்தசிவானந்தத்தேன்
பொழியப்பொழியமனம் பூண்டிருப்பதெக்காலம்.
ஆதாரமூலத் தடியிற்கணபதியைப்
பாதாரவிந்தம் பணிந்துநிற்பதெக்காலம். ௪௮
மண்வளைந்தாற்கறிக்கில் வளைந்திருந்ததேவாலத்
தண்வளைந்துபார்த்துள்ளே கண்டிருப்பதெக்காலம்.
அப்புறநடுவே யமர்ந்திருந்தவிட்டுணைவை
உப்புக்குடுக்கையுள்ளே யுணர்ந்தறிவதெக்காலம்.
மூன்றுவளையமிட்டு முளைத்தெழுந்தகோணத்தில்
தோன்றுமுருத்திரனை தொழுதுநிற்பதெக்காலம். ௫௦
வாயுமறுகோணமதில் வாழுமகேச்சுரனைத்
தோயும்வகைகேட்கத் தொடங்குவதுமெக்காலம்.
வட்டவழிக்குள்ளே மருவுஞ்சதாசிவத்தைத்
திட்டவழிதேடத் திருவுளசெய்வதெக்காலம். ௫௨

உச்சிக்கிடைநடுவே யோர்ந்துருவதன்ற
திச்சுடிக்கொண்டிருந்து தேர்வதினியெக்காலம்.
பாருலகிலாரிதிற் பஞ்சவர்ணம்தானுகி
வேருகிமேனிக்கு விந்தறிவதெக்காலம். ௫௪
கட்டுக்கவொண்ணுக் கருவிகளுறுதியில்லாத
கட்டுத்துறிட்டைமேலே தூங்குவதுமெக்காலம்.
கள்ளக்கருத்தையெல்லாங் கட்டோடுவேறறுத்திங்
குள்ளக்கருத்தை யுணர்ந்திருப்பதெக்காலம். ௫௬
அட்டகாசஞ்செறுத்து மவக்கதைசடலத்துடனே
பட்டபாடத்தனையும் பகுத்தறிவதெக்காலம். ௫௮
அறிவிக்கருவியுட னவக்கதைபடும்பாட்டையெல்லாம்
பிறியவுடனிருத்திப் பெலப்படுவதெக்காலம். ௬௦
பூதம்பொறிக்கரணம் போர்தவிர்ந்துகாதமுமாய்
பேதம்பலவிதமும் பிரித்தறிவதெக்காலம். ௬௨
தோன்றுசைமூன்றுந் தொடர்ந்துவந்துசுற்றுமல்
ஊன்றுசைவேரையடி யூடறுப்பதெக்காலம். ௬௪
புலச்சனனம்போற்றுமுனே புரிவட்டம்போலினி
யெல்சனனம்மீடேறு மென்றறிவதெக்காலம். ௬௬
பட்டனடுவினின்று நற்றிசோதாயருள
திட்டவழிகாட்டிக் கிருபைசெய்வதெக்காலம். ௬௮
நானேநானென்றிருந்தேன் நடுவினிற்சட்டமுனி
தானேவெளிப்படுத்தித் தருவனென்பதெக்காலம்.
அடர்ந்தமனக்காட்டை யஞ்செழுத்தாம்வாளாலே
தொடர்ந்துதொடர்ந்துவெட்டிசுடுவதினியெக்காலம்.
ஐந்துபொறிவழிபோ யலைந்துமிகப்பாழ்மனதை
வெந்துவிழப்பார்த்து விழிப்பதினியெக்காலம் ௭௦
இனமாண்டுசேர்ந்திருந்தோரெல்லாருந்தான்வரண்டு
சினமாண்டுபோகவருள் சேர்ந்திருப்பதெக்காலம்.
அமையாமனதமையு மானந்தவீடுகண்டான்
இமையாமநோக்கி யிருப்பதினியெக்காலம். ௭௪

கூண்டுவிடுத்தபிள்ளைமெல்லக் கொட்டாவிகொண்
டாற்போல், மாண்டுவிடுமுன்னனுன் மாண்டிருப்ப
தெக்காலம். அ௪

ஊனிறைந்தகாய முயிரிறந்துபோகுமுன்னம்
நானிறந்துபோகவினி நான்வருவதெக்காலம். அ௫
கெட்டுவிடுமாந்தர் கொடிதங்கள்பேசவெந்து
சுட்டுவிடுமுன்னெனனைச் சுட்டிருப்பதெக்காலம். ௧௦
தோளோணிவைத்தேறித் தூக்கிடத்தெக்காலம்
துலைணிவைத்தேறி நோக்குவதுமெக்காலம். ௧௧
வாயோடுகண்மூடி மயக்கமுற்றுமில்லாமல்
தாயோடுகண்மூடித் தழுவிநிற்பதெக்காலம். ௧௨
காதினிலுமாகடந்து காலையுங்கடோகாமல்
வாதிதனிலேறி வருவதினியெக்காலம். ௧௩
ஒளிபடருநகுண்டலியை யுள்ளிபுணர்வாலெழுமிச்
சுழிமுனையின்றுள்திரந்து தூண்டுவதுமெக்காலம்.
இடைபிங்கலைகடவே யியங்குசுழிமுனையில்
தடையறவேகின்று சலிப்பறுப்பதெக்காலம்.
முலைநெருப்பைவிட்டு மூட்டிலாமண்டபத்தில்
பாலைமிறக்கியுண்டு பசியொழிவதெக்காலம்.
ஆகவெளிக்குள்ளே யடங்கப்புறவெல்லை
வகவெளியி லிருப்பதினியெக்காலம்.
பஞ்சரித்துப்பேசும் பலகலைக்கெட்டாப்பொருளின்
சஞ்சரித்துவாழ்ந்து தலம்பெறுவதெக்காலம்.
மலமுஞ்சலமுமற்று மாயையற்றுமானமற்று
கலமுங்குலமுமற்று காணிருப்பதெக்காலம்.
ஓடாமலோடி யுள்ளகலமவற்றுமற்றுத்
தேடாமலென்னிடமாய்த் தெரிகிற்பதெக்காலம்.
ஆருஞானமிட்டே யருள்ஞானத்தொல்லைதொட்டு
மெய்ஞானவிடுபெற்று வெளிப்படுவதெக்காலம். ௧௪
வெல்லுமட்டும்பார்த்து வெறுவிடுவோமிட்டனவு
செல்லுமட்டுஞ்சிக்கை செலுத்துவதுமெக்காலம்.

மேலாம்பதந்தேடி மெய்ப்பொருளைவுள்ளிருத்தி
நாலாம்பதந்தேடி நான்பெறுவதெக்காலம். ௧௫
எண்ணுததாமெல்லாம் மெண்ணியெண்ணிபாராமல்
கண்ணுடிக்குள்ளொளிபோற் கண்டறிவதெக்காலம்.
என்னையறிந்துகொண்டேனென்றோமாறுடிருக்கும்
தன்மையறிந்து சமைந்திருப்பதெக்காலம். ௧௭
ஆறுதாரங்கடந்து வானந்தப்பேரொளியை
பேறுதக்கன்றோன் பெற்றிருப்பதெக்காலம் ௧௮
ஊனவமாயத்தா லழிந்துடலம்போகமுன்
கானுதலாலின்பமற்றுக் கண்டறிவதெக்காலம். ௧௯
மும்மலமுஞ்சேர்ந்து முனைதெழுந்தகாயமிதை
நாமலமாய்க்கண்டுமுனை நீங்கிருப்பதெக்காலம்.
முன்னைவினைகெடவே முன்னுவகைசாட்சியினால்
உன்னைவெளிப்படுத்தி யுருவதினியெக்காலம். ௧௦
கண்ணிலொளிபாய்ந்ததுவுங் கருக்கறிந்துகொண்டதுவும்
விண்ணிலொளிகண்டதுவும் வெளிப்படுவதெக்காலம்
கனவுகண்டார்போலெனக்குக் காட்சிமறைந்தேயிருந்த
வினைவைப்பவெளிமேல் விழுந்துவதுமெக்காலம்.
ஆரென்றுகேட்டதுவு மறிவுமந்துகண்டதுவும்
பாரென்றுகொள்ளதுவும் பகுத்தறிவதெக்காலம்.
நினைக்குநினைவுதொறும் நிறைந்தபரிபூரணத்தை [லம்
முனைக்குமேற்கண்டுகண்ணில்முனைதெழுப்பதெக்கா
ழுப்பாழும்பாழாய் முதற்பாழுஞ்சூனியமாய்
வப்பாழும்பாழா யன்புசெய்வதெக்காலம். ௧௫
சீரென்றெழுந்து தெளிந்தறிவானபொருளை
நீரென்றுகண்டு நிலைபெறுவதெக்காலம். ௧௬
வவ்வெழுத்துமவ்வெழுத்தும் வானாகுஞ்சிவ்வெழுத்
துவ்வெழுத்தினுள்ளே யடங்கிநிற்பதெக்காலம். [தும்
எழுத்தெல்லாமண்டிநந்தே யேகமாய்நின்றதிலே
அழுத்தமாய்நிற்கையைத் தன்புகொள்ளதெக்காலம்.

அருவாகியுருவாகி ஆதியந்தமாகிநின்று
குருவாகிவந்தெனையாட் கொண்டருள்வதெக்காலம்.
நானென்றறிந்தவனை நானறியாக்காலமெல்லாந்
தானென்றுகிடந்திருந்த தன்மையதெக்காலம். கக
எண்ணியமாய்க்கண்டதெல்லா மெண்ணினெண்ணிபார்த்தபின்பு
தன்மையமாய்க்கண்டதிலே சார்ந்துநிற்பதெக்காலம்.
ஒளியிலொளியா முறப்பிறந்தவாறுபோல்
வெளியில்வெளியான விதமறிவதெக்காலம். கஉ
ஒளியிட்டமெய்ப்பொருளை யுள்வழியிலேயடைந்து
வெளியிட்டசொத்தினைவைத்து வீடுறுவதெக்காலம். கஉ
காந்தம்வலித்திரும்பைக் கரத்திலிழுத்துக் கொண்
டபோல், பாழ்த்துமிழுத்திருந்துன் பதத்தில்லையப்
பதெக்காலம். கஉ
பித்தாயக்கொண்டு பிரணவத்தைநுட்டுத்துக்
கெத்தானைப்போலே திரிவதினியெக்காலம். கஉ
ஒழிக்கருத்தினைவைத் துன்னெஞ்சுவெக்னெஞ்சாய்க்
கழிந்தபிணம்போலிருந்து காண்பதினியெக்காலம்.
ஆதிகபிலர்சொன்ன வாகமத்தின்சொற்படியே
சாதிவகையில்லாமற் சஞ்சரிப்பதெக்காலம் கஉ
சூதுங்களவுந் தொடராவினையுங்கட்டுடக்கால்
ஊதுந்திருத்தினைப்போட் டுலைபடுவதெக்காலம்.
ஆசைவலைப்பாசத் தகப்பட்டுமோயாமல்
ஓசைமணிநாதத்தி லொன்றிநிற்பதெக்காலம். கஉ
கல்லாய்மரமாய் கயலாய்ப்பறவைகளாய்
புல்லாய்ப்பிறந்தறிந்தம் போதுமென்பதெக்காலம்.
தக்கும்வகைக்கோர்பொருளாஞ் சாராமலேதினைவில்
பக்குவமாயுன்னருளைப் பார்த்திருப்பதெக்காலம்.
தூரோடிசைந்து கழன்றதத்துவத்தை
வேரோடிசைந்து விளங்குவதுமெக்காலம். கக
பாதகமொழிப் பயந்தெழுந்தறிந்தினா
காதகமூலத் திருத்துவதுமெக்காலம். கக

வின்பங்காட்டி முயங்குநாளினிதென்று
வேரின்பவெள்ளம்பெற்றிருப்பதெக்காலம். கக
காரணமாய்க்கொண் கருத்தினைத்தந்தெல்லாக்
பூரணமாக்கண்டு புகழ்ந்திருப்பதெக்காலம். கக
சூழுங்கவலைகளெல்லாஞ் சாராய்த்துயர்த்தறிவு
நிலைதுமிலாநிச்சலாய்ப்பதெக்காலம். கக
குறியாகக்கொண்டு குலமனித்தகாயகனைப்
பிரியாமற்சேர்ந்து பிறப்பறுப்பதெக்காலம். கக
மத்தமுத்துன்று மருளாடுவார்போலே
பித்தமுத்துன்னருளைப் பெற்றிருப்பதெக்காலம்.
சாவாமற்செத்திருந்து சற்குருவின்பொன்னடிமேற்
றேவாமல்வெந்திருக்க வேண்டுவதுமெக்காலம்.
என்னையறியாமலிருந்தாட்டுஞ்சுத்திரனின்
தன்னையறிந்து தவம்பெறுவதெக்காலம். கக
உள்ளமறியாதொளிந்திருந்தகாயகனை
கள்ளமனந்தெளிந்து காண்பதினியெக்காலம். கக
வாசித்துங்காணாமல் வாய்விட்டும்பேசாமல்
பூசித்துந்தோன்றாப் பொருள்காண்பதெக்காலம்.
பன்னிரண்டுசொற்புரவி பாய்ந்தநிலைகட்டாமல்
பன்னிரண்டுசென்றெய்தப் பினைப்பதினியெக்காலம்.
காட்டுக்காலிரண்டுமிட்டு நடுவுக்காணாடேபோய் [ம்
பூட்டுக்காலிரண்டென்னுள்ளமர்ந்திருப்பதெக்கால
பாற்பசுவைபோட்டி பதியில்வந்தசிராட்டிக்
காற்பசுவைபோட்டியதிற் கட்டிவைப்பதெக்காலம்.
பலவிடத்தேமனைதைப் பாயவிட்டும்பாராமல்
நிலவரையினாடேபோய் நேர்படுவதெக்காலம்.
சீர்மக்கடலிடைந்து கரையேறிப்போவதற்கே
ஓமக்கனல்வளர்த்தி யுள்ளிருப்பதெக்காலம். கக
உதயச்சுடர்மூன்று முள்வீட்டிலேகொளுத்தி
இதயத்திருடனை மினிகாண்பதெக்காலம். கக

வேதாந்தவேதமெல்லாம் விட்டேறியேகடந்து
காதாந்தமூல நடுவிருப்பதெக்காலம். கசஅ
பட்டமற்றுக்காற்றிற் பறந்தாடுஞ்சூத்திரம்போல்
விட்டுவெளியாக விசுவறிவதெக்காலம். கசக
அட்டாங்கயோகமதற் கப்பாலுக்கப்பாலாய்
விட்டாப்பொருளதனைக் கிட்டுவதுமெக்காலம். கஙிற
ஒட்டாமலொட்டிநிற்கு முடலுமுயிரும்பிரிந்தே
எட்டாப்பழம்பறிக்கிங் கேணிவைப்பதெக்காலம்.
பாசத்தைநீக்கிப் பசுவைப்பதிவிட்டு
நேசத்தினுள்ளே நினைந்திருப்பதெக்காலம். கஙிஉ
ஆசாரசேவலனட்டானமுமறந்து
பேசாமெனுஞாலநிலைப் பெற்றிருப்பதெக்காலம்.
பல்லாயிரங்கோடிப் பரிசண்டமும்படைப்பே
அல்லாதுவேறில்லையென் றறிவதினியெக்காலம்.
ஆதிமுதலாகின்ற அறிவென்றவட்சரத்தை
ஓதியறிந்துள்ளே யுளர்வதினியெக்காலம். கஙிஎ
சாத்திரத்தைக்கட்டிச்சுமந்தறையைப்பொய்யாக்கி
சூத்திரத்தைக்கண்டு துயரறப்பதெக்காலம். கஙிஏ
அல்லும்பகலுமென்ற னறிவையறிவாலிந்த
சொல்லுமுறைமலர்ந்து தூங்குவதுமெக்காலம். கஙிஐ
இறந்துஞ்சராசரத்தி லென்னுமென்னையும்போல்
முயங்குமுயிரவேத முடிவறிவதெக்காலம். கஙிஅ
ஊனுகிலுனி லுருவாகியெங்குலகம்
தானுகின்ற தனிப்பறிவதெக்காலம். கஙிஆ
என்னைவிட்டேன்காம மென்னிடத்திலிருக்க
உன்னைவிட்டேன்கா தொருப்படுவதெக்காலம். கஙிஇ
இன்னதென்றுசொல்லலொன்று வெல்லையற்ற
வான்பொருளாச், சொன்னதென்றுமானறிந்து சொ
ல்வதினியெக்காலம். கஙிஈ
மானதையொருவிலைக்கி வான்பொறியைநாணுக்கி
ஏனதறிவையம்பாக்கி யெய்வதினியெக்காலம். கஙிஉ

ஊனனைநிற்கவெம்தே யென்பதினையறிந்த [லம்.
உன்னைவெளியில்லையதே யொளித்துநிற்பதெக்கா
கடந்துநின்றதோவிதனைக் கழைகன்றுத்தினிட்டாற்
போல்,கடந்துநின்றுகிரித்தைநான்றிவதெக்காலம்
கிறுகிலேபோமாகி னிலைவிலொன்றுசாரமல்
செறுகிலேமுத்தியென்று சேர்ந்துறிவதெக்காலம்.
பொன்னுமுண்டிவள்ளியும் பூண்டுபொற்பதத்தைநாடி
னமைத்து, மின்னுமொளிவெளியே விட்டனைப்பதெ
க்காலம் கஙிஎ
கட்டிலடைப்பட்டபுழு குளவியருகொண்டதுபோல்
விட்டலடைப்பட்டருள வேண்டுவதுமெக்காலம்.
கடலிலொளித்திருக்க கனலெழுந்துவக்காற்போல்
உடலிலொளித்ததுவு மொளிசெய்வதெக்காலம். கஙிஏ
அருணமிரகாச மண்டலங்கும்போர்த்ததுபோல்
கருணைதிருவடியிற் கலந்துநிற்பதெக்காலம். கஙிஐ
பொன்னிற்பலவிதமாம் பூஷணமுண்டானதுபோல்
உன்னிற்பிறந்ததுன்னி லொளிக்கு [illegible]மெக்காலம்.
காயிற்கடைபடுபுரம் காண்பிற்காதுபமற
வேயிற்கனலொளிபோல் விளங்குவதுமெக்காலம்.
சூரியகாந்தியுமி குந்துபஞ்சைசுட்டதுபோல்
ஆரியன்றேரிலுந் தருள்பெறுவதெக்காலம் கஙிஅ
இருமிற்கலைமுட்டி யிவ்வுருபோயவுருவாய்க்
கருமிற்சுவாசத்தைக் கண்டறிவதெக்காலம்.
கருக்கொண்டவிடைதனைக் கடுவிலுமானினைக்க
உருக்கொண்டவாறுதிபோ லுன்னையுணர்வதெக்காலம்.
விடுவிடுபோய்க்க வெளியிலுமார்போல்
கடுவிட்டுப்போயுங் குறிப்பறிவதெக்காலம். கஙிஆ
கடைந்தவெண்ணெய்மோரிற் கலவாதவாறுபோல்
உடைந்ததுவிடியே ஒன்றாகாண்பதெக்காலம். கஙிஇ
திருவிளைவெளிவிழுங்கி யேகவுருக்கொண்டாற்போல்
அருளைவிழுங்குமிரு ளகன்றுயர்ந்பதெக்காலம். கஙிஈ

மின்னொழுக் காமின்னெறிந்திதி னில்லையசைக் காற்போல்
காண்டுயவனின்றிதனுடன் போயானதறிவதெக்காலம். ௧௭௮

கண்டபுனற் குடத்திற் கதிரொளிகள் பாய்ந்ததுபோல்
கொண்டகுருபமதைக் கூறறிவதெக்காலம். ௧௭௯

பூரணமென்றுதனக்கொளிக்கு முள்பாலன் கமக்குடமாய்
காரணமென் றிவைகாத்திருக்கண்டறிவதெக்காலம். ௧௮௦

செம்பிற் களிம்புபோற் சிவத்தைமறைத்தநின்ற
வெம்பிணிக் குழும்மலத்தைவேறாக்கிவைப்பதெக்காலம். ௧௮௧

ஆவியுங்காயமும்போல் அச்சாகுமஞ்ஞானத்தின்றறிவாய்
பாவியெனு மானம் பற்றிநிற்பதெக்காலம். ௧௮௨

உணர்க்குக்கண்ணொளிக்குறியாவின்பமுமாக
காமலிக்கு விசாகனவற்று நாவலுண்டதெக்காலம். ௧௮௩

காகமுலாவு மலைத் தப்பாதபோல்
போகமுடையவன்றனைப் போயடைவதெக்காலம். ௧௮௪

கட்டைகளிலிட்ட வீனைவதியுதப்பதிட்டு
வெட்டவெளியில் விளங்கிநிற்பதெக்காலம். ௧௮௫

வெட்டவெளி தன்னில் விளக்கொளியாகச் சேர்ந்து
கிட்டமுடன் கண்டு களிப்பதினியெக்காலம். ௧௮௬

சங்குபாசவடிவா யென்வடிவிலுள்ளவர்க்கு
கல்லுருவ மின்றிநினைக் கண்டிருப்பதெக்காலம். ௧௮௭

உண்டதுபோல் ரூபங்கடந்தே சுத்தநின்றதாக்
கண்டதுகேட்டதெல்லாம் கனவென்றதெக்காலம். ௧௮௮

கல்லுமசுப்பட்டது போலென்னுள்ளே நின்றதனை
ஆக்கிரமித்தறிவதெக்காலம். ௧௮௯

சத்தம்பிறந்தவிடங் கண்டமாயமின்றிவிட்டு
நித்தம்பிறந்தவிடந் தேர்ந்தறிவதெக்காலம். ௧௯௦

போக்குவரவும் புறம்புள்ளுமானதின்றாய்
தாக்குமலத்தைப் பாங்கறுப்பதெக்காலம். ௧௯௧

நாலொன்றவே தெய்வமுமாய் பிறர்மேற்றென்றுமாய்
நிலையளவில் பொருந்துவதெக்காலம். ௧௯௨

அறிவையறிவாலறிந்த அறிவுமறிவுக்குள்ளே
பிறிவுபட்டில்லாமல் பிடிப்பதினியெக்காலம். ௧௯௩

நீம்பவனமெல்லாம் நிறைந்துநின்ற நாதமதாய்
ஆடுந்திருக்கூத்தை யறிவதினியெக்காலம். ௧௯௪

நித்தியமனந்தத் திருச்சிலம்பிலோசைகளும்
பத்தியுடனே கேட்டுப் பணிவதினியெக்காலம். ௧௯௫

நயனத்திடை வெளிபோய் நண்ணும்பரவெளியில்
சயனத்திருந்து தவிப்பதுவதெக்காலம். ௧௯௬

அருண்மனோரூபே பரமாகாசமண்டபத்தில்
இருளினையடக்கண்டு தெரிசிப்பதெக்காலம். ௧௯௭

நீர்மிகவுண்டுக்கி விக்கிநின்றசெக்கதுபோல்
தேன்மிகவுண்டுக்கித் தெவிட்டிநிற்பதெக்காலம்.

பொல்லாதகாயமுனைப் போட்டுவிக்குமுன்னே
கல்லாவின்பால்கறப்பக் கருதுவதினியெக்காலம்.

வெட்டவெளிக்குள்ளே விளங்குஞ்சுடரதனைக்
கிட்டவரத்தேடிக் கிருபைசெய்வதெக்காலம். ௨௦௦

பேரறிவேமனதைப் போராமேலிருத்தி
நேரறிவுசெக்காளுமுன்றிருப்பதெக்காலம். ௨௦௧

அத்தனைகம்போலுமென்ற அத்தமத்தியவள்ளிருந்து
முத்திதரநின்ற முறையறிவதெக்காலம். ௨௦௨

நானின்றபாசபதி நன்றிருந்தமானமல்
நீநின்றகோலமதில் நிலைநிற்பதெக்காலம். ௨௦௩

எள்ளுங்கருப்பு மெழுமலருங்காயமும்போல்
உள்ளும்புறம்புநின்ற உற்றறிவதெக்காலம். ௨௦௪

அன்னம்புலனை வகுத்தபின்னை நின்றதுபோல்
என்னை வகுத்தவனை யினிக்காண்பதெக்காலம். ௨௦௫

அந்தரத்திலீர்புக் கலர்கதிர்கருத்தாமணைபோல்
இந்தநிலைதாக்கண்டு தெரிசிப்பதெக்காலம். ௨௦௬

சிறப்புமறப்புமற்றுப் பேச்சுமற்றுச் சிந்தையற்று
மறப்புநினைப்புமற்று மாண்டிருப்பதெக்காலம். ௨௦௭

மன்றம்பரவெளியை மாவெளியிலடைத்தறிவை
வன்றமுடைபொருளை வெழுப்பிரிப்பதெக்காலம்.

ஆனைகொண்டமரத் தலைகளைவிக்கிப்பல்லேல்
தூரைகொண்டெறுமெறிந்துவுதுமெக்காலம். உ௦௩

நன்றுமிகைக்கொண்டு தானிருந்தாரதுபோல்
உன்றுமிலைச்சொல்லுக்கொடிருக்குவதுமெக்காலம்.

சேற்றிற்றினைகாடுக் கிடையாமுடலிலிருக்
காற்றினுமுள்ளுத்திமமாய்க் காண்பதினியெக்காலம்.

என்வசமுன்கெட்டிக் கிருந்தவரமுமழிந்த
தன்வசமுன்கெட்டுநிலைச் சார்ந்திருப்பதெக்காலம்

தன்னைமறந்து தனிந்துநிலைமறந்து
கன்மமறந்து கனிவுறுவதெக்காலம். உ௦௪

என்னையெனினிலைமறந்தேயிருந்தாதியுமறந்து
தன்னையுந்தானேமறந்து தனிந்திருப்பதெக்காலம்.

தன்னையுந்தானேமறந்து தனியாசத்துள்போட்டே
உன்னைநினைந்துள்ளே யுறங்குவதுமெக்காலம் உ௦௫

இலையிலிருந்தபோதலரி யின்பமுறுமலர்நிலைபோல்,
கலையிலிருந்தபோதருளால் கொடர்ந்துவிளங்
தெக்காலம். உ௦௬

ஆட்டமெலாம்முடிவிலாம் ஆனைதரத்துங்காலுமல்
தோட்டமற்றவர்பொருளைத் தேடுவதுமெக்காலம்.

முன்னைவினையாலறிவு முற்றுமறப்புன்மலந்தால்
அன்னைதனைத்தேடி யழுவதுமன்பதெக்காலம். உ௦௭

கன்றுண்டவர்போற் கனிதருமானந்தமதாற்
றன்றுண்டிதின்றுமுத் தனைபடுவதெக்காலம். உ௦௮

தானென்றானவையுந் தத்வமுமுங்கெட்டொழிந்தே
ஏனென்றபேக்கமிலா திலங்குவதுமெக்காலம். உ௦௯

தானவனுய்க்காண்பதெல்லா ஞானமிதுபோலறிந்து
தானவனுய்நின்று தானனைடவதெக்காலம். உ௦௧

தானந்தமில்லாத சற்பரத்திலுறைவுறு
ஞானத்தங்கண்டே யமர்ந்திருப்பதெக்காலம். உ௦௨

உற்றவெளிதனிலே உல்லப்பாரசாசத்தே
மற்றுமறமாய்வைகி மாள்வதினியெக்காலம். உ௦௩

வடலர்ந்தபங்கயமு மிருகருணைநேத்திரமுந்
தோடணிந்தகுண்டலமுந் தோன்றுவதுமெக்காலம்.

ஐயாறுமாறு மகன்றுவெறுவெளியில்
மையிருளில்நின்றுமன மாள்வதினியெக்காலம்.

கூட்டுமேருண்ணுனக் கடலிலன்புகப்பள்ளிட்டு
ஏட்டிலிருகருணைக்கடலின் மூழ்குவதுமெக்காலம்.

காருரோயோரோ கற்றும்பரமானந்
தாருரோவென்றுணர்ந்து தவமுடிப்பதெக்காலம்.

எவரெவர்எவர்ப்படிகள் மெய்ந்நிலைப்படிநினைந்தார்
அவரவருக்கப்படிநின் றுமென்பதெக்காலம். உ௦௮

உற்றுப்பார்க்க வொளிதருமானந்தமதை
மெய்த்திரேகண்டு நிலைப்பதினியெக்காலம். உ௦௯

மின்னுகின்றதாரகையை வெய்யோன்மறைத்தாப்
பன்னுகமறவுண்காட்சி கண்டறிவதெக்காலம். [போல்

என்னையேதானாறியே னிந்தவண்ணஞ்சொன்னதல்லா
முன்னை யோர்கைக்கொள்ள முன்பனிவதெக்காலம்.

ஞானாரனைத்தானை யடியினையைபபோற்றிசெய்து
சேனித்பொருந்தி நிலைபெறுவதெக்காலம். உ௦௨

பத்திரகிரியார் புலம்பல்.

முற்றிற்று.

பாம்பாட்டிசித்தர் பாடல்.

கடவுள் வணக்கம்.

தெளிந்துதெளிந்துதெளிந்தாரைபோம்பிடவேண்
டீர்பாதங்கண்டுதெளிந்தாரைபோம்பிடவே
ஆடிபாடிபேதெளிந்தாரைபோம்பிடவேண்
டுமிலைகண்டேபேமன் குடிபாம்பிடவே.

கிடைபதுமமென்றுஞ் சொல்லுமென்றேறு
ந்தியுமென்றேறியொரு முடியுமென்றே
பாடுபேமிம்போதுமாறி பதுமிலைக்கே
பன்னிப்பன்னிப்பாடிலிலை குடிபாம்பிடவே.

பொன்னிலொளிபோலவிளங்கும் புலைமுதாய்
புலிமணம்போலத்தங்கும் பொறிபுலைபுதாய்
மன்னும்பலவுரிக்கனின் மன்னிப்பொருந்தும்
வள்ளலவுவணங்கிடின் குடிபாம்பிடவே.

எளிவிலென்னைவைப்போலவுரி செய்குறைந்த
சகலபதமாமல செல்லிபெல்லிபோ
உன்னபடியன்புபற்றி போம்பிடவே
ஒன்றிபெடுத்தெளிந்தாரைபாம்பிடவே.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] பாம்பிடவே.

சோதிமயமானபரி சுத்தவன் றிவைத்
தொழுதறுகாலவலறிந் தொக்கோதமெனவே
நீதிதவருவழியி னின் றுகிலையாய்
நினைந்துநினைந்துருகி யாடிபாம்பிடவே. ௪

அருவாயுமுருவாயு பரதிபாயும்
அந்தமாயுமொளியாயு மாகமமாயும்
திருவாயுங்குருவாயுஞ் சிவனுமும்
செறிந்தவஸ்துவைப்போற்றி யாடிபாம்பிடவே. ௫

சுட்டிக்காட்டவொண்ணாச் பாழ்குளியந்தனைச்
சுட்சமதியாலறிந்து தோஷமறவே
எட்டிபிடித்தோமென் றுனக்கபாம்பிடை
யெடுத்துளிர்த்துமின் குடிபாம்பிடவே. ௬

எவ்வுயிருமெவ்வுலகு மின்றுமுற்றாய்
இருக்குமிருளினையாட் டெய்தியுமின்னர்
ஒளிவிரிகுமவ்வுலகு மாவியுமின்ற
ஆனந்தவெள்ளங்கண் டாடிபாம்பிடவே. ௭

குருவணக்கம்.

சாற்றுமுடல்பொருளாவி தத்தமாமலே
தானமாவாய்மின்றவெங்கள் சற்குருவினை
பொற்றிமனம்வாக்குக்காய மூன்றுமம்பொருந்தப்
புகழ்ந்துபுகழ்ந்துமின் குடிபாம்பிடவே. ௮

பொய்மதங்கள்போதனைசெய் பொய்க்குருக்களைப்
புத்திசொல்லிநின்னெறியிற் போகவிடுக்கும்
மெய்மதந்தானின்னதென்று மேலவிடும்
மெய்க்குருவின்பதம்போற்றி யாடிபாம்பிடவே. ௯

வேதம்பொருளின்னதென்றும் வேதங்கடந்த
மெய்ப்பொருளைக்கண்மென மேலிருமிப்
போதப்பொருளின்னதென்றும் போதனைசெய்யும்
புனிதசற்குருநாதன்கண் டாடிபாம்பிடவே. ௧௦

உள்ளங்கையிற்கனியைபோல உள்ளபொருளை
உள்ளமையுடன்காட்டவல்ல மெய்ஞானக்குருவைக்
கள்ளமனத்தன்னைத்தம்பி கண்டுகொண்டபாம்பே
கனிந்துகனிந்துவின் முடாய்பாம்பே.

அம்பலத்தின்கண்ணுடியைபோல வாதிவாக்குலைவை
அறிவிக்குமெய்ஞானி சாவாகுருவைக்
கண்கையறச்சுத்தமும் தரித்துவணங்கிநே
தமனியப்பாவிமெடுத்தாடாய்பாம்பே.

காயகிலையறிவையைக் கண்டுகொண்டபின்
கற்பனையுள்ளிற்கொண்டு கேட்டாலுமும்வாரும்
நாயகிகைவிட்டபாவி யுத்தகுருவின்
பாவையடிதொழுவதின் முடாய்பாம்பே.

கடுவிட்டுக்கடுபாயும் கொள்கையுடையை
குருவின்வல்லமெய்ஞ்கூறவல்லவர்
விடுவெறுப்பில்லாகலை மேன்மேலுங்காட்டி
மெய்க்குருவைப்பணிந்தவின் முடாய்பாம்பே.

அட்டதிக்குண்டவெளி யாகாயவிடமும்
அடர்வெருளிகையோ டாடியிகைபாய்
வட்டமிட்டுவெல்லவரும் வல்லகுருவின்
மலரடிதஞ்சமென் முடாய்பாம்பே.

கற்பகாலக்கடுக்காயி கர்த்தாவைமேவி
கடமுழியாதுவாழும் காரணக்குருவை
பொற்பதமேதஞ்சமென்று போற்றுதற்செய்த
பூசனைக்கழியாப் பாடாய்பாம்பே.

வச்சிரத்திற்கோர்பழுது வாய்க்குமாவிளைவு
வல்லுடையுள்ளோர்குறை வாய்தவிடான
மெச்சடைமுன்னாளெல்லை வேதகுருவின்
மெய்ஞ்ஞானதிதமவின் முடாய்பாம்பே.

பாம்பினது சிறப்பு.

நாதர்முடிமேலிருக்கு நாகப்பாம்பே
நாக்கிலமையவைத்திருக்கு நல்லபாம்பே
பாதலத்திற்குடியிருக்கும் பைங்கொல்பாம்பே
பாடிப்பாடிக்கூவினாலு பாடுபாம்பே. உ௦

வளைபுகும்போதேதலை வாங்கும்பாம்பே
மண்டலமிட்டேல்லாவுன் வண்ணப்பாம்பே
தளைக்கருவிவின்றிமேல் சத்தியப்பாம்பே
தலையெடுத்தேதேவிவா பாடுபாம்பே. உ௧

முத்தமறிவுக்கு முண்டலமானும்
மூலத்திருமாவிலுக்குக் குடையானும்
கற்றவர்க்குமாபரனைக் கண்டானாலும்
கரவாமலுரைப்பவிக் காடுபாம்பே. உ௨

மண்டலத்தைநாத்தாங்கும் வல்லமைகொண்டாய்
மாயவுக்குமேலுக்கு வண்ணப்பாவானும்
கண்டபடைநின்றிடக் காட்டியும்பெற்றாய்
கண்ணேசெவியாக்கொண்டா பாடுபாம்பே. உ௩

சத்திசிவக்குரியவைத் தாவித்தின்றாலும்
சங்கரனுக்காபரணந் தாமமாகினாலும்
மந்திரத்திற்கடங்கியும் மண்டலமிட்டாய்
வினைத்துவலைக்கறுக்கு முடுபாம்பே. உ௪

சிக்கர் வல்லபக்கூறல்.

சட்டைகொக்கத்தன்னைக்கையா லெடுத்தாட்டுவோரும்
இந்திரனுருவத்தை யிங்கேகாட்டுவோரும்
கட்டுக்கடங்காதபாம்பைக் கட்டுவிடுவோரும்
கடுவிஷத்தினைக் கக்கி பாடுபாம்பே. உ௫

துரிசேடனுகிறுமெம் மக்கையினாலே
துட்டவிடுவோமெங்க ளாக்கினைக்குள்ளே
நீதியோடடக்கியே நிசிடச்செய்வோம்
நின்றநிலைதவாமல் காருபாம்பே. உ௪

தூணைச்சிறுதுரும்பாக சொன்றிடச்செய்வோம்
துரும்பைப்பெருந்தூணாக தோற்றச்செய்குவோம்
ஆணைப்பெண்ணாம்பெண்ணையா ணுமாகசெய்குவோம்
ஆலாரத்தெதிராய்நின் றுபாம்பே. உ௫

எட்டுமலைகளைப்பக்தா யெடுத்தெறிகுவோம்
ஏழுகடலையுங்குடித் தேப்பமிடுவோம்
மட்டுபடாமலையு மடித்திடுவோம்
மகாராஜன்முன்புநின் றுபாம்பே. உ௬

மண்டலமுற்றுங்கையான் மறைத்திடுவோம்
வானத்தையுமிழுத்தாக வளைத்திடுவோம்
தொண்டருக்குஞானியஞ் சொல்லிகாட்டுவோம்
தோன்றலுக்குமுன்புநின் றுபாம்பே. உ௭

மூன்றெரியமக்கினிக்குள் மூழ்கிவருவோ
முக்கிருள்விருப்பினை மூச்சடக்குவோம்
தான்டிவருமவன்புலியைத் தாச்கிவிடுவோம்
தாம்வேக்கன்முன்புநின் றுபாம்பே. ௩௦

செப்பரியமுன் றுலகுஞ் செம்பொன்னாக்குவோம்
செங்கதிரைத்தண்கதிராய்ச் செய்துவிடுவோம்
இப்பெரியவுலகத்தை இல்லாமற்செய்வோம்
எங்கள்வல்லபங்கண் டாபொம்பே. ௩௧

வேதன்செய்ததிருஷ்டிகள்போல் வேறுசெய்வோம்
வேதனையுமெங்கள்கீழே மேவச்செய்வோம்
நாதனுடன்சமமாக நாங்களும்வாழ்வோம்
நாங்கள்செய்கைகிதுவென் றுபாம்பே. ௩௨

அறுபத்துநாலுகலை யாவுமறிந்தோம்
அதற்குமேலொருகலை யானதறிந்தோம்
மறுபற்றுசற்றுமில்லா மனமுடையோம்
மன்னனையாசாவென் றுபாம்பே. ௩௩

செம்புவிலானையாளி சிங்கமுதலைச்
சிற்றடிக்குற்றேவல் செய்யச்சொல்லுவோம்
விரவிபெருங்கடவுளை யெங்களுடனே
விளையாடச்செய்வோமென் றுபாம்பே. ௩௪

சித்தர் சம்வாதம்.

வாசகிலையொருபக்க மன்னமிருக்கி
மனத்தானபுமுமனை மறுபக்கம்வை
கொலைவுதக்கனைத் தன்றிக்கிற்சேறு
செய்யபகுமனைக்கொன் சித்தனுரே. ௩௫

அலர்தலையொருபக்கமாகமிருக்கி
அதன்பக்கங்குளிகனை யன்டச்சேறு
கலங்கொன்டாரம்கொட்டன் சாளக்காட்டின்
கலிந்தரங்காபனைக்கா சித்தனுரே. ௩௬

அட்டதிக்குஞ் சக்கரங்களாகசிறி
அக்கோணக்கிலகி லக்காருசேறு
திட்டமுடன்மந்திரத்தைத் தெரித்துவிடில்
சித்தர்களிலொருதேக சித்னுரே. ௩௭

அட்டதிக்குஞ்சக்கரங்க ளமைத்துவிட்டோம்
அவ்வளர்பிற்சக்கரங்க ளமைத்துவிட்டோம்
எட்டுகோகமிருக்கின்ற விடத்திலிட்டோம்
இனியென்னசெய்வதுசொல் சித்னுரே. ௩௮

கவோகவாதிசேடன் தன்னைகாட்டி
சான்றுதிக்குமந்திரித்த நீறுதாவு
கவிவிதைக்கக்கவே யட்செலிகளைக்
வகையிலெடுத்தாடுங்கள் சித்னுரே. ௩௯

பொருளாகை விளக்கம்.

நீடுநகர்வீடுமோடு நற்பொருளெல்லாம்
நடுவன்வரும்பொழுது நாடிவருமோ
கூடுபோனபின்பவற்றாற் கொள்பயனென்றோ
கூத்தன்பதங்குறித்துநின் றாடாய்பாம்பே. ௪௧

யானைசேனைதேர்ப்பரி யாவுமணியாய்
யமன்வரும்போதுதனை யாமோவறிவாய்
ஞானஞ்சற்றுமில்லாத நாய்கட்குப்புத்தி
நாடிவரும்படிநின் றாடாய்பாம்பே. ௪௨

மாலிக்கமாமணிமுடி வாருவலயம்
மார்பிற்றொங்கும்பதக்கங் மற்றும்பணிகள்
ஆனிப்பொன்முத்தாரமப்பொ னந்தக்கடகம்
அறிவானப்பொருளென் றாடாய்பாம்பே. ௪௩

மாடகூடமாளிகைகள் வண்ணமண்டபம்
மதில்சூழ்ந்தவரண்மனை மற்றுமுள்ளவை
கூடவாதென்றவர்தங் கொள்கையறிந்தோர்
குலவாமல்வெறுப்பாரென் றாடாய்பாம்பே. ௪௪

மலைபோல்நற்செம்பொற்கு வைத்திருப்பவர்
மறைந்துருகையில் வாரிச்செல்வரோ
அலையாமலகத்தினை யத்தன்பால்வைத்தோர்
அறியாரென்றே துணிந் தாடாய்பாம்பே. ௪௫

பஞ்சனையும்பூவனையும் பாலமுதுவெறும்
பாழ்சுகோடகனிலே பயன்பெறுமோ
மஞ்சள்மணம்போய்நடு நாமமணர்கள்
வருமென்றுதெளிந் தாடாய்பாம்பே. ௪௬

முக்கனியுஞ்சக்கரையு மோதகங்களும்
முதிர்சுவைப்பண்டங்களு மூத்தியுண்டவர்
மிக்கவுமிப்போனபின்பு கண்ணைவிழுங்க
மெய்யாகக்கண்டோமென் றாடாய்பாம்பே. ௪௭

வண்ணப்பட்டுமெல்லாசனையும் வரப்த்தகோலமும்
வண்கவிகையாலவட்ட மற்றுஞ்சின்னமும்
திண்ணமுடன்யமபுரஞ் செல்லுங்காலத்தில்
சேரவாமாட்டாயென் றாடாய்பாம்பே. ௪௮

மக்கள்பெண்டிர்சுற்றமரு மக்கண்மற்றவர்
மாளும்போதுகூடவவர் மாள்வதில்லையே
தக்கவுலகனத்தையுந் தந்தகர்த்தனைத்
தாவித்தாவித்துதித்துநின் றாடாய்பாம்பே. ௪௯

கானலைமானீரெனவே கண்டுசொல்லல்போல்
காசினிவாழ்வினைமுடர் கண்டுகளிப்பார்
பேனிலைகண்டார்கள்வீணாய் வீம்புபேசிடார்
பெய்யென்பதாவோரென் றாடாய்பாம்பே. ௫௦

பெண்ணாகை விளக்கம்.

வெயில்கண்டமஞ்சள்போன்ற மாதரழகை
விரும்பியேமேல்விழுந்த மேவுமரந்தர்
ஒயில்கண்டிலைவாடத் தோகைவிரிபோல்
உடல்போருலோவெரேன் றாடாய்பாம்பே. ௫௧

சென்றுமுலைவன்றுவிழி கொண்டதோகையைச்
சித்தப்பாம்பால்விழுங்கியே சிவென்றொருத்தம்
குன்றுகட்டே குமரியேருங் கூத்தப்பருந்தைக்
கொன்றுதின்றுவிட்டோமென் றாடாய்பாம்பே. ௫௨

வட்டமுக்கியென் றுபிச மற்றுந்தோலை
மகமேறுவெண் ணுகளமவைத்தகர்க்கு அவர்
கெட்டாரற்றுமுளவோபிச கேளிடில்வீழ்ந்தார்
கெடுவரென்றே துணிந் தாடாய்பாம்பே. ௫௩

மலந்தொரிகண்ணிவாடி வாருக்கொப்பாக
வருணித்துச்சொல்வர்மதி மண்ணமில்லாதார்
குலலம்பேசுகின்ற கூகைமாந்தர்கள்
கும்பிக்கேயிரையென் றாடாய்பாம்பே. ௫௧

சிக்குராருங்கூந்தலைச் செழுமேகமாய்ச்
செப்புவார்கள்கொங்கைதனைச் செப்புக்கொம்பதாய்
நெக்குநெக்குருகிப்பெண்ணை நெஞ்சினைப்பார்
நிமலனைநினையாமென் றாடாய்பாம்பே. ௫௨

நாரியருமெக்கிறினை நல்லழகென்றும்
நன்றுறுஞ்சனிநாளிதனை நற்றுணிவென்றும்
கூறுவார்கள்புத்திகெட்டுக் கூகைமாந்தர்
கோனிலையையறியாமென் றாடாய்பாம்பே. ௫௩

மயிலென்றுங்குயிலென்று மானிக்கமென்றும்
மாலையென்றுங்கேளையென்றும் வானமுதென்றும்
ஒலிவானவனைமதித் தொத்தலென்றும்
ஓதாமற்கடிந்துவிட் டாடாய்பாம்பே. ௫௪

மின்னற்கொடியென் றுஞ்சோதி விளக்கமென்றும்
மெல்லியென்றும்வல்லியென் றுமேனகையென்றும்
கன்னற்கட்டியென்றுஞ்சீவி கற்கண்டென்றும்
கழறுமற்கடிந்தோமென் றாடாய்பாம்பே. ௫௫

பூவையென்றும்பாலையென்றும் பொன்னேயென்று
பூந்திருவேயென்றுமெய்ப் பொக்கிஷமென்றும்
கோவையென்றும்கோதையென்றுங்கோலெழிலென்று
கூறுமற்றுறந்தோமென் றாடாய்பாம்பே. ௫௬

மலைக்குடிமீதிலே மஞ்சள்பூச்சென்றும்
மல்லுப்புழுக்கட்டின்மேல் வண்ணத்தோலென்றும்
சலக்குழிக்குள்ளோராற்றஞ் சார்ந்தசேறென்றும்
தானறிந்துதள்ளினோமென் றாடாய்பாம்பே. ௫௭

சரீரத்தின் குணம்

ஊத்தைக்குழியிலே மண்ணைவெடித்தே
உதிரப்புனலிலே புண்ணைசேர்த்தே
வாய்த்தகுயவனார் மண்ணுப்பாண்டம்.
வரகோட்டுக்குமாகாதென் றாடாய்பாம்பே. ௫௮

இருவர்மன்சேர்த்திட வொருவர்பண்ண
கலைக்குமாதமாய் வைத்தகுளை
அருமையாயிருப்பினு மந்தக்குளை
அரைக்காசுக்காகாதென் றாடாய்பாம்பே. ௫௯

பரியாசம்போலவே சடத்தபாம்பு
பலபோதிடவே மெத்தவீக்கிப்
பரியாரமொருமாது பார்த்தபோது
பைபோடேகழன்றதென் றாடாய்பாம்பே. ௬௦

பெயுமழுந்தெக் கீருனிமுந்
தொக்கிநாற்றக் குடமுடைந்தால்
நாயுங்கரியும் சேயுங்கழுகும்
நக்கென்றேதின்றுமென் றாடாய்பாம்பே. ௬௧

நிலைமுரிக்குமிடி கிலைடல்போல்
நிலையாதுடல்நிலைக்கிடும் நிச்சயமென்றே
பரிற்பலவுமிக்கனைப் படைத்தவன்றனைப்
பற்றவேபற்றித்தொடர்ந் தாடாய்பாம்பே. ௬௨

நாறுமீனைப்பலசர நல்லகண்ணிரால்
நாலுங்காழினுமத நாற்றம்போமோ
கூறுமுடல்பலநதி யாடிக்கொண்டதால்
கொண்டமலநீங்காதென் றாடாய்பாம்பே. ௬௩

காய்த்தமரமதுமிகக் கல்லடிபடும்
கன்மனிதனைக்கொண்டகாயம் கண்டனைபெறும்
வாய்த்தவமுடையவர் வாழ்பவரென்றே
வஸ்துத்திருவடிதொழு தாடாய்பாம்பே. ௬௪

பேசரியாவவாயிற் பீற்றுருத்தி
பெருங்காறறுள்புகுந்ததாற் பேச்சுண்டாச்சே
ஈசனிலையறியாருக் கிந்தத்துருத்தி
எரிமண்ணிற்கிரையென் றுடாய்பாம்பே. ௬௮

மரப்பாலைபோலவொரு மண்ணுருச்செய்து
வளமானசீவனென்னுஞ் சூத்திரமாட்டிக்
கிரைக்குள்ளிருந்தசைப்பேன் நீர்ந்தபொழுதே
தேகம்விழுமென்றுதெளிந் தாடாய்பாம்பே. ௬௮

தசநாடிதசவாயு சத்ததாது
சார்ந்துமரக்கப்பலை தத்திவிழுமே
இசைவானகப்பலினை யேகவெள்ளத்தில்
உன்றனுமோட்டத் துணிந்தாடாய்பாம்பே. ௬௯

அகப்பற்று நீக்கல்.

தாமரையிலிலையே தண்ணீர்தங்காத
தன்மைபோலச்சகத்தாசை தள்ளிவிட்டெங்கும்
தூமணியாவிளக்கிப் சோதிபதத்தைத்
தொழுதுதொழுதுதொழு தாடாய்பாம்பே ௭௦

கள்ளங்கொலைகாமவாதி கண்டித்ததெல்லாம்
கட்டறுத்துவிட்டேனான் கண்ணைத்திறந்து
தெள்ளிதானவெட்டவெளி சிற்சொரூபத்தைத்
தேர்ந்துபார்த்துக்கிந்ததெளிந் தாடாய்பாம்பே.

சொல்லும்புளியம்பழத்தி னோடுபோலவே
சுற்றத்திருந்தாலுமவர் தொந்தங்களற்று
கில்லுமனதோடு மின்மலத்திலே
நின்றனைதான்வெறும்பாதென் றுடாய்பாம்பே ௭௧

சேற்றிற்றாமரைப்பூச்சி சேற்றறிக்கப்போல்
தேகத்தோடொத்துவாழ்பவரச்செய்கைகண்டுமெ
சாற்றுபவெனினுஞ் சாருமவழியே
தானடக்கவேணுமென் றுடாய்பாம்பே. ௭௨

கன்னைக்குந்தண்ணீர்க்குந்தொந்தமில்லாவாறுபோல்
எப்போதுமிப்புவியி லெய்தவேண்டும்
கண்ணுக்குகண்ணானவொளி கண்டுகொள்ளவே
கட்டறுத்துவாழ்ந்திடுநின் றுடாய்பாம்பே. ௭௩

கக்கிவிட்டசோறுமறி கந்தமூலங்கள்
கண்களுக்குகத்தான காட்சிபோலவே
கெடுக்கொண்டசகத்தினைச் சீவனொருத்தன்
சீர்பாதங்கானதெளிந் தாடாய்பாம்பே. ௭௪

கோபமென்றுமதயானை கொண்டமதத்தை
கூர்கொள்புத்தியங்குசத்தாற் கொன்றுவிட்டோங்கா
பேமென்னுஞ்சிற்சொரூப செய்யபொருளைச்
சேர்ந்துறவாகொண்டோமென் றுடாய்பாம்பே. ௭௫

சித்தியமென்றுமலையி னின்றுகொண்டோம்பாம்
பினைத்தபடிமுடித்து நின்மலமாகுமெ
சத்தியமாயெங்கள்கடத் தானமுயாசே
சந்ததமும்வாழ்வோமென் றுடாய்பாம்பே. ௭௬

மனமென்றுஞ்குதிரையை வாசனமக்கி
மதியென்றுங்கடிவாளம் வாசிற்பூட்டிச்
சினமென்றுஞ்சீனிமேற் சீராயேறித்
தெளிவிடஞ்சாரிவிட்டாடாய்பாம்பே. ௭௭

ஞானமென்றுஞ்சொரூபமின்மே லடியைவைத்தே
ஞிக்காமுட்காட்டை யறிவித்தே
சானமெனுந்துத்துணத்திற் கனல்சொருத்திக்
சாலாகாலங்கடந்தோமென் றுடாய்பாம்பே. ௭௮

சாலனெனுங்கொடிதான கடுமபகையைக்
கற்பமெனும்வாளினாற் கடிந்துவிட்டோம்
தாலப்பிறப்பினைத் தான்கடந்தோம்
தற்பரங்கண்டோமென் றாடாய்பாம்பே. ௮௦

தேனில்வீழ்ந்தயீயைப்போலச் சிந்தைகுலைந்து
திகையாமற்சிற்சொரூப தெரிசனைகண்டு
வானிறபறந்திடச்சூத வான்மணிதீர்ந்து
வாயிற்போட்டேகநின் றாடாய்பாம்பே. ௮௧

தூக்கியபாதங்கண்டேன் சோதிகண்டேன்
சுத்தவெளிக்குள்ளேயொரு கூத்தன்கண்டேன்
தாக்கியசிரசின்மேல் வைத்தபாதம்
சர்க்குருவின்பாதமென் றாடாய்பாம்பே. ௮௨

ஆலடிப்பொந்திலே வாழ்ந்தபாம்பே
அரசடிபொந்திலே புகுந்துகொண்டாய்
வாலடிதன்னிலே பார்த்துபார்த்து
வாங்கியேதூங்கிநின் றாடாய்பாம்பே. ௮௩

நாலுதெருவிலே நாலுகம்பம்
நடுத்தெருவிலே பொன்கம்பம்
போலும்விளங்குபொன் கம்பத்தினுக்கே
பூமாலைசூட்டிநின் றாடாய்பாம்பே. ௮௪

ஆழிபெயர்ந்தாலுமேரு மட்டேயலையும்
அடியோடுபெயர்ந்தாலு மன்றிக்கால
ஊழிபெயர்ந்தாலுமதி யுண்மைப்படிக்கே
உறுதிபெயராதுநின் றாடாய்பாம்பே. ௮௫

வாயுவினையிரையாக வாங்கியுண்டே
வருடிக்குரீரினைவாயுன்மடுத்தே
தேயுபிரைகுளிர்காய்ந்து வெட்டவெளியில்
திகைப்பறச்சேர்ந்துநின் றாடாய்பாம்பே. ௮௬

மாசில்கதிவளையிலே மண்டலமிட்டே
மதியானபெரும்பட மடல்விரித்தே
ஆசில்பராபரமான வாதிபாதத்தை
அடுத்தடுத்தேதுதித் தாடாய்பாம்பே. ௮௭

காடுமலைநதிபதி காசிமுதலாய்க்
கால்கடுக்கவோடிற்பலன் காணலாகுமோ
வீடுபெறும்வழிநிலை மேவிக்கொள்ளவே
வேதாந்தத்துரையினின் றாடாய்பாம்பே. ௮௮

எள்ளளவுமன்பதத்தி லில்லாசார்முத்தி
எய்துவதுதொல்லுலகி லில்லையெனவே
கள்ளப்புலன்கட்டறுத்துக் காலகாலனைக்
கண்டுதொழுதேகளித் தாடாய்பாம்பே. ௮௯

சூரியனைக்கண்டபனி தூரவோடல்போல்
சொந்தபந்தஞ்சிந்தபரி சுத்ததலத்தில்
ஆரியனைக்கண்டுதரி சித்தேயன்புடன்
அகலாமற்பற்றிதொடர்ந் தாடாய்பாம்பே. ௯௦

காந்தம்வலியிரும்புபோல் மாசின்மனதைக்
சாட்சியானவஸ்துஉடன் கலக்கச்சேர்த்துச்
சாந்தமுடன்றோண்டியின் தாம்பும்போலச்
சலியாமற்றொடர்ந்துநின் றாடாய்பாம்பே. ௯௧

உளியிட்டசற்சிலையி லுண்டோபலன்கள்
உலகத்தின்மூடர்களுக் குண்டோவுணர்ச்சி
புளியிட்டசெம்பிற்குற்றம் போமேவஞ்ஞானம்
போகாதுமூடர்க்கென் றாடாய்பாம்பே. ௯௨

தீர்ளானபோரிலூசி தேடல்போன்முத்தி
சிக்காதுதேசாசார தேசிகர்தம்மால்
அருளானமூலகுரு வையர்செயலால்
ஆனந்தங்கண்டோமென் றாடாய்பாம்பே. ௯௩

எட்டெட்டாய்க்கிக் கெய்கிடாதபோல்
எண்டிசைதிரிந்தலைந் தெய்தலிலையே
நாட்டிக்கொருகோயிற்கட்டி நாளும்புகுந்தே
நாதன்பாதங்காணார்களென் றூடாய்பாம்பே. கஉ

தன்னையறிந்தொழுகுவோர் தன்னைமறைப்பார்
தன்னையறியாதவரே தன்னைக்காட்டுவார்
பின்னையொருகடவுளைப் பேணுகின்றார்
பேரொளியைப்பேணுவாரென் றூடாய்பாம்பே. கஉஇ

பாலிற்கலைபோலுமெங்கும் பாய்ந்தவொளியைப்
பற்றுப்பொன்மற்றவைத்த பான்மைபோலே
காலிற்கழுவுமனிதன் றன் கண்டுகொண்டு
களித்துக்களித்துய்மின் றூடாய்பாம்பே. கஉஉ

தேக்கெடுத்தேயோடுமெங்கள் தேவையுண்டபின்
தேகபந்தங்கொண்டனமித் தேசவாழ்வினை
ஏக்கமென்றெண்ணி யோகையுடனே
உள்ளந்தெளிந்துய்மின் றூடாய்பாம்பே. கஉஎ

சமுர்வேதமாமுனைகள் சாஸ்திரம்பல
தந்திரம்புராணங்கள் சாற்றுமாகமம்
விதம்விதமானதான வேறுநூல்களும்
வீணுனநூல்களென் றூடாய்பாம்பே. கஉஅ

சமயபேதம்பலவான சாதிபேதங்கள்
சுத்தோர்க்கியல்லாத சற்சாதிகளுமோ
சிவயத்திலேநின்றோர் சித்தமாமுமோ
சித்தர்சித்தாந்தங்கள் காணாபாம்பே. கஉக

பூவைசெய்தகால்வந்த போதம்வருமோ
புரிவலஞ்செய்தகறற் புன்னியமுண்டோ
ஆவையற்றகாலத்திலே ஆவிவல்லவை
அடையாமலேமெய்ம்மறந்துய் தாடாய்பாம்பே. கஉங

மூலவேரறிந்துகொண்டால் மூன்றுலகமும்
முன்பாகவேகண்டுவிளித்திய முத்திசேரலாம்
சாலவேறறிந்ததாலே தான்பயனுண்டோ
சுத்தைப்பொய்யென் றுதெளிந் தாடாய்பாம்பே. கஉச

சுகத்தனுதியென்றிடாத தானறியாற்
சுவைகந்தமதன்றுவைப்பார்கள் சுத்தையறியார்
மகத்துவமில்லைகற்ப வன்மையல்லாது
மற்றும்வன்மைமில்லையென் றூடாய்பாம்பே. கஉஎ

ஆயிரத்தெட்டுதற்கீட்டி லமர்ந்தசித்தன்
ஆண்டமெல்லாமிகறந்திடு மற்புதசித்தன்
காயமிலாதோர்க்கிவளர் காரணசித்தன்
கண்ணுளொளியாறுவென் றூடாய்பாம்பே. கஉஅ

கற்பத்துமுக்கோணமிலை காப்பனதாக
நாமேக்கரச்சொரூப நாயகன்தன்னை
மேற்பதித்திருகொண்டாலந்த மேலுலகெலை
மெல்லடிக்கு தொன்டேயென் றூடாய்பாம்பே. ()

கண்டவர்களொருக்காலும் விண்டுடார்கள்
விண்டவர்களொருக்காலுங் கண்டுடார்கள்
கொண்டசோலமுள்ளவர்கள் கோனிலைகாணார்
கூத்தாடிகூத்தாடி யாடுபாம்பே. கஉகூ

ஆறுகலைக்குச்சுக்குன்றே பாடுமொருவன்
அயல்வீடுபோகுமுன்னே யாண்கோலிக்கொள்
வேறுபட்டாலவன்றனை மிட்டலறிதே
மேவுமுன்னேவிடாதுகொண் டாடுபாம்பே. கஉகஎ

எண்ணரியபுண்ணியங்க ளெல்லாஞ்செய்தமென்
ஏகனடிநெஞ்சமதி லென்றுவைத்தே
பண்ணரியதவப்பயன் பத்திவிலையேற்
பாழ்படுமென்றுதுணிந் தாடாய்பாம்பே. கஉகஅ

எவ்வுலகுஞ்சொந்தமதா யெய்தும்பயனென்
எங்கோநிபதாம்புய மென்னுக்காலையில்
இவ்வுலகவாழ்வுதானு மின்றேயருமென்
றெண்ணிக்கர்த்தனடியினைத் தாடாய்பாம்பே. கஅ

மனக்கோலங்கொண்டுமிக மனமகிழ்ந்து
மக்கண்மனைசுற்றத்தோடு மயங்கிநின்றாய்
பிணக்கோலங்கண்டுபின்னுந் துறவாவிட்டால்
பிறப்புக்கேதுவினையென் றாடாய்பாம்பே. கஅ

பிறப்பையுமிறப்பையு மறுத்துவிடயான்
பெருமருந்தொன்றுசொல்வேன் பெட்புடன்கேளா
சிறப்புடனிமைப்பூட்டுஞ் சின்னத்தக்கதுமு
திறந்திடும்வகையறிந் தாடாய்பாம்பே. கஆ

இறந்தவரைவாவ ரிஷ்டமானவர்
எய்துமவரிறந்தாரென் றெல்லவர்க்குஞ்சொல்
மறந்தவரொருவரென்றே மண்ணிலுள்ளோர்
வகையறிந்திடவேபின் றாடாய்பாம்பே. கஆ

சான்கடிச் செய்யுள்.

ஓகாரமுதலிலே பாம்பதாக
ஆனந்தவயலிலே படம்விரித்தே
யாகாரமுதலிலே யொருத்தொடுங்கி
ஓடிவகாரத்தி லுக்கைகண்டிடிச்
சீகாரங்கிடந்ததோர் மந்திரத்தைச்
சித்தப்பிடாரனார் போதஞ்செய்ய
மாகாரப்பிறப்பையும் வேரறுத்து
மாயப்பந்கடந்தேதாமென் றாடாய்பாம்பே.

சந்திரஞ்சொல்லுவார் தம்மையறியார்
சனிமந்திரஞ்சொல்லுவார் பொருளறியார்
மந்திரஞ்செபிப்பார்கள் வட்டவீட்டிலுள்
மனிதனைச்சுற்றுவார் வாயல்காணார்

அந்தரஞ்சென்றுமே வேர்பிடித்து
அருளென்னுஞானத்தா லுண்டைசேர்த்தே
இந்தமருந்தினைத் தின்பீராகில்
இனிப்பிறப்பில்லையென் றாடாய்பாம்பே.

களிமண்ணினாலொரு கப்பல்சேர்த்தே
கனமானபாய்மரங் காணநாட்டி
அளிபுலந்தன்னையே சுக்கானாக்கி
அறிவென்னுமாகாரச் சீனிநூக்கி
வெளியென்னும்வட்டத்தே யுள்ளடக்கி
வேதாந்தக்கடலினை வெல்லவோட்டித்
தெளிவுறுஞானியா ரோட்டுங்கப்பல்
சீர்பாதஞ்சேர்ந்ததென் றாடாய்பாம்பே. கஇ

உள்ளத்துக்குள்ளே யுணரவேண்டும்
உள்ளும்புறம்பையு மறியவேண்டும்
மெள்ளக்கனலை யெழுப்பவேண்டும்
விதிப்புலனிலே செலுத்தவேண்டும்
கள்ளப்புலனைக் கடந்துவிட்டுக்
கண்ணுக்குமுக்குமேற் காணநின்று
தெள்ளுபரஞ்சோதி தன்னைத்தேடிச்
சீர்பாதங்கண்டோமென் றாடாய்பாம்பே. கஈ

தங்காரக்கமலத்தி னுச்சிமேலே
உள்ளும்புறம்பையு மறியவேண்டும்
ஆங்காரக்கோபத்தை யறுத்துவிட்டே
ஆனந்தவெள்ளத்தைத் தாக்கிக்கொண்டே
சாங்காலமில்லாமற் றானுடனே
சட்டதிட்டமாகச்சேர்ந்து சாந்தமாகவே
தூங்காமற்றூங்கியே சுகமடைந்து
தொந்தோம்தொந்தோமென் றாடாய்பாம்பே.

விரகுடத்திலே பாம்படைப்போம்
வேதாந்தவெளியிலே விட்டாட்டுவோம்
கரணங்களைப்பிடிங்கி யிரைகொடுப்போம்
காலக்கடுவெளிநின் றாட்டுவிப்போம்
துரகந்தனிலேறித் தொல்லுலகெங்கும்
சுற்றிவலம்வந்துளித்திய சூக்ஷங்கண்டும்
உறையற்றமந்திரஞ் சொல்லிமீட்போம்
ஒருநான்கும்பெற்றோமென் றாடாய்பாம்பே

காயக்குடத்திலே நின்றபாம்பைக்
கருணைக்கடலிலே தியங்கவிட்டு
நேயச்சுழிமுனை நீடுபாய்ச்சி
நித்யமானவல்லதுவை நிலைக்கநாடி
மாயப்பெருவெளி தன்னிலேறி
மாசற்றபொருளினை வாய்க்கத்தேடி
ஆயத்துறைகடந் தப்பாற்பாழின்
ஆனந்தஞ்சேர்ந்தோமென் றாடாய்பாம்பே.

மூலத்தலத்திலே னின்றகருத்தை
முற்றுஞ்சுழிமுனை தன்னிலூடே
மேலத்தலத்திலே விந்துவட்டம்
மேலைவழியிலே மேவிவாழும்
பாலத்திகாய்க் கருணையினால்
பரகதிஞான சொரூபமாகி
ஆலச்சயனத்து மாலுடனின்றே
ஆனந்தஞ்சேர்ந்தோமென் றாடாய்பாம்பே.

புலனைந்துவீதியில் வையாளியாயும்
புரவியெனுமனதை யொருமைப்படுத்தி
மலபந்தவுலகங் கடந்ததாலே
மன்னுகுருபாதத்தி னிலைநாடித்

தலமைந்துபூலோகங் கடந்ததாலே
சந்திரமண்டலங் கடந்ததாகும்
அலம்வந்துபூலோகக் கடலைநீக்கி
ஆனந்தமாகிநின் றாடாய்பாம்பே. ௧௨௦

குருவென்னுமாசா னுருவெடுத்துக்
குறியானஞானந் துப்பாக்கியாக்கி
அருளென்னுமருளே யுண்டையாக்கி
ஆனந்தமாகவே யுதைக்கடந்தே
மருளென்னுமாதர்மந் நெறிதொட்டு
வாங்காமலெரிந்திட நெட்டையிட்டு
பருவனைக்குள்ளே பட்டதென்றே
பற்றானைபற்றிநின் றாடாய்பாம்பே. ௧௨௧

கன்னான்குகையிலே கான்மறிப்போம்
கருமானுலையிலே தீமூட்டுவோம்
சொன்னார்தலையிலே பொன்னாக்குவோம்
சுறுதிகருகல்வி யொப்பஞ்செய்வோம்
மின்னார்கள்பாசத்தை விட்டெறிப்போம்
மெய்ப்பொருட்குறிகண்டு விருப்படைவோம்
பன்னாதேபன்னாதே சும்மாவிரு
பராபரஞ்சேர்ந்தோமென் றாடாய்பாம்பே.

சாதிப்பிரிவிலே தீமூட்டுவோம்
சந்தவெளியினிற் கோல்னாட்டுவோம்
வீதிப்பிரிவினில் விளையாடுவோம்
வேண்டாமதனையி லுறவுசெய்வோம்
சோதித்துலாவியே தூங்கிவிடுவோம்
சுகமானபெண்ணையே சுகித்திருப்போம்
ஆதிப்பிர்மாக்களைந்துபேரும்
அறியார்களிதையென் றாடாய்பாம்பே ௧௨௨

கெட்டெழுத்ததனிலே நிலைபிடித்து
நீங்காவெழுத்திலே வாலைமுறுக்கி
விட்டவ்வெழுத்திலே படம்விரித்து
விண்ணின்வழியிலே மேவியாடிப்
பட்டவெழுத்தையும் பதிந்திருப்போம்
பன்னிரண்டாமெழுத்தினிற் பன்னிக்கூடிய
திட்டமுடனெமக்கரு டேசிகனார்தன்
சீர்பாதஞ்சேர்ந்தோமென் றாடாய்பாம்பே.

ஊசித்துளைக்குடத்தினிற் பாம்படைப்போ
முலகெலாஞ்சுற்றி யுலாவிவருவோம்
மாசுள்ளபிறவியை மறந்திருப்போம்
மனமொத்தவெளியிலே விட்டாட்டுவோம்
மாசுப்புலன்களை யிரைகொடுப்போம்
மனதுற்றஉச்சியி லேறியாடுவோம்
பேசுமெழுத்தையும் விழுங்கவிடுவோம்
பிறப்பிறப்பற்றோமென் றாடாய்பாம்பே.

ஆணிக்குடத்திலே பாம்படைப்போம்
அக்கினிக்கோட்டைமே லேறப்பார்ப்போம்
மாணிக்கத்தூணின்மேல் விட்டாட்டுவோம்
மனம்வாக்குகாயத்தை யிரைகொடுப்போம்
நாணிக்கயிற்றையு மறுத்திடுவோம்
நமனற்றநாதன்பத நாடியேநிற்போம்
எணிப்படிவழிகண் டேறிவிடுவோம்
யாருமிதையறியாரென் றாடாய்பாம்பே. ௧௨௭

வடக்குகிழக்குமாய் நாலிழைப்போம்
மற்றுஞ்சுழலிலே பாவுபூட்டுவோம்
நடக்கும்வழியிலே யுண்டைசேர்ப்போம்
நடவாவழியிலே புட்வைநெய்வோம்

குடக்குக்கரையிலே கோல்போடுவோம்
கொய்தலையெங்குமே விற்றிடுவோம்
அடக்கியேகத்துள்ளே வைக்கவும்வல்லோம்
ஆதிபதங்கண்டோமென் றாடாய்பாம்பே. ௧௨௮

சூத்திரக்குடத்திலே பாம்படைப்போம்
சுழிமுனைக்குள்ளே சுகித்திருப்போம்
பாத்திரங்கொண்டுமே பலியிரப்போம்
பத்தெட்டுமூன்று படிகடந்தோம்
ஊத்தைச்சடத்தினைப் புடமிடுவோம்
உளவனெமக்குநல் லுறுதிசொல்லப்
பாத்துயிரைதன்மெய் பலிக்கவெண்ணிப்
பதனம்பதனமென் றாடுபாம்பே. ௧௨௯

மவ்வக்குடத்திலே பாம்படைப்போம்
மணிவட்டவாசியை வாரியுண்போம்
பவ்வக்குடங்களைத் தள்ளிவிடுவோம்
வக்கிரசொர்ப்பனைத் தாண்டிவிடுவோம்
மவ்வவெளியிலே விட்டாட்டுவோம்
பஞ்சகருவியைப் பலிகொடுப்போம்
சீவ்வருவாகியே நின்றோமென்றே
சீர்பாதங்கண்டுதெளிந் தாடுபாம்பே. ௧௨௰

பாம்பாட்டி சித்தர்பாடல்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

இடைக்காட்டுச்சித்தர் பாடல்.

காப்பு.

கலிநிலைத்துரை.

ஆதியந்தமில் லாதவனாதியைத்
தீதுறும்பவன் தீப்படுபஞ்சுபோல்
மோதுறும்படி முப்பொறியொத்துறக்
காதலாகக் கருத்திற்கருதுவாம்,

தாண்டவராயக்கோன் கூறுதல்.

எல்லாவுலகமு மெல்லாருயிர்களு
மெல்லாப்பொருள்களு மெண்ணரிய
வல்லாளனாதி பரமசிவனது
சொல்லாலாகுமே கோனாரே. க

வானியல்போல வயங்கும்பிரமமே
சூனியமென்றறிந் தேத்தாக்கால்
ஊனியலாவிக் கொருகதியில்லையென்
றோர்ந்துகொள்ளுவீர் கோனாரே. உ

முத்திக்குவித்தான மூர்த்தியைத்தொழுது
முத்திக்குறுதிகள் செய்யாக்கால்
சித்தியும்பத்தியுஞ் சத்தியுமுத்தியுஞ்
சேராவாகுமே கோனாரே. ௩

தொல்லைப்பிறவியின் றொந்தமுற்றறவே
சோம்பலறுத்தவஞ் செய்யக்கால
எல்லையில்கடவு ளெய்தும்பதமுனக்
கில்லையென்றெண்ணுவீர் கோனாரே. ௪

ஆரணமூலத்தை பன்புடனேபர
மானந்தக்கோலத்தை யன்புடனே
பூரணமாகவே சிந்தித்துமெஞ்ஞானப்
போதத்தைச்சார்ந்துகொள் கோனாரே. ௫

காலாகாலங் கடந்திடுசோதியைக்
கற்பனைக்கடந்த வற்புதநீதியை
நூலாற்பெரிய சொன்னதுண்பொருளை
நோக்கத்திற்காண்வது கோனாரே. ௬

சொல்லருஞ்சகள நிட்களமானதைச்
சொல்லாற்சொல்லாமல் கோனாரே
அல்லும்பகலு மகத்திலிருத்திடி
லந்தகன்கிட்டுமோ கோனாரே. ௭

சூரியன்வாள்பட்ட துய்யபனிகெடுந்
தோற்றம்போல்வெவ்வினை தூள்படவே
நாரியிடப்பாகன்றா ணெஞ்சியிற்போற்றியே
நற்கதிசேர்ந்திடு கோனாரே. ௮

மும்மலநீக்கிட முப்பொறிக்கெட்டாத
முப்பாழ்கிடந்த வப்பாழைச்
செம்மறியோட்டிய வேலையமைத்துஞ்
சிந்தையில்வைப்பீரே கோனாரே. ௯

பஞ்சவிதமாய்ச் சஞ்சலம்பறக்கப்
பற்றறநின்றதைப் பற்றியன்பாய்
நெஞ்சத்திருத்தி யிரவும்பகலுமே
நேசித்துக்கொள்ளுவீர் கோனாரே. ௧௦

நாராயணக்கோன் கூறுதல்.

கொச்சகக்கலிப்பா.

சீரார்சிவக்கொழுந்தைத் தெள்ளமுதைச்செந்தேனைப்
பாராதிவான்பொருளைப் பஞ்சவடிவானவொன்றைப்
பேரானவிண்ணொளியைப் பேரின்பவாரிதியை
நேராகவெந்நாளு நெஞ்சிருத்திவாழ்வேனே. ௧௧

கண்ணுண்மணியைக் கற்பகத்தைக்காஞ்சன்றைப்
பெண்ணுருவிப்பாதியிணை பேசரியமுப்பொருளை
விண்ணினமுதைவிளக்கொளியை வெங்கதிரைக்
கண்ணளியையுள்ளில்வைத்துச் சாரூபஞ்சாருவனே.

கண்ணி தரு.

மனமெனுமாட்டங்கிற் றாண்டவக்கோனே-முத்தி
வாய்த்ததென்றெண்ணேடர் தாண்டவக்கோனே.
சினமென்னும்பாம்பிரந்தாற் றாண்டவக்கோனே-யா
சித்தியென்றேநினையேடா றாண்டவக்கோனே. [வுஞ்
ஆசையெனும்பகமாளிற் றாண்டவக்கோனே-இந்த
அண்டமெல்லாங்கண்டறிவாய் தாண்டவக்கோனே.
ஓசையுள்ளடங்குமுன்னர் தாண்டவக்கோனே-மூலத்
தோங்காரங்கண்டறிநீ தாண்டவக்கோனே. கா
மூலப்பகுதியறத் தாண்டவக்கோனே-உள்ள
முளைத்தவோபிடுங்கேடா தாண்டவக்கோனே. கஎ
சாலக்கடத்தியல்பு தாண்டவக்கோனே-மெச்
சாலென்றேதேர்ந்தறி தாண்டவக்கோனே. கஅ
பற்றேபிறப்புண்டாக்குந்தாண்டவக்கோனே-அதைப்
பற்றாதருத்துவிடு தாண்டவக்கோனே. கஆ
சற்றேபிரமத்திச்சை தாண்டவக்கோனே-உன்னுள்
சலியாமல்வைக்கவேண்டுந் தாண்டவக்கோனே. உ0
அவித்தவித்துமுளையாதே தாண்டவக்கோனே-பத்தி
அற்றவர்கதியடையார் தாண்டவக்கோனே. உக
செவிதனிற்கேளாதமறை தாண்டவக்கோனே-குரு
செப்பில்வெளியாமல்லவோ தாண்டவக்கோனே. உஉ

கட்டளைக் கலித்துறை.

மாடுமனைகளு மக்களுஞ்சுற்றமும் வாண்பொரு
ளும், வீடும்பனைகளும் வெண்பொன்னுஞ் செம்பொ
ன்னும் வெண்கலமும், காடுங்கரைகளுங்கல்லாம்பணி
யுங்கரிபரியுந், தேடும்பலவண்டமு நில்லாசிவகதிசேர்
மின்களே. உங

நேரிசை வெண்பா.

போகம்போம் போக்கியம்போம் போசனம்
போம் புண்மைபோம், மோகம்போம் மூர்க்கம்போ
ம்மோசம்போம் தாகம்போம் வேதமுதலாகமங்கண்
மேலான தென்றுபலகால், ஓதுபிரமத்துற்றக்கால்.

தாண்டவராயக்கோன் தரு.

தாந்திமித்திமி தந்தக்கோனாரே
தீந்திமித்திமி திந்தக்கோனாரே
ஆநந்தக்கோனாரே அருள்
ஆநந்தக் கோனாரே.

ஆயிரத்தெட்டு வட்டமுங்கண்டே
அந்தவட்டத்துள்ளே நின்றதுங்கண்டேன்
மாயிருஞாலத்து நூற்றெட்டும்பார்த்தேன்
மந்தமனத்துறுஞ் சந்தேகந்தீர்த்தேன். (தாந்) உரு
அந்தக்கரணமெனச்சொன்னாலாட்டையும்
அஞ்ஞானமென்னு மடர்ந்தவன்காட்டையும்
சந்தத்தவமென்னும் வாளினால்வெட்டினேன்
சாவாதிருந்திடக் கோட்டையுங்கட்டினேன். (தாந்)
மெய்வாய்கண்மூக்குச் செவியெனுமைந்தாட்டை
வீறுஞ்சுவையொளி யூறோசையாங்காட்டை
எய்யாமலோட்டினேன் வாட்டினேனாட்டினேன்
ஏகவெளிக்குள்ளே யோகவெளிக்குள்ளே. (தாந்)
பற்றிரண்டுமறப் பண்புற்றேனண்புற்றேன்
பாலையுமுட்கொண்டேன் மேலையாங்கட்கொண்டேன்

சிற்றின்பநீங்கினேன் மற்றின்பநோக்கினேன்
சிற்பரஞ்சேர்ந்திட்டேன் தற்பரஞ்சார்ந்திட்டேன்.

அண்ணாக்கையூடே யடைத்தேயமுதுண்ணேன்
அந்தரந்தரத்தை யப்பொழுதேயெண்ணேன்
விண்ணாளுமொழியை மேவிப்பூசைபண்ணேன்
மெஞ்ஞானமொன்றன்றிவேறேயொன்றைநண்ணேன்

மண்ணாதிபூதங்களைந்தையுங்கண்டேனே
மாயாவிகாரங்கள் யாவையும்விண்டேனே
விண்ணாளிமொளியை மெய்யிலுட்கொண்டேனே
மேதினிவாழ்வினை மேலாகவேண்டேனே. (தாந்)

வாக்காதியைந்தையும் வாக்காய்தெரிந்தேனே
மாயைசம்பந்தங்களைந்தும்புரிந்தேனே
நோக்கரும்யோகங்களைந்தும்புரிந்தேனே
நுவலுமற்றைந்தியோக நோக்கம்பரிந்தேனே. (தாந்)

ஆறாதாரத் தெய்வங்களைநாடு
அவர்க்குமேலான வாதியைத்தேடு
கூறானவட்டாவா நந்தத்திற்கூடு
கோசமைந்துங்கண்டு குன்றேறிக்கூத்தாடு. (தாந்)

நாராயண கோன் ௩௮ தல.

ஆதிபகவனையே பசுவே
யன்பாய்நினைப்பாயேல்
சோதிபரகதிதான் பசுவே
சொந்தமதாகாதோ. ௩௩

எங்கும்நிறைப்பொருளைப் பசுவே
யெண்ணிப்பணிவாயேல்
தங்கும்பரகதியில் பசுவே
சந்ததஞ்சாருவையே. ௩௪

அல்லும்பகலுநிதம் பசுவே
யாதிபதந்தேடில்
புல்லுமோட்சநிலை பசுவே
பூரணங்காண்பாயே. ௩௫

ஒன்றைபிடித்தோர்க்கே பசுவே
உண்டைவசப்படுமே
நின்றநிலைதனிலே பசுவே
நேர்மையறிவாயே. ௩௬

எல்லாமிருந்தாலும் பசுவே
யீசரருளிலையே
இல்லாத்தன்மையென்றே பசுவே
யெண்ணிப்பணிவாயே. ௩௭

தேவனுதவியன்றிப் பசுவே
தேர்ந்திடில்வேறொன்றில்லை
ஆவிக்குமாவியதாம்
யத்தன்றிருவடியே. ௩௮

தாயினுமன்பனன்றோ பசுவே
சத்திக்குள்ளானவன்றான்
நேயமுடைவர்பால் பசுவே
நீங்காதிருப்பானே. ௩௯

முத்திக்குலத்தானோன் பசுவே
மூலப்பொருளானோன்
சத்திக்குறவானோன் பசுவே
தன்னைத்துதிப்பாயே. ௪௦

ஐவன்றிருப்பாதம் பசுவே
யன்புற்றுநீபணிந்தால்
வெய்யவினைகளெல்லாம் பசுவே
விடோடுங்கண்டாயே. ௪௧

சந்திரசேகரன்றாள் பசுவே
தாழ்ந்துபணிவாயேல்
இந்திரன்றான்முதலோர் பசுவே
யேவல்புரிவாரே. ௪௨

கட்புலன்காணவொண்ணாப் பசுவே
கர்த்தனடியிணையை
உட்புலன்கொண்டேத்திப் பசுவே
யுன்னதமேய்வாயே. ௪௩

கட்டியுங்காணவொண்ணாப் பசுவே
[illegible]
ஒட்டிப்பிடிப்பாயேன் பசுவே
யுன்னைநிகர்ப்பவாயார். ௪௪

தன்மனந்தன்னாலே பசுவே
தாணுவைச்சாராதார்
வனமரமொப்பாகப் பசுவே
வையத்துரைப்பாரே. ௪௫

சொல்லென்றுநற்பொருளாம் பசுவே
சோதியைப்போற்றாக்கால்
இல்லென்றுமுத்திநிலை பசுவே
யெப்பொருளுஞ்சொல்லுமே. ௪௬

பலரொடு கிளத்தல்.

கண்ணான்மணியைக் கருதியபேரொளியை
விண்ணின்மணியை விளக்கொளியைப்போற்றீரே.

மனம்வாக்காயமெனும் வாய்த்தபொறிக்கெட்டாத
தினகரனைநெஞ்சமதிற் சேவித்துப்போற்றீரே. ௪௮

காலமூன்றுங்கடந்த கதிரொளியையுள்ளத்தாற்
சாலமின்றிப்பற்றிச் சலிப்பறவேபோற்றீரே. ௪௯

பாலிற்சுவைபோலும் பழத்தின்மதுப்போலும்
நூலிற்பொருள்போலு நுண்பொருளைப்போற்றீரே.

மூவர்முதலை முக்கனியைச்சர்க்கரையைத்
தேவர்பொருளைத் தெள்ளமுதைப்போற்றீரே. ௫௧

தூயமறைப்பொருளைச் சுகவாரிதியமிர்தை
நேயமுடனாளு நிலைபெறவேபோற்றீரே. ௫௨

சராசரத்தைத்தந்த தனிவானமூலமென்னும்
பராபரத்தைப்பற்றிப் பவமறவேபோற்றீரே. ௫௩

மண்ணாதிபூதமுதல் வ்குத்ததொருவான்பொருளைக்
கண்ணாரக்காணக் கருத்திசைந்துபோற்றீரே. ௫௪

பொய்ப்பொருளைவிட்டுப் புலமறியவொண்ணாத
மெய்ப்பொருளைநாளும் விருப்புற்றுப்போற்றீரே.

ஏன்னிற்றைலம்போ லெங்குநிறைபொருளை
உள்ளிற்றுதித்தே யுணர்வடைந்துபோற்றீரே. ௫௬

நெஞ்சொடு கிளத்தல்.

பூமியெல்லாமோர்குடைக்கீழ்பொருந்தவரசாளுதற்கு
காமியம்வைத்தாலுளக்குக் கதியுளதோர்கன்மனமே

பெண்ணாசைக்கொண்டு பேணித்திரிந்தாக்கால்
விண்ணாசைவைக்க விதிமிலையேகன்மனமே. ௫௮

மேயும்பொரிகடமை மேலிடவொட்டார்க்குவினை
தேயுமென்றேகல்வறியிற் செல்லுநீகன்மனமே. ௫௯

பொன்னிச்சைகொண்டு பூமிமுற்றும்திரிந்ததனாற்
மன்னிச்சைமோக்கம் வாய்க்குமோகன்மனமே. ௬௦

பொய்யானகல்விகற்றுப் பொருண்மயக்கங்கொள்ளா
மெய்யானஞானகல்வி விரும்புவாய்கன்மனமே. [மல்

பேய்க்குரங்குபோலப் பேருலகிலிச்சைவைத்து [மே
நாய்நரிகள்போலலைந்தா னன்மையுண்டோகன்மன

இரும்பையிழுத்திடுங்காந்தத்தியற்கைபோற்பல
பொருளை, விரும்பினதாலனைநிலையோ விளம்புவாய்
கன்மனமே. ௬௩

கற்பநிலையாலலவோ கற்பகாலங்கடத்தல்
சொற்பநிலைமற்றநிலை சூட்சங்காண்கன்மனமே. ௬௪

தேகமிழப்பதற்குச்செபஞ்செய்தென்றபஞ்செய்தேன்
யோகமட்டுஞ்செய்தாலென் யோசிப்பாய்கன்மனமே

சாகாதிருப்பதற்குத்தான் கற்றருங்கல்வியன்றோ
காகானமெய்க்கல்வி வகுத்தறிநீகன்மனமே. ௬௫

அறிவொடு கிளத்தல்.

எல்லாபொருள்களையு மெண்ணப்படிபடைத்த
வல்லாளன்றன்னை வகுத்தறிநீபுல்லறிவே. ௬௬

கட்புலனுக்கெவ்வளவுங் காணாதிருந்தெங்கும்
உட்புலனால்நினறவொன்றை யுய்த்தரிநீபுல்லறிவே.

விழித்திருக்கும்வேளையில் விரைத்துறக்கமுண்டாகும்
செழித்திலங்குமான் மாவைத் தேர்ந்தறிநீபுல்லறிவே

மெய்யிலொருமெய்யாகி மேலாகிக்காலாக்கிப்
பொய்யிலொருபொய்யாகும் புலமறிநீபுல்லறிவே.

ஆத்துமத்தின்கூறான வலையவமேயுன்னுடனே
கூத்துபுரிகின்ற கோளரிவாய் புல்லறிவே. ௬௭

இருட்டரைக்குநல்விளக்கா யிருக்குமுன்றன்வல்லமை
அருட்டுறையனிறுத்திவிளக் காகுநீபுல்லறிவே. [யை

நல்லவழியிற்சென்று நம்பதவியெய்தாமல்
கொற்றவழியிற்சென்று குறுகுவதேன்புல்லறிவே.

கைவிளக்குக்கொண்டு கடலில்வீழ்வார்போல
மெய்விளக்குன்னுள்ளிருக்க வீழ்குவதேன்புல்லறிவே

வாசிக்குமேலான வான்கதியுன்னுள்ளிருக்க
யோசிக்குமேற்கதிதா னுனக்கரிதோபுல்லறிவ. ௭௫

அன்னையைப்போலெவ்வுயிருமன்புடனேகாத்துவரும்
முன்னவனைக்கண்டு முத்தியடைபுல்லறிவே. ௭௬

சித்தத்தொடு கிளத்தல்.

அஞ்ஞானம்போயிற்றென்று தும்பீபர-பற
மாநந்தங்கண்டோமென்று தும்பீபற
மெஞ்ஞானம்வாய்த்ததென்று தும்பீபற-மலை
மேலேறிக்கொண்டோமென்று தும்பீபற. ௭௭

அல்லல்வலையில்லையென்றே தும்பீபற-நிறை
ஆணவங்களற்றோமென்றே தும்பீபற
தொல்லைவினைநீங்கிற்றென்றே தும்பீபற
பரஞ்சோதியைக்கண்டோமெனத்தும்பீபற.

ஐம்பொறியடங்கினவே தும்பீபற-நிறை
அருவேபொருளெனத் தும்பீபற
செம்பொருள்கள்வாய்த்தனவே தும்பீபற-ஒரு
தெய்வீசங்கண்டோமென்றே தும்பீபற. ௭௯

மூவாசைவிட்டோமென்றே தும்பீபற-பர
முத்திநிலைசித்தியென்றே தும்பீபற
தேவாசைவைத்தோமென்று தும்பீபற-இந்தச்
செகத்தையொழித்தோமென்று தும்பீபற. ௮௦

பாழ்வெளிநோக்கியே தும்பீபற-மாயைப்
பற்றற்றோமென்றேநீ தும்பீபற
வாழ்விடமென்றெய்தோந் தும்பீபற-நிறை
வள்ளநிலைச்சார்தோமோ தும்பீபற.

எப்பொருளுங்கனவென்றே தும்பீபற-உல
கெல்லாமழியுமென்றே தும்பீபற
அப்பிலெழுத்துடலென்றே தும்பீபற-என்று
மழிவில்லாத தியென்று தும்பீபற. அ௨

குயிலொடுகிளத்தல்.

சரணங்களொருநான்கு மடங்கினவே-கெட்டக்
காமமுதலோராறு மொடிங்கினவே
சரணங்களொருநான்குங் கண்டனமென்றே-நிறை
சந்தோஷமாகவே கூவுகுயிலே. அ௩

உலகமோக்காளமென்றோதுகுயிலே-எங்க
ளுத்தமனைக்காண்பரிதென் றோதுகுயிலே
பலமதம்பொய்ம்மையென்றோதுகுயிலே-எழு
பவமகன்றிட்டோமென் றோதுகுயிலே. அ௪

சாதனங்கள்செய்தவர்கள் சாகார்குயிலே-எல்லாத்
தத்துவங்கடேர்ந்தவர்கள் வேகார்குயிலே
மாதவங்கள்போலும்பலன் வாயாக்குயிலே-மூல
மந்திரங்களான்மகிமை வாய்க்குங்குயிலே அ௫

எட்டிரண்டறிந்தோர்க்கிட ரில்லைகுயிலே-மன
மேகாமனிற்கிற்கதி யெய்துங்குயிலே
நட்டணையைச்சார்ந்தறிந்து கொள்ளுங்குயிலே-ஆதி
நாயகனைநினைவில்வைத் தோதுகுயிலே. அ௬

மயிலொடுகிளத்தல்.

ஆடுமயிலே நடமாடுமயிலே-எங்கள்
ஆதயணிசேடனெங்க வாடுமயிலே
கூடுபோகுமுன்னங்கதி கொள்ளுமயிலே-என்றுங்
குறையாமனமோனநெறி கொள்ளுமயிலே. அ௭

இல்லறமேயல்லவென்றாடுமயிலே-பத்தி
இல்லவர்க்குமுத்திசித்தி யில்லைமயிலே
நல்லறமேதுறவறங்காணுமயிலே-சுத்த
நாதாந்தவெட்டவெளி நாடுமயிலே அ௮

காற்றுணைப்போன்மனதைக்காட்டு மயிலே-வரும்
காலனையுந்தூறத்தி லோட்டுமயிலே
பற்றாடுருவவேபாயுமயிலே-அகப்
பற்றுச்சற்றில்லாமற் பண்ணுமயிலே அ௯

அன்னத்தோடு கிளத்தல்.

சிறுதவளைதான்கலக்கிற் சித்தாத்தினிழன்மறையும்
மறுவாயைதான்கலக்கின் மதிமயங்குமடவனமே.

காற்றின்மரமுறியுங் காட்சியைப்போனல்லறிவு
தூற்றிவிடிலஞ்ஞானந் தூரப்போமடவனமே. ௬௧

அக்கினியாற்பஞ்சுபொதி யழிந்திட்டவாறேபோல்
பக்குவநல்லறிவாலே பாம்போமடவனமே. ௬௨

குளவிபுழுவைக்கொணர்ந்துகூட்டிலிருப்படுத்தல்போ
வளமுடையஉன்மனதை வசப்படுத்துமடவனமே. [ல்

அப்புடனேயுப்புச்சேர்ந் தளவுசரியானதுபோல்
ஒப்புறவேபிரமமுட னொன்றிநில்லுமடவனமே. ௬௪

காய்ந்தவிரும்புநிறங் காட்டுதல்போலாத்துமத்தை
வாய்ந்திலங்கச்செய்து வளம்பெருநீமடவனமே. ௬௫

புல்லாங்குழலூதல்.

தொல்லைப்பிறவி தொலைக்கார்க்குமுத்திதான்.
இல்லையென் றூதுகுழல் கோனே
இல்லையென் றூதுகுழல் ௬௬

இந்திரபோகங்க ளெய்தினுந்தொல்லையென்
றந்தமாயூதுகுழல்-கோனே
அந்தமாயூதுகுழல். ௬௭

மோனநிலையினின் முத்தியுண்டாமென்றே
கானமாயூதுகுழல்-கோனே
கானமாயூதுகுழல். ௩௨அ

நாய்போற்பொறிகளை நானுமிதம்விட்டோர்
பேயரென்றூதுகுழல்-கோனே
பேயரென்றூதுகுழல். ௩௩

ஓடித்திரிவோர்க் குணர்வுகிட்டும்படி
சாடியேயூதுகுழல்-கோனே
சாடியேயூதுகுழல். ௩௪

ஆட்டுக்கூட்டங்களை யன்றும்புலிகளை
ஓட்டியேயூதுகுழல்-கோனே
கானமாயூதுகுழல். ௩௫

மட்டிக்குணமுள்ள மாரீசநாய்களை
கட்டிவைத்தூதுகுழல்-கோனே
கட்டிவைத்தூதுகுழல். ௩௬

கட்டத்தாயெல்லாம் காவலுக்கெப்போதும்
கிட்டாதென்றூதுகுழல்-கோனே
கிட்டாதென்றூதுகுழல். ௩௭

பெட்டிபிற்பாம்பெனப் பேய்மனதடங்க
ஓட்டியேயூதுகுழல்-கோனே
ஓட்டியேயூதுகுழல். ௩௮

ஏனதென்றும்யானென்று மில்லாதிருக்கவே
தானதாகவூதுகுழல்-கோனே
தானதாகவூதுகுழல். ௩௯

அற்றவிடமென்றே யற்றதோடுற்றதைக்
கற்றவென்றூதுகுழல்-கோனே
கற்றவென்றூதுகுழல். ௪௦

பால்கறத்தல்

சாவாதிருந்திடப்பால்கற-சிறம்
தன்னிலிருந்திடும் பால்கற
வேவாதிருந்திடப்பால்கற-வெறும்
வெட்டவெளிக்குள்ளே பால்கற. ௪௧

தோயாதிருந்திடும்பால்கற-முன்
தொல்லைவினையறப் பால்கற
வாயாலுமிந்திடும்பால்கற-வெறும்
வயிறு வுண்டிடப் பால்கற. ௪௨

நாறாதிருந்திடும்பால்கற-நெடு
நாளுமிருந்திடப்பால்கற
மாறுதொழுகிடும்பால்கற-தலை
மண்டையில்வளரும் பால்கற. ௪௩

உலகம்வெறுத்திடும்பால்கற-பிர
ஒக்காளமாகிய பால்கற
கலசத்திலுள்ளிளைபால்கற-நிறை
கண்ணுத்திறந்திடப் பால்கற. ௪௪

எப்பம்விடாமலே பால்கற-வரும்
ஏமன்விலகவேபால்கற
தீப்பொறிபோய்ந்திடப் பால்கற-பர
வெத்துடன்சாரவே பால்கற. ௪௫

அன்னவின்மேல்வரும் பால்கற-பேர்
ஆனந்தத்திலாறிடும் பால்கற
விண்ணுட்டிலில்லாத பால்கற-தொல்லை
வேதனைக்கெடவே பால்கற. ௪௬

கிடைக்கட்டுதல்.

இருவினையாமாடுகளை யேகவிடுகோனே-உன்
இடங்குமனமாடொன்றை யடக்கிவிடுகோனே. ௪௭

சாற்றரியநைட்டிகரே தற்பாத்தைச்சார்வார்-நாளும்
தவமவமாக்கழிப்பவரே சனனமதில்வருவார். கசச

அகங்காரமாடுகண்மூன் றகற்றிவிடுகோனே-நாளும்
அவத்தைவெனு மாடைந்த யடக்கிவிடுகோனே. கசரு

ஒருமலத்தனென்னுமாட்டை யொதிக்கிக்கட்டு
கோனே-உடன், உறையுமிரு மலந்தனையு மோட்டிக்
கட்டு கோனே. கசசு

மும்மலத்தி னெனுமாட்டை முறுக்கிக் கட்டு
கோனே-மிக, முக்கால நேர்மையெல்லா முன்பறிவா
ய், கோனே. கசஎ

இந்திரியத் திரையங்களை இறுக்கிவிடு கோனே
என்றும், இல்லையென்றேமறணங் குமலெடுத் தூது
கோனே. கசஅ

உபாதியெனு மூன்றாடை யோட்டிவிடு கோனே
உனக், குள்ளிருக்கும் கள்ளமெல்லா மோடிப்பொகு
ங்கோனே. கசஆ

முக்காயமாடுகளை முன்னங்கட்டுகோனே-இனி
மோசமில்லை நாசமில்லை முத்தியுண்டாங்கோனே.

கன்மபலமாடுகளைக் கடக்கட்டுகோனே-மற்றக்
கன்மத்திரயப்பகவைக் கடையிற்கட்டுகோனே கஉக

காரணக்கோ மூன்றனையுங்காலபிணிப்பாய்கோ
னே-நல்ல கைவசமாஞ்சாதனங்கள்கடைப்பிடிப்பாய்
கோனே. கஉஉ

வேறு-தரு.

பிரமாந்தரத்திற் பேரொளிகா ணெங்கள்கோ
னே-வாய், பேசாதிருந்துபெரு நிட்டைசாரெங்கள்
கோனே. கஉ

சிரமதிற்கமலச்சேவைதெரிந்தெங்கள்கோனே-முத்தி
சித்திக்குந்தந்திரஞ் சித்தத்தறியெங்கள்கோனே.

விண்ணாடிவஸ்துவை மெய்யறிவிற்காணுங்கோ
னேஎன்றும், மெய்யேமெய்யிற்கொண்டுமெய்யறிவிற்
செல்லுங் கோனே. கஉரு

கண்ணாடியுன்னுள்ளே கண்டுபார்த்துக் கொள்
ளுங்கோனே-ஞானக், கண்ணன்றிக்கண்ணாடி காண
வொண்ணாதெங்கள் கோனே. கஉசு

சூனியமானதைச்சுட்டுவாரெங்குண்டுகோனே-புத்தி
சூக்குமமேயதை சுட்டுமென்றெண்ணெங்கள்கோனே

நித்தியமானதுநேர்படிலே நிலைகோனே-என்றும்
நிற்குமென்றேகண்டுநிச்சயங்காணெங்கள்கோனே.

சத்தியும்பரமுந் தன்னுட்கலந்தகோனே-நிட்டை
சாதிக்கிலிரண்டுந்தன்னுள்ளே காணலாங்கோனே.

மூகைபோலிருந்துமோனத்தைச் சாதியெங்கோனே
பர-மூலநிலைகண்டு முட்டுப்பிறப்பறுகோனே. கஉ0

இடைக்காட்டுச்சித்தர் பாடல்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

அகப்பை சித்தர்பாடல்.

நஞ்சுண்டவேண்டாமே அகப்பேய்
நாயகன்றாள்பெறவே
நெஞ்சமலையாதே அகப்பேய் க
நீயொன்றுஞ்சொல்லாதே.

பராபரமானதடி அகப்பேய்
பரையாகவந்ததடி
தராதலமேழ்புவியும் அகப்பேய் உ
தானேபடைத்ததடி.

நாதவேதமடி அகப்பேய்
நன்னடங்கண்டாயோ
பாதஞ்சத்தியடி அகப்பேய் ங
பரவிந்துநாதமடி.

விந்துநாதமடி அகப்பேய்
மெய்யாகவந்ததடி
ஐந்துபெரும்பூதம் அகப்பேய் ச
அதனிடமானதடி.

நாலுபாதமடி அகப்பேய்
நன்னெறிகண்டாயே
மூலமானதல்லால் அகப்பேய் ஞ
முத்தியல்லவடி.

வாக்காதியைந்தடியோ அகப்பேய்
வந்தவகைகேளாய்
ஓங்காரமானதடி அகப்பேய் ஞ
உண்மையதல்லவடி

சத்தாதியைந்தடியோ அகப்பேய்
சாத்திரமானதடி
மித்தையமாகுமடி அகப்பேய் ண
மெய்யதுசொன்னேனே.

வசனாதியைந்தடியோ அகப்பேய்
வண்மையாய்வந்ததடி
தெசநாடிபத்தேடி அகப்பேய் அ
திடனிதுகண்டாயே.

காரணமானதெல்லாம் அகப்பேய்
கண்டதுசொன்னேனே
மாரணங்கண்டாயே அகப்பேய் ௯
வந்தவிதங்களெல்லாம்.

ஆறுதத்துவமும் அகப்பேய்
ஆகமஞ்சொன்னதடி
மாறுதமண்டலமும் அகப்பேய் ௧௦
வந்ததுமூன்றடியே.

பிருதிவிபொன்னிறமே அகப்பேய்
பேதமையல்லவடி
உருவதுரேடியோ அகப்பேய் ௧௧
உள்ளதுவென்னையடி.

தேயுசெம்மையடி அகப்பேய்
திடனதுகண்டாயே
வாயுநீலமடி அகப்பேய் ௧௨
வான்பொருள்சொல்வோனே.

வானமஞ்சடியோ அகப்பேய்
வந்ததுநீகேளாய்
ஊனமதாகாதே அகப்பேய்
உள்ளதுசொன்னேனே. கங

அகாரமித்தனையும் அகப்பேய்
அங்கென்றெழுந்ததடி
உகாரங்கூடியடி அகப்பேய்
உருவாகிவந்ததடி. கச

மகாரமாயையடி அகப்பேய்
மலமதுசொன்னேனே
சிகாரமூலமடி அகப்பேய்
சிந்தித்துக்கொள்வாயே. கரு

வன்னம்புவனமடி அகப்பேய்
மந்திரதந்திரமும்
இன்னமுஞ்சொல்வேனே அகப்பேய்
இம்மென்றுகேட்பாயே. கஙு

அத்திவரைவாடி அப்பேய்
ஐம்பத்தோரட்சரமும்
பித்தையாங்கண்டாயே அகப்பேய்
மெய்யென்றுநம்பாதே. கஙு

தத்துவமானதடி அகப்பேய்
சகலமாய்வந்ததடி
புத்தியுஞ்சொன்னேனே அகப்பேய்
பூதவடிவல்லவோ. கஅ

இந்தவிதங்களெல்லாம் அகப்பேய்
எம்பிறையல்லவடி
அந்தம்விதம்வேறே அகப்பேய்
ஆராய்ந்துகாணாயோ. கஙு

பாவந்தீரவென்றால் அகப்பேய்
பாவிக்கலாகாதே
சாவதுமில்லையடி அகப்பேய்
சற்குருபாதமடி உ௦

எத்தனைசொன்னாலும் அகப்பேய்
என்மனந்தேறாதே
சித்துமசித்தும்விட்டு அகப்பேய்
சேர்த்துநீகாண்பாயே. உக

சமயமாறுமடி அகப்பேய்
தன்னாலேவந்ததடி
அமையாநின்றவிடம் அகப்பேய்
ஆராய்ந்துசொல்வாயே உஉ

ஆராறுசொன்னேனே
ஆகாதுசொன்னேனே
வேறேயுண்டானால் அகப்பேய்
மெய்யதுசொல்வாயே. உங

உன்னையறிந்தாக்கால் அகப்பேய்
ஒன்றையுஞ்சேராயே
உன்னையறியும்வகை அகப்பேய்
உள்ளதுசொல்வேனே. உச

சரியையாகாதே அப்பேய்
சாலோகங்கண்டாயே
கிரியைசெய்தாலும் அகப்பேய்
கிட்டுவதொன்றுமில்லை. உரு

யோகமாகாதே அகப்பேய்
உள்ளதுகண்டாக்கால்
தேகஞானமடி அகப்பேய்
தேடாதேசொன்னேனே. உசு

ஐந்துதலைநாகமடி அகப்பேய்
ஆதாயங்கொஞ்சமடி
இந்தவிஷந்தீர்க்கும் அகப்பேய்
எம்மிறைகண்டாயே உஎ

இறையவனென்றதெல்லாம் அகப்பேய்
எந்தவிதமாகும்
அறையவேநீகேளாய் அகப்பேய்
ஆனந்தமானதடி. உஅ

கண்டுகொண்டேனே அகப்பேய்
காதல்விண்டேனே
உண்டுகொண்டேனே அகப்பேய்
உள்ளதுசொன்னாயே. உக

உள்ளதுசொன்னாலும் அகப்பேய்
உன்னாலேகாண்பாயே
கள்ளமுந்தீராதே அகப்பேய்
கண்டார்க்குகாம்மடி. ௩௦

அறிந்துநின்றாலும் அகப்பேய்
அஞ்சார்கள்சொன்னேனே
புரிந்தவல்வினையும் அகப்பேய்
போகாதேயுன்னைவிட்டு ௩௧

ஈசன்பாசமடி அகப்பேய்
இவ்வண்ணங்கண்டதெல்லாம்
பாசம்பின்றதடி அகப்பேய்
பரமதாண்டாயே ௩௨

சாத்திரசூத்திரமும் அகப்பேய்
சங்கற்பமானதெல்லாம்
பாத்திடலாகாதே அகப்பேய்
பாழ்பலங்கண்டாயே. ௩௩

ஆறுகண்டாயோ அகப்பேய்
அந்தவினைதீர
தேறித்தெளிவதற்கே அகப்பேய்
தீர்த்தமுமாடாயே. ௩௪

எத்தனைகாலமுந்தான் அகப்பேய்
யோகமிருந்தாலென்
முத்தனுமாவாயோ அகப்பேய்
மோட்சமுமுண்டாமோ ௩௫

நாசமாவதற்கே அகப்பேய்
நாடாதேசொன்னேனே
பாசம்போனாலும் அகப்பேய்
பசுக்களும்போகாதே. ௩௬

நானமேதுக்கடி அகப்பேய்
நல்வினைதீர்ந்தாக்கால்
நானவேணுமென்றால் அகப்பேய்
காணக்கிடையாதே. ௩௭

சும்மாயிருந்துவிடாய் அகப்பேய்
சூத்திரஞ்சொன்னேனே
சும்மாயிருந்தவிடம் அகப்பேய்
சுட்டதுகண்டாயே. உஅ

உன்றனைக்காணாதே அகப்பேய்
ஊனுள்ளுழைந்தாயே
என்றனைக்காணாதே அகப்பேய்
இடத்திலேவந்தாயே. ௩௯

வானமோடிவரில் அகப்பேய்
வந்தபிறப்பாயே
தேனையுண்ணாமல் அகப்பேய்
தெருவோடலைந்தாயே ௪௦

சைவமானதடி அகப்பேய்
தானாகநின்றதடி
சைவமில்லையாகில் அகப்பேய்
சலம்வருங்கண்டாயே. ௪௧

ஆசையற்றவிடம் அகப்பேய்
ஆசாரங்கண்டாயே
நசன்பாசமடி அகப்பேய்
எங்ஙனஞ்சென்றாலும் ௪௨

ஆணவமூலமடி அகப்பேய்
அகாரமாய்வந்ததடி
கோணுமுகாரமடி அகப்பேய்
கூடப்பிரந்ததுவே. ௪௩

ஒன்றுமில்லையடி அகப்பேய்
உள்ளபடியாச்சே
நன்றில்லைத்தில்லையே அகப்பேய்
நாணமுமில்லையடி ௪௪

சும்மாயிருந்தவிடம் அகப்பேய்
சுட்டதுசொன்னேனே
எம்மாயமீதறியேன் அகப்பேய்
என்னையுங்காணேனே ௪௫

கலைகளேதுக்கடி அகப்பேய்
கண்டார்நகையாரோ
நிலைகளேதுக்கடி அகப்பேய்
நீயார்சொல்வாயே. ௪௬

இந்தவமிர்தமடி அகப்பேய்
இரவிவிஷமோடி
இந்துவெள்ளையடி அகப்பேய்
இரவிசிவப்பாமே ௪௭

ஆணல்லபெண்ணல்லவே அகப்பேய்
அக்கினிகண்டாயே
தாணுவுமிப்படியே அகப்பேய்
சற்குருகண்டாயே. ௪௮

என்னபடித்தாலும் அகப்பேய்
எம்முறையாகாதே
சொன்னதுகேட்டாயே அகப்பேய்
சும்மாயிருந்துவிடு. ௪௯

காடுமலையுமடி அகப்பேய்
கடுந்தவமானாலென்
வீடும்வெளியாமோ அகப்பேய்
மெய்யாகவேண்டாமோ ௫௦

பரத்திலேசென்றாலும் அகப்பேய்
பாரிலேமீளுமடி
பரத்துக்கடுத்தவிடம் அகப்பேய்
பாழதுகண்டாயே. ௫௧

பஞ்சமுகமேது அகப்பேய்
பஞ்சுபடுத்தாதே
குஞ்சிகப்பாதமடி அகப்பேய்
குருபாதங்கண்டாயே. ௫௨

பங்கமில்லையடி அகப்பேய்
பாதமிருந்தவிடம்
கங்கையில்வந்ததெல்லாம் அகப்பேய்
கண்டுதெளிவாயே. ௫௩

தானறநின்றவிடம் அகப்பேய்
சைவங்கண்டாயே
ஊனறநின்றவர்க்கு அகப்பேய்
ஊனமொன்றில்லையடி. ௫௪

சைவமாருக்கடி — அகப்பேய்
தன்னையறிந்தவர்க்கே.
சைவமானவிடம் — அகப்பேய்.
சற்குருபாதமடி. — ௫௫
பிறவிதீரவென்றால் — அகப்பேய்
பேதகம்பண்ணாதே
அறவியானவர்கள் — அகப்பேய்
சும்மாயிருப்பார்கள். — ௫௬
ஆரலைந்தாலும் — அகப்பேய்
நீபலைபாதேயடி
ஊரலைந்தாலும் — அகப்பேய்
ஒன்றையும்நாடாதே. — ௫௭
தேனூறுபாயுமடி — அகப்பேய்
திருவடிகண்டவர்க்கே
ஊனூறுமில்லையடி — அகப்பேய்
ஒன்றையும்நாடாதே. — ௫௮
வெள்ளைகறுப்பாமோ — அகப்பேய்
வெள்ளியுஞ்செம்பாமோ
உள்ளதுவுண்டோடி — அகப்பேய்
உன்னுளைகண்டாயே. — ௫௯
அறிவுண்மன்னுமடி — அகப்பேய்
ஆதாரமில்லையடி
அறிவுபாசமடி — அகப்பேய்
அருளதுகண்டாயே. — ௬௦
வாசியிலேறியடி — அகப்பேய்
வான்பொருள்தேடாயோ
வாசியிலேறியடி — அகப்பேய்
வாராதுசொன்னே. — ௬௧

தூராதிதூரமடி — அகப்பேய்
தூரமுமில்லையடி
பாராமற்பாரடியோ — அகப்பேய்
பாழ்வினைதீரவென்றால் — ௬௨
உண்டாக்கிக்கொண்டதல்ல — அகப்பேய்
உள்ளதுசொன்னேனே
கண்டார்கள் சொல்வாரோ — அகப்பேய்
கற்பனையற்றதடி. — ௬௩
நாதுமலறநாணு — அகப்பேய்
நாதனைபார்காண்பார்
நாதுமறறமுடிவில் — அகப்பேய்
நற்குருபாதமடி. — ௬௪
மூலமில்லையடி — அகப்பேய்
முப்பொருளில்லையடி
மூலமுண்டானால் — அகப்பேய்
முத்தியுமுண்டாமே. — ௬௫
இந்திரசாலமது — அகப்பேய்
எண்பத்தொருபதமும்
மந்திரமப்படியே — அகப்பேய்
வாயைத்திறவாதே — ௬௬
பாழாகவேனுமென்றால் — அகப்பேய்
பார்த்தகைநம்பாதே
கேளாமற்சொன்னேனே — அகப்பேய்
கேள்வியுமில்லையடி — ௬௭
சாதிபேதமில்லை — அகப்பேய்
தானுகநின்றவர்க்கு
ஓதியுணர்ந்தாலும் — அகப்பேய்
ஒன்றுந்தானில்லையடி — ௬௮

சூழவானம்டி அகப்பேய்
சற்றிமாக்காவில்
வேழமுண்டகனி அகப்பேய்
மெய்யதுகண்டாயே ௬௬

நானுமில்லையடி அகப்பேய்
நாதனுமில்லையடி
தானுமில்லையடி அகப்பேய்
சற்குருவில்லையடி ௭௦

மந்திரமில்லையடி அகப்பேய்
வாதனையல்லவடி
தந்திரமில்லையடி அகப்பேய்
சமயமழிந்தபடி ௭௧

பூசைபகாசமடி அகப்பேய்
போதமேகோஷ்டமடி
நன்மானையடி அகப்பேய்
எல்லாமுமிப்படியே ௭௨

சொல்லலாகாதே அகப்பேய்
சொன்னாலுந்தோஷமடி
இல்லையில்லையடி அகப்பேய்
ஏகாந்தக்கண்டாயே ௭௩

தத்துவதெய்வமடி அகப்பேய்
சதாசிவமானதடி
மற்றுமுள்ளதெய்வமெல்லாம் அகப்பேய்
மாயையடிவாமே. ௭௪

வார்த்தையல்லவடி அகப்பேய்
வாசாமகோசரத்து
ஏற்றதல்லவடி அகப்பேய்
என்னுடன்வந்ததல்ல ௭௫

சாத்திரமில்லையடி அகப்பேய்
சலனங்கடந்ததடி
பார்த்திடலாகாதே அகப்பேய்
பாவனைகெட்டாதே. ௭௬

என்னபடித்தாலென் அகப்பேய்
ஏதுதான்செய்தாலென்
சொன்னவிதங்களெல்லாம் அகப்பேய்
சூட்டதுகண்டாயே. ௭௭

தன்னையறியவேணும் அகப்பேய்
சாராமற்சாரவேணும்
பின்னையறிவதெல்லாம் அகப்பேய்
பேயறிவாகுமடி. ௭௮

பிச்சையெடுத்தானும் அகப்பேய்
பிறவிதொலையாதே
இச்சையற்றவிடம் அகப்பேய்
எம்பிறைகண்டாயே ௭௯

கோலமாகாதே அகப்பேய்
குதர்க்கமுமாகாதே
காலமாகாதே அகப்பேய்
சஞ்சலமாகாதே. ௮௦

நாப்பனையல்லவடி அகப்பேய்
உன்னுடனேசொன்னேனே
அப்புடனுப்பெனவே அகப்பேய்
ஆராய்ந்திருப்பாயே. ௮௧

மோட்சம்வேண்டார்கள் அகப்பேய்
முத்தியும்வேண்டார்கள்
தீட்சைவேண்டார்கள் அகப்பேய்
சின்மயமானவர்கள். ௮௨

பால்பிசாசமடி அகப்பேய்
பார்த்தாற்கால்பித்தனடி
காலமுன்றுமல்ல அகப்பேய்
காரியமல்லவடி ௮௩

கண்டதுமில்லையடி அகப்பேய்
கண்டவருண்டானால்
உண்டதுவேண்டடியோ அகப்பேய்
உன்னாணைசொன்னேனே. ௮௪
அஞ்சையுமூணாதே அகப்பேய்
ஆசையும்வேண்டாதே
நெஞ்சையும்விட்டுவிடு அகப்பேய்
நிஷ்டையிற்சாராதே. ௮௫
நாதாந்தவுண்மையிலே அகப்பேய்
நாடாதேசொன்னேனே.
மீதானசூதானம் அகப்பேய்
மெய்யென்றுநம்பாதே. ௮௬
ஒன்றோடொன்றுகூடில் அகப்பேய்
ஒன்றுங்கெடுங்காணே
நின்றபரசிவமும் அகப்பேய்
நில்லாதுகண்டாயே. ௮௭
தோன்றும்வினைகளெல்லாம் அகப்பேய்
சூனியங்கண்டாயே
தோன்றாமற்றோன்றிவிடும் அகப்பேய்
சுத்தவெளிதனிலே. ௮௮
பொய்யென்றுசொல்லாதே அகப்பேய்
போக்குவருத்துதானே
மெய்யென்றுசொன்னாக்கா அகப்பேய்
வீடுபெறலாமே. ௮௯
வேதமோதாதே அகப்பேய்
மெய்கண்டோமென்னாதே
பாதநம்பாதே அகப்பேய்
பாவித்துப்பாராதே. ௯௦

அகப்பைசித்தர் பாடல்.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

*குதம்பைசித்தர் பாடல்.

வெட்டவெளிதன்னை மெய்யென்றிருப்பார்க்கு
பட்டயமேதுக்கடி குதம்பாய்
பட்டயமேதுக்கடி. ௧

மெய்ப்பொருள்கண்டு விளங்குமெய்ஞ்ஞானிக்குக்
கற்பங்களேதுக்கடி குதம்பாய்
கற்பங்களேதுக்கடி. ௨

காணாமற்கண்டு கருத்தோடிருப்பார்க்கு
வீணாசையேதுக்கடி குதம்பாய்
வீணாசையேதுக்கடி. ௩

வஞ்சகமற்று வழிதன்னைக்கண்டோர்க்கு
சஞ்சலமேதுக்கடி குதம்பாய்
சஞ்சலமேதுக்கடி. ௪

ஆதாரமான வடிமுடிகண்டோர்க்கு
வாதாட்டமேதுக்கடி குதம்பாய்
வாதாட்டமேதுக்கடி. ௫

நித்திரைகெட்டு நினைவோடிருப்பார்க்கு
முத்திரையேதுக்கடி குதம்பாய்
முத்திரையேதுக்கடி. ௬

---

* குதம்பை-ஆபரணப்.

() குதம்பாய்-ஆபரணத்தைபுடையவள்.

தந்திரமான தலந்தனிலிருப்போர்க்கு
மந்திரமேதுக்கடி குதம்பாய்
மந்திரமேதுக்கடி. எ

சத்தியமான தவத்திலிருப்போர்க்கு
உத்தியமேதுக்கடி குதம்பாய்
உத்தியமேதுக்கடி. அ

நாட்டத்தைப்பற்றி நடுவணைசேர்வோர்க்கு
வாட்டங்களேதுக்கடி குதம்பாய்
வாட்டங்களேதுக்கடி. கூ

முத்தமிழ்கற்று முயங்குமெய்ஞ்ஞானிக்குச்
சத்தங்களேதுக்கடி குதம்பாய்
சத்தங்களேதுக்கடி. கரு

உச்சிக்குமேற்சென்று பரவெளிகண்டோர்க்கு
இச்சிப்பிங்கேதுக்கடி குதம்பாய்
இச்சிப்பிங்கேதுக்கடி. கக

வேகாமல்வெந்து வெளியொளிகண்டோர்க்கு
மோகாந்தமேதுக்கடி குதம்பாய்
மோகாந்தமேதுக்கடி. கஉ

சாகாமற்றுண்டி தனிவழிபோவோர்க்கு
ஏகாந்தமேதுக்க குதம்பாய்
ஏகாந்தமேதுக்கடி. கங

அந்தரந்தன்னி லலைந்தாடுமுந்தர்க்கு
தந்திரமேதுக்கடி குதம்பாய்
தந்திரமேதுக்கடி. கச

ஆனந்தம்பொங்கி யறிவோடிருப்பார்க்கு
ஞானந்தானேதுக்கடி குதம்பாய்
ஞானந்தானேதுக்கடி. கரு

இந்திரக்கூத்தைத் தினந்தினங்காண்போர்க்குப்
பத்திரமேதுக்கடி குதம்பாய்
பத்திரமேதுக்கடி. கஙு

முக்கோணந்தன்னின் முளைத்தமெய்ஞ்ஞானிககுச்
சட்கோணமேதுக்கடி குதம்பாய்
சட்கோணமேதுக்கடி. கஎ

அட்டதிக்கெல்லா மசைந்தாடுநாதர்க்கு
நட்டணையேதுக்கடி குதம்பாய்
நட்டணையேதுக்கடி. கஅ

முத்திபெற்றுள்ள முயங்குமெய்ஞ்ஞானிக்குப்
பத்தியமேதுக்கடி குதம்பாய்
பத்தியமேதுக்கடி. கஙு

அல்லலைநீக்கி யறிவோடிருப்போர்க்குப்
பல்லாக்கேதுக்கடி குதம்பாய்
பல்லாக்கேதுக்கடி. உ0

அட்டாங்கயோக மறிந்தமெஞ்ஞானிக்கு
முட்டாங்கமேதுக்கடி குதம்பாய்
முட்டாங்கமேதுக்கடி. உக

வேகமடக்கி விளங்குமெய்ஞ்ஞானிக்கு
யோகந்தானேதுக்கடி குதம்பாய்
யோகந்தானேதுக்கடி. உஉ

மாத்தானைவென்று மலைமேலிருப்போர்க்குப்
பூத்தானமேதுக்கடி குதம்பாய்
பூத்தானமேதுக்கடி. உங

செத்தாரைப்போலத் திரியுமெய்ஞ்ஞானிக்குத்
தைத்தானமேதுக்கடி குதம்பாய்
தைத்தானமேதுக்கடி. உச

கண்டாரைநோக்கிக் கருத்தோடிருப்பார்க்குக்
கொண்டாட்டமேதுக்கடி. குதம்பாய்
கொண்டாட்டமேதுக்கடி. உ௫

காலனைவென்ற கருத்தறிவாளர்க்குக்
கோலங்களேதுக்கடி. குதம்பாய்
கோலங்களேதுக்கடி. உ௬

வெண்காயமுண்டு மிளகுண்டுசுக்குண்டு
உண்காயமேதுக்கடி குதம்பாய்
உண்காயமேதுக்கடி. உ௭

மாங்காய்ப்பாலுண்டு மலைமேலிருப்போர்க்குத்
தேங்காய்ப்பாலேதுக்கடி. குதம்பாய்
தேங்காய்ப்பாலேதுக்கடி. உ௮

பட்டணஞ்சுற்றிப் பகலேதிரிவார்க்கு
முட்டாக்கேதுக்கடி குதம்பாய்
முட்டாக்கேதுக்கடி. உ௯

தாவாரமில்லை தனக்கொருவீடில்லை
தேவாரமேதுக்கடி குதம்பாய்
தேவாரமேதுக்கடி. ௩.0

பின்னையறிந்து தலைவனைச்சேர்ந்தோர்க்கு
பின்னுசையேதுக்கடி குதம்பாய்
பின்னுசையேதுக்கடி. ௩௧

பத்தாவுந்தானும் பதியோடிருப்பார்க்குக்
குத்தாரமேதுக்கடி குதம்பாய்
உத்தாரமேதுக்கடி. ௩௨

குதம்பைசித்தர் பாடல்.

முற்றிற்று.

வெமயம்.

கடுவெளிசித்தர் பாடல்.

ஆனந்தக்களிப்பு.

பாபஞ்செய்யாதிரு மனமே-நாளைக்
கோபஞ்செய்தேயமன்
கொண்டோடிப்போவான்
பாபஞ்செய்யாதிரு மனமே.

சாபங்கொடுத்திட லாமோ-விதி
தன்னைநம்மாலே தடுத்திடலாமோ
கோபந்தொடுத்திட லாமோ-இச்சை
கொள்ளக்கருத்தைக் கொடுத்திடலாமோ.

சொல்லருஞ்சூதுபொய் மோசம்-செய்தாற்
சுற்றத்தைமுற்றுய்த் துடைத்திடுநாசம்
கல்லபக்திவிசு வாசம்-எந்த
நாளுமனிதாக்கு நன்மையாய்நேசம். பாப.

நீர்மேற்குமிழியிக் காயம்-இது
நில்லாதுபோய்விடு நீயறிமாயம்
பார்மீதின்மெத்தவு நேயம்-சற்றும்
பற்றுதிருந்திடப் பண்ணுமுபாயம். பாப

நந்தவனத்திலோ ராண்டி-அவன்
நாலாதுமாதமாய்க் குயவனைவேண்டி
கொண்டுவந்தானொரு தோண்டி-மெத்தக்
கூத்தாடிக்கூத்தாடிப் பேரட்டுடைத்தாண்டி.பா

தூஷணமாகச் சொல்லாலே-தேடுஞ்
சொத்துக்களிலொரு தூசுகில்லாதே
ஏடனைமூன்றும் பொல்லாதே-சிவத்
திச்சைவைத்தாலெம லோகம்பொல்லாதே. பா

நல்லவழிதனை நாடு-எந்த
நாளும்பரமனை நத்தியேதேடு
வல்லவர்கூட்டத்திற் கூடு-அந்த
வள்ளலைநெஞ்சினில் வாழ்த்திக்கொண்டாடு. பா

நல்லவர் தம்மைத்-தள்ளாதே-அறம்
நாலெட்டிலொன்றேனு நாடித்தள்ளாதே
பொல்லாங்கிலொன்றுங் கொள்ளாதே-கெட்ட
பொய்ம்மொழிக்கோள்கள்பொருந்தவிள்ளாதே

வேதவிதிப்படி நில்லு-நல்லோர்
மேவும்வழியினை வேண்டியேசெல்லு
சாதகநிலைமையே சொல்லு பொல்லாச்
சண்டாளக்கோபத்தைச் சாதித்துக்கொல்லு.

பிச்சையென்றொன்றுங் கொள்ளாதே-எழில்
பெண்ணாசைகொண்டு பெருக்கமாளாதே
இச்சையதுன்னை யாளாதே-சிவன்
இச்சைகொண்டல்வழி யேறுமீளாதே. பாப

மெய்ஞ்ஞானப்பாதையி லேறு-சுத்த
வேதாந்தவெட்ட வெளியினைத்தேறு
அஞ்ஞானமார்க்கத்தை தூறு-உன்னை
அண்டினோர்க்கானந்த மாம்வழிகூறு. பாப

மெய்க்குருசொற்கடக் காதே-நன்மை
மென்மேலுஞ்செய்கை மிகவடக்காதே
பொய்க்கலையானடக் காதே-நல்ல
புத்தியைபொய்வழி தனினடக்காதே. பாப

கூடவருவதொன்றில்லை-புழுக்
கூடெடுத்திங்கு னுலவதேதொல்லை
தேடருமோட்சம் தொல்லை-அதைத்
தேடும்வழியைத் தெளிவோருமில்லை. பாப

ஐந்துபோசூழ்ந்திடுங் காடு-இந்த
ஐவர்க்குமைவ ரடைந்திடுநாடு
முந்திவருந்திநீ தேடு-அந்த
மூலமறிந்திட லாமுத்திவீடு. பாப

உள்ளாகநால்வகைக் கோட்டை-பகை
ஓடப்பிடித்திட்டா லாளலாநாட்டை
கள்ளப்புலனென்னுங் காட்டை-வெட்டிக்
கனலிட்டெரித்திட்டாற் காணலாம்வீட்டை.

கச்சிக்கோடில்லினை போமோ-அந்தக்
கங்கையாடில்சதி தானுமுண்டாமோ
பேசமுன்கன்மங்கள் சாமோ-பல
பேதம்பிறப்பது போற்றினும்போமோ. பாப

பொய்யாகப்பாராட்டுங் கோலம்-எல்லாம்
போகவேவாய்த்திடுமி யார்க்கும்போங்காலம்
மெய்யாகவேசுத்த சாலம்-பாரில்
மேவப்புரிந்திடி லென்னனுகூலம். பாப

சந்தேகமில்லாத தங்கம்-அதைச்
சாந்துகொண்டாலுந் தாழ்வில்லாப்பொங்கம்
அந்தமில்லாதவோர் துங்கம்-எங்கும்
ஆனந்தமாக நிரம்பியபுங்கம். பாப

பாரிலுயர்ந்தது பக்தி-அதைப்
பற்றினபேர்க்குண்டு மேவருமுத்தி
சீரியலுயரட்ட சித்தி-யார்க்குஞ
சித்திக்குமேசிவன் செயலினால்பததி. பாப

அன்பெ நன்மலர் தூவி-பர
மானந்தத்தேவ ன்டியிணைமேலி
இன்பொடுமுன்னுட லாவி-நாளும்
நடேற்றத்தேடாய்நீ இங்கேகுலாவி. பாப

ஆற்றும்வீடேற்றங் கண்டு-அதுக்
கானவழியை யறிந்துநீகொண்டு
சீற்றமில்லாமலே தொண்டு-ஆதி
சிவனுக்குச்செய்திடிற் சேர்ந்திடுங்கெண்டு. பாப

ஆன்மாவாலாடிடு மாட்டந்-தேகத்
தான்மாவற்றபோதே யாமுடல்வாட்டம்
வான்கதிமீதிலேநாட்டம்-நாளும்
வையிலுனக்கு வருமேகொண்டாட்டம். பாப

எட்டுமிரண்டையு மோர்ந்து-மறை
யெல்லாமுனக்குள்ளே யேகமாய்த்தேர்ந்து
வெட்டவெளியினைச்சார்ந்து-ஆனந்த
வெள்ளத்தின்மூழ்கி மிகுகளி கூர்ந்து. பாப

இந்தவுலகமு முள்ளுஞ்-சற்றும்
இச்சைபையாமலே யெந்நாளுந்தள்ளு
செந்தேன்வெள்ளமதை மொள்ளு-உன்றன்
சிந்தைதித்திக்கத் தெவிட்டவுட்கொள்ளு. பாப

பொய்வேதந்தன்னைப் பாராதே-அந்தப்
போதகர்சொற்புத்தி போதவாராதே
மைவிழியாரைச் சாராதே-துன்
மார்க்கர்கள்கூட்டத்தின் மகிழ்ந்துசேராதே. பா

வைதோரெக் கூடவையாதே-இந்த
வையகமும்பொய்த் தாலும்பொய்யாதே
வெய்யவினைகள் செய்யாதே-கல்லை
வீணிற்பறவைகண் மீதிலெய்யாதே. பாப

சிவமன்றிவேறே வேண்டாதே-யார்க்குந்
தீங்கானசண்டையைச் சிறக்கத்தூண்டாதே
தவநிலைவிட்டுத் தாண்டாதே-நல்ல
சன்மார்க்கமில்லாத நூலைவேண்டாதே. பாப

பாம்பினைப்பற்றியாட்டாதே-உன்றன்
பத்தினிமார்களைப் பழித்துக்காட்டாதே
வேம்பினையுலகிலூட்டாதே-உன்றன்
வீறாப்புதன்னை விளங்கநாட்டாதே. பாப

போற்றுஞ்சடங்கை நண்ணாதே-உன்னைப்
புகழ்ந்துபலரிற் புகலவொண்ணாதே
சாற்றுமுன்வாழ்வை யெண்ணாதே-பிறர்
தாழும்வடிக்குநீ தாழ்வாகப்பண்ணாதே பாப

கஞ்சாபுகைபிடி யாதே-வெறி
காட்டிமயங்கியே சட்குடியாதே
அஞ்சவயிர்மடி யாதே-பத்தி
யற்றவஞ்ஞானத்தி னூல்படியாதே. பாப

பத்தியெனுமேனி நாட்டித்-தொந்தி
பந்தமற்றவிடம் பார்த்ததைநீட்டி
சத்தியமென்றதை யீட்டி - நாளுந்,
தண்வசமாக்கிக்கொள் சமயங்களோட்டி. பாப

செப்பரும்பலவித மோகம்-எல்லாச்
சீசியென்றொறுத்துத் திடங்கொள்விவேகம்
ஒப்பறுமட்டாங்க யோகம்-நன்றாய்
ஓர்ந்தறிவாயவற் றுண்மைசம்போகம். பாப

எவ்வகையாகநன் னீதி - அவை
யெல்லாமறிந்தே யெடுத்துநீபோதி
ஒவ்வாதென்றபலசாதி-யாவும்
ஒன்றென்றறிந்தோ யுணர்ந்துறவோதி. பாப

கள்ளவேடம்புனை யாதே - பல
கங்கையிலேயுன் சடகனையாதே
கொள்ளைகொள்ள நினையாதே - நட்புக்
கொண்டுபுரிந்துநீ கோண்முனையாதே. பாப

எங்குஞ்சயபிர காசன் - அன்பர்
இன்பவிருதயத் திருந்திடும்வாசன்
துங்கவடியவர் தாசன்-தன்னைத்
துதிக்கிறபதவி யருளுவனீசன். பாப

கடுவெளிசித்தர் பாடல்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஓம்பரப்பிரம்மணேநம:

சிவயோகசாரம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இஃது. ஸ்ரீமாந் சுலக்ஷணகவி

பராங்குச நாவலரவர்களாலியற்றிய

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

தேசார்பல்வளஞ் செறிதருமருணைக்
சோணியத்திய லிலங்கும்வெட்டறாப்
புத்தூரதனுட் புகழுடன்வாழ்வோன்
சத்துருஜயங்கொள் க்ஷத்திரியக்குலத்
தோங்குமிராம்சிங் குதவியபுதல்வன்
பாங்குடன்கிருஷ்ணபஜனை பன்னிரண்டான்
டற்பொடுபுரிந்தவ் வருசிருவருளாற்
பொற்பினைமிகுத்த பூவலம்வருகையில்
உத்தரதேசத் ஏற்றபஞ்சாபெனும்
அத்தினாபுரியி லருளார்நானக்
பரபாகுருபரம் பரையினைச்சார்ந்திப்
பூபாரத்தைப் போக்குங்குருசரன்
தாஸ்பாபாஜி தண்டாமரைத்தாள்
பூசித்தவர்தம் போதனையாலும்
ஞானநனியுறு நாரணதேசிகர்

வானருளாலும் வாசிபோகத்தி
முற்றுமுணர்ந்து மூதறிவாளர்
கற்றுணர்ந்துய்யக் கருதிமிக்கற்பொடு
சற்சிவபோக சாரமென்றிர்நூல்
பொறுபுடனியற்றிப் புன்னியருதவிகொண்
டச்சிலித்தே யனித்தனனகிலரும்
மெச்சம்பூரண விவேகானந்தனே.

பண்டாருட்டிக்கடித்த அற்றுசெட்டிப்பாயிரம்

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, பொ-சின்னசாமி செட்டியார் அவர்கள் இயற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

ஏர்கொண்ட மறைநான்கு மங்கமா
மினியபல நன்னூலும் யாவுந்தேர்ந்திப்
பார்கொண்ட பல்லோர்க்கு முபதேசித்துப்
பரிவுடனாரண பிரமத்திற் காட்டிப்பட்டி
நார்கொண்ட வடிபேனைக் கருணைகூர்ந்து
ஞானமருள் பூரணனந்தன் சொன்ன
நீர்கொண்ட சிவயோக சாரந்தன்னை
நேசிப்பார் கலைவரை யுகிப்பரே.

திருவண்ணாமலைச்சொல்ல திசையிட்

காவிலப்பாடி, திருமடத்தில் சத்துசித்தானந்த

சொரூபமாய் எழுந்தருளி விளங்காநின்ற

நாராயணதேசிகர் மாணாக்கரி லொருவரான

தாண்டவராய சுவாமிகளா லியற்றிய

விருத்தம்.

கலியானசேரக பூரணமுற்றும்ப
கன்னொளியுங் கதிர்மதியும் விண்ணிற்பாய
நிலையான சிவயோகச் சாரம்பூண்டு
நிட்டானை யுதியறு யோகத்தன்றி

நலியான கனகவரை மீதிருந்துத்
தாரூன பூரணனு நியற்றுமிந்த
லலியான கடல்கடக்கப் படகிலேற்று
மாசியாஞ் சிவமுத்தர்க் கமுதமாமே.

மேற்படி மடம் திருக்கூட்டத்திலிவரான

ஆறுஞ்சி தமிழ்புலமை கடாத்திய

சாமிநாதப்பிள்ளை யவர்களாலியற்றிய

ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆருமறைக்கருத்த திலகிலகியார்த்தமா
பத்துவித சித்தாந்தமா
யறிவொருச்சின்மயச் சுபாவப்பிரதிட்டையா
யபரோட்ச காட்சியிலையாய்த்
தருமிறைவனைத்த சாவாரிரமருபிலை
ஞப்பதமளித்த ததனுற்
றாவிதுளோர்தமித் திடுபேழைதிறவிலாத்
தருதிறவு கோலாமெனக்
குருமுறைகளினிதருஞ் சிவயோகசாரமாய்க்
கூறுமிந்த நூலைசெய்க
கொண்டபூரணதாசர் விண்டகத்துவருான
கொள்கலை விரித்துணர்ந்தே
மருவுறைசிதாகாச மயமாகிதன்னமுத
வானமுத முண்டகமுக
வசமாகிமாமுத மாதவத்தானந்த
வாமுண்ட தாகுமிதவே.

மேற்படிமடம் திருக்கூட்டத்திலொருவராகிய
தத்வயோகாடாத்தும் ஐங்குணம்
ஆ-வெங்கடாசப்பா ரெட்டியாரா லியற்றிய
எழுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

மூலத்தின்வழியே நிலைமையைக்கண்டு
முக்குணப்புலன்களைவடக்கி
ஞாலத்தின்யோகச் சாதனைமுடித்து
நற்பதம்டைவதற் குணர்ந்தே
காலத்தினின்றோ ரத்விதஞானக்
காட்சியை யியற்றிடுந்தானுக்
கோலத்தின்யோகப் பூரணதாசர்
கூறியசாரா விதுவே.

மேற்படிமடம் திருக்கூட்டத்திலொருவராகிய
வள்ளிவாசக மகான்-ஸ்ரீ,
ஆறுமுகம்பிள்ளை யவர்களாலியற்றிய
வெண்பா.

அரிமருகவுறையுமொருசிறுகிளியினரிவிபுன
லதுபெருகியினைவயற்காவிலம்வாழும்
அதிகனதுகவில்வலபரமசொருபமென
வருடருசாரணாடனன்னீராகும்
கருதரியசதுமறைகள்ரகசியமதொடுசொலமிக்
கவர்கள்வசமறிதுமிச்சிவயோகக்
கதிதருகுசுருதியைமுதியதவநிலையினா
கருணைவடிவுடையபரிபூரணமேகம்

கருமகுணபெரியவர்களருமைபடியவரரிய
ருபழையகலைகளெனமொழிவாயால்
சகலனெனபெருபிலாமயிலாடுமவனபயிர்
தனைபவெகுகுமுரலொடுபுலிமிக
புலியசிரவணர்களக விருளிரவிபனியதென
வகலமினியுடலெனனுமஞ்ஞான [ருந்தி
வதர்மருளத்திடத்தமிர்தமழைபொழிந்ததிதைய
அனந்தபவமினியகற்றமுலகோரே.

மேற்படியார் மானுக்கரி லொருவராகிய
வள்ளிவாசக மகான்-ஸ்ரீ,
அரங்கசாமிபிள்ளை யவர்களாலியற்றிய
விருத்தம்.

கருவாகி யுருவாகி கருத்துமாகி
காரணகாரண பிரமக் கடிமையாகி
திருவான திருவிகற்ப சாரமாகி
திரிமலகிக்கள கேம நிராமயத்தின்
தருவாகி தழைத்தல் விசாரணையுமாகி
சம்பூர்ண தாசனிந்நல் சார்ந்துமார்க்க
மருவுவா ரன்பருள மகிழ்ந்துதேரி
லையகமு முய்யுமென வாழ்த்துமிக்கோர்.

மேற்படி மடத்தலைவர் மகான்-ஸ்ரீ,
இராசாமிப்பிள்ளை அவர்களாலியற்றிய
நேரிசை வெண்பா.

சாரணதேசிகன்றா னல்லருள்பெற்றேயிலகும்
பூரணதாசன்புகன்றனனால்—பூரணஞ்சொல்
யோகவியசாரநிலை யுன்னியுணர்ந்தார்கென்றுந்
தேகசுகமெய்திடவே தேர்ந்து.

மேற்படி மடம் திருக்கூட்டத்தி லொருவராகிய
சின்னத்தம்பிபத்தர் அவர்களியற்றிய
விருத்தம்.

மின்னொளிக்கு நிசிமையிலே மிருகவருதெரி
யவந்தவிளக்கம்போலத், தன்னொளிக்குளாத்துமை
தத்துவமுணர்ந்துசிவயோகச்சாரமாக்கைப், பொ
ன்னளிக்குந் தாட்டாந்தப் பூரணமுத்தர் குருவரு
ளால் புகன்றனாது, முன்னளிக்குந் தேவமிர்த
முளைத்தெழுந்த தன்மையென மொழிந்ததாமே.

சிறப்புப்பாயிரம்-முற்றிற்று.

இந்நூலாசிரியர் மாணாக்கர்
அங்குசெட்டிப் பாளையம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ,
ச. நாராயண செட்டியாராலியற்றிய
குருஸ்தவம் நேரிசைவெண்பா.

பூமேவுஞ்சான்றோர் புகழ்யோகநன்னிலையைத்
தாமேவிசிவயோகசாரமதாய்—பாமேவும்
பூரணனந்தனெனும் புன்னியன்புகன்றனனால்
நாரணன்பொற்றாளை நயந்து.

அவையடக்கம்.

கனகபுரைசான்றும்புருவத்திடைநடனஞ்செ
ட்டாநந்திக்கும் சந்தைமார்களே தங்கள்பாதபங்
கயங்கட் கநந்தவந்தனம் அறிவிற்சிறியேன் குரு
முகமா ஹிந்துஸ்தானியாஅணர்ந்த இராஜயோக

மார்க்கத்வைதபலநூல்களிலுள்ளஅரும்பொருளோ
சிவயோகசாரமென வரைதலுற்றேன், நீரைப்
பிரித்து க்ஷீரத்தைக்கொள்ளு மன்னத்தைப்போ
லகுற்றந்தவிர்த்து குணத்தைக் கொள்ளக்கோரு
றேன்.

இதுவுமது.

சந்த விருத்தம்.

ஏதமுற்றபேதையேனியம்புமிந்த யோகநூல்,
பேதமற்றபோதமுற்றோர்பேசுவார்களாகையால்,
வேதனைப்பட்டுழுவாரிம் மெய்புனைரப்பொய்ய
கிட, பூரணத்திலுள்ளதிது புதுமையன்றுபுதுமைய
ன்றுபுலவீர்காள்.

முகவுரை.

நீர்வளமுதலியவைகளால் சிறப்புற்றோங்கும்
உத்தரதேசங்களில் (பஞ்சாப்)என்னும் பாஞ்சால
தேசத்தி லவதரித்தவராய், ஜீவேசுவர பேதாபேத
முணர்ந்து நித்யானுபவம் செய்யும் பரமயோகிந்
திரராய் ஸ்ரீஞானகாம்ஸ பூதரான உதாசி பரபா நா
னக்குருபரம்பரையினர் அனேக வருடகாலமாக
அனுபவித்துவரும் இராஜயோக க்ரமத்தை அர்ச
ங்கத்தி லொருவரும் ஞானசிரேஷ்டரும் தயாகு
ண பரிபூரணருமான குருசான்தான்பாபாஜி அவ
ர்களால் இந்துஸ்தானி பாஷையி லுபதேசிக்கப்
பெற்ற ஸ்ரீமத் நாராயணதேசிகர் நிபமனத்தினால்
இந்த தக்ஷிணதேசத்திலுள்ள சகல வருணாச்சிரமி
களு முய்யும் பொருட்டு தமிழில் மொழிபெயர்த்
து உபநிஷத்துக்களிலும் யோகவாசிஷ்டம், பதஞ்

சலம், அடயோகம், முதலியவைகளிலுள்ள அரும்பொருளை சேர்த்து சிவயோகசாரமென நற்பெயரமைத்து வெளியிடலாயிற்று.

இந்நூலைச் சாங்கோபாங்கமாகவுணரும் புண்ணியோத்கிருஷ்டர்கள், அணிமா, மகிமா, கரிமா இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம், என்னும் அஷ்டமா சித்திகளை அடைவரென்பது திண்ணம்.

குருவணக்கம்.

ஆரணசாத்திரமனைத்து முணர்ந்துசீடை
ரவித்தையெலாமகற்றியருள் புரியும்ஞான
பூரணராயெழுந்தெளியேற் குபதேசித்துப்
பூரணானந்தனென நாமந்தந்த
நாரணதேசிகராமென் குருநாதன்றன்
நளினமலரடியிணையைச் சிரமேற்கொண்டு
தாரணியிற்சிவயோக சாரமென்னுந்
தகைபெறுமிந்நூலடியேன் சாற்றலுற்றேன்.

ஓம்பரப்பிரம்மணேகம்

சிவயோகசாரம்.

காப்பு.

நேரிசை வெண்பா.

துவராடை யுள்ளோருந் தூயுடையா ருய்வான்
சிவயோக சாரமெனச் செப்ப - நவையில்புகழ்
கொண்டபர வைந்துகரக் கோநின்னடிகட்குத்
தெண்டனிட்டே னருளைத்தா.

நூன்முகம்.

ஆசிரியர் திலை.

இந்த ராஜயோகத்தை அப்பியாசிக்கும் ஆசிரியன் தெளிந்த ஆத்மஞானியாய் அதித்தவர்களை ஆதரித்து போதிக்கத்தக்கவராயிருக்கவேண்டியது. அதாவது சின்முத்திரையாகிய மௌனநிலை ஈதென்றும் அதைகைவல்லியப்படுத்துவதற்குரிய ஆசன முதலிய விதிகள் இவையென்றும் சாம்பவி முதலிய மகாமுத்திரையின்னவையென்றும் குண்டலிசத்தி ஈதென்றும் அதை விழிப்பிக்கு மார்க்கம் ஈதென்றும் இதுவே சிவராஜயோகமென்றும் இந்தயோகம் செய்யத்தக்கவர் பெறத்தக்க நாதாந்தம் இதுவென்றும் அஃது வசமுற்றால் ஓர் மயக்கந் தோன்றுமென்றும், அது நீங்கும் வரையில் நின்றால் அருள்தரிசனம் உதயமாமென்றும் அவ்வனுபவம் கிடைக்கில் காண்பானாதிகள் இறக்குமென்றும் அங்ஙனம் மனம் அசையாதிருக்குமெ

ன்றும் அப்போது அந்தரதாந்தத்தில் பஞ்சாக்ஷர முதலியவைகள் தோன்று தொடங்குமென்றும் இத்தன்மைப்பட்ட சுவானுபவ சாக்ஷாத்காரத்தை உணர்ந்த ஆத்மஞானாசாரியராய் இருக்கவேண்டும்.

மாணுக்கரிதிலை.

உத்தமனென்மமாயும் வித்தைக் குடையவனாயும் சாந்தம் சற்குண முடையவனாயும் பற்றில்லாதவனாயும் காமசங்கற்பமில்லாதவனாயும் கோபத்தை வென்றவனாயும் சத்திய தருமத்தை விரும்பினவனாயும் குருபணிவிடையில் பிரியமுள்ளவனாயும் பிறர் மாதாக்களை உபசரிப்பவனாயும் தனிமிருகத்தி லிருப்பவனாயும் நல்லொழுக்க முடையவனாயும் சற்சீடனென்னும் பக்குவமுடையவனாயுமுள்ள மாணுக்கனே இவ்விராஜயோகத்துக்கு அதிகாரி யென்று சொல்லப்படும்.

இத்தன்மைப்பட்ட சற்சீடன் சாக்ஷாத்காரத்தை புணர்ந்த ஞானாசாரியரைக் கண்டடைந்து அவர் திருவடிகளில் பணிந்து அவர்மனங்கனிகூறும்படி நடந்து உடல்பொருளாவி மூன்றும் அச்சற்குருவின் திருவடியில் தத்தஞ்செய்து அவரால் அநுக்கிரகிக்கும் திருவடி தீக்ஷையும் பிராணாயாமத்துக்குரிய மூலமந்திரத்தில் முதல் வாக்கியத்தையும் இந்த யோகத்தின் விதிகளையும் உபதேசிக்கப்பெற்று குருவின் சன்னிதியிலிருந்து சற்குருவால் சொல்லாமற் சொல்லும் முதல் வாக்கியத்தை உன்னமல் உன்னி யோகசாதனை செய்து வருங்காலையில் சுவர்ணுபவத்தின் கண் அடையாகின்ற சம்சயங்களனைத்தும் தீரும்படி அவ்வாசிரியரிடத்தில் வினாப்பம் அடிக்கடி செய்துக் கொண்டு அந்த சங்கற்பம் நசிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளவேண்டுவதாம்.

அ ல்.

பிராணவாயுவின் நிலை.

அதாவது மாணுக்கன் ஆரம்பத்தில் கலக்கிக் கவேண்டிய விதிகள் யாதெனில் சூரியன் சந்திரன் அக்கினி யென்றும் மூன்று நாடிகளின் நடைகளென்னப்படும்.

மூன்று கலையின் சுவாசத்தினுண்டாகும் சப்தத்தைக்கண்டறியவேண்டும்.

அச்சப்தத்துக்கு அநுபவமென்று பெயராம்.

அந்த சப்தத்தைக்கண்டுபிடிக்கக்கீழிவிதிகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

புவைப்பாவன வாயுகளில் மூன்று இடைகலை பிங்கலை சுழிமுனை இடைகலை என்பது இடது நாசியிலும் பிங்கலை என்பது வலது நாசியிலும் சுழிமுனை என்பது இரண்டுநாசியிலும் வரப்போகவுமிருக்கிறவாசம் இதற்கு அநுபவ மென்று பெயராம் இடைகலை என்பது சந்திரனும் பிங்கலை என்பது சூரியனும் சுழிமுனை என்பது அக்கினியுமென்னப்படும்.

அன்றியும் இடைகலையாவது சுக்கில பட்சமாதெ அமாவாசையின் பிரதமமுதல் மூன்றுநாளைக்கு காலையில் தொடர்ச்சியாய வரவேண்டும்.

சதுர்த்திமுதல் மூன்றுநாளைக்கு பிங்கலை நடக்கவேண்டும்.

இதே மாதிரியாக சுக்கிலபட்சமுழுமையும்மூன்றுநாளைக்கு இடைகலையும்மூன்றுநாளைக்கு பின்கலையுமாக நடக்கவேண்டும்.

இவ்வண்ணமாக சுக்கிலபட்சத்தில் சந்திரகலைவராவிடில் அவனுக்குதேகமசவுக்கியப்பட்டுகவலைமேலிடுமென்றறிக அதைச்சரிப்படுத்த வேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி பின்வரும் வாக்கியத்திற்காண்க.

கிருஷ்ணபட்சம் அதாவது பௌர்ணமி பிரதமை முதல் மூன்றுநாட்களும்பிங்கலை நடக்கவேண்டும்.

பின் மூன்று நாளைக்கு இடைகலை நடக்கவேண்டும்.

இத்தன்மை இரண்டு கலைகளும் மூன்றுநாளைக்கொருமுறை மாறிமாறி நடக்கவேண்டும்.

இதை மாணாக்கன் குறிப்பாக தினம்தினம் கவனிக்கவேண்டும்.

சுழிமுனை கூடுவது கஷ்டமானதால் அதை சாக்கிரதையாய் அப்பியாசித்துபழகல்வேண்டும்.

மாணாக்கனுக்கு முக்கியவேலை இடைகலையும் பிங்கலையும் திதிக்குத்தவறி நடந்தால் அதைமாற்றவேண்டிய விஷயத்தைப்பற்றி குருமூலமாய்க் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டியது.

இடைகலையின் பலனாவது.

இடைகலை நடக்கும் காலத்தில் தாகம் ஒலவிருத்தி, தீர்மானம்செய்யவேலைசெய்ய நகைசெய்ய

அஃதணிந்துகொள்ள, அன்னிய தேசத்திலிருந்து யாத்திரைபோக, வீடு, சத்திரம், கோவில் கட்ட, தர்மஞ்செய்ய, சாமான் சேகரஞ்செய்ய, கிணறு, குளம் வெட்ட, கலியாணம் செய்ய, வஸ்திரம் கட்ட, வைத்திய சாஸ்திர அப்பியாசம், மருந்து, கற்பங்கள் முதலியவை செய்ய, சினேகிதரைக்காண, வியாபாரஞ்செய்ய, தானியம் இருப்புசெய்ய, வீட்டிற்கு குடிபோக, விதைவிதைக்க சமாதானஞ்செய்ய, அன்னியபாஷை அப்பியாசஞ் செய்ய, உபதேசஞ்செய்ய, பலனைப்பற்றி யாத்திரை போக, யானை, குதிரை, ஏறு, வேட்டைக்குப்போக, உலகத்துக்குஅனுகூலமான வேலைசெய்ய, எஜமானாக ஆடல் பாடல் கற்க, ஒரு புதிய ஊருக்குப்போக, பந்துக்களைக் காணலுமாகிய நடவடிக்கைகள் செய்தால் பயன்படும்.

இடைகலையானது சரிவரநடந்தால் தேகசௌக்கியமாயிருக்கும் இதில்ஆகாசத்தின் அம்சமிருக்குமானால், முன் சொன்ன நடவடிக்கைகள் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. இரவாகயிருந்தாலும், பகலாகயிருந்தாலும், மேற்சொன்ன வேலைகள் இடைகலையில் நடத்தவேண்டுமென்பதாம்.

பிங்கலையில் நடக்கும் பயனாவது, வலது நாசியில் உண்டாகிற பிங்கலை வாய்வு அதாவது சூரிய நாடி காலத்தில் கஷ்டமானவேலை, எதுவும் அப்பயக்கிற எவ்வித கொடூரமான செய்கைசெய்ய, போஜனம் செய்ய, மலம் கழிக்க, போகம்செய்ய, கடல் யாத்திரைபோக, சண்டை செய்ய, படைஎடுக்கக், கஷ்டமான சாஸ்திரமகற்க, குதிரை முதலாகிய நாற்கால் ஜீவன்களை வாங்கவிற்க, மட்டமான

மலை ஏற, குதிரை மல்யுத்தம்முதலாகிய, பழக்கம் செய்ய, ஆறு, குளம், கடல் முதலாகிய இடங்களில் திரிய, உலோகங்களைக்குறித்த சாஸ்திரங்களைப் படிக்க பாடம் எழுத, பணம் வாங்க கொடுக்க, எஜமானத்துவமான வேலைபார்க்க, அரசனைக்காண, ரணவைத்தியத்திற்கு மருந்து செய்ய, கடினமான ஆகாரம் ஜீர்ணிக்க இவை முதலாகிய செய்கைகள் பிங்கலை வாய்வு காலத்திற் செய்யவேண்டுமென்பதாம்.

சுழிமுனை கலையின் பலனாவது.

சுழிமுனைநாடி இரண்டு நாசியிலும் வருஞ்சுவாசம் அதன் நடவடிக்கை காலத்தில்தான் அறியலாம்.

ஒருக்ஷணத்தில் இடதுநாசியிலும் ஒரு க்ஷணத்தில் வலது நாசியிலும் வரப்பட்ட வாயுவானது இரண்டு நாசியிலும் வரும்போது சுழிமுனையாம்.

இந்த சுழிமுனை நடக்கும்காலத்தில் உலகநடவடிக்கைகளை நிறுத்திவிடவேண்டியது. தவறி நடக்கும்பக்ஷத்தில் அபஜெயமாம்.

எண்ணத்துக்கு விரோதமாய் நடக்கும்இந்த வாயுவின் காலத்தில் ஆத்மத்தியானம் பூசைசெய்ய வைத்துக்கொள்ளலாம்.

இந்த வாய்வு நடக்குங்காலத்தில் தான் சுவாசபக்தனம் செய்யக்கூடும்.

இந்த சுவாசம் கட்டுவதினால் மனதிற்கும் தேகத்திற்கும் இன்பத்தைக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

நாடிகளினிலை.

முதல் ஆதாரமாகிய மூன்றுநாடிகளைப்பற்றி விவரமாகச் சொல்லுவோம்.

அதாவது மனிதர்களுக்குச் சாதாரணமாக எழுபத்திராயிரம் நாடி நரம்புகள் இருக்கின்றன.

அவைகளில் முக்கியமானவைஇருபத்திநாலு இந்த இருபத்திநாலும் எப்போதும் உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன இவைகளைகுண்டலிசத்தி என்று ஆதிநாதர் அருளிச்செய்திருக்கின்றனர்.

இது மத்தியஸ்தானத்தில் இருக்கிறது பத்துநாடிகள் மேலாகவும் பத்துநாடிகள் கீழாகவும் இரண்டுநாடி ஓர் பக்கத்திலும் இரண்டுநாடி மற்றோர் பக்கத்திலும் இருக்கின்றன.

இந்தக் குண்டலி சத்தியானது, பாம்பைச் சுற்றிக்கொண்டு சுவாதிஷ்டானத்திற்கு மேலாகவும், மணிபூரகத்திற்குக் கீழாகவு மிருக்கின்றது.

இந்த இருபத்து நான்கு நாடிகளில் பத்துநாடிகளை முக்கியமாக எடுத்திருக்கின்றனர்.

இந்தப் பத்துநாடிகளில் முன் சொல்லிய மூன்றுநாடிகளை முக்கியமா யெடுத்திருக்கின்ற படியால், அதில் இடைகலையானது தேகத்தின்இடது பாகத்திலும், பிங்கலையானது தேகத்தின் வலது பாகத்திலும் சுழிமுனையானது தேகத்தின் மத்தியிலு மிருக்கின்றன.

இக்குண்டலிசத்தியைப்பற்றி விபரமாகவின் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆசனவிதிகள்.

அதாவது, பத்திரம், வீரம், பதுமம், கோமுகம், குக்குடம் ஆகிய ஐந்தும் ஞானசாதனத்துக் குரிய ஆசனமாகும்.

இதில் பத்மாசனமாவது, இரண்டு தொடைகளில் இரண்டுபாகங்களையும் செவ்வையாக வைத்துட்காருதல்.

இது சகல பாபங்களையும் நாசம் செய்வதாகும்.

மான்தோல் புலித்தோல் வெண்துகில் சித்திராசனம் தர்ப்பை இவைகளின் பேரிலிருந்தனுபவிக்கலாம்.

இடைவயது கண்டம் தலைசமனாய் ஸ்தம்பத்தைப்போல் நிமிர்ந்திருக்கவேண்டும்.

அன்றியும் வடமுகம் நோக்கி தக்ஷணா மூர்த்தமா யெழுந்தருளியிருக்கும்.

ஆத்மனான குருவின் சன்னதிக்கு நேராய் உட்காரவேண்டியது.

இதை சுவஸ்திகா ஆசனமென்பர் கிருகஸ்தருக்கு பத்மாசனமென்றும் சன்னியாசிகளுக்கு சித்தாசனமென்றும் ஹடயோகதீபிகையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இரேசகபூரகலக்ஷணம்.

பிராணவாயுவின் அசைவு எதுவோ அதுவே சித்தத்தின் அசைவென்றும் மேலான புத்திமான்கள் பிராணனது சலனத்தை ஜெபித்தலில் முயற்சிக்கிறார்கள் ஆகையால் இந்த ராஜஸ தாமஸ

குணங்களை நீங்கி சாத்வீக குணத்தோடு பிராணாயாமம் செய்யவேண்டும் பிராணாயாமம் வெளிவாயுவை உட்கொள்வது பூரகமாம். அவ்வாயுவை நிறுத்துதல் கும்பகமாம். கும்பித்தவாயுவை வெளிப்படுத்துதல் இரேசகமெனப்படும். இதுவே பிராணாயாம அங்கமாகிய இரேசக பூரகலக்ஷணம்.

சூரியநாடியாகிய பிங்கலையால் பிராணனை இழுத்து மெள்ளமெள்ள வயிற்றைநிறப்ப விதிப்படி பந்த பூர்வமாகிய கும்பகம் செய்து மறுபடியும் சந்திரநாடியாகிய இடைகலையால் இரேசிக்கவேண்டும்.

சந்திரநாடியாலாவது சூரியநாடியாலாவது எந்த நாடியால் பூரிக்கிறானோ அதினாலேயே ரேசித்து நிரோதித்தலால் வேர்வைநடுக்கம்முதலியவை உண்டாகும் அதுவரையில் கும்பித்து எதினால் பூரகஞ் செய்யப்பட்டதோ அதற்கன்னியமானநாடியால் மெள்ளமெள்ள இரேசிக்கவேண்டும், வேகமாய் இரேசித்தால்பலக்குறைவு உண்டாகும் எதினால் இரேசகம் செய்யப்பட்டதோ அதினாலேயே பூரகம் செய்யலாம், இடைகலையால் பிராணனை பூரித்து கும்பிக்கப்பட்ட பிராணனை மற்றபிங்கலையால் வாயுவைப் பூரித்துக் கும்பித்தவாயுவை இடைகலையால் இரேசிக்கவேண்டும் இவ்வண்ணம்சந்திரனால் பூரித்து கும்பித்து சூரியனால் இரேசிக்கவேண்டும், சூரியனால் பூரித்துக் கும்பித்து சந்திரனால் இரேசிக்கவேண்டும் இவ்விதம் சூரிய சந்திர நாடிகளின் அப்பியாசத்தைத் தினமும் விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும் இதனால் நாடிகள் மூன்றுமாசத்திற்கு மேல் சுத்தமாகின்றன.

அஜபாவிதிலை.

அதாவது, இந்த யோகத்துக்குரிய ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் பத்மாசனமிட்டுட்கார்ந்து உடனே

அஷ்டகந்த தூபம்போடவேண்டியது இந்தயோகத்திற்காக ஏற்படுத்திய அறையானது மிக்கநலமாக இருக்கவேண்டும். தான் தனியேதான் இருக்கவேண்டும் இதில் சொல்லிய நான்கு காலங்களில் எந்தகாலமாவது வைத்துக்கொண்டு அப்பியாசப்படுத்தவேண்டும்.

இடைகலையானது எப்போதும் வலதுநாசியிலும் ஹம்சம் எனவே யிருக்கும் ஹம்ச மென்பது ஆத்மாவின் பெயராகும் முதல் வெளியே வருகிற சுவாசத்தின் சத்தமாகிய ஹம் என்பதையும் உள்ளே போகிற சுவாசத்தின் சத்தமாகிய ஸம் என்பதையும் கண்டறியவேண்டும். இந்த ஹம்ஸம் என்கிற சப்தத்தை கண்டறிந்தவன் இந்த அப்பியாசத்தில் முதல்படி தெரிந்தவன் இம்மாணாக்கன் எப்போது முலக ஆசையும் குடும்பமாகியகட்டையும் நிவர்த்திக்கவேண்டியது ஒரேகாலத்தில் நீக்கக்கூடாது.

ஏனெனில் ஓர் வருஷகாலம் வரையில் மனக்கலக்கமும் பலவித கவலையும்நேரிடுமாகையால் நாளுக்குநாள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நீக்கவேண்டியது.

மாணாக்கன் கூடிய அளவு ஸ்திரம்படுத்தவேண்டும்,

இதேமாதிரியாக தன்னுடைய சுவாசத்தைக் குறித்து அதினால் உண்டாகும் ஹம் ஸம் என்ற சப்தத்தைக் கண்டறியவேண்டும். இப்படி அப்பியசித்துமூன்றுநாடிகளின்குணத்தையும் ஹம்ஸம் என்ற சப்தத்தையும் கண்டறிந்தவுடன் தத்துவத்தை அறியவேண்டியது.

மூன்று நாடிகளைக் கண்டறியாமல் பஞ்சதத்துவத்தை ஆரம்பிக்கக் கூடாது இந்த யோகாப்பி

யாசி ஜீரணசக்தியை யுணர்ந்து தேகத்தைபலப்படுத்தவேண்டும். அதாவது அரிசி கோதுமை பச்சப்பயறு துவரைஉளுந்து கம்புகேழ்வரகுநெய்பால் தயிர் மோர் முதலியவை உபயோகிக்க வேண்டும் இந்தயோகி அறை வயறு அன்னமும் கால்வயறு ஜலமும் சாப்பிடவேண்டும் அதேனெனில் உள் வாய்வு மற்ற ஒருபாகத்தில் சஞ்சரிக்கவேண்டுமென்றுணர்க.

புளிப்பு இனிப்பு உவர்ப்பு கார்ப்பு முதலியவைகள் அதிகமாக சேர்க்கக் கூடாது இத்தன்மைப்பட்ட யோகி சன்னியாசியாகவேண்டியதில்லை எல்லா இருகஸ்தரும் செல்வங்களும் ஏழைகளும் ஜாதிபேதம் நிறம். வித்தியாசம் பார்க்கவேண்டியதில்லை எவர்கள் திரிகரண சுத்தமாக இந்த யோகத்தைச் செய்வார்களோ அவர்களுக்கு சித்திக்கும் என்பது நிச்சயம்.

ஒருவன் பதினெட்டு வயதில் இந்தயோகம் அப்பியாசித்தானானால் ஐ பதாம்வயதில் அந்தகேசரி முத்திரையை அடைவான். இத்தன்மையான யோகியது மாமிசங்களை கண்டிப்பாய் நீக்கிலருப்பதன்றி ராஜஸ தாமஸ குணங்களற்று தத்துவத்தைக்கொண்டு சுறுசுறுப்பாக அப்பியசித்து அதிதீவரபக்குவியாய் வாழ்வான்.

இரண்டாவது வாக்கியம்

பஞ்சதத்துவதிலை.

இரண்டாம் வாக்கியமான சூக்ஷும பஞ்சாக்ஷரத்தியானத்தின் ஆதாரமாகியபஞ்சதத்துவங்களை, குருசாம்பிரதாயத்தால்அறியவேண்டியதும்,

அந்தபஞ்சதத்துவங்களின் குறிப்புகளின் விவரணமுங்கூறப்படும். அதாவது முன்சொன்ன மூன்று நாடிகளின் குணங்களையும் சுத்தமாக அறிந்துக்கொண்டு ஒன்றை ஒன்றில் மாற்றி குண்டலியை அடையாமல் தத்துவங்களை அப்பியாசிக்கலாகாது.

முதலிற்சொல்லியிருக்கிறது நாடிகளை தன் கைவசப் படுத்திக் கொள்ளாமல் யோகிகள் தத்துவங்களைக் குறித்து ஆரம்பிக்கக்கூடாது போஜனம். மலம்கழித்தல், போகஞ்செய்தல், இவைமூன்றுஞ் சூரியநாடியில் செய்யவேண்டியவை தாகம் ஜலவிருத்தி இவைகளை இடைசலையில் செய்யவேண்டும்,

பிருதிவு-அப்பு-தேயு-வாயு-ஆகாயம்-என்னும் ஐந்துதத்துவங்களும் மூன்று நாடிகளில் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திற்கு ஒருமுறை மாறிக்கொண்டே வருகின்றன இந்த தத்துவங்கண்டறிவதற்கு அடியில்வருமாறு கூறுவாம்,

அதாவது இந்த மூன்றுவாய்வுகளை அப்பசித்து வருகிறவர் இருக்கிறார்களோ அவர்கள்தான் இந்த யோகத்திற் குரியவர்கள். இந்த உலகம் பஞ்சபூதத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது, இதுகண்டு கொள்பவற்கு ஆயுள்விர்த்திக்கும் அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் பூஜைமுதலாகிய உபசாரங்கள் செய்யப் பெற்று மேலாவார்கள்.

இந்த ஐந்து தத்துவங்களும் சத்தியலோகம், பூலோகம், மிருத்தியுலோகம் முதலாகிய இடங்களில் வியாபித்திருக்கின்றன,

அவைகட்கன்னியமாக ஒருவஸ்துவும் ஏற்படாது.

இப்பஞ்ச தத்துவத்தை கண்டறிவதற்கு விபரம் சொல்லுவோம் (௧) வது சுலையில் தத்துவங்க-

ளின்கடை (௨) வது சுவாசத்தினால் தத்துவங்களை அறிதல் (௩) வது சுவாசத்தில் தத்துவத்தின் அடையாளம் (௪) வது தத்துவங்களின்நிறம் (௫) வது தத்துவங்களின் சுவை (௬) வதுசுவாசத்தின் அளவு(௭)வது தத்துவங்களின் அசைவு (௮) வது தத்துவங்களின் பலன்.

ஆகிய எட்டு விதங்களினால் கண்டறியவேண்டும்.

மாணாக்கன் எந்தவாய்வில் எந்த தத்வம் நடக்கிறதோ அதனைக்கண்டறிய வேண்டும். மேலும் முக்கியமாகவே கவனிக்கவேண்டும் பஞ்சேந்திரியங்களை சண்முகிமுத்திரையால் மூடிக்கொண்டு தினந்தினம் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அப்பியாசிக்கவேண்டும். அதிகமாக அப்யாசித்தால் அசௌக்கியம் நேர்டும் குரு எவ்வளவு பிரமாணஞ்சொல்லுவாரோ அவ்வளவு தான் நடக்கவேண்டுமென்பதாம்.

இந்த சண்முகிமுத்திரையை மூடிக்கொண்டு அப்பியாசிக்குற் காலத்தில் மஞ்சள் நிறம்தோன்றினால் பிருதிவு என்றும் வெண்ணிறம் தோன்றினால் அப்பு வென்றும், சிவப்புநிறம்தோன்றினால் தேயுவென்றும் பச்சைநிறம் தோன்றினால் வாயு வென்றும் கருப்பு நிறம்தோன்றினால் ஆகாயமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

உ-ம், சுருத்து கண்ணாடியை தன்க்கு முன்னால் வைத்துக்கொண்டு அதின்பேரில் சுவாசத்தை விட்டால் அது நாற்சதுரமாகஇருந்தால்பிருதிவு என்றும் அரையுருண்டை வடிவமாக இருந்தால் அப்பு வென்றும், முக்கோணமாக இருந்தால் தேயுவென்றும், அறுகோண உருண்டை வடிவமாகவிருந்தால் வாயுவென்றும், சிறுபுள்ளிகள் மாதிரியிருந்தால் ஆகாயமென்று அறியவேண்டும்.

௩-ம், கருத்து. சுவாசம் விடும்போது கோரா கப்போனால் பிருதிவு, கீழாகப்போனால் அப்பு, மேலாகப்போனால்தேயு, ஒழுங்கீனமாகப்போனால்வாயு அஃது அடங்கிப்போனால் ஆகாசமென்றறியவேண்டும்.

௪-ம், கருத்து. பிருதிவு, மஞ்சள், அப்பு, வெண்மை, அக்கினி, சிவப்பு, வாயு, பச்சை, ஆகாயம், கறுப்பு இவைகளைக் கண்டறியவேண்டும்.

உணரும் விபரம்.

அதாவது ஒவ்வொரு வருணமுள்ள குண்டுகள் ஐந்தை தனக்குமின்னால் வைத்துக்கொண்டு பத்மாசனத்தில் உட்சார்ந்துதனது எண்ணத்தை கூட்டி நிஷ்டையிலிருந்துக்கொண்டு பஞ்சதத்துவத்தில் எதையாகிலும் ஒன்றை நினைத்து பின்னால் இருக்கிற குண்டுகளில் ஒன்றை எடுப்பானால் தான் எண்ணிய நிறம்போல் இருந்தால் இதை அறிந்தவன் ஆகிறான். இவ்வண்ணமே ஒவ்வொரு குண்டையும் எடுப்பானால் முற்றுமுணர்ந்தவனாகிறான்.

௫-ம், கருத்து தித்திப்பு, பிருதிவு, துவர்ப்பு, அப்பு, புளிப்பு, தேயு, வாய்வுக்கும், ஆகாயத்திற்கும், சார்பாகும்.

௬-ம், கருத்து, சுவாசம் கஉ-அங்குலம் நீண்டால் பிருதிவு கசு அங்குல நீண்டால் அப்பு ௪-அங்குலம் நீண்டால் தேயு அ-அங்குலம் நீண்டால் வாய்வு. மூக்கினுள்ளாகவேஇருந்தால் ஆகாசம்.

௭-ம், கருத்து அசையாதவேளை பிருதிவு. அசையும்வேளை அப்பு. கஷ்டமானவேளை தேயு. துஷ்டவேளை வாயு, பூஜைவேளை ஆகாசம்.

௮-ம், கருத்து. பிருதிவு தத்துவத்தில் ஆரம்பிக்கும்வேலை கண்டிப்பாக இலாபத்தில்முடியும், ஜலதத்துவத்தில் அசையும்படியான வேலைகள் செய்யத்தக்கது. ஏனென்றால் ஏதாவது ஒருமுடிவான வேலையை ஆரம்பித்தால் சீக்கிரத்தில் முடிந்துவிடும்.

அக்கினி, வாயு, ஆகாசம், இந்தமூன்றுதத்துவத்தில் எந்தவேலை ஆரம்பித்தபோதிலும் அபஜெயமாகமுடியும். ஆகையால் மாணாக்கன் இதுகளை எந்தகாலத்தில் உபயோகப் படுத்தவேண்டுமோ அந்த காலத்தில் தத்துவத்தை அறிந்து உபயோகப்படுத்த வேண்டியது இந்த தத்துவத்தில் புத்தியை சரியாக செலுத்த வேண்டும்.

ஏனெனில் வியாதி முதலாகிய ஹிம்சைகள் வரவொட்டாமலும் பலவித குண்மில்லாமலும் நிரோதத்தை ஒரே குணமாக இருந்து பார்க்கவேண்டும்.

பிராணயாம நிர்ணயம்.

முன்சொன்ன பிராணயாமத்தின் பிரமாணத்தையுணர்த்துதல். அதாவது அருணோதயமுதல் முன்னாழிகை வரையிலும் மத்தியானத்திலும், அஸ்தமிக்கிறதற்கு முன்னும் பின்னுமாக 2 முகூர்த்தமும் அர்த்தராத்தி தினம் நான்குமுறை செய்ய வேண்டும். காலம் ஒன்றுக்கு (80) பிராணயாமம் வரையிலும் நன்றாய் அப்பியசிக்க வேண்டும்.

முகூர்த்தமென்பது இரண்டு நாழிகையளவுள்ளதாம். நான்குமுறைசெய்தால் தினந்தோறும் 320 பிராணயாம மாகின்றது.

ஒருபுருஷன் அப்பியசிக்க வேண்டுமானால் காலையில்60-ம் மத்தியானத்தில் 40-ம் சாயங்காலத்தில் அர்த்தராத்திரியில் 20-ம்ஆக மெள்ளமெள்ள பிராணயாமம் செய்யவேண்டியது.

அது கைவல்லியப்படும்போது முதலில் வேர்வையும் இரண்டாவது நடுக்கமும் மூன்றாவது தவளைதத்தும் அப்பியாசத்தால் பத்மாசனத்தால் பத்மாசனத்தி லிருக்கையில் பூமியினின்றும் ஆகாயத்திழுப்புதல முண்டாகுமென்று குருநாதரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

கிரகஸ்தாசிரமிகளுக்கு உபயோகம் இப்பிராணயாமம் கிரகஸ்தனுக்கு பாபசுத்தின் பொருட்டும் யோகிகளுக்கு யோகசித்தியின் பொருட்டுமாம் கிரகஸ்தன்சங்கத்தைவிட்டு ஏகாந்தத்திலிருந்து அப்பியாசம்செய்யவேண்டும், அதன்பின்வகாரத்தின் பொருட்டு வெளியே சங்கத்தின் பிரியமுடையவன்போல் வியவகரிக்கவேண்டும், கருமத்

தாலுண்டான பாவமும் கருமத்தின்படியிருக்கிறது. நிமித்த காரணமாக இவற்றைச் செய்வதில் ஒருக்காலும் தோஷமில்லை.

நல்லவிவேகி இந்தயோகத்தை அனுசரிப்பானாயின் அவன் அவசியம் சித்தியடைவான் இதற்கு சம்சயமில்லை இவன் புண்ணியபாவங்களினின்றும் விடுபட்டு தேகாபிமானத்தை நீக்கி சிரகத்திலிருந்தே முத்தியை அடைவான். இந்தயோகியானவன் லோக சங்கிரகம் லோகபரிபாலனமாகிய தனது காரியத்தில் புண்ணியபாவங்களைச் செய்யினும் அப்புண்ணிய பாவங்களில் பற்றப்படான் கிடைத்ததில் சந்தோஷமும், உள்ளே கொஞ்சம் பற்றில்லாதவனாயும்காலவரம்பு, இடவரம்பு, நடைவரம்பு என்னும் சகலவரம்புகளும் உள்ளவனாய் யோகசாதனத்தில் பொருந்தியிருப்பான் யோகக்கிரிகைகளோடு கூடிய கிரகஸ்தனுக்கு, சர்வவாக்கியமாகிய பிரணவத்தின் சப்தத்தால் சித்தியுண்டாகும், ஆனால் செவ்வையாக அப்பியாசிக்க வேண்டும்.

உதாரணம் கிரகஸ்தன் புத்திர-தாராதிகளால் நிரம்பியவனாய் வீட்டில் இருந்துகொண்டு அகப்பற்றில்லாமல் யோகமார்க்கத்தில் தன்னிடமுந் சித்தியின் அடையாளங்களைக்கண்டபிறகு எனது ஆஞ்ஞையை சாதித்து கிரீடிப்பன், என்றுசிவசங்கேதியின் வாக்கியத்திலும் கிரகஸ்தனுக்கு சித்தி உண்டாகுமென்று சாதிக்கின்றது.

மாத்திரையாவது.

ஆரம்பத்தில் ஒரு மனிதன் நாக்கரத்தில் விடும் சுவாசம் வெளிப்பட்டு உள்ளே போகிறதெவ்

வளவோ அவ்வளவு பிராணயாமத்தின் மாத்திரை களாகும், அனுபவத்தின்பின் ஒரு புருஷன் நித்திரை செய்யும்போது சுவாசம்எவ்வளவுகாலம்போய் திரும்புகிறதோ அவ்வளவுகாலம் பிராணயாமத்தின் மாத்திரைகளென்னப்படும்.

மானுக்கன் அப்பியாசகாலத்தில் உண்பது பால், நெய் முதலியவற்றோடு கூடிய போஜனம் சிலாக்கியம், அப்பியாசம் திடமானகாலத்தில் அப்படிப்பட்ட நியமம்வேண்டுவதில்லை என்றும் பிராணயாமம் ரேசக பூரக கும்பக மாத்திரைகளென்றும்பிராணனென்பது தன்தேகத்தில்ஜீவித்திருக்கும் வாய்வென்றும், ஆயமம். என்பது அந்த வாய்வை தடுப்பதென்றும் நாரதீபத்திலும் சௌரவபுராணத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இரேசக பூரக கும்பக பேதத்தால் மூன்று விதமாயும் மூன்று வருணமாயும் இருப்பதால் பிரணவமே பிராணயாமமெனப்படும். பத்மாசனத்திலிருக்கும் புருஷன் நாசிநுனியில் சந்திரபிம்பப் பிரகாசங்களால் விரிந்த அகார மூர்த்தியானது இரத்தாங்கமுடையது. அன்னவாகினி நண்டங்கத்திலும் உடைய வாலையுமாகி காயத்திரி யாகின்றது. உகார மூர்த்தியானது வெண்ணிற அங்கமுடையது. கருடவாகினி எவ்வர்னமுடையது சக்கரத்தை கரத்திலுடையது மானது சாவித்திரியாகின்றது மகாரமூர்த்தியானது கருமையான அங்கமுடையது. இடபவாகினி வயது சென்றதும் குலந்தரித்ததுமாகிய சரஸ்வதியாகின்றது அகாராதி

மூன்றிற்கும் காரணம் பரஞ்சோதியாகிய சதாசிவ பிரணவ மாகிறதென்று தியானிக்கவேண்டும்.

இடையினால் வெளிவாய்வை மாத்திரையளவு பூரித்து அகாரத்தை சிந்தித்து பூரித்த வாய்வை ஈ-மாத்திரையளவு கும்பித்து உகாரத்தையே தியானித்து கும்பித்ததைவிக்கலையால் ஊ-மாத்திரையளவு ரேசித்து மகாமூர்த்தியை தியானிக்க வேண்டும்.

அன்றியும் பூரகம் பன்னிரண்டு ஓங்காரமாகவும் கும்பகம்பதினாறு ஓங்காரமாகவும், இரேசகம் பத்து ஓங்காரமாகவும்செய்யவேண்டும். இது பிராணயாம அப்பியாசமெனப்படும். பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன் பூரக கும்பக ரேசகங்களுக்கு அதிதேவதைகளென்று சொல்லப்படும்.

முன் சொல்லிய குண்டலி சத்தியைச் சொல்லுகிறோம் அதாவது சித்திரைசெய்யுங் குண்டலியானது குருப்பிரசாத மூன்றும் வாக்கியத்தால் எப்போது விழிக்கின்றதோ அப்போது சகலபாவங்களும் ஆறு சக்கரங்களும் பிரம்மகிரந்தி, விஷ்ணுகிரந்தி உருத்திர கிரந்தி என்னும் மூன்றுகிரந்திகளும் பேதத்தை அடைகின்றன.

அப்போது சூரியப்பதவி யென்னும் சுழிமுனையிற் பிராணவாயு இராஜமார்க்கமாக அனுசரிக்கப் படுகின்றது.

சுகமாக போக்குசம்பவித்தால் சித்தம் நிராலம்ப நிர்விஷயமாகின்றது சித்தம் நிராலம்ப மாகும் காலனை வஞ்சிக்கக்கூடும்.

சுழிமுனையென்றும், சூன்னிய பதவியென்றும் பிரம்ம நந்த்ரமென்றும் மகமேருவென்றும்பெருவழி யென்றும் மயானமென்றும், சாம்பவி மத்தியபாகமென்றும், சொல்வதால் இந்த குண்டலி போதத்தினாலேயே ஷட்சக்கரபேத முதலியவை உண்டாகின்றமையால் முழு முயற்சியோடு பிரம்மாநந்தரத்தின் சச்சிதானந்த லக்ஷணப் பிரம்மத்தை யடைதற் குபாயமாகிய சுழிமுனையின் வாயலை முகத்தால் மூடிக்கொண்டு நித்திரை செய்யும் சுஷ்வரியாகிய குண்டலியை விழிப்பிக்க மகாமுத்திரை முதலியவற்றை செவ்வையாய் அனுசரிக்க வேண்டும்.

இந்த குண்டலி சத்தியானது கந்தத்தின்மேல்பாகத்தில் யோகிகளுக்கு மோக்ஷத்தின் பொருட்டும், மூடர்களுக்கு பந்தத்தின்பொருட்டுமாகத் தூங்குகின்றது. சகலயோக தந்திரங்களுக்கும் குண்டலிசத்தி அக்கியமாய்இருப்பதால் அக்குண்டலி சத்தியை எவன் அறிகிறானோ அவன் யோகவித்துவான் என்றும் யோகிகள் தூங்கும் குண்டலியை விழிக்கச்செய்கின்றவர்களென்றும் அடயோக தீபிகையில் சொல்லியிருக்கின்றது.

குண்டலிஸ்தான நிலை.

மூலாதாரத்தில்பொருந்தும் உட்பாகமாகிய அக்குண்டலியை சூரியனால் பூரிக்கவேண்டும் குதத்திற்கு இரண்டங்குலமேலும், லிங்கத்திற்கு இரண்டங்குலங் கீழுமாகிய தேகத்தின் மத்தியானது சரீரநடுவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

கந்தஸ்தானம் மனிதர்களுக்கு தேகமத்தியமூலாதாரத்தினின்றும் ஒன்பதங்குலத்தின்மேல் நான்கு அங்குல அகலமும் நீளமும் உள்ளதாய் முட்டைபோன்ற வடிவுள்ளதாய் துவக்கு தோல் முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

குதத்திற்கு இரண்டங்குலமேல் தேகமத்தியபாகம் ஒரு அங்குலமிருந்து ஒன்பதங்குலம் கந்தஸ்தானமாம்.

ஆகபன்னிரண்டெங்குலப்பிரமாணம் அதாவது ஒரு நாண் எழுபத்திராயிரம் நாடிகளின்பலத்தைச் சோதிக்க வேண்டுமாயின் அதற்கு சக்தி சலனமாகிய குண்டலி அப்பியாசமின்றி வேறு சுத்தி செய்யும் உபாயமில்லை.

இந்த மத்திய நாடியாகிய சுழிமுனையானது யோகிகளுக்கு நியப்பியாசம் சுவஸ்திகாசனங்கயாசனங்களாலும் பிராணாயாமத்தாலும் மகாமுத்திரை முதலிய முத்திரைகளால் சௌக்கிய முண்டாகின்றது. ஆகிலும் சமாதியினால் அன்னியவிர்த்தி நிரோதிக்கலாகாது ஏகாக்கிர தன்மையால் மனதை தாரணைசெய்து அப்பியாசித்து மனதை நிலைக்கும் முயற்சி செய்யவேண்டும்.

ஏனென்றால், இராஜயோகமின்றி பரமபுருஷார்த்தபலம் சித்தியாமையால் வாயுவின் கும்பக முத்திரைவிதானமாகியசகலவிதிகளையும்மனதோடு அப்பியாசிக்கவேண்டும். புத்திமான்கள் வாயுவின் விதிக்கு அன்னியமாகிய விஷயத்தில் மனோவிர்த்தியை செலுத்தலாகாது எவர்கள் யோகிகளின் குருபரம்பரையாகிய சாம்பிரதாயத்தால் வ

ந்த சாம்பிரதாக்கியமாகிய மகாமுத்திரை முதலி
யவற்றின் உபதேசத்தை தருகின்றாரோ அவரே
ஸ்ரீ குரு சகலகுருக்களுக்கும் சிரேஷ்டமானவர்
அவரேபிரபு அவரே சாக்ஷாத் பிரத்தியக்ஷ ஈஸ்வ
ரனென்றும் சொல்லப்படும்.

அன்றியும் அக்கினிமண்டலம் நாபியின் கீழ்
பாகத்திலிருக்கின்றது அதுதேகத்தின் மத்தியில்
பொன்னிறமுள்ளதாய் மனிதர்களுக்கு முக்கோ
ணமாயும் இருக்கின்றது அக்குண்டலியை எழுப்
பும்விதமாவது.

சூரிய உதையகாலத்திலும் அஸ்தமானகால
த்திலும் தினந்தோறும் இரண்டு முகூர்த்தம் பே
திக்கவேண்டும். சூரியனால்பூரித்து சந்திரனால்இரே
சிக்கிறதால் அபானனும் அக்கினியை அடைந்து
ஊஷ்ணசொரூபத்தால் பிராணனை அடைகின்றது.

அக்கினியின் ஊஷ்ணத்தால் செவ்வையாக
தபிக்கப்படுகின்றதால் தூங்குகின்ற குண்டலிசத்
தி நன்றாய்விழிப்புடையதாகின்றது தண்டத்தால்
அடிபட்ட சர்ப்பத்தைப்போலநிஸ்வாசத்தைசெ
ய்து நிமிர்ச்சி அடைகின்றது.

அதன்பின் பிலத்திற் பிரவேசித்தபாம்பைப்
போல் சுழிமுனையினுள் பிரவேசிக்கின்றது.

ஒருபுருஷன்சலனம்செய்து மூலாதாரத்தி
லிருந்து குண்டலியை மேலே கொண்டுவருவானா
ன் அவன் மேல்சென்று அமிர்தத்தை அடைவா
ன் இந்தகுண்டலிசத்தியை வாலைப்பிடித்து எழுப்
பினால் நித்திரையைவிட்டு மேலே எழும்புகிறது,
இதை குருமுகமாக அறியவேண்டும்.

அமிர்த நிலையாவன.

சிகையின்மத்தியில் பரமாத்மா பொருந்தி யி
ருப்பதால் மேருவைப்போல உயர்ந்திருக்கும்சுழி
முனையானது மேருவின் மேல்பாகத்தின் மத்தியில்
சோமஜலம் ஒழுகிக்கொண்டிருக்கிறது அந்தஜலவா
ரமான சந்திரமண்டலத்தினின்றுசரீரத்திற்குசார
ம் ஒழுகுகின்றது.

ஒழுகும் சந்திரஅமிர்தத்தின்சுவை கார்ப்பு,
உவர்ப்பு,அவற்றிற்குசமானமாகவுள்ளதாயும் தே
ன்-நெய்-பால்-என்பதைப்போலும்ரசமுடையதா
னால் அப்போது அவனுக்கு காமசித்தி ஆகின்ற அ
ந்த சந்திராமிர்தமென்னும் ரசத்தை எவன்பானம்
பண்ணுகிறானோ அந்தயோகி வியாதியில்லாதவனா
ய் தாமரைத் தண்டுபோல்மிருதுவான சரீரமுடை
யவனாய் வெகுகாலம் ஜீவித்திருப்பான்.

இனி சுவாசாங்குலப் பிரமாண நிலை.

இந்த மனுஷ்ய ஜென்மத்துக்கு சாதாரணமா
ய்சுவாசம் உள்ளேபோகிறது பத்தங்குலம்வெளியி
ல்பன்னிரண்டங்குலம்போகும் இதுஇல்லாமல்கட
க்கும்போது 24 அங்குலமும் ஓடும்போது 24-அங்
குலமும்போகஞ்செய்யும்போதும் தூங்கும்போ
தும் 50-60-அங்குலமும் போகும். சாப்பிடும்போ
தும்,வாந்தியாகும்போதும், 18-அங்குலம் ஓடுகிற
து. சாதாரணமாய் 12 அங்குலம் ஓடுகிறது. ஆனகை
யால் இந்த சுவாசத்தை யோக அப்பியாசிகள் கவ
னிக்கவேண்டியது இவ்வளவுநீளமாக போகிறசுவா
சத்தை தன்னால் கூடியஅளவு கொஞ்சமாய் குறை
க்க வேண்டியது.

அது எனென்றால், இந்த மனுஷஜன்மத்திற்கு கலைகளாகிய சுவாசம் 12-அங்குலம் ஓடி 4-அங்குலம் கழித்து 8-அங்குலந்தான் நின்றஇடத்தில் நோக்கும் இப்படிக்குசாதாரணமாக 4-அங்குலம் கழிந்ததனால் 120-வயதாகின்றது. இதைகொஞ்சகொஞ்சமாக சுவாசத்தை பந்தனம் பண்ணுவதினால் நீண்ட ஆயுளை உடையவர்களாயிருப்பார்கள்.

சாதாரணமாய்மனிதர்களுக்கு உண்டாகிய பயத்திபோதாது. ஆகையால் அனுபோகமுடைய யோகிகளின் புத்தியை கேட்டுக்கொண்டு நடத்த வேண்டும்.இல்லாவிட்டால் துன்பம்நேரிடும் இந்த மூன்று வாய்வுக்களையும் பஞ்சதத்துவங்களையும் சுவாசத்தையும் குணிக்க அறிந்துக்கொண்டால் வரப்போகுறதைச் சொல்லலாம் தைரியத்தினால் சுருசுருப்பாய் மாணுக்கன் இந்தராஜயோகத்தை அப்பியாசிப்பானுகில் இரண்டு மூன்றுவருஷத்தில் அறியப்படுவேறுன்.

மரணநிலையறிதல்.

இடைகலை அல்லது பிங்கலையில் ஒருராத்திரி முழுவதும் இடைவிடாமல்நடந்தால் அப்பேர்ப்பட்ட மனிதன் மூன்று வருஷத்தில் மரணமடைவான் இதே மாதிரியாக பிங்கலையில் மாறுதலில்லாமல் இரண்டுராத்தியும்இரண்டுபகல் இடைவிடாமல் நடக்கும் மனிதனுக்குமரணம்இரண்டுவருஷத்தில் நேரிடும் இடைவிடாமல் ஒருநாளிரவில் சுவாசம் மூன்றுநாளைக்குநடக்கிற மனிதனுக்குஒருவருஷத்தில் மரணம்நேரிடும் இராத்திரிமுழுதும் இடைகலையும் பகல்முழுதும்பிங்கலையும்இடைவிடாமல்நடக்

கும்மனிதனுக்கு மரணம் ஆறுமாதத்தில்நேரிடும். இங்கலை தொடர்ச்சியாக இடைவிடாமல்ஓர்பக்ஷம் நடக்கும் மனிதனுக்கு பதினைந்து தினத்தில்மரணம்நேரிடும் இடைகலை யானது இதே மாதிரியாகஒருமாதம் நடந்தால் இந்தவிதிப்பிரகாரம் முடியும்.

புருவத்தைப் பார்த்தால் தெரியாதவர்களுக்குஒன்பதுநாளிலும் காதுகேளாதவர்களுக்குஎழுநாளிலும்நகுத்திரம்தெரியாதவர்களுக்குஐந்துநாளிலும்மூக்குநுனி தெரியாதவர்களுக்குமூன்றுநாளிலும் இரண்டுகண்களையும் கையால்அமுக்கினால் கண்ணீர்வராதவர்களுக்கு பத்துநாளில் மரணம் நேரிடும் என்று குருவாக்கியம்.

யோகிகளுக்கு மேல்கூறிய அடையாளங்கள் நேரிட்டால் உடனே வாய்வைசோதித்து அதை சரிப்படுத்திக்கொள்ளுந்தன்மை அவர்கட்குள்.

யோகிகளுக்குமரணம்நேரிடுவதுகஷ்டம்யோகிகள் அப்பியாசத்தால் வாய்வுகளையும் தத்துவங்களையும்உணர்ந்துமுத்திரைக்குப்பின் தொடருவார்கள்.

பிறகு கேசரிமுத்திரை எவ்வளவுகாலம் ஜீவித்திருக்கவேண்டுமோ அவ்வளவு காலம் ஜீவித்திருப்பார்கள் இந்தயோகிகள் மூன்றுவாய்வுகளையும்தத்துவங்களையும் அதிகமாக கவனித்து ஸ்திரப்படுத்தவேண்டும்.

சாதாரணமாய் மனிதர்களுக்கு இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசம்நடக்கும் பக்ஷத்தில் 120 வருஷம் ஜீவித்திருக்கலாம்.

இப்போதுமனிதர்கள் அறுபத்தோராயிரத்து அறுநூறு சுவாசத்துக்குமேல் விடுகிறார்கள், எப்படியெனில் ஓடுவதினாலும் நடப்பதினாலும் தூங்குவதினாலும் போகம் செய்வதினாலும் சுவாசம் அதிகரிப்பதினால் இந்த நூற்றிருபது வயதுக்குக் குறைவு நேரிடுகின்றது.

சாதாரணமாய் மனிதர் விடும்சுவாசம் எவ்வளவு குறையுமோ அவ்வளவுவயது ஏறிவரும். திடீலென்று சுவாசத்தைக் கட்டக்கூடாது.

அதிக விரைவாகவும் ஓடக்கூடாது, ஜாஸ்தி சாப்பிடக்கூடாது வேகமாய் நடக்கக் கூடாது, அதிக போகமும் செய்யக்கூடாது.

இந்த விதிகளில் ஒன்றும்தவறக்கூடாது தவறி நடப்பார்களேயானால் அதிக கஷ்ட நஷ்டமடைவார்கள்.

நான்காவது வாக்கியம்.

சாம்பவியின் முத்திரை.

உள்ளாதாரமுதல் பிரமரந்திரம் வரையிலுள்ள சக்கரங்களுள் தன்னாற் கொள்ளப்பட்ட சக்கரத்தில் லக்ஷியமும் தேகத்திற்கு வெளிபிரதேசத்தில் மூடுதலும் திறத்தலும் இல்லாத திருஷ்டி பார்வையுமாக விருத்தல் எதுவோ அப்படிப்பட்டது சாம்பவி முத்திரையாம்.

இதை இருக்கு முதலிய வேதங்களிலும் சாங்கிய பதஞ்சலி முதலிய சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சாம்பவிக்கு வெளிதிருஷ்டியும் கேசரிக்குஉள்திருஷ்டியும் சாம்பவிக்கு இருதயப் பார்வையும் கேசரிக்குபுருவ நடுப்பார்வையுமாம் ஸ்ரீசாம்பவிக்கும் கேசரிக்கும்ஸ்தானபேதமுண்டு சித்தம் லயாரந்தமானால் பேதமில்லையென்பது கருத்து.

ஸ்ரீசாம்பவி முத்திரையால் ஸ்திரமனதுடையவனாம்நாசி நுனிப்பாகத்தில் வைக்கப்பட்ட திருஷ்டியையுடையவனாய் நிஷபந்தத்தன்மையாலும் தேகேந்திரிய மனதுகளின் நிற்சலனத்தன்மையாலும், சந்திரசூரியர்களை லயமாக்குகிறவனாய் பிராணசஞ்சாரத்தை ஸ்தம்பிக்கிறவன் எவனோ அவனே அதுவிதுவென்று சொல்லக்கூடாதபதமாகிய ஆத்தும சொரூபத்தில் நிலைத்தவனாகிறான்.

கேசரி முத்திரை.

இடதுவலது நாடிகளிலுள்ள வாய்வு எந்தமத்தியதேசத்தில் செல்லுகிறதோ அத்தேசத்தில் கேசரிமுத்திரை ஸ்திரமுடையதாகின்றது இதிற் சம்சயமில்லை சூனியத்தில் பிராணன் ஸ்திரமாகத லேவாய்வை விழுங்குதலெனப்படும்.

சூரியசந்திரர்களென்னும் இடைகலை பிங்கலைகளின்மத்தில் நிராலம்பமாகிய உள் ஆகாசத்திலிருக்கும் ஆகாயங்களின்சமுதாயத்தில் செவ்வையாய் பொருந்தி இருப்பது எதுவோ அம்முத்திரையே கேசரி என்னப்படும்.

இதின் அப்பியாசமாவன முன்னமே சுழிமுனையை பிராணனால் பூரிக்கவேண்டும்.

அப்போது நிச்சயிக்கப்பட்ட கேசரிமுத்திரை உண்டாகிறது.

புருவமத்தியில் சிவமென்னும் சுகவடிவமாகிய பரமாத்மாவின் ஸ்தானமாம்.

சிவத்தில் ஒடுங்கவேண்டியது. எவன் மனதை நிராலம்பமாக்கி ஒன்றையும் சிந்தியாதிருக்கின்றானோ அவனே கேசரிமுத்திரை யுணருகிறான் பிரமகாயவிர்த்தியைபரவைராக்கில்விடுகிறானோ அவன் இருக்கும் ஆகாயத்தில் கடத்தைபோலநிற்கிறான் இதுநிச்சயம்.

தேகத்தினுள்ளும் வெளியிலுமுள்ளவாய்வை தனக்குள்கேசரியில் எப்படிலயமாக்குகின்றானோ அப்படியேதேகத்திலிருக்கும் வாய்வைலயமாக்குகிறான்.

இதில் சம்சயமில்லை அன்றியும் பிராணனது ஸ்தானத்தில் சித்தத்தோடுஸ்திரத்தன்மைஅடைகிறான்.

வேறுஒன்றையும் சிந்தியான், அப்போது சொருபத்தில் நிலைத்தலாகிய ஜீவன் முத்தனாவது திண்ணம.

அஜபகாயத்திரியினிலை.

பூரகரேசகம் செய்யுங்கால் (ஹம்ஸம் லோஹம்)என்று நேராகவும் தலைகீழாகவும் பிரகாசிக்கின்றன.

அஜபைமந்திரத்தினால (தத்துவமசி) என்னும்மகாவாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற, ஜீவப்பிரம அயிக்கியம் அடிக்கடி சிந்திக்கப்படுகிறது.

இந்தஸோ - என்னும் அஜபா காயத்திரியை சஸ்வரநாமத்தைப்போல் ஜெபித்தால் சித்தசுத்திக்கு ஹேதுவாம் வெகுகாலம்வரையில் ஜெபம் செய்யின் விருத்தி அந்தர்முகப்படும்.

அப்போது சுவாசம்வெளிப்படுங்கால் சகாரமாகிறதை ஸோ வென்னும் சுவாசத்தை உட்கொள்ளுங்கால் அகாரத்தை (ஹம்) என்றே தியானிக்கவேண்டும், இந்த அகாரம் மறுபடியும் உள்செல்லுகின்றபடியால் (ஹம்ஸம் ஹம்ஸம்) என்றே மஹாமந்திரத்தை ஜீவன் எப்போதும் ஜெபிக்கிறான் குருவாக்கியத்தினால் இந்த மந்திரத்தின் ஜெபம்சுழிமுனையில்விபரீதமாயுண்டாகிறது.

அது (ஸோஹம் ஸோஹம்) என்றடையப்படுகின்றது, சகாரம்கேசரி எனப்படுகின்றது.

தவம்பதமென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது அகாரம் பரமேசுவரனாகிறான்.

தற்பதமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சகாரத்தைதியானிக்கும், ஆன்மாநிச்சயமாய் அகாரமே ஆகின்றான் என்று யோகபீஜம்யோக சூடாமணி உபநிஷத்து யோகதத்துவ உபநிஷத்து முதலியவற்றால் காண்க.

இது அஜபை காயத்திரியாம், இதைமுக்கியமாக பிரவர்த்தி யுடையவன் எவனோ அவனதிகாரியாவன் அதுசோபாதிகதியானமாம்.

இவற்றினின்றும் சகாரம், அகாரமென்னும் மெய்யெழுத்துகளை அடக்கி எஞ்சிநிற்கும் (ஓம்

என்னும் அக்ஷரத்தை தியாநித்தால் நிருபாதிக மாம் (ஓம்ஸோஹம்) என்னும் இவ்விரண்டு சப்தங்களும் பிரத்தியேகாத்மாவோடு பின்னமாகிய பிரம்மமென்னும் ஒரே அர்த்தமுடையன சுத்தமாய் இருத்தலால் நிருபாதிக மாயினும் (ஓம்) என்னும் அக்ஷரத்தில் (சகார அகார மென்னும் உபாதிகளை சேர்த்தலால் (ஸோஹம் என்னும் சப்தமுண்டாகிறது.

நாதானு சந்தானம்.

ஆகையால் சோபாதிக மெனப்படுகின்றது, விசாரசாகரம் பதார்த்த மஞ்சூஷாமுதலிய நூல்களிலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்தநாதானுசந்தானம் முதல்முதல் அப்பியாசிக்கும் மாணாக்கன் (சுரராஜ குமாரவைரி ரந்தரத்தில் தனதுகைவிரல்களிரண்டினால் நிரோதித்து உள்ளே பரவும்சமுத்திரம்போன்ற திரமான நாதத்தை சீக்கிரமாகமனிதன்கோருகிறான் அதனால் அவனுக்கு செவ்வையா எழும்பிய நாதமும் வாய்வும் சுத்தமாய் ஜெயிக்கப்பட்டவைகளாகின்றனவோ அந்த மகா குணோதயமுள்ளவனுக்கு அணிமாதி குணங்களும் அளவிறந்த புண்ணியமும் உண்டாகின்றதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

சுரராஜன் இந்திரன் அவன் குமாரன், அர்ச்சுனன் அவன் வைரிகர்ணன் அந்தகரண ரந்தரத்தில் என்பது பொருளாம். அனாகதமென்னும் நாதவெளியிலுண்டாகும் சுரோத்திர துவக்காதி இந்திரியங்களுக்கு விஷயமாகிய தொனிசூழ்கின்றது. இந்தநாத அப்பியாசி ஒருபக்ஷத்தில் சகல சித்த

சஞ்சலங்களையும் ஜெயித்து நிஜாநந்த முடையவனாகிறான்.

முதலில் அப்பியாசிக்குங்கால் நானாவிதமாகிய சமுத்திரம்போலும் பேரிமுதலிய, வாத்தியம் போலும் நாதம் கேழ்க்கப்படுகின்றது. பின்நாதானு சந்தானம் விர்த்தியாகுங்கால் சூக்ஷாமசூக்ஷாமமாக கேழ்க்கப்படும். ஆதியில் வாய்வு பிர்மரந்திரத்திற் செல்லுங் காலத்து, சமுத்திரம், சச்சரம், மேகம், பேரிகை கனகதப்பட்டை, என்பவற்றால், உண்டாகும்சப்தத்தைப்போன்ற நாதமும் அப்படியே பிர்மரந்திரத்தில் வாய்வு ஸ்திரப்பட்டபின், மத்தளம், சங்கு, கண்டாமணி, காகளம், என்பவற்றால் உண்டாகும் சப்தத்தைப்போன்ற நாதமும் அந்தத்தில் பிராணன் பிர்மரநந்தத்தில் மிகவும் ஸ்திரமானபின் கிண்கிணி வேணு, வீணை, தந்தரி, வண்டு; என்பவற்றின் சப்தங்களைப்போன்ற நாதங்களும் இன்னும் நானாவிதமான நாதங்கள் தேகத்தின் மத்தியில் உள்ளனவாககேழ்க்கப்படும். மேகம், பேரி, முதலியவற்றாலுண்டாகிய பெரும்சப்தங்கள் கேழ்க்கப்படினும் அவற்றுள் சூட்சுமத்திலும் சூட்சுமமாகிய நாதத்தையே சிந்திக்கவேண்டும் சூட்சுமமாகிய நாதம்நெடுநேரமிருப்பதால், சிம்தம் நெடுநேரம் ஸ்திரமுடையதாய் நிலைக்கும்.

கனமாகிய நாதத்தைவிட்டு சூட்சுமத்திலும் அல்லது சூக்ஷமத்தைவிட்டு கனநாதத்திலுமாக இரம்பிப்பதாயிருக்கினும் கனசூக்ஷம மென்னும் இரண்டிலொருநாதத்தை கொள்ளுதல், தள்ளுதல்கூடாது ஏனெனில் அப்படிக்கொள்ளுதலும் இராஜதகுண இயல்பாதலால் அவ்விராஜதகுணத்

தை வரவொட்டாமல் சுத்தசாத்விககுண செய்கையான சூக்ஷமநாதத்தில் மனதைச் செலுத்த வேண்டும்.

அஃதேனெனில் நாதங்களில் ரம்மிக்கும் மனமோ சமாதியையடையும் என்பதுகருத்து. அதாவது மலர்ந்தபுஷ்பரசத்தை குடிக்கும்வண்டு கந்தத்தை விரும்பாததுபோல சூட்சுமநாதத்தில் சித்தம் நிலைக்க வேண்டியது. சப்தாதிவிஷயமாகிய உத்தியானத்தில் சஞ்சரிக்கும் மனமென்னும் மதயானையை யடக்குதலில் இந்த அனாகத தொனியாகியது கூரிய அங்குசம்போன்ற வலியுடையதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வாசியையடக்கி யடையும் பலன்.

இந்த யோக அப்பியாசிகள் சூரிய சந்திரகலைகளில் பிராணவாயுவு செல்லுங்கால் பிரிதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, என்னும் நான்கு தத்துவங்கள் வந்து விலகும். அப்போது அப்பிராணவாயுவு ஆகாயதத்துவத்தில் அடையும் அச்சமயம் சுவாசம் குறைந்துவரும் அக்காலத்து சுவாசபந்தனம் செய்யக்கூடும்.

அப்போது ஓர் அங்குலம் குறைந்தால் இவ்வுலகத்திச்சையில்நின்று சுவாதீனப்படுவான் இரண்டங்குலம் குறைந்தால் மனம் ஆனந்திக்கப்பட்டு ஞான செல்வமுண்டாகும் மூன்றங்குலம் குறைந்தால் விவேகியாவான் நான்கு அங்குலம் குறைந்தால் தூரதேசத்தில் நடக்கும் நடவடிக்கைகளை சொல்லப்படுவான் ஆறங்குலம் குறைந்தால் ஆகாசத்திலுள்ள சகலத்தையும் கண்டுணர்வான் ஏழங்குலம் குறைந்தால் சரீரம் காயசித்தி

பெறுவான் எட்டங்குலம் குறைந்தால் அணிமாதி சித்திகளை அடைவான் ஒன்பதங்குலம் குறைந்தால் நவகண்டங்களில் சஞ்சரிப்பான் பத்தங்குலம் குறைந்தால் ஒருதேகத்தைவிட்டு மற்றொரு தேகத்தில் பிரவேசிப்பான் பதினொரு அங்குலம் குறைந்தால் தனது ஆத்மாவைக்கண்டு வசனிப்பான் பன்னிரண்டங்குலம் அடங்கும் சுவாசமானது உதித்த இடத்திலேயே சுழன்றுகொண்டிருக்கிறபடியால் அந்தபரமயோகி நெடுங்காலம் அன்ன பானாதிகளை நீக்கி அவா அற்றிருப்பான் சமாதியிலுட்கார்ந்து மரணாக்கன் இடைகலையை பிங்கலையிலும் பிங்கலை இடைகலையிலும் மாற்ற கற்றுக் கொண்டபின் பகல்முழுவதும் இடைகலையும் இரவில் அதை அடைத்துவிட்டு பிங்கலையில் நடத்தப்படுவான்.

இதற்காக பழம் பருத்தி கொஞ்சம் சுத்தம் பண்ணிவைத்துக்கொண்டு இடைகலை நடத்தவேண்டியிருந்தால் வலது நாசியிலும் பிங்கலை நடத்தவேண்டியிருந்தால் இடதுநாசியிலும் அடைத்துவிடவேண்டும். இப்படி சரிவர நடந்தால் மனிதர்கள் நூற்றிருபதுவயது ஜீவித்திருக்கலாம்.

மற்றசங்கதிகள் சித்திக்கும்பக்ஷத்தில் யோகிக்கு வயதேகிடையாது.

எந்தவிதிகள் எப்படியிருந்தாலும் இந்தவிதிகள் யாவற்றும் கிரகஸ்தர்களுக்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதை அப்பியாசிகள் எப்போதும்

இவ்விதிப் பிரகாரம் நடத்துவார்கள் அப்போது தேகசௌக்கியமும் நீண்ட ஆயுளும் மன ஒடுக்கமும் சித்த சாந்தியும் உடையவர்களாய் இருப்பார்கள்.

மனோலய நிலை.

பிராணவாயு சுழிமுனையாகிய மத்தியநாடியிற் செல்லுங்கால் அந்தக்காரணம் சூன்னியதேசகால வஸ்துபரிச்சேதமில்லாத பிர்மத்தில் பிரவேசிக்கின்றது அப்போது சித்த நிரோதமுள்ள யோகவித்தானவன் பிராரத்தத்தோடு சகல கருமங்களையும் நிர்மூலமாக்குகிறான் எதுவரையில் பிராணனும் இந்திரியங்களும் ஜீவித்திருக்கின்றனவோ அதுவரையில் மனதில் ஞானம்எப்படி உண்டாகும் பிராணன் மனம் என்னும் இவ்விரண்டையும் எவன் லயமாக்குகிறானோ அப்புருஷன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்.

பிராணமனோலயங்களில்லாதவன் எவ்விதத்திலும் மோக்ஷமடையான் நல்ல ஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டு சுழிமுனையென்னும் மத்திய நாடியை நன்றாய் பேதிக்கும் தன்மையை குருமுகமாய் அறிந்துபிராணவாய்வை மத்தியிற் செலுத்துவதாகி பிர்மரந்திரத்தில் நிரோதித்தல் வேண்டும் இப்படி அப்பியாசித்தால் பிராணனது அசைவிற் குக்ஷயம்வரும் அப்போதுமனம்மிகவும்சாந்தியை படைகின்றது. அக்காலம்நிர்வாணமிஞ்சுகின்றது.

சூரியனும் சந்திரனும் இராப்பகல்வடிவமாகி யகாலத்தைப் புசிப்பதாயிருக்கிறார்கள் இதை ரகசியமாய் சொல்லப்பட்டது.

இரண்டரை கடிகை சூரியனோடுங்கால் பகலென்றும் சந்திரனோடுங்கால் இரவென்றும்சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. எப்போது சுழிமுனைமார்க்கத்தால்வாய்வுபிர்மாந்தரத்தில் ஒடுங்குகின்றதோ அப்போது இராப்பகல் வடிவமாகிய காலமில்லாமையால்அச்சுழிமுனைகாலத்தைபுசிப்பதாய்இருக்கின்றது.

எந்தயோகியால் பிராணவாய்வைகட்டப்படுகின்றதோ அந்தயோகியால் மனம் கட்டப்படுகின்றது. எவனால் மனம்கட்டப்படுகின்றதோ அவனால் பிராணனும் கட்டப்படும்.

மனம்பிராணன்என்னும் இரண்டில்ஒன்றைகட்டினால் மற்றொன்றும் கட்டப்படும் ஆதலால்மனம்ஒடுங்காதவரையில் வாசனைநசியாது நசியாதவரையில் சித்தம்நசியாது சித்தம் நசியாதவரையில் தத்துவ ஞானம் உண்டாகாது.

இவற்றில் மனம்பிராணனென்னும் இரண்டினுள் ஒன்று நசித்தால் மற்றொன்றும் நாசமாம் ஒன்றின்பிரவிர்த்தியால் மற்றொன்றும் பிரவிர்த்தியாகின்றது. இவ்விரண்டும் லயமானால் மோட்சத்தின் சித்தி உண்டாகும்.

மனம் ஸ்திரப்பட்டால் பிராணன்ஸ்திரமாகும் நிரோத்திர முதலிய இந்திரியங்களுக்கு மனம் நாதனாகிறான் மனதிற்கு பிராணனுக்குமனோலயன் நாதனாகிறான் அம்மனோலயம் நாதத்தைஆசரித்திருக்கின்றது.

அதாவது மனம்நாதத்தில் ஒடுங்குகின்றது சுவாசநிசுவாசங்கள் நஷ்டமாகிறதும் சத்தாதி விஷயக்கிரகணம் நஷ்டமாகிறதும் சேஷ்டைகள் நீங்குகிறதும். விகாரங்களில்லாததும் மனோலயமேதாம் மனோலயம் எதுவரையில் ஆகவில்லையோ அதுவரையில் இந்திரியவிஷயங்கள் ஜெயமாகாது இந்திரிய விஷயங்கள் ஜெயமாகாதவரையில் என்தென்பது நீங்காது யானென்னும் அகந்தை எப்படி நீங்கும் யானென்னும் அகந்தை நீங்காதவரையில் மனம் சுத்தம் எப்படி ஆகும் மனம் சுத்தமாகாத வரையில் அபரோக்ஷஞானம் எப்படி உதையமாகும் அபரோக்ஷஞானம் உதையமாகாதவரையில் பிரம்ம சைதன்னியம் சமாதியின்கண் எப்படி புலப்படும் பிரம்ம சைதன்னியம் சமாதியின்கண் புலப்படாத வரையில் திடஞ்ஞானம் எப்படி உதையமாகும் திடஞ்ஞானம் பெற்ற மகான்களுக்கு துவிதமேது பேதமேது மாய்கையேது பந்தமேது ஜென்மமேது அப்போது அந்தயோகி ஜென்மரகிதனாகின்றான்.

ஆகையால் இந்த யோகத்தை அனுஷ்டிக்கும் பக்குவமுடைய முமுக்ஷுக்கள் முக்கியமாய் கவனிக்க வேண்டியதுயாதெனில் வாசியோகத்தையன்றி மற்ற ஹடயோகம் கௌடயோகம் அம்பிகாயோகம் முதலிய யோகங்களால் சாஸ்ரீத் காரத்தை அடையானென்றுணரவேண்டும் அஃதெப்படியெனின் ஒருவன் கௌசனையால்விசாலமான விண்ணைமூடுவது போலாகும் இந்தவாசியோகமோவெனில் அப்படி யன்று கண்மூட மின்மறையுமென்பதாம் ஆகையினால் இந்த யோகத்தை அனுஷ்டித்தவர்கள் இந்நூலைவாசித்தவர்கள் வாசிக்கக்கேட்டவர்கள் மனம் இவ்வாசியை நாடுவதால் சித்தம் நிலைத்து ஞான உதையமாய் அணிமாதி சகல

அயிஸ்வரியங்களும் ஜீவன்முக்தர்களாய் நிரதிசயானந்தத்தில் சதாகாலமும் நிலைத்து வாழ்வார்களென்று குருவாக்கியம்.

வாழி விருத்தம்.

வாழ்க நாரண தேசிகர் வானருள்
வாழ்க மன்னவர் மாணாக்கர் யாவரும்
வாழ்க விந்நூல் படிப்பவர் கேட்பவர்
வாழ்க விந்தச் சிவயோக சாரமே.

சிவயோகசாரம்.

முற்றிற்று.

அகஸ்தியர் ஞானம் கூ.

சத்தியேபராபரமே யொன்றேதெய்வம்
சகலவுயிர்ஜீவர்க்கு மறுதானுச்
புத்தியினுலறிந்தவர்கள் புண்ணியோர்கள்
பூதலத்திற்கோடியிலே யொருவனுமன்றி
பத்திவினுல்மனமடங்கி நிலையில்நிற்பார்
பாழிலேமனதைவிடார்பரமஞானி
சத்தியேயலைவதில்லைச் சுத்தஞ்சூக்கும்
சாதியிலேநிலையறிந்தால் மோக்ஷந்தானே.(க)

மோக்ஷமதுபெறுவதற்குச் சூக்ஷஞ்சொன்னேன்
மோகமுடன்பொய்களவு குலைசெய்யாதே
காக்கறுடன் கோபத்தைத் தள்ளிப்போடு
காசினிற்புண்ணியத்தைக் கருதிக்கொள்ளு
பார்சலுபோயாத்தை பாழ்போகாதே
பேதைசான்றோரும் பாழ்போகு
எச்சலிலையவர்பிழைக்கச்செய்தமார்க்கம்
என்மகனேஎன்னிடமெண்ணிநன்றாய்ப்பாரே.

பாரப்பாநால்வேத நூலும்பாரு
பற்றுசைவைப்பதற்கோ பிணையோகோடி
வீராப்பாவொன்றென்றுக் கொன்றைமாறி
வினிலேயவர்பிழைக்கச் செய்தமார்க்கம்
தேரப்பாதெருத்தெருவே புலம்புவார்கள்
தெய்வநிலைஒருவருமே காணுர்காணுர்

ஆரப்பாநிலையில்நிற்கப் போருமையோ
ஆச்சரியங்கோடியிலே யொருவன்தானே.()

ஒருவனென்றேதெய்வத்தை வணங்கவேணும்
உத்தமனுய்பூமிதனி லிருக்கவேணும்
பறுவமதற்கேறுபரிர் செய்யவேணும்
பாழிலேமனதைவிடார் பரமஞானி
திரிவார்கடிருடாப்பா ஞானிகோடி
தேசத்திற்கள்ளாப்பா கோடாகோடி
வருவார்களப்பனே யனேகங்கோடி
வார்த்தையினுல்பசப்புவார் திருடர்தானே.

தானென்றதானேதா னென்றேதெய்வம்
தகப்பனுந்தாயுமங்கே புனரும்போது
நானென்றுகருப்பிடித்துச் கொண்டேவந்த
நாதனைநீயென்னுளும் வணங்கிநில்லு
கோனென்றதிருடனுக்குந் தெரியாதப்பா
கோடானகோடியிலே யொருவனுண்டு
ஏனென்றுனக்தாலே யறியவேணும்
என்மகனேநிலைநிற்க மோக்ஷந்தானே.(கூ

மோக்ஷமுறுவதுக்குச் சூக்ஷங்கேளு
முன்னெடுபேர்களுடன் குறியைக்கேளு
எச்சலதுகுருக்களது குலங்கள்கேளு
எல்லாருங்கூடழிந்த தெங்கேகேளு
பேச்சலனுமாய்கையப்பா வொன்றுமில்லை
பிதற்றுவாரவரு நிலையுங்காணுர்
கூச்சலதுபாளையந்தான் போகும்போது
கூட்டோடேபோச்சுதப்பா முச்சுத்தானே.

முச்சொடெடுப்போனிடம் ஆருங்காணுர்
மோக்ஷத்தின்வாசலிலிருப்புங்காணுர்

வாச்சென்றேவந்தவழி யேற்றங்காணார்
வழிமாறிநிற்குமணி வழியுங்காணார்
வீச்சப்பாவெட்டவெளி நன்றாய்ப்பாரு
வேதங்கள் சாஸ்திரங்கள் வெளியாய்போச்சு
ஆச்சப்பாகருவுதனி லமைத்தாற்போலாம்
அவனுக்கேதெரியுமல்லா லறிவாய்ப்பாரே.

பாரப்பாவுலகுதனிற் பிறவிகோடி
படைப்புகளோபலவிதமாய்க்கோடாகோடி
வீரப்பாவண்டத்திற் பிறவிகோடி
வெளியிலேயாடுதப்பா வுற்றுப்பாரு
ஆரப்பாவனுவெளியி னுள்ளேநீதான்
ஆச்சரியம்புழுக்கூடு வலைமோதுதப்பா
கூரப்பாவண்டத்திற் பிண்டமாகும்
குணவியவானுக்காற் சத்தியமாமே. (அ)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

அகஸ்தியர் ஞானம்-௯

[illegible]